

Aşk Hipotezi'nin #1 New York Times Çoksatan Yazarı

ALI HAZELWOOD

Şah & Mat

En İyi Gençlik Romanı
Kazananı

Mallory Greenleaf satranç oynamayı iyi bilirdi. Bu spor, dört önce ailesinin yıkımına yol açtıktan sonra, Mallory'nin odağı anınesi, kız kardeşleri ve evin geçimini sağlayan işiydi. Ta ki son bir yardım turnuvasında oynamayı gönülsüzce kabul edene ve istemeden de olsa kötü şöhretli "Kral Katili" Nolan Sawyer ile eşleşene kadar: Nolan, yani şu anki dünya şampiyonu ve satrancın hüküm süren kötü çocuğu.

Nolan'ın adı sanı bilinmeyen bir çaylağa yenilmesi herkesi şok eder; özellikle de onu yenen Mallory'yi. Daha da kafa karıştırıcı olansa piyonları tekrar çarpıştırma isteğidir. Nolan nasıl bir kumar oynuyordur? Yapılacak en akıllıca hareket, onunla uzlaşmaktır. Oyundan çekilmek. Ancak Mallory'nin zaferi, çok ihtiyaç duyduğu nakit ödüllerin kapısını açar ve her şeye rağmen, bu gizemli stratejiste çekilmekten kendini alamaz...

Mallory, sıralamalarda hızla yükselirken ailesini, onu ilk başta mahveden oyundan güvenli bir şekilde uzak tutmak için mücadele eder. Ve nefret etmek istediği spora dair sevgisi yeniden alevlenmeye başladığında genç kız, sadece satranç tahtasında oynamadıklarını anlar. Nolan'ın, hayal ettiğinden daha kusursuz olduğunu ve onunla rekabetin canlandırıcı, çekici... hatta sinir bozucu olabileceğini hızla fark eder.

ASAL
REST

9 786259 592145

"Şah&Mat sizi eğlendirecek, gece boyunca ayakta kalmanızı sağlayacak ve yüzünüz acıyana kadar gülümsetecek. Bu kitap benim yeni takıntım, Satrancın bu kadar romantik olacağını kim bilebilirdi?"

–Alex Aster, #1 New York Times coksatan yazarı

"Yazarın kendine özgü mizahı ve iyi yazılmış karakterleriyle dolu bu büyüleyici aşk romanı hem genç okurları hem de Hazelwood'un yetişkin hayranlarını memnun edecek."

–Kirkus Reviews

"Hazelwood, yetişkinlere yönelik romantik komedileriyle birçok okurun kalbini fethetti. Şimdiyse ısıldayan bir hikâyeyle gençlik edebiyatına adım atıyor. Bu son derece keyifli ve duygu dolu romantizm, gençlerle birlikte yetişkin romanlarının sadık hayranlarını da cezbedecek."

–Booklist

"Ali Hazelwood, gençlik romantizmine kusursuz bir geçiş yapıyor. Mallory ile Nolan'ın birbirlerini tamamlayan karakterleri ve karmaşık geçmişleri aracılığıyla Hazelwood, rekabetçi satranç dünyasındaki cinsiyetçi görüşlere ışık tutuyor ve bunları yaparken büyüleyici bir romantizm de yaratıyor."

–Publishers Weekly

"Bu kitap kalbimi ilk sayfadan çaldı. Aynı anda karşı konulmaz bir romantizm, sürükleyici bir karakter incelemesi ve satranç dünyasına büyüleyici bir bakış. Kitabı elimden bırakamadım!"

–Rachel Lynn Solomon, New York Times coksatan yazarı

"Okurlar Mallory ile Nolan'ı tüm gemileri yakacak kadar güçlü bir şekilde sevecekler. Yabancıların önünde bayılmaya, soluk soluğa kalmaya ve kahkaha atmaya hazır değilseniz, bu kitabı lütfen odanızda okuyun."

–Emma Lord, New York Times coksatan yazarı

"Ali Hazelwood bir romantizm ustası. Beni asla hayal kırıklığına uğratmadı!"

– Ashley Poston, New York Times coksatan yazarı

"Bu, açlığını çektiğim ve gerçekten de sadece Ali Hazelwood'un sunabileceği bir genç-yetişkin romantizmi. Şeytani derecede zeki, bağımlılık yapıcı, eğlenceli ve duygusal..."

–Susan Lee, New York Times coksatan yazarı

NEMESIS KİTAP / Roman
Yayın Numarası: 847

Düzenleme
Ny.ozlem

Şah & Mat Ali Hazelwood

Kitabın Özgün Adı: Check & Mate
Çeviren: Gülfem Çırak

Yayın Yönetmeni: Serap Çakır Özcan
Editör: Merve Mumcu
Kapak İllüstrasyonu: Sezen Özyıldız Aşkın
Kapak Uygulama: Cem Özcan
Sayfa Düzeni: Pınar Şeker

© Nemesis Kitap, 2025 © Ali Hazelwood, 2023

Bu kitap, Onk Ajans Fikir ve Sanat Eserleri A.Ş. aracılığıyla
Sandra Dijkstra Literary Agency ile yapılan anlaşmaya göre basılmıştır.
Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın
hiçbir yolla çoğaltılamaz.

ISBN: 978-625-95921-4-5

Baskı: Mayıs 2025

Nemesis Kitap:

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sok. Osmanlı İş Merkezi 18/9 Beyoğlu/İstanbul

Tel.: (0212) 222 10 66 info@nemesiskitap.com • www.nemesiskitap.com

Sertifika No: 49065

Baskı ve Cilt:

MY Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0212 674 85 28

Sertifika No:47939

ALI HAZELWOOD

Şah & Mat

Çeviren: Gülfem Çırak

Ali Hazelwood

Ali Hazelwood pek çok eseri basılmış bir yazar olsa da yazıları beyin bilimi üzerine olduğu için bu eserlerde –maalesef ki– öpüşen ve sonsuza dek mutlu yaşayan kahramanlar bulunmamaktadır. Aslen İtalyan olup Almanya ve Japonya’da yaşadıktan sonra nörobilim alanında doktora yapmak için Amerika Birleşik Devletleri’ne yerleşen yazar, yakın bir zamanda –gözüne ne kadar korkutucu gelse de– profesör unvanını almıştır. Çalışmadığı zamanlarda koşuya çıkar, lolipop şekli verilmiş kekler yer ya da evinin asıl sahibi olan iki kediyle –ve az da olsa kediye benzeyen kocasıyla– birlikte bilimkurgu filmleri izler.

- *Aşk Hipotezi*
- *Beyindeki Aşk*
- *Aşk, Teorik Olarak*
- *Gelin*
- *Aynı Çatı Altında*
- *Aşk Çıkmazı*
- *Sıfırın Altında*

Gülfem Çırak

1991 Kütahya doğumlu. İlk ve ortaöğrenimini Kütahya’da tamamladıktan sonra İstanbul Aydın Üniversitesi Çevirmenlik bölümünden mezun oldu. Kitaplar ve İngilizce küçüklüğünden beri vazgeçilmeziydi, böylece kendini iki tutkusunun bir araya geldiği çevirmenlikte buldu. Üniversite son sınıfta başladığı mesleğine bugün de aktif bir şekilde ve büyük aşkla devam etmektedir.

Daima favorim olacak
Sarah A. ve Helen'a...

“Güvenilir kaynaklardan aldığım bilgiye göre Z kuşağı seks sembollerinden kabul ediliyormuşsun.”

Neredeyse telefonumu düşürüyordum.

Pekâlâ, telefonumu gerçekten düşürdüm ama neyse ki amonyakla dolu beherglasla girmeden önce yakaladım. Sonra kimya sınıfında etrafıma bakıp birileri duydu mu diye kontrol ettim.

Diğer öğrenciler ya telefonlarıyla oynuyor ya da malzemelelerini ayarlıyorlardı. Bayan Agarwal masasında sınav kâğıtlarına not veriyormuş gibi yapıyordu ama muhtemelen erotik Bill Nye hayran kurgusu okuyordu. Sıramdan, ölümcül miktarda olmadığını umduğum bir etanoik asit kokusu yükseliyordu ama AirPods’larım hâlâ kulağımdaydı.

Kimsenin bana ya da telefonumdaki videoya dikkat etmediğini görünce tekrar oynatma tuşuna bastım.

“Time dergisinin iki hafta önceki sayısının kapağında senin yüzün ve ‘Z kuşağının seks sembollerinden biri’ başlığı vardı. Bu nasıl hissettiriyor?”

Görmeyi beklediğim kişi Zendaya'ydı. Harry Styles veya Billie Eilish de olabilirdi. Kimya dersinde pH deneyi yaparken YouTube algoritmasının anasayfama düşürmeye karar verdiği söyleşi programının konuk koltuğunda BTS grubunun üyelerini görmeyi bile beklerdim. Fakat karşıma çıkan kişi sıradan bir erkekti. Hatta “oğlan” diye bile tanımlanabilirdi. Siyah gömleği, siyah pantolonu, siyah saçları ve karanlık yüz ifadesiyle kırmızı kadife koltuğa ait görünmüyordu. Kalın, ciddi bir sesle, “*Yanlış geliyor,*” derken bakışlarını okumak kesinlikle zordu.

“*Öyle mi?*” diye sordu adı Jim, James ya da Jimmy olan spiker.

“*Z kuşağı kısmı doğru,*” dedi konuk. “*Seks sembolü kısmı için aynı şeyi söyleyemeyeceğim.*”

Seyirci buna bayılmış olmalıydı ki alkışlar ve tezahüratlar yükseldi. O zaman başlığa bakmaya karar verdim. *Nolan Sawyer* isminin altında, kim olduğunu açıklayan bir yazı vardı ama okumama gerek yoktu. Yüzünü tanımasam da hayatımın büyük kısmı boyunca ismine aşinaydım.

Kralkatili'yle Tanışın: Dünya çapındaki 1 numaralı satranç oyuncusu

“*Sana bir haber vereyim, Nolan. Zekâ artık seksi sayılıyor.*”

“*Yine de o kategoriye girdiğimi düşünmüyorum.*” Sesi o kadar ifadesizdi ki basın danışmanının onu bu röportaja nasıl ikna ettiğini merak ettim. Buna rağmen seyirciler de spiker de güldüler. Bir sporcunun vücuduna, bir teorik fizikçinin düşünce yapısına, bir Silikon Vadisi girişimcisinin net servetine sahip olan ve özel olduğunu itiraf etmekten kaçınan bu sıradışı, yakışıklı dehadan etkilendiği belli olan spiker öne eğildi.

Acaba Jim-Jimmy-James, *benim* duyduklarımı duymuş muydu? Dedikoduları? Fısıltıyla anlatılan hikâyeleri? Satrancın altın çocuğuyla ilgili karanlık söylentileri?

“Peki, o halde satrancın artık fazlasıyla seksi sayıldığında anlaşılm. Onu bugünkü konumuna getiren de sensin. Sen oynamaya başladığından bu yana satranç alanında adeta Rönesans gerçekleşti. Biri, maçlarını yorumlayıp TikTok’a -metin yazarlarımın söylediği üzere ChessTok’a- yükledi ve videolar viral oldu. Şimdi satranç öğrenmeyi isteyenlerin sayısı hiç olmadığı kadar fazla. Fakat öncelikle bahsetmemiz gereken şey, bir satranç oyuncusunun ulaşabileceği en yüksek unvan olan Büyükusta unvanını elde etmen ve ikinci Dünya Şampiyona’nı kazanman. Karşılaştığın oyuncu...” Spiker elindeki kartlara baktı çünkü normal Büyükustalar, Sawyer kadar meşhur değildi. *“... Andreas Antonov’du. Seni tebrik ederim.”*

Sawyer tek bir kez kafa sallayarak karşılık verdi.

“Üstelik on sekiz yaşına daha yeni girdin. Doğum günün ne zamandı?”

“Üç gün önce.”

Ben de üç gün önce on altı yaşına girmiştım.

On yıl, üç gün önce ilk satranç setim -pembe ve mor renklerdeki taşları plastikti- bana hediye edilmişti ve sevinçten ağlamıştım. Gün boyu onunla vakit geçirir, gittiğim her yere yanımda götürür, gece yatarken kollarımın arasında sımsıkı tutardım.

Şimdi avucumun içinde piyonun nasıl hissettirdiğini bile hatırlamıyordum.

“Usta olacak kadar iyi bir oyuncu olduğunu ne zaman fark ettin?”

“O kadar iyi bir oyuncu muyum?”

Seyirciler tekrar kahkaha atarken gözlerimi devirdim.

“Profesyonel satranç oyuncusu olmak istediğini başından beri biliyor muydun?”

“Evet. Bir satranç maçını kazanmaktan daha çok sevdiğim bir şey olmadığını başından beri biliyordum.”

Spiker kaşlarını kaldırdı. *“Zevk aldığın başka bir şey yok mu?”*

Sawyer tereddüt etmedi. *“Yok.”*

“Peki...”

“Mallory?” Omzumda bir el hissettiğimde sıçrayıp kulaklıklarımın birini çıkardım. *“Yardıma ihtiyacın var mı?”*

“Hayır.” Bayan Agarwal’a gülümseyip telefonumu arka cebime koydum. *“Açıklama videosunu şimdi bitirdim.”*

“Ah, mükemmel. Asidik çözeltiyi eklemeyi önce eldivenlerini takmayı unutma.”

“Unutmam.”

Sınıfın geri kalanı deneylerini tamamlamak üzereydi. Kaşlarımı çatarak onlara yetişmek için acele ettim ve birkaç dakika sonra, hunimi bulamayıp karbonatımı her yere döktüğümde Sawyer’ı da satrançtan başka bir şeyden zevk almadığını söyleyen sesini de unuttum. Sonrasında iki seneden biraz uzun bir süre boyunca da hiç aklıma gelmedi.

Ta ki ilk kez birbirimize rakip olduğumuz...

...ve onu paspas gibi çiğnediğim güne dek.

BİRİNCİ KISIM

Acıylar

Birinci Bölüm

İki yıl sonra

Easton çok akıllıydı çünkü beni bedava *bubble tea* vaadiyle kandırıp dışarı çıkarmıştı. Fakat aynı zamanda aptaldı çünkü krem peynir köpüklü çikolatalı içeceğimi yudumlamama izin vermeden, “Senden bir iyilik isteyeceğim,” dedi.

“Hayır.” Ona sıırttım. İçeceklerimiz için pipet alarak birini ona uzattığımda görmezden geldi.

“Mal. Ne isteyeceğimi sormadın bile.”

“Hayır.”

“Satrançla ilgili.”

“Ah, o zaman...” Siparişimi hazırlayan kıza gülümseyerek teşekkür ettim. Geçtiğimiz yaz onunla birkaç kez çıkmıştım ve güzel anıların bir kısmı hâlâ aklımdaydı. Böğürtlenli dudak parlaticısı, Hyundai Elantra’sının hoparlöründen yükselen Bon Iver müzikleri, tişörtümün altına kayan yumuşak, serin bir el. Maalesef bu anıların hiçbirisi kızın adını içermiyordu ama o da bardağımın üzerine adımı *Melanie* olarak yazmıştı.

Kızla gizlice tebessümlerimizi paylaştıktan sonra Easton'a döndüm. "... o zaman cevabım iki kere hayır."

"Takımla katılacağımız bir turnuva için bir oyuncumuz eksik."

"Ben artık oynamıyorum." Telefonuma baktım. Saat on ikiyi dokuz geçiyordu, yani garaja dönmek için yirmi bir dakikam kalmıştı. Patronum Bob affetmeyi seven, nazik biri sayılmazdı. Bazen insan olduğundan bile şüphe duyuyordum. "Şunları dışarıda içelim mi? Günümün geri kalanını bir Chevy Silverado'nun altında geçirmeden önce havanın tadını çıkarmak istiyorum."

"Yapma Mal." Arkadaşım gözlerini yüzüme dikmişti. "Satrançtan bahsediyoruz burada. Hâlâ oynuyorsun."

Kız kardeşim Darcy'nin altıncı sınıf öğretmeni, sınıfta besledikleri Gine domuzunu "şehir dışındaki bir çiftliğe" göndereceklerini söylediğinde Darcy bunun doğruluğundan şüphe etmiş ve onu kaptığı gibi eve getirmişti. Gine domuzundan bahsediyordum, öğretmeninden değil. O zamandan bu yana, kaçırılmış domuz Goliath'la birlikte yaşıyorduk. Bir yıl olmuştu ve veteriner, onu diyetle sokmamız için dizlerinin üzerine çöküp yalvardıktan sonra yemek artıklarımızdan vermeyi bırakmaya çalışıyordum. Maalesef ki Goliath bakışlarıyla her seferinde beni kandırmayı başarıyordu.

Tıpkı Easton gibi. İkisinin de ifadesinde aynı saf, sarsılmaz inatçılık vardı.

"Yoo." Leziz çayımı yudumladım. "Kuralları bile unuttum. Küçük atçık nasıl hareket ediyordu?"

"Çok komik."

"Ciddiyim. Satranç nasıl bir şeydi ki?"

"Eskiden yaptığın şeyi yapmanı istemiyorum senden."

"Eskiden *yaptığım* şey mi?"

“On üç yaşındayken Paterson Satranç Kulübü’ndeki bütün çocukları, yeniyetmeleri ve yetişkinleri yendiğin zamandan bahsediyorum. Küçük düşürmen için ta New York’tan birilerini getirmişlerdi hatta. *O zamanki gibi yapmanı istemiyorum yani.*”

Bu olay olduğunda aslında on iki yaşındaydım. Bunu çok iyi hatırlıyordum çünkü hemen yanımda dikilen babam, sıcacık elini kemikli omzuma bastırmış ve gururla, “*Geçen sene on bir yaşına girdiğinden beri Mallory’ye karşı hiçbir maçı kazanmadım. Sıra dışı, değil mi?*” demişti. Ama Easton’ı düzeltmeye zahmet etmeden çimenlerin üstüne çöküverdim. Yanımdaki çiçek yatağına ekilmiş zinya çiçekleri hayata pamuk ipliğiyle tutunuyor gibiydi. New Jersey’de ağustos ayları hiç kimsenin favorisi değildi.

“Gösteri maçlarımı hatırlıyor musun? Bir ara neredeyse bayılacaktım ve sen devreye girip herkese geri çekilmesini söylemiştin.”

“Ve sana meyve suyum vermiştim.”

Yanıma oturduğunda bir onun mükemmel çizilmiş *eyeliner*’ına, bir de kendi yağ lekeli tulumuma baktım. Bazı şeylerin hiç değişmemesi güzeldi. Her zaman bir planı olan, mükemmeliyetçi Easton Peña ve darmadağınık yancısı Mallory Greenleaf. Birinci sınıftan beri beraber okuyorduk ama o, on yaşında Paterson Satranç Kulübü’ne katılana dek pek etkileşim kurmamıştık. O zaman bile gelişimini neredeyse tamamlamış gibiydi. Bugün nasıl muhteşem ve inatçıysa o zaman da böyleydi.

“*Cidden bu saçmalıktan keyif alıyor musun?*” diye sormuştu, satranç maçı için eşleştirildiğimizde.

“*Sen almıyor musun?*”

“*Tabii ki hayır. Sadece ekstra krediye ihtiyacım var. Üniversite bursunu boş oturarak kazanamazsın.*”

O gün dört hamlede şah mat yaptığımdan beri onu çok seviyordum.

Easton'ın satrancı benim kadar sevmemesine rağmen benden uzun süre oynaması komikti aslında. Üçümüz tuhaf bir aşk üçgeni oluşturunuyorduk.

“Bana borçlusun. Bu yüzden turnuvaya gelmelisin,” diye emretti. “Dört kişilik bir takıma ihtiyacım var. Diğerleri ya tattildeler ya da satrançla damanın farkını bile bilmiyorlar. Kazanmak zorunda bile değilsin. Sadece bir hayır etkinliği çünkü.”

“Ne için hayır etkinliği?”

“Önemi var mı?”

“Var tabii. Sağcıların politika enstitüsü için mi? Woody Allen'in yeni çıkacak filmi için mi? Yoksa isteri ya da glüten hassasiyeti gibi uydurma bir hastalık için mi?”

“Glüten hassasiyeti uydurma *değil*.”

“Gerçekten mi?”

“Evet. Katılacağımız turnuva...” Hızlıca telefonunda bir şeyleri kontrol etti. “Ne için olacağını bulamadım ama uzatmasak olmaz mı? Evet diyeceğini ikimiz de biliyoruz.”

Kaşlarımı çattım. “Yoo, bilmiyoruz.”

“*Sen* bilmiyor olabilirsin.”

“Ben son derece kararlı biriyimdir, Easton.”

“Tabii.” Çayının içindeki baloncukları agresifçe çiğnerken Gine domuzundan daha huysuz görünüyordu.

Dokuzuncu sınıfta, sınıf başkanlığı yarışına gireceği zaman beni başkan yardımcısı olmaya nasıl ikna ettiğini hatırlamış olmalıydı. (Seçimi kaybetmiştik. Hem de büyük farkla.) Sonra onuncu sınıfta Missy Collins dedikodular yaydığında kızın Twitter'ını *hack*'leme işine beni de dahil etmişti. On birinci sınıfta, onun yazıp yönettiği *Gurur ve Önyargı* müzikalinde ber-

bat sesime rağmen istemeye istemeye Bayan Bennett olarak rol almıştım. On ikinci sınıfta da eşit derecede aptalca bir talebine evet deme ihtimalim büyüktü ama evdeki durumlarımız... pek iyi olmadığı için fırsatım olmamıştı. Finansal açıdan zorda olduğumuzdan dolayı tüm boş vakitlerimi oto tamircide çalışarak geçirmek zorunda kalmıştım.

“Hayır diyemeyeceğini biliyoruz,” diye belirtti. “Bu yüzden evet de geç.”

Telefonuma baktım. Molamın bitmesine on iki dakika vardı ve hava aşırı sıcaktı. Çayımı bitirdikten sonra gözümü Easton’ın kavunlu içeceğine diktim. Bu ikinci favorimdi. “Çok yoğunum.”

“Ne yoğunluğu bu?”

“Randevu.”

“Ne randevusu? Kiminle çıkacaksın? Etobur bitki meraklısı çocukla mı yoksa Paris Hilton’a benzeyenle mi?”

“İkisiyle de değil. Ama birini bulacağım.”

“Hadi ama ya. Üniversiteden önce ne güzel birlikte vakit geçireceğiz işte.”

Doğrulup dirseğimi onunkine vurdum. “Ne zaman gidiyorsun?”

“İki haftadan az kaldı.”

“Ne? Daha *yeni* mezun olduk.”

“Üç ay oldu, Mallory. Oryantasyon için ağustosun ortasında Colorado’da olmalıyım.”

“Ah.” Kendimi öğlen uykusundan uyanıp havayı çoktan karmış halde bulmuş gibi hissediyordum. “Ah,” diye tekrar ettim, hafif bir şok içinde. O günün geleceğini biliyordum ama kız kardeşimin humma nöbeti, annemin hastanede geçen bir haftası, sonra diğer kız kardeşimin humma nöbeti ve tamircide ekstra vardiyalar derken zamanın nasıl geçtiğini anlayamamıştım. Dehşet içindeydim çünkü daha önce hiç Easton’la ayrı şe-

hirlerde yaşamamıştık. Onunla her hafta *Dragon Age* oynamak, *Dragon Age* konuşmak ve *Dragon Age* maçları izlemek için buluşmadığımız olmamıştı.

Belki de yeni hobiler edinmeliydik.

Gülümsemeye çalıştım. “İnsan eğlenirken zaman uçup gidiyor, değil mi?”

“Peki sen eğleniyor musun Mal?” Gözlerini kısarak baktığımda güldüm.

“Gülme. Sürekli çalışıyorsun. Çalışmadığın zamanlarda da kardeşlerinle anneni doktora ya da diğer yerlere arabayla taşıyıp duruyorsun.” Elini koyu renkli buklelerinin arasından geçirip onları dağıttı. Bu bıkkın hissettiğinin işaretiydi ve seviye şu anda on üzerinden yedi falan olmalıydı. “Bir zamanlar sınıf birincisiydin. Matematikte çok iyisin ve her şeyi ezberleyebiliyorsun. Üç tane burs teklifi aldın ve bunlardan biri de benimle Boulder’a gelmeyi sağlayabilir. Ama sen gidip buraya tıkılmaya karar verdin. Tamam, kararına saygı duyuyorum ama en azından eğlenceli bir şeyler yapabilirsin. Bir kerecik bile olsa.”

Kızarmış yanaklarına bir, iki, üç saniye baktım. Neredeyse ağzımı açıp o bursun üniversite harcını ödediğini ama ev kredisini, kız kardeşinin paten derbisi kampını, diğer kız kardeşinin kaçırılmış evcil hayvanının C vitaminli yemini ya da midenin derinliklerine yerleşmiş suçluluk duygusunu geçirecek diğer şeyleri karşılamadığını söyleyecektim. Neredeyse. Fakat son dakikada bakışlarımı kaçırıp telefonuma baktım.

Saat 12.24 olmuştu. Kahretsin. “Gitmem lazım.”

“Ne? Mal, kızdın mı yoksa? Benim niyetim...”

“Hayır.” Ona bakıp sııttım. “Molam bitti.”

“Daha *yeni* geldin.”

“Evet ama Bob sosyal hayat ve çalışma programı arasında denge kurma yanlısı değil. Çayını bitirecek misin?”

Gözlerini devirip bardağı bana uzattı. Coşkuyla havaya yumruk atarak yanından ayrıldım.

“Turnuva hakkındaki cevabını sonra verirsin!” diye bağırdı arkamdan.

“Çoktan verdim.”

Ben homurdanırken Easton daha ciddi bir şekilde adımı seslenince, geç kaldığım için Bob’ın pis kokulu nefesiyle bana bağırması riskine girerek ona döndüm. “Dinle, sana bir şeyleri zorla yaptırmak istemiyorum. Ama bir zamanlar satranç senin hayatındı. Şimdiyse iyi bir amaç için olsa bile oynamak istemediğini mi söylüyorsun?”

“Glüten hassasiyeti gibi bir amaç mı?”

Gözlerini tekrar devirdiğinde gülerek işe koştum. İçeri girdiğimde vaktimin dolmasına saniyeler kalmıştı. Silverado’nun altına girmeden önce eşyalarımı hazırlıyordum ki telefonum titrediydi. Easton, bir broşürün ekran görüntüsünü atmıştı. *NYC Bölgesi Kulüplerarası Olimpiyat Turnuvası. Sınır Tanımayan Doktorlar İşbirliğiyle*

Gülümsedim.

MALLORY: Tamam, iyi bir amaç içinmiş.

BRET EASTON ELLIS: Söylemiştim. Ayrıca:

Bana glüten hassasiyetiyle ilgili bir WebMD linki gönderdi. Görünüşe bakılırsa bu da doğrudu.

MALLORY: Peki, tamam, bu da geçerli bir rahatsızlıkmiş

BRET EASTON ELLIS: Söylemiştim.

MALLORY: Bu kelimeyi ağzından düşürmüyorsun.

BRET EASTON ELLIS: Hayır. Ağzımdan düşürmediğim şey, "Haklıydım" kelimesi. Eee, turnuvaya katılacak mısın?

Alaycı bir nefes verirken neredeyse *hayır* yazacak ve ona *neden* artık satranç oynamadığımı hatırlatacaktım.

Sonra onun üniversite için buradan ayrılacağını ve aylarca görüşemeyeceğimizi, bundan böyle *Dragon Age* hakkında konuşmak için bile buluşamayacağımızı, artık sohbet kotamı sadece akıllı fikri öpüşmekte olan herhangi bir çocukla randevuya çıktığımda doldurabileceğimi hatırladım.

Belki de Easton bayram tatilinde eve döndüğünde tamamen değişmiş olacaktı. Belki veganlığı seçmiş ya da inek desenli şeylere ilgi duymaya başlamış olarak karşıma çıkacaktı. Her zamanki buluşma noktalarımızda buluşsak, birlikte her zamanki dizimizi izlese bile belki de hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı çünkü o gittiği yerde yeni arkadaşlar edinecek, yeni şeyler görecekti, yeni anılar biriktirecekti.

MALLORY: Tm. Ama bu son

BRET EASTON ELLIS: Gördün mü? Haklıydım.

MALLORY: 🍷

MALLORY: önümüzdeki hafta bizim kızları kampa götürürsen ödeşmiş oluruz. Ben de ekstra vardiya alırım

BRET EASTON ELLIS: Mal, olmaz.

BRET EASTON ELLIS: Mal, lütfen. Başka bir şey iste.

BRET EASTON ELLIS: Mal, kardeşlerin KORKUNÇ.

MALLORY: 🐱

“Hey, Greenleaf! Sana Instagram’da gezin ya da avokadolu sandviç al diye para ödemiyorum. İşinin başına dön.”

Gözlerimi devirdim. Ama içten içe. “Yanlış jenerasyon, Bob.”

“Neyse ne. Hemen. İşinin. Başına.”

Telefonumu tulumumun cebine atıp dediğini yaptım.

“Mal, Sabrina kolumu çimdikleyip bana çük nefesli dedi!”

“Mal, Darcy iğrenç *çük nefesiyle* ağzımın içine esnedi!”

Kardeşlerimin yulaf lapalarını hazırlarken içimi çektim. Sabrina’nın lapası tarçınlı, yağsız sütlü ve şekersiz olmak zorundaydı, yoksa “Seni gebertirim, Mal. *Sağlık* denen şeyi duydun mu?” Darcy’ninki ise fıstık ezmeli, muzlu ve Nutellalı (“Biraz daha Nutella ekler misin lütfen? Sekizinci sınıftan önce uzamam lazım!”) olmalıydı.

“Mallory, Darcy üstüme *osurdu!*”

“Yoo. *Sabrina* tam bir şapşal olduğu için kıcımın önüne geçti!”

Kaşıktaki kalan Nutella’yı dalgınca yalarken lapaların içine aseton döksem mi diye düşünmeden edemedim. Sadece bir damla. Ya da birkaç damla.

Elbette bunun da dezavantajları olurdu; örneğin dünyada en çok sevdiğim iki insanın hayata gözlerini yumması gibi. Fakat avantajları çok daha fazlaydı. Gecenin bir yarısı Goliath tarafından ayak parmaklarım ısırılarak uyanmamak, Sabrina’nın pembe sutyenini yıkadığım, yanlış yere koyduğum, sözde çaldığım ya da nerede ve ne durumda olduğunu takip etmediğim için

azarlanmamak, duvarlardan bana ürkütücü şekilde göz süzen Timothée Chalamet posterlerinden kurtulmak gibi.

New Jersey'deki cezaevi hücremin huzurlu sessizliği içinde kafamı dinleyebilmek gibi.

“Mallory, Darcy bok gibi davranıyor ve...”

Kaşığı elimden atıp banyoya gittim. Greenleaf Konağı epeyce küçük olduğundan dolayı yolculuğum üç adım sürmüştü.

“İkiniz de çenenizi hemen kapatmazsanız sizi pazara götürüp şekerli üzümle takas ederim, haberiniz olsun,” dedim en sert sabah sesimle.

Geçen sene tuhaf bir şey yaşanmıştı. Eskiden en yakın arkadaş olan tatlı lokumlarım neredeyse bir gecede birbirlerine düşman birer canavara dönüşmüştü. Sabrina artık on dört yaşındaydı ve bizimle genetik bağı olamayacak kadar havalıymış gibi davranmaya başlamıştı. Darcy ise on iki yaşındaydı ve... eh, hiç değişmemişti. Sürekli bir şeyler okur, yaşından önce büyümüş gibi davranır, haddinden fazla gözlem yapardı. Sanırım tam da bu yüzden Sabrina harçlığıyla kendine yeni bir kilit almış ve onu paylaştıkları odadan kovmuştu. Durum böyle olunca Darcy'yi ben odama almıştım ama bu, her gün Timothée Chalamet'nin Mona Lisa efektli gözlerine bakmak ve kuduz tehlikesiyle yaşamak anlamına geliyordu.

“Tanrım.” Darcy gözlerini devirdi. “Biraz gevşesen mi Mallory?”

“Aynen Mallory. Kıçını o kadar sıkma.”

Ah, doğru ya. Bu iki nankörün, konu beni yargılamak olunca gruplaştıklarını nasıl unutmuştum? Annem sebebinin ergenlik olduğunu söylüyordu. Benim bildiğim tek şeyse rica etmenin, kendini parçalamanın ve onları bir şeye ikna etmeye çalışmanın etkili teknikler olmadığıydı. Herhangi bir zayıflık gösterdiğim anda beni kullanmaya, sömürmeye ve saçma sapan şeyler (Ed

Sheeran baskılı uyku destek yastıkları ya da Gine domuzu için mezuniyet kepi) satın almam için şantaj yapmaya kadar gidebiliyorlardı. Bu yüzden de yeni bir *motto*'m vardı: *Korku vererek hükmet*. Hormonların esiri olmuş, anarşist, kana susamış köpek-balıklarıyla uzlaşmaya çalışmamak en iyisiydi.

Tanrım, onları o kadar çok seviyordum ki sevgimden ağlayabilirdim.

“Annem uyuyor,” diye tısladım. “Susmazsanız yemin ederim alınlarınıza silinmeyen kalemle *çük nefesli* ve *şapşal* yazarım.”

“Bu kararını tekrar gözden geçirmek isteyebilirsin,” dedi Darcy, elindeki diş fırçasını bana doğru sallayarak. “Yoksa çocuk koruma servisini ararız.”

Sabrina kafa salladı. “Polisi de ararız hatta.”

“Yasal ücretleri ödeyebilir mi dersin?”

“Hayatta ödeyemez. Mahkemenin atayacağı düşük maaşlı avukatla sana iyi şanslar, Mal.”

Kapı çerçevesine yaslandım. “Demek anlaşılabildiğiniz bir konu *var*.”

“Darcy’nin *çük nefesi* konusunda da anlaşıyoruz.”

“*Hiç* de bile. *Senin* pisliğin teki olduğun konusunda anlaşıyor olmayalım?”

Tehditlerime devam ettim. “Annemi uyandırırırsanız ikinizi de klozete sokup sifonu çekerim.”

“Ben çoktan uyandım! Tuvaleti tıkamaya gerek yok, tatlım.”

Arkamı dönüp de annemin koridorda sallanarak ilerlediğini görünce kalbim sıkıştı. Son bir aydır... hayır, yazın başından beri sabahları onun için çok zor geçiyordu. Darcy ile Sabrina’ya bir bakış attım; en azından utanmış görünüyorlardı.

“Sabahın köründe kalktığıma göre en azından Rus bebeklerime bir sarılısam diyorum,” dedi annem.

Saçlarımız beyaza kaçan sarı, gözlerimiz koyu mavi ve yüzlerimiz oval olduğu için bize bu adı takmıştı. Birbirimize çok benziyorduk. Tek fark Darcy'nin çilleri ve Sabrina'nın VSCO tarzıydı. Bense Alexis Rose kılığına girmiş gibiydim. Ama elden ne gelirdi; Goodwill'e alışverişe gittiğimde beş dolarlık ürünler kısmında çoğunlukla bohem parçalar buluyordum. Üç Greenleaf kızı olarak aynı fabrikadan çıktığımız aşikârdı fakat şimdilerde grileşmeye başlamış siyah saçları ve bronz teniyle annemize değil, babamıza benziyorduk. Annem bunu takıyorsa da hiç belli etmemişti.

“Siz niye erken kalktınız?” diye sordu Darcy'nin alnına doğru. Sonra Sabrina'ya yöneldi. “Kursunuz mu var?”

Sabrina gerildi. “Benimki haftaya başlıyor. Ama birileri artık beni yazdırmazsa paten derbisine falan *katılamayacağım*. Bu cuma *son gün*.”

“Cumaya kadar ücreti yatıracağım,” diye güvence verdim ona.

Araba tamir garajından aldığım cüzi maaş nedeniyle daha önce pek çok kez kalbini kırmışım gibi bana şüpheli bir bakış attı. “Neden hemen ödeyemiyorsun?”

“Çünkü seninle oynamaktan haz alıyorum. Avıyla oynayan bir örümcek gibi.” Kurs ücretini ödemek için garajda ekstra var-diya almam gerektiğinden bahsetmedim.

Gözlerini kıstı. “Paran yok, değil mi?”

Kalbim tekledi. “Var tabii ki.”

“Ben de yetişkin *sayılırım*. McKenzie'nin çalıştığı dondurulmuş yoğurtçuda...”

“Yetişkin *değilsin*.” Sabrina'nın para konusunda endişelenmesi düşüncesi bile bana fiziksel bir acı veriyordu. “Ayrıca söylentiye göre bir şapşalsın.”

Darcy ağzında diş macunuyla araya girdi. “Bir şeyler isteme saatinde olduğumuza göre sıra bende. Goliath hâlâ yalnız olduğu için depresyonda. Bir kız arkadaşına ihtiyacı var.”

“Hmm.” İki Goliath’tan çıkacak dışkı miktarını düşündüm. İğrenç. “Her neyse. Haftaya sizi kampa Easton götürecektir. Ona karşı nazik ve hatta normal olmanızı beklediğimi söylemeyeceğim çünkü onunla oynamaktan da haz alıyorum. Rica ederim.”

Banyodan çıkıp kapıyı arkamdan kapatırken kardeşlerimin gözlerini kocaman açmış halde bakıştıklarını fark ettim. Easton’a olan yoğun sevgileri eskiye dayanıyordu.

“Bugün çok hoş görünüyorsun,” dedi annem, mutfığa geçtiğiminde.

“Sağ ol.” Ona dişlerimi gösterdim. “Diş ipi kullandım.”

“Vay. Duş da aldın mı?”

“Orada dur işte. Moda fenomeni değilim sonuçta.”

Kıkırdadı. “İş önlüğünü giymemişsin.”

“Ona tulum deniyor.” Parlak sarı nakışlı eteğime ve belime sıkıştırdığım beyaz tişörtüme baktım. “Bugün işe gitmiyorum.”

“Randevuya mı çıkıyorsun yoksa? Bunu epeydir yapmıyordun.”

“Randevu değil. Easton’a söz verdim. Birlikte...” Devamını getirmeden kendimi durdurdum.

Annem harika bir kadındı. Tanıdığım en nazik, en sabırlı insandı. Satranç turnuvasına gideceğimi söylesem muhtemelen sorun etmezdi. Ama bu sabah yataktan bastonla kalkmıştı ve eklemeleri şişmiş görünüyordu. Hem zaten adı *S* ile başlayan bu oyundan üç senedir bahsetmemiştim. Şimdi de lüzum yoktu.

“İki hafta sonra Boulder’a gidecek. Bu yüzden New York’ta biraz takılalım dedik.”

Annemin yüzü karardı. “Keşke sen de okul konusunu tekrar düşün...”

“Anne,” diye yakındım, sesimi olabildiğince incinmiş gibi çıkarmaya çalışarak.

Birkaç deneme yanılmanın ardından nihayet annemin başıma ekşimesine nasıl engel olacağımı bulmuştum. Ne zaman bu konuyu açsa üniversiteye gitmeyi hiç istemediğimi ve hayattaki seçimlerime saygı duymadığı için kalbimin kırıldığını ima eden bir ifadeyle konuşuyordum. Bu doğru değildi ve anneme yalan söylemek hoşuma gitmiyordu ama onun iyiliği için yapıyordum. Ailemdeki hiç kimsenin bana borçlu olduğunu düşünmesini ya da kararlarım yüzünden suçluluk hissetmesini istemiyordum. Vicdan azabı duymamalıydılar çünkü tüm bunlar *onların* değil, sadece benim suçumdu.

“Tamam, tamam. Özür dilerim. Easton’la vakit geçirecek olman heyecan verici.”

“Öyle mi?”

“Tabii ki. Gençsiniz, gençlere özgü şeyler yapmalısınız.” Bana hüzünlü bir bakış attı. “Bir gününü olsun eğlenmeye ayırdığın için mutluyum. YALO mu deniyordu, ne deniyordu?”

“YOLO,* anne.”

“Emin misin?”

Gülerek çantamı alıp yanağına bir öpücük kondurdum. “Ben ancak akşama dönerim. Sevimsizlerle baş başa kalmak senin için sorun olmaz, değil mi? Buzdolabına üç farklı yemek seçeneği bıraktım. Ayrıca Sabrina geçtiğimiz hafta pek de uslu değildi. Eğer McKenzie ya da başka bir arkadaşı onu davet ederse gitmesine izin *verme*.”

Annem içini çekti. “Sen de benim çocuğumsun, farkındasın değil mi? Benimle ebeveynlik yapmak zorunda kalmamalısın.”

* (İng.) “Hayata bir kez geliyorsun” anlamına gelen “You only live once” ifadesinin kısaltmasıdır. (ç.n.)

“Hey.” Kaşlarımı şakacı bir şekilde çattım. “Yoksa bu işte iyi değil miyim? Nankörlerin kahvaltılarına biraz daha mı uyku ilacı katmalıyım?”

Annemi güldürmek istemiştım ama o kafasını iki yana sallamakla yetindi. “Kendine bir gün ayırmanın benim için şaşırtıcı bir şey olması ya da Sabrina’nın senin eline bakması hiç hoşuma gitmiyor. Bu...”

“Anne. *Anne*.” Olabildiğince içten gülümsemeye çalıştım. “Sana söz veriyorum, benim için sorun yok.”

Aslında... bir sorun vardı.

Romatoid artrit hastalığının Wikipedia sayfasını ailece ezberlemiş olmamızda, annemin ağzının kenarlarındaki çizgilerden günün iyi mi kötü mü geçeceğini anlamamızda, geçen sene Darcy’ye *kronik* kelimesinin geçici bir şey olmadığını, hiçbir zaman tedavi edilemeyecek hastalıkları açıklamakta kullanıldığını açıklamak zorunda kalmamda sorun vardı.

Annem biyoloji yüksek lisansı yapmıştı ve aşırı iyi bir tıp yazarıydı. Sağlık eğitimiyle materyalleri, FDA dokümanları, müşterilerine milyonlarca dolar kazandıran hibe başvuruları yazmıştı. Fakat serbest olarak çalışıyordu.

Babam buradayken işleriyle düzenli olarak ilgilenbiliyordu ve ortada pek sorun yoktu. Maalesef ki artık bu bir seçenek değildi. Bazı günler sancıları o kadar yoğun oluyordu ki yataktan zar zor kalkıyor, çalışması mümkün olmuyordu. Sosyal Güvenlik Kurumu’na yaptığı aşırı karmaşık engellilik başvurusu da tam dört kez reddedilmişti. En azından ben vardım. Onun için işleri kolaylaştırabilirdim.

Bu yüzden... belki de sorun yok diyebilirdik.

“Sen dinlen, tamam mı?” Yüzünü avuçlarımla arasına alıp gözlerinin altındaki gri halkalara baktım. “Yatağına dön. Yaratıklar kendi kendilerine eğlenirler.”

Evden çıkarken Sabrina ile Darcy'nin yulaf lapaları hakkında yakınmaları kulağıma geldi ve şu aseton konusunu gerçekten bir düşünmem gerektiğine karar verdim. O sırada Easton'ın arabası köşeyi döndü ve ona el sallayıp yanma koştum.

Ve böylece... hayatımdaki yeni sayfanın başlangıcını yapmış oldum.

İkinci Bölüm

“Bu bir İsviçre sistemi turnuva. Yani, bir bakıma. Tam olarak değil ama.”

Easton, Yenilmezler’e bilgi geçen Tony Stark misali takımı etrafında toplayıp Paterson Satranç Kulübü broşlarımızı dağıttı. Fulton Pazar Yeri’nde en az üç yüz kişi vardı ve görünüşe göre, rahat ama işe uygun kıyafetler giyilmesi gerektiği bilgisi bir tek bana verilmemişti.

“Hepimiz dörder maç oynayacağız,” diye devam etti arkadaşım. “Bağış etkinliği olduğu ve turnuva amatörlere de açık yapıldığı için FIDE sistemini kullanmak yerine oyuncular kendi belirttikleri yetenek seviyesine göre eşleştirilecekler.”

FIDE, yani Dünya Satranç Federasyonu (kısaltma olarak neden DSF kullanılmamıştı bilmiyordum ama sanırım Fransızcayla bir ilgisi vardı) oyuncuların yetenek düzeylerini kompleks bir sistemle belirleyerek eşleşmeleri buna göre yapardı. Yedi yaşında, satranca takıntılıyken ve hem denizkızı hem Büyükusta olma hayalleriyle yaşarken tüm detayları çok iyi bilirdim. Ama şimdi

bürokratik şeylerin çoğunu unutmuştum. Sebebi de muhtemelen beynimde daha faydalı bilgilere -tel sonlandırıcıların çapını küçültmenin en kolay yolu ya da *How to Get Away with Murder*'ın ilk üç sezonu gibi- yer ayırmak istemiş olmamdı. Tek bildiğim, seviyenin belirlenmesi için FIDE'nin sponsor olduğu turnuvalara katılmak gerektiği. Tabii ki de ben yıllardır oynamadığımdan dolayı bu turnuvalara katılmamıştım.

Dört yıl, beş ay, iki hafta olmuştu ve... Hayır, günleri sayacak kadar alçalmayacaktım.

“Yani şimdi gidip yetenek seviyemizi mi bildirmemiz gerekiyor?” diye sordu Zach. Kendisi Montclair'de birinci sınıfı ve Paterson Satranç Kulübü'ne ben ayrıldıktan sonra katılmıştı. Onunla bir kez Oscar'ın evine gittiğimde tanışmıştım ve pek sevmemiştim. Çünkü FIDE puanıyla (2546) ilgili konuşmaya, sohbet arasında durup dururken FIDE puanından (2546) bahsetmeye ve FIDE puanıyla (2546) alakalı saatler süren monologlar yapmaya bayılıyor, FIDE puanı (2546) kaç olursa olsun onunla çıkmakla ilgilenmediğimi bir türlü anlamıyordu.

Buna rağmen, onunla bir kez olsun öpüşse Easton'ın daha az eşcinsel olacağını iddia eden dördüncü üyemiz Josh'tan daha iyiydi.

“Ben takım lideri olduğum için çoktan seviyelerinizi bildirdim,” dedi Easton. “Yani...”

“Sen niye lider oluyorsun?” diye sordu Zach. “Seçim yaptığımızı hatırlamıyorum.”

Arkadaşım, “O zaman takım diktatörüyüm, tamam mı?” diye tısladığında broşumu tişörtüme takmakla meşgulmüş gibi yaparak sırtışıma sakladım. “Mallory'yi en yüksek seviyeye yerleştirdim.”

Kollarımı iki yanıma indirdim. “Easton. Ben senelerdir oynamadım ama.”

Beni duymazdan gelerek, “Zach de en yüksek seviyede. Kendimi üçüncü en yükseğe yerleştirdim,” diye devam etti. Sonra Josh’a bakıp etki oluşturmak için duraksadı. “Sen de en düşük seviyedesin”

Josh her zamanki altın çocuk kahkahasını attı. “Şakayı bırak şimdi. Beni hangi seviyeye yerleştirdiğini...” Easton ölüm ve vergiler kadar ciddi bir bakışla ona bakmaya devam edince çocuk kafasını hemen yere eğdi.

“Satranç kulübü internet arama geçmişini falan mı ele geçirdi?” diye sordum Easton’a, koridorda ilerlerken baş başa kaldığımızda.

“Niye soruyorsun?”

“Bu ikisiyle burada kendi isteğinle bulunma ihtimalin yok çünkü. Ya dokunaç pornosu izlediğini keşfettiler ya da...”

“Dokunaç pornosu falan yok.” Bana yakıcı bir bakış attı. “Kulüp başkanı benden bir takım oluşturmamı istedi. Hayır diyemedim çünkü ondan rica ettiğimde üniversite için tavsiye mektubu yazmıştı ve iyiliğinin karşılığını bekliyordu.” Turnuva alanına girmek için takım elbiseli iki adamı omzuyla iterek geçti. “Tıpkı senin, kardeşlerini üstüme salman gibi.”

“Zach’i ve kışına soktuğu kaleyi getirdiğin için bu cezayı hak ediyorsun.”

“Ah, Zach. Keşke FIDE puanının kaç olduğunu bilseydik.”

Güldüm. “Belki de ona sorup...”

Kapılardan içeri adım attığımız anda cümlem yarıda kaldı.

Kalabalık oda gözlerimin önünde soldu, sonra sesler kesildi.

İnsanlar sağımdan solumdan geçerken ben olduğum yerde donakalmıştım. Kenara bile çekilemez haldeydim.

İçeride bir sürü masa vardı. Sıra sıra dizilmiş, üstlerine mavî-beyaz örtüler serilmiş, iki taraflarına katlanır sandalyeler konmuş masalar.

Tabii bunların üzerine de satranç tahtaları yerleştirilmişti.

Düzinelerce... yüzlerce satranç tahtası görüyordum. Kaliteli değillerdi. Girişte durduğum yerden bile ucuz ve eski olduklarını, taşların kesiminin düzgün yapılmadığını, karelerin kirli ve renk değiştirmiş olduğunu görebiliyordum. Etrafım çirkin, uyumsuz satranç takımlarıyla çevrilmişti. Salon da çocukluk anılarım gibi kokuyordu. Ahşap, deri, ter, bayat kahve, babamın tıraş sonrası losyonunun bergamot aroması, ev, aidiyet, ihanet, mutluluk ve...

“Mal? Sen iyi misin?” Easton kaşlarını çatmış halde kolumu çekiştirdi. Sanırım bu ilk soruşu değildi.

“Evet. Evet, ben...” Yutkundüğümde biraz toparlanmamı sağladı. Kendimi içinde bulduğum baloncuk patladı, kalp atışlarım yavaşladı. Ben sadece bir kızdım. Sadece bir salonun kapısında duruyordum. Satranç takımları sadece birer eşyaydı. Bazıları siyah, bazıları beyazdı. Bazıları istediği kadar karenin içinde ilerleyebiliyor, bazıları kısıtlı hareket edebiliyordu. “Bir şeyler içmeye ihtiyacım var.”

“Çilekli Crystal Light getirdim.” CamelBak çantasını bana uzattı. “Benim midemi bulandırıyor.”

“Çocuklar.” Zach arkamızdan yaklaştı. “Korkuya kapılmayın ama birkaç büyüüük isim gördüm. Hem de uluslararası.”

Easton bitkince iç geçirdi. “Harry Styles mı mesela?”

“Ne? Hayır.”

“Malala mı?”

“Hayır.”

“Aman Tanrım, yoksa Michelle Obama mı? Benim için Cep Anayasası’nı imzalar mı dersiniz?”

“Hayır. Rudra Lal, Maxim Alexeyev, Andreas Antonov, Yang Zhang gibi isimler. Ünlü satranç oyuncularını.”

“Ah.” Arkadaşım kafa salladı. “Yani pek de ünlü olmayan normal insanlar.”

Easton’ın Zach’le uğraşmasını izlemeye bayılıyordum. Fakat söylediği isimleri ben de *biliyordum*. Yüzlerini tanımasam da satranca takıntılı olduğum zamanlarda maçlarını kitaplardan, simülasyon yazılımlarından ve YouTube videolarından inceleyip çalışmıştım. Eski görüntüler, uzun zamandır kullanılmayan sinapsların yeniden canlanması gibi hızla zihnimde belirdi.

Lal: çok yönlü açılışlar yapar, pozisyonel oynar

Antonov: kurnazdır ama tekniğe önem verir

Zhang: hesapçı ve yavaş

Alexeyev: hâlâ genç ve istikrarsız

Hatıraları kafamdan atıp, “Amatörlerin oynadığı bir turnuva da onların ne işi var ki?” diye sordum.

“Direktörün satranç dünyasında çok iyi bağlantıları var. Zira kendisi saygın New York Satranç Kulübü’nün sahibi. Ayrıca kazanan takıma, seçtiği bir hayır kurumuna bağışlayabileceği yirmi bin dolar verilecek.” Çizgi filmlerdeki kötü karakterler gibi avuçlarını birbirine sürttü. “Umarım kodamanlarla maç yapabilirim.”

“Onları yenebileceğini mi sanıyorsun?” Easton şüpheci şekilde kaşlarını kaldırdı. “Bu kişiler profesyonel değil mi?”

“Eh, ben de boş durmuyorum herhalde.” Zach ceketindeki görünmez tozları silkeledi. “FIDE puanım 2546 ve...” Hepimiz gözlerimizi devirdik. “... Lal de pek formunda sayılmaz. İki hafta önce Ubud Uluslararası Turnuva’da Sawyer’a nasıl yenildiğini görmediniz mi? Çok küçük düşürücüydü.”

“Sawyer’ın karşısında küçük düşmeyen mi var?” diye belirtti Josh.

“*Benim* karşımda da pek çok kişi küçük düştü.”

Easton'ın gözü seğirdi. "Sen şu anda kendini Sawyer'la mı kıyaslıyorsun?"

"Onunla oyun stillerimizin benzer olduğu söyleniyor."

Alaycı gülüşümü saklamak için öksürdüm. "Kimlerle eşleştiğimiz belli mi?"

"Sayılır." Easton telefonunun kilidini açıp herkese organizatörün e-postasının ekran görüntüsünü attı. "Takım turnuvası olduğu için *kimlerle* rakip olacağımızı bilmiyoruz. Ama Mal, sen Paterson Satranç Kulübü'nün Birinci Oyuncusu olduğun için ilk olarak Marshall Satranç Kulübü'nün Birinci Oyuncusu ile oynayacaksın. Beşinci sıra, otuz dördüncü masadasın. İyi haber şu ki beyaz taşlar senin. Birinci tur beş dakika içinde başlayacak ve zaman limiti doksan dakika olacak. Sonra da ikinci tur oynanacak. Bu yüzden artık yerlerimizi almamız lazım." Easton elimi tutup çekiştirdi. "Lal birileri gelse de beni hezimete uğratsa diye sabırsızlıkla bekliyormuş. Değil mi Zach?"

Zach ona gelen taşı fark etti mi bilmiyordum ama oflayarak kendi masasına yöneldi. Ben de arkasından bakarken egosunun oluşturduğu antimadde karadeliğinin güneş sistemini ne zaman yutacağını merak ettim.

"Dinle," diye fısıldadı Easton, yollarımızı ayırmadan önce. "Kendimi fazla yüksek seviyeye yazdım, yani muhtemelen beş dakikada falan yenileceğim. Ama sorun değil. Kulübün tek istediği burada boy göstermemizdi. Eğer sen de karşındakinin seni çabuk yenmesine izin verirsen Dylan's Candy Bar'a gidip ikinci tur başlamadan dönebiliriz."

"Sen mi ısmarlayacaksın?"

"Öyle olsun."

"İçinde *macaron* olan kurabiyelerden de alacak mısın?"

"Alırım."

Artık paslandığım için tam bir ezik gibi yenilmem çok da zor olmazdı herhalde. Otuz dördüncü masanın beyaz tarafına oturdum ve etrafımdaki sandalyelerin dolmasını, insanların tokalaşıp tanışmasını ve tur başlayana kadar muhabbet etmesini izledim. Kimsenin bana dikkat etmediğini görünce de... kendimi tutamayıp uzandım.

Şahı elime aldım. Avucumun içinde çok hafifti. Tacın kenarlarında parmaklarımı dolaştırırken hafifçe gülümsedim.

Aptal, faydasız, işe yaramaz şah. Tek seferde yalnızca bir kez hareket edebilen, hep kalenin arkasına saklanan, köşeye sıkıştırılması çok kolay olan şahta, vezirin gücünün sadece küçük bir kısmı bulunurdu ve krallığı olmadan esamesi bile okunmazdı.*

Kalbim sıkıştı. Eh, en azından onda kendimden bir şeyler bulabiliyordum.

Şahı karesine geri bıraktım ve kafamı geriye yatırıp satrançla ilgili süslerin ve fotoğrafların asıldığı tavanı izlemeye koyuldum. Tüm bunlar çocukluk odamdan gördüğüm, hasarlı trampolin, sayısız huysuz sincap ve meyve vermeyi öğrenememiş kayısı ağacından oluşan manzaradan daha tanıdıktı. Kendi sura-tımdan bile daha tanıdıktı. Bu yüzden gözlerimi ayıramıyordum. Karşımdaki sandalyenin çekildiğini ve turnuva direktörünün ilk turun başladığını bildirdiğini duyunca bile ayıramadım.

Rakibim karşıma yerleşirken masa hareket etti ve bana doğru bir elin uzandığını gördüm. Tam kendimi daldığım yerlerden zorla da olsa geri çekecektim ki kalın bir sesin kendini tanıttığını duydum.

“Ben Marshall Satranç Kulübü Birinci Oyuncusu, Nolan Sawyer.”

* İngilizce satranç terimlerinde şah, kral; vezir ise kraliçe olarak geçer. (ç.n.)

Üçüncü Bölüm

Bana bakmıyordu.

Tokalaşmak için elini uzatmış olsa da gözleri tahtadaydı. Bir an için neler döndüğünü, nerede olduğunu, buraya neden geldiğimi... hatta kendi adımları bile unuttum.

Hayır. Bir dakika. *Adımı* biliyordum.

“Mallory Greenleaf,” diye kekeleyerek ben de elimi uzattım. Eli benimkini tamamen yuttu ve kısa ama çok, çok, çok sert bir şekilde sıktı. “PSK’dan. Yani Paterson’dan. Satranç kulübü olan.” Boğazımı temizledim. Vay canına. Hitabetim ne kadar da güçlüydü. “Tanıştığımıza memnun oldum,” diye yalan söyledim.

O da, “Ben de memnun oldum,” diyerek aynı yalanı bana karşı kullandı. Hâlâ kafasını kaldırmamıştı. Dirseklerini masaya dayamış, bakışlarını taşlara dikmişti. Kim olduğunu, yüzümü, adımları öğrenmeyi umursamıyor gibiydi. Sanki onun için sadece tahtanın beyaz tarafının bir uzantısıydım.

Bu gerçek miydi? Karşımdaki kişi Nolan Sawyer olamazdı. En azından şu herkesin tanıdığı, seks sembolü olarak kabul etti-

gi, iki yıl önce dünya satrancının bir numarası olan Nolan Sawyer olamazdı.

Nolan Sawyer'ın şu anda nerede ne yaptığını bilmiyordum ama şu anda benim karşımda oturduğunu kabul edemiyordum. Sağımızdaki ve solumuzdaki insanların pek gizlemeden ona attığı bakışları gördükçe yalnızca Nolan'a benzeyen biri olduğunu haykırmak istiyordum. Ne de olsa bugünlerde birilerinin kılığına girip gezen çok insan vardı.

Bu, neden burada boş boş oturduğunu açıklardı. Taklitçi Nolan Sawyer satrancın *S*'sini bile bilmiyor, bunun aslında mahjong turnvası falan olduğunu düşünüyor olmalıydı.

Biri boğazını temizledi. Yandaki masada oturan orta yaşlı adam kendi maçını bırakmış, bana ve taşlarıma imalı bir şekilde bakıyordu.

Beyaz taşlarıma.

Kahretsin. Oyunu unutmuştum. İlk hamle hakkı benimdi. Şimdi ne yapacaktım? Nereden başlayacaktım? Hangi taşı oynatacaktım?

Piyon, e4'e. İşte. Yapmıştım. En sıradan, en sıkıcı hamleyle başlamıştım.

"Saat," diye mırıldandı Sawyer dalgınca. Gözleri piyonumdaydı.

"Ne?"

"Saati başlatman gerek, yoksa hamle yapamam." Sesi sıkılmış ve rahatsız olmuş gibi çıkıyordu.

Aşırı utanarak kıpkırmızı kesilirken etrafıma bakındım. Aptal saati bulamıyordum. Sonra biri -Sawyer- onu hafifçe bana doğru ittiğinde sol elimin hemen dibinde durduğunu fark ettim.

Mükemmel. Harika. Keşke tam şu anda yer yarılısaydı da beni diri diri yutsaydı.

“Kusura bakma. Şey... saati başlatmam gerektiğini *biliyordum* ama unutmuşum. Ve...” *Ve şuradaki kalemi alıp gözüme batırmayı ciddi ciddi düşünüyorum. Acaba kalem senin mi? Ödünç alabilir miyim?*

“Sorun değil.” Sawyer da hamlesini yapıp piyonunu e5’e sürükledi ve saate bastı. Sıra yine bana gelmişti. Lanet olsun, Nolan Sawyer’a karşı yeni bir hamle daha mı yapmam gerekiyordu şimdi? Bu hiç adil değildi. Çok sinir bozucuydu.

Piyonumu d4’e götürdüm ve Sawyer onu yedikten sonra bir başka piyonu c3’e taşıdım. Bir dakika, ben neyin peşindeydim? Nolan Sawyer’la maçımda Kuzey Gambiti açılışı mı yapıyordum?

Kuzey Gambiti, satrancın en agresif açılışlarından biridir. Babamın sesi zihnimde yankılandı. İlk birkaç hamlede iki taşı feda eder, ardından hızlıca atağa geçersin. Çoğu iyi oyuncu böyle bir durumda kendini nasıl savunacağını bilir. Eğer bu açılışı kullanacaksan sağlam bir ilerleme planın olmalı.

Bir ilerleme planım olmamasına fazla kafa yormadım. Eh, yapacak bir şey yoktu. Şu anda önümde bir kova olsa midemdeki *her şeyi* boşaltabilirdim ama bunun yerine içimi çektim ve kaderime boyun eğerek filimi hareket ettirdim.

Bu bir felaketti. Acil yardıma ihtiyacım vardı.

Sonrasında beş hamle daha yaptım. Sawyer baskı yapmaya başlayıp beni veziri ve atıyla köşeye sıkıştırırken iki taşımı daha hareket ettirdim. Kendimi Goliath’ın kafesindeki ezilmiş, işi bitmiş böcekler gibi hissediyordum. Tahtaya boş boş bakarak bu karışıklıktan çıkmanın bir yolunu ararken midem sıkıştı. İçim iğrenç, kaygan bir sıvıyla dolmuş gibi hissettim.

Sonra aradığım yolu buldum.

Üç hamlenin ardından zavallı, yıpranmış filimi kaybettim ama kendimi köşeden kurtarmayı da başardım. Yaptığım açılışın neden olduğu dehşet yavaştan kayboluyor, yerini tanıdık bir his-

se bırakıyordu. *Satranç oynuyorum ve ne yaptığımı biliyorum.* Her hamlemin ardından saate basarken merakla Sawyer'ın yüzünü inceledim ama o asla aynı şeyi yapmadı.

İfadesini okumak mümkün değildi. Maçı çok ciddiye aldığı belliydi ama bir nevi dalgın gibiydi. Sanki kalelerinden birinin tavan arasına kilitlenip kalmıştı ve oyunu uzaklardan oynuyordu. Buradaydı ama tam olarak *değildi* de. Hareketleri, taşlara dokunuşu kesin, net ve güçlüydü. Bunu fark ettiğim için kendimden nefret ettim. Her iki yanında oturan adamlardan daha uzun boylu olduğunu fark ettiğim için de kendimden nefret ettim. Omuzları ve pazıları, siyah gömleğini dolduruyordu. Gömleğin kollarını geriye kıvrıdığında önkollarını fark ettim ve bilek güreşi değil de satranç oynadığımıza şükrettim. Sonra kendimden en çok da bu yüzden nefret ettim.

Mallory nefreti partisi içimde tam gaz devam ederken Sawyer atını hareket ettirdi. Bunun üzerine, kendimi azarlamak için nefes almaya bile vaktim olmadı.

Yanlış bir hamle yapmamıştı. Aksine, kusursuz planını görebiliyordum. Atı tekrar ilerleterek beni rok yapmaya zorlayacak, bıçağı boğazıma dayayarak işimi bitirecekti. Ama...

Ama tahtanın başka bir yerinde bir ihtimal daha vardı.

Eğer zorlayan taraf ben olursam...

Ve Sawyer geri adım atmazsa...

Kalbim kanatlandı. Savunma yapmadım. Bunun yerine kendi atımı oynattım. Sersemlemiş hissediyordum ve maç başladığından beri ilk defa... Bir dakika, kaç dakikadır oynuyorduk? Aman Tanrım, ne ara elli beş dakika olmuştu? Bu nasıl mümkün olabilirdi?

Satranç neden hep *böyle hissettiriyordu?*

Kafamı kaldırdığımda, oynamaya başladığımızdan bu yana ilk kez Sawyer'da bir farklılık gördüm. Omuzlarını kıpırdatmış,

parmaklarını dolgun dudaklarına bastırmıştı. Belki de aslında uzaklarda değil, tam *buradaydı*. Benimle oynuyordu.

Daha doğrusu, *bana karşı* oynuyordu.

Gözlerimi kırptığımda o an kayboldu. Sawyer vezirini ilerleterek filimi aldı. Saati durdurdu.

Ben atımı oynatarak onun piyonlarından birini aldım. Saati durdurdum.

Vezir. Saat.

Tckrar at. Vc saat. Artık ağzım kurumaya başlamıştı.

Kale. Saat.

Piyon. Saat. İki kez yutkundum.

Kale, piyonumu yedi. Saat.

Ve *şah*.

Sawyer'ın olanları anlaması birkaç saniye aldı. Muhtemel tüm senaryoları kafasından geçiriyor, oyunun gidişatını çözmeye çalışıyordu sanki. Bir fark oluşturacakmış, kendini saldırımdan bir şekilde kurtarabilecekmiş gibi vezirini hareket ettirmek için elini kaldırdı. Ama bir şey yapamayacaktı.

Boğazımı temizleyip, “Şah mat,” dedim.

İşte o anda ilk kez gözlerini kaldırdı. Bakışları karanlık, berak ve ciddi. Bana uzun zaman önce unuttuğum çok önemli şeyleri hatırlatmışlardı.

Nolan Sawyer on iki yaşındayken kısa rokla alakalı adaletsiz bir hakem kararı nedeniyle bir turnuvada üçüncü olunca kolunu savurduğu gibi satranç taşlarını etrafa dağıtmıştı. On üç yaşındayken yine aynı turnuvada ikinci olmuş, bu kez koca masayı devirmişti. On dört yaşında ya kız meselesi ya da reddedilen beraberlik teklifi (gerçi dedikodular aksini söylüyordu) yüzünden Antonov'la bağırış çağırış kavga etmişti. Eski bir dünya şampiyonuna, ısınma maçında kural dışı hamle yapmaya çalıştığı için

piç kurusu dediğinde kaç yaşında olduğunu hatırlamıyordum bile.

Fakat hikâyeyi duyduğumu hatırlıyordum.

Sawyer her seferinde hem kınama hem de para cezası almış, satranç medyasında sert yazılarla eleştirilmişti. Fakat sonraki şampiyonalara hep hevesle karşılanmıştı çünkü on yıldan uzun süredir satranç tarihini yeniden yazan, standartları en baştan belirleyen ve bu spora ilgi çeken kişi oydu. En iyi oyuncu yoksa oynamanın nesi keyifli olurdu? Bahsi geçen en iyi oyuncu bazı zamanlar pislik gibi davransa da... eh, hemen affedilirdi.

Ancak asla unutulmazdı. Satranç topluluğundaki herkes Nolan Sawyer'ın huysuz, agresif, hırçın biri olduğunu biliyordu. Kendisi toksik erkekliğin somut örneği idi. Satranç tarihinde, spor tarihinde... hatta *tarihin de* tarihinde kaybedince berbat birine dönüşenlerin arasında en korkuncu oydu.

Bu da şu anlama geliyordu ki şimdi bana karşı kaybettiğine göre bir problem çıkması an meselesiydi.

Maç başladığından bu yana ilk kez etrafımızı fısıldaşan insanların sardığını fark ettim. Neye baktıklarını sormak istedim. Burnum mu kanıyordu? Giysilerim mi çok kötüydü? Kulağım da tarantula mı vardı? Ama sormadım çünkü Sawyer'a bakmak, hareketlerini takip etmekle meşguldüm. Satranç saatini ya da katlanır sandalyesini bana fırlatmayacağından emin olmaya çalışıyordum. Gözü kolay korkan biri değildim ama yaptığım şah mat nedeniyle travmatik beyin hasarı almaktan kaçınmayı tercih ederdim.

Ne şaşırtıcıydı ki Sawyer beni incelemekle yetiniyordu. Dudakları hafif aralanmış, gözleri parlamıştı. Sanki benim tuhaf ama tanıdık, kafa karıştırıcı ama gerçeküstü bir şey olduğumu düşünüyordu.

Baktı, baktı. Yirmi beş hamle boyunca beni görmezden geldikten sonra şimdi tek yaptığı *bakmaktı*. Sakindi. Meraklıydı.

Öfkeli *değildi*. O anda aklımdan komik bir şey geçti. Bu camia-
da en iyi oyunculara basın tarafından hep sevimli lakaplar takı-
lırdı. Sanatçı. Satrancın Picasso'su. Gambit Mozart'ı.

Nolan'ın lakabı ise... *Kralkatili*'ydi.

Kralkatili çok hafifçe öne eğildi. Afallamış, yoğun bakışları,
sandalyenin kafama inmesi fikrinden çok daha tehdit ediciydi.

“Sen kim...” diye başladı ama ben daha fazla dayanamaya-
caktım.

Hızlıca, “Maç için teşekkürler,” dedim ve elini sıkıp skor kâ-
ğıdımı imzalamam, sonra üç maça daha katılmam gerekse de
ayağa fırlayıp kapıya koştum.

Köşeye sıkıştığında geri adım atmakta utanacak bir şey yok,
derdi babam. Oyununun sınırlarını bilmekte utanacak bir şey yok.

Ben kaçarken sandalyem yere düştü. Sürtünme ve çarpma
sesini duydum ama kaldırmak için dönmedim.

Dördüncü Bölüm

“Mal?”

“Mal.”

“Maaaaaaal!”

Uyanıp gözlerimi kırptırdım. Darcy burnunu yüzüme sokmuş, sabah ışığında parlayan Galápagos mavisi gözlerini yüzüme dikmişti.

Esnedim. “Ne oluyor ya?”

“İyy, Mal.” Kardeşim geri kaçtı. “Nefesin neden çiftleşme sezonundaki kokarcalar gibi kokuyor?”

“Ben... Her şey yolunda mı?”

“Evet. Bu sabah kendi yulaf lapamı hazırladım. Nutella’mız kalmadı.”

Doğrudum. Ya da doğrulmaya çalıştım. Uykulu gözlerimi ovuşturdum. “Dün yarım kavanoz duruyordu.”

“Bugün de bitti. Hayat döngüsü işte, Mal.”

“Annemle Sabrina iyi mi?”

“Evet. McKenzie’yle babası gelip Sabrina’yı aldılar. Annem iyi. Kalktı ama zor bir sabah olduğu için yatağa döndü. Kapıda seni bekleyen biri var.”

“Kapıda biri mi var?”

Dünün anıları zihnimde yavaş yavaş uyanmaya başlamıştı.

Sawyer’ın, vezirimi sıkıştıran şahı. Trene koşarken kaldırımda ayağımın takılması. Easton’a bir acil durum bahanesi sunup telefonumu kapatmam. Trenin camından seyrettiğim soluk manzaranın arada bir satranç tahtasına dönüşmesi. Gecenin geri kalanında kardeşimle *Veronica Mars* maratonu yapıp kafamı tamamen boşaltmam.

Böbürlenmek gibi görünmesini istemezdim ama düşünceleri kafamda kategorilere ayırmakta çok iyiydim. Bu kabiliyetim, restoran menülerindeki en iyi yemeği seçme yeteneğimle başa baştı. Seneler önce kendime satrancı böyle unutturmuştum. Diğer konularda da oksijensizlikten krize girmeden günü atlatabilmek için yaptığım şey buydu. Ya düşünceleri zihnimin gerilerine tıkacaktım ya da nefes açıcı almaktan fakir kalacaktım.

“Easton’a söyle, onunla sonra...”

“Gelen Easton değil.” Darcy kızardı. “Ama bir ara onu da çağırırsan çok iyi olurdu. Belki bugün öğleden sonra...”

Easton değil miydi? “Kim o zaman?”

“Bilmem.”

Homurdandım. “Darcy, evrenselci Hristiyan mezheplerinden gelen olursa kapıyı açmıyorduk, unuttun mu?”

“Evet. Onlara kibarca sonsuz kurtuluşun bizim çok ötemizde olduğunu söyleyeceğiz. Ama gelen öyle biri de değil. Özellikle senin adını söyledi.”

“Peki.” Alnımı kaşıdım. “Peki. Bir dakikaya geleceğimi iletir misin?”

“Olur. Ah, ayrıca, bu da bu sabah geldi. Anneme gönderilmiş ama...” Bana uzattığı zarfı bulanık görüşümle bir an göremeyince gözlerimi kırıştırdım. Gördüğüm şey midemin büzüşmesine neden oldu.

“Sağ ol.”

“Hatırlatma mektubu, değil mi?”

“Değil.”

“Ev kredisini ödememiz gerektiğini söylüyor.”

“Hayır. Darcy...”

“Ödeyecek paran var mı?”

Kendimi gülümsemeye zorladım. “Sen bunu kafana takma.”

Kafa salladı ama odadan çıkmadan önce tekrar bana baktı. “Postacı getirdiğinde hemen cebime tıktım. Annem de Sabrina da görmediler.” Bulutlu bir kalbi andıran burun çillerini incelerken beynimdeki tüm nöronlar, kardeşimin böyle konularda endişelenmesinin ne kadar adaletsizce olduğunu haykırıyordu. Daha on iki yaşındaydı. *Ben* on iki yaşındayken hayatım chess.com ve *bubble tea*’den ibaretti.

Üstüme kirli bir şortla dün giydiğim tişörtü geçirdim. Darcy’nin nazik hatırlatması aklıma gelince ağzımı hızlıca gargarayla temizledim ve telefonumu açtım. Saat sabahın 09.13’ü olmasına rağmen ekranım milyonlarca bildirimle doluydu. Flört uygulamasının, *Instagram*’ın, *TikTok*’un bildirimlerini ve haberleri kenara kaydırarak ekrandan silip Easton’dan gelen mesajları okudum (İlk önce panik halindeymişçesine bir şeyler yazmış, sonra upuzun paragraflar halindeki sorularını sıralamıştı. Mesele... Nolan Sawyer nasıl kokuyordu? Bir de kurabiyeli *macaron* yerken intikam dolu bir ifadeyle bakarak çektiği *selfie*’yi göndermişti) ve ön kapıya gittim.

Kimi görmeyi beklediğimi bilmiyordum ama kolu dövmele-
le, vücudu sayamayacağım kadar çok *piercing*'le dolu, kısacık
saçlı, uzun boylu bir kadınla karşılaşmak aklımdan bile geçmez-
di. Kadın sırtarak bana döndüğünde dudaklarının cesur ama
mükemmel bir kırmızıya boyanmış olduğunu gördüm. Yirmili
yaşların sonunda ya da biraz daha büyük gibiydi.

"Kusura bakma," dedi, sigarasını göstererek. Sesi kısıktı ve
gülüyordu. "Kardeşin uyuduğunu söyleyince gelmenin uzun sü-
receğini düşündüm. Şimdi sigara içtiğimi gördüğün için sigara-
ya başlamazsın, değil mi?"

Kendime engel olamayıp gülümsedim. "Sanmam."

"Güzel. Gençlerin nelerden etkilenip nelerden etkilenmeye-
ceğini kestirmek zor oluyor." Sigarayı söndürüp izmariti bir pe-
çeteye sararak cebine koydu. Artık çevreyi kirletmemek için mi
yoksa DNA'sını korumak için mi yapmıştı bilemiyordum.

Pekâlâ, sanırım *Veronica Mars* izlerken biraz fazla aşırıya
kaçmıştım.

"Sen Mallory'sin, değil mi?"

Kafamı yana eğdim. "Tanışmış mıydık?"

"Hayır. Ben Defne. Defne Bubikoğlu. Ama Türkçe bilmiyor-
san telaffuz etmeye uğraşma. Seninle tanıştığıma çok sevindim,
zira hayranınım."

Bir kahkaha koyuverdim. Sonra ciddi olduğunu fark ettim.
"Pardon?"

"Nolan Sawyer'ı dün senin yaptığın gibi alt eden herhangi
hiri hayranlığımı çabasızca kazanmış demektir." Abartılı bir ha-
reketle kendini işaret etti. "Üşenmem, evine kadar gelirim."

Kaskatı kesildim. Ah, hayır. Hayır. Hayır. *Neler* oluyordu?
"Üzgünüm ama ben o kişi değilim."

Kaşlarını çattı. "Mallory Greenleaf değil misin?"

Geriye doğru bir adım attım. “Evet ama bu yaygın bir isim ve...”

“Dün satranç turnuvasına katılan Mallory Virginia Greenleaf sen değil misin yani?” Telefonunu çıkarıp bir yerlere tıkladı ve gülümseyerek ekranı bana döndürdü. “Eğer bu kişi değilsen ciddi bir kimlik hırsızlığı sorunuyla karşı karşıyasın demektir.”

Veziriyle Nolan Sawyer’ı mat eden genç bir kadını gösteren bir TikTok videosu açtı. Beyazımsı sarı saçları yüzüne düşmüş, *eyeliner*’ı dağılmıştı.

Easton’ın bana *eyeliner*’ımın bok gibi görüldüğünü söylemediğine inanamıyordum.

Ayrıca bu aptal videonun *yirmi bini aşkın beğeni* almasına da inanamıyordum. Dünyada satranç oynayan yirmi binden fazla insan var mıydı ki?

“O dramatik çıkış da neydi öyle?” diye sordu. “Aracını yanlış yere mi park etmiştin?”

“Hayır. Ben... tamam, videodaki *benim*.” Yüzümü ovuşturdum. Kahveye ihtiyacım vardı. Ve bir zaman makinesine. Böylece geçmişe gidip Easton’ın turnuva teklifini geri çevirebilirdim. Hatta belki daha da gerilere gidip arkadaşlığımızı bile sonlandırabilirdim. “Ama o maçı... şans eseri kazandım.”

Defne kaşlarını çattı. “Şans eseri mi?”

“Evet. Belki... satranç ustası gibi görünmüş olabilirim ama ben oynamıyorum. Sawyer bir şekilde tutukluk yaşamış olmalı, bu yüzden de...” Sustum çünkü Defne kahkahalara boğulmuştu. Gözüne komik görünüyordum herhalde.

“Dünya şampiyonu olan Sawyer’dan bahsediyorsun, değil mi? *Aynı zamanda* hızlı satranç turnuvasının da şampiyonu olan Sawyer’dan. Bir şampiyon mu tutukluk yaşadı yani?”

Dudaklarımı birbirine bastırdım. “Şampiyon olsa da kötü bir gün ya da ay geçiriyor olabilir.”

“Bu pek muhtemel değil. Geçen hafta İsveç Satranç Şampiyonası’nı kazandı.”

“Eh,” dedim, söyleyecek bir şeyler bulmaya çalışırken. “Fazla kazanmaktan yorulmuştur o zaman.”

“Dostum, yapma.” Bana yaklaştığında tütünle karışmış hoş bir turunçgil kokusu aldım. “Dünyanın en iyi satranç oyuncusuna karşı maç kazandın. Mükemmel bir oyunla onu şaşırttın. O saldırıyı bastırman ve vezirinle kendini kurtarman inanılmazdı. Kendini alçaltmayı bırakıp başarını kabullensene. Yerinde Nolan olsa böyle susar mıydı? Ya da *herhangi* bir erkek?”

Defne bağırarak konuşurken gözümün ucuyla komşumuz Bayan Abebe’nin bahçesinden bize baktığını gördüm. Yardım ister miyim diye sorar gibiydi; ben de kafamı hafifçe iki yana salladım. Defne son derece tutkulu ve gürültücü bir amigo kızıdan farksızdı. *Tek fark*, buraya satranç hakkında konuşmaya gelmiş olmasıydı.

“Sawyer’a karşı kazanmış ilk kişi ben olamam,” dedim. Olmadığımı da biliyordum. Eskiden... oyunları izleyip çalışırken onun oyun stilini de çalışmıştım. 2013’te Roma’da Antonov’a, 2016’da Seattle’da Shankar’a, 2012’de Antoni’ye yenilmişti.

“Evet ama çok uzun zaman oldu. Genelde onu yendiklerinde sebebi Nolan’ın yaptığı aptalca hatalar olur. Fakat seninle maçında hata yaptığını görmedim. Sadece... sen daha iyiydin.”

“Ben hiç de...”

“Satrançta ilk zaferin bu değil ayrıca.”

Şaşıracak başımı iki yana salladım. “Ne demek istiyorsun?”

“Seni araştırdım.” Telefonuna baktı. Galaksi desenli kılıfında *Şah mat!* yazıyordu. “Bölgede kazandığın turnuvalarla ilgili

yazılar, gözlerin kapalı simultane oynadığın oyunlarda çekilmiş fotoğrafların var. Çok *sevimli* bir çocukmuşsun, bu arada. Puanlı turnuvalarda oynamamana şaşırdım çünkü ortalığın *tozunu attırır*dın.”

Yanaklarım kızarıyordu sanırım. “Annem oynamamı istemedi,” dedim, sebebini tam olarak bilmesem de.

Defne’nin gözleri genişledi. “Annen satranç oynamanı desteklemiyor mu?”

“Hayır, öyle değil. Sadece...”

Annem satranç oynamama bayılırdı. Satrançla alakalı sonu gelmeyen çene çalmalarımı takip edebilmek için kuralları bile öğrenmişti. Buna rağmen babama karşı çıkmaktan da geri durmamıştı. Çocukluğumun çoğunda Greenleaf ailesinin en çok konuşulan konusu bendim. Babam, sayıları manipüle etmede ve kalıpları tanımada benim kadar iyi olan birinin profesyonel seviyeye yükselmesi gerektiğini savunurken annem küçük yaşta aşırı rekabetçi ve bireyselci bir ortamda kalmamamı istemediğini belirtirdi. O sırada da Sabrina odasından çıkıp ruhsuz bir sesle, “*En sevdiğiniz kızınız hakkında tartışmanız bitince akşam yemeği yiyebilir miyiz?*” gibi bir şey söylerdi. Bu tipten tartışmalar en sonunda, on dört yaşına gelince puanlı turnuvalarda oynamaya başlayabileceğimde karar kıldıklarında bitmişti.

Fakat on dördüme bastığımda her şey değişmişti.

“Ben ilgilenmiyordum.”

“Anlıyorum. Sen Archie Greenleaf’in kızıydın, değil mi? Sanırım onunla tanışmıştım ve...”

Ağzımda beliren ekşi tat yüzünden istemeden de olsa keskin bir sesle, “Kusura bakma,” diyerek lafını böldüm. Söylediği şeyler ölüyü mezardan çıkarmak gibiydi çünkü. “Üzgünüm,” dedim, daha nazik bir tonla. “Buraya... buraya gelmenin bir sebebi var mı acaba?”

“Evet, var.” Kabalığma gücenmiş olsa da belli etmedi. Bunun yerine beni şaşırtacak bir şey söyledi. “Sana iş teklif etmeye geldim.”

Gözlerimi kırptırdım. “İş mi?”

“Aynen. Bir dakika... reşit misin? Eğer değilsen ebeveynlerinden birinin...”

“On sekiz yaşıdayım.”

“On sekiz, ha! Üniversiteye mi gideceksin?”

“Hayır.” Yutkundum. “Okumayı düşünmüyorum.”

“Mükemmel o halde.” Bana bir hediye veriyormuş, mutlu olmam gerektiğini düşünüyormuş, beni mutlu etme fikri onu da mutlu ediyormuş gibi gülümsedi. “Durum şu. Benim bir satranç kulübüm var. Brooklyn’de, Zugzwang adında.”

“Duydum.” New York’taki en eski, en tanınmış kulüp Marshall olabiliirdi ama Zugzwang da son birkaç yıldır daha az gelenekselci olan kesimi çekmeye başlamıştı. Bazı gönderileri viral olan bir TikTok hesapları vardı. Toplulukla etkileşim halindeydiler ve striptiz satranç turnuvaları bile düzenliyorlardı. Ayrıca kulağıma geldiği kadarıyla Marshall’la aralarında nahoş bir rekabet de vardı. Bu, bir Marshall üyesi olan Sawyer’ı yenmemin Defne’nin neden bu kadar hoşuna gittiğini de açıklardı.

“Bazı üyelerimiz, aşırı genişlemiş satranç beyinlerini satrançla alakalı olmayan şeyler için kullanma amacıyla dünyaya açıldılar. Finans alanında ya da kazançlı ama ahlak dışı alanlarda çalışarak tonlarca para kazanmaya ve vergi indiriminden yararlanmaya kararlıydılar. Uzun lafın kısası, kulübümüzün birkaç bağışçısı var ve bu sene bir burs programı oluşturmaya karar verdik.”

“Burs programı mı?” Beni bağışçıların kaydını tutmam için mi işe almak istiyordu? Muhasebeci falan olduğumu mu düşünüyordu?

“Profesyonel seviyeye yükselme potansiyeli olan bir oyuncuya bir yıllık maaş bağlayacağız. Bir danışmanın olacak ve bizi temsilen turnuvalara katılacaksın. Asıl hedef, gelecek vaat eden genç satranç oyuncularını için yolu açmak. *İkinci* amaçsa, sen *bir kez daha* Nolan’ın kışını tekmelerken benim patlamış mısır dolu bir kâseyle oturup bunun keyfini sürmem. Tabii bu bir zorunluluk değil.”

Burnumu kaşıdım. “Anlamıyorum.”

“Mallory, bu sene Zugzwang’ın burslu oyuncusu olmanı çok isterim.”

Söylediklerini bir anda idrak edemedim. Ettiğimdeyse zihnimde birkaç kez evirip çevirmem gerekti çünkü doğru duyduğumdan emin değildim.

Satranç oynamam için bana maaş ödemeyi mi teklif etmişti?

Bu çılgınlıktı. İnanılmazdı. Böyle bir burs ancak hayallerden çıkma olabilirdi. Hayatımı değiştirebilirdi. On dört yaşındaki Mallory Greenleaf’in isteyeceği her şeydi.

Ne yazık ki on dört yaşındaki Mallory Greenleaf artık aramızda değildi.

“Üzgünüm,” dedim, bana hâlâ mutlulukla bakan Defne’ye. “Az önce de dediğim gibi, ben artık oynamıyorum.”

Kadının yüzündeki parlaklık hafiften soldu. “Neden?”

Ondan hoşlanmıştım. *Gerçekten*. O kadar ki bir an için her şeyi ona açıklayasım gelmişti. Yaşamımı. Kardeşlerimi. Annemi. Paten derbisi ücretlerini. Bob’ı ve silecek değiştirme işimi. Sadece bir yılı değil, önümüzdeki birkaç yılımı garantiye alacak bir işe ihtiyacım olduğunu. Babamı. Hatıraları. Satrançtan sonsuza dek uzak duracağıma dair kendi kendime yemin ettiğim o geceyi.

Tabii yeni tanıştığım birine bu kadar şeyi anlatamazdım, bu yüzden özet geçtim. “İlgilenmiyorum çünkü.”

Defne anında suskunlaştı. Kaşları hafifçe çatılırken, benim hakkımda bilmeyebileceği bir şeyler olabileceğini fark etmişçesine uzunca bir süre beni inceledi. “Şöyle yapalım o zaman,” dedi sonunda. “Şimdi gitmem lazım çünkü pazar günleri Zugzwang çok dolu oluyor. Sana düşünmen için birkaç gün vereyim, olur mu?”

“Fikrimi değiştirmeyeceğim.”

“Bu esnada sana sözleşmeyi de e-postayla atarım.” Omzuma hafifçe vurduğunda limonumsu kokusu yine burnuma doldu ve dövmelerinden biri, üstünde taşlar bulunan satranç tahtası dikkatimi çekti. Muhtemelen meşhur oyunlardan biriydi ama tanıyamamıştım.

“Sende e-posta adresim yok ki,” dedim, 2019 model Volkswagen Beetle’ına doğru ilerlemesini izlerken.

“Var, var. Turnuvanın veritabanından aldım.”

“Hangi turnuva?”

“Dünkü turnuvayı organize eden benim.” Sürücü koltuğuna yerleşirken bana el salladı.

Uzaklaşmasını izlemek için beklemedim ve döndüm, annemin pencereden beni izlediğini fark etmemiş gibi yaparak eve girdim.

Beşinci Bölüm

Etrafım sarılmıştı. Kuşatılmışım. Dört bir yanımdan gaddarca saldırı altındaydım.

Soğutucusu su sızdıran Honda Civic mi? Atın üstüme.

Konut kredisi ödeme uyarısı mı? Koyun çantamın içine.

Paten derbisi ödemelerinin son gününün cuma olduğunu ve eğer ödemezsem hayatının parçalara ayrılacağını söyleyen Sabrina'nın mesajı mı? Yollayın telefonuma.

Olup olmadık şeylere sinirlenen kötü karakter patronum Bob'ın varlığı mı? Salın gelsin.

Meclis üyesiymişim gibi sürekli bana yakınan Easton mı? Aman o eksik kalmasın.

En yakın arkadaşımın üç gün boyunca kaçmayı başarmıştım ama çarşamba günü gelip çattığında garajda beni bulmuştu. Artık kaçacak yerim yoktu. Su sızdıran Civic'in altı dışında.

“Tam bir manyak gibi davranıyorsun,” dedi yirminci kez. “Sawyer’a karşı maçı kazandıktan sonra nasıl *kaçarsın*? Satranç oynamak için *maaş* almayı nasıl reddedersin?”

“Dinle,” dedim, sonra sustum. Hem araçtan sızan suyun miktarı artmıştı hem de daha on dakika önce yaptığım açıklama yüzünden bitkindim. “*Paraya sıkıştığımda ekstra vardiya alabileceğim düzenli, uzun vadeli bir işe ihtiyacım var. Anneme bir şey olması ve kardeşlerimin bana ihtiyaç duyması ihtimaline karşı burada, Paterson’da kalmalıyım. Ayrıca satranç batağına yeniden çekilmek istemiyorum.*” Bu üç gerçeği daha başka nasıl açıklayabilirdim? “Sen önümüzdeki çarşamba gidiyorsun, değil mi?”

Easton sorumu duymazdan geldi. “Herkes seni *konusuyor*. ChessWorld.com’da oyununu analiz ediyorlar. *Başyapıt* gibi kelimeler kullanıyorlar, Mal. Zach bana sürekli bununla ilgili linkleri gönderiyor!”

Radyatöre yama yaptıktan sonra Civic’in altından kayarak çıktım ve Colorado Üniversitesi *crop*’u giymiş arkadaşımı inceleyerek burnumu kırıstırdım. Biraz çocuksu görünüyordu. “Zach o gün Lal’e karşı oynayabildi mi?”

“*Şimdi* turnuvayla ilgilenesin mi tuttu?” Gözlerini devirdi. “Hayır. Ama oynamaması iyi oldu çünkü bütün maçlarını kaybetti.” Hissettiğim zevkle gülümsedim ama arkadaşım bana parmağını salladı. “Hey, en azından Zach beni oyuncusuz bırakmadı. Nolan Sawyer ona göz kırptı diye eli ayağına dolaşarak kaçmadı.”

Ofladım. “Birincisi, Nolan Sawyer’ın bana göz kırptığını hiç sanmıyorum. Zaten onun gibi biri göz kırpmaz, *göz kırpmanın* anlamını bile bilmez.” Ayağa kalkıp ellerimi tulumumun arka tarafına sildim. O günden bu yana Sawyer’ın ciddi ve yoğun bakışlarını düşünmemek için elimden geleni yapıyordum. Tamam, belki satranç tahtasının öteki tarafından bana baktığını ve tahtanın alev aldığını, satranç saatini kafama fırlatıp hafifçe gülümseyerek o kalın sesiyle, “Z kuşağı seks sembolü olduğumu biliyor muydun?” dediğini ya da oyunu bıraktıklarında oyuncu-

ların şahı devirmesi gibi beni devirdiğini ve kalkmama yardım etmek için elini bile uzatmadığını rüyalarımda görmüş *olabilir-dim*. Ama geçtiğimiz hafta rüyalarımın başrolü Nolan Sawyer'sa ne olmuştu yani? Gidip uyku polisine mi teslim olmalıydım? “İkincisi, acil bir durum çıktığı için oradan ayrıldım.”

“Yavaş pişiriciyi açmayı unuttun, değil mi?”

“Onun gibi bir şey. Bu arada, gideceğin zaman ben de seninle havalimanına gelmek istiyoy...” Garajın ana salonunda Bob'ın sesi yükseldiğinde kaşlarımı çattım ve Easton'a, “Bir saniye bekler misin?” dedikten sonra oraya doğru ilerledim.

Eskiden amcam bu oto tamircide Bob'la ortaktı ve ben, henüz gerekenden çok daha küçük yaştayken yazları burada çalışmaya başlamıştım. Bir şeyleri tamir etme, büyük bir sistemde farklı parçaların nasıl bir araya geldiğini çözme, birlikte nasıl çalıştıklarını zihnimde canlandırma ve bir tanesini değiştirmenin diğerlerini nasıl etkileyeceğini hesaplama konularında sezgilerim her zaman güçlüydü. *Tıpkı satranç gibi*, derdi babam. Bundan emin değildim ama Jack Amcam yanında çalışmamdan hep memnun olmuştu. Fakat artık buralarda değildi. Mezuniyetten sonra tamircide tam zamanlı çalışmaya başlamamın haftasına hisselerini Bob'a satıp, “Dungeness yengeci” aşkına Pasifik Kuzeybatı'ya taşınmak gibi üzücü bir karar vermişti. Bu yüzden de ne yazık ki patronum artık sadece Bob'dı.

Aşırı şanslıydım.

Yanına gittiğimde Bob'ın tanımadığım bir kadınla karşı karşıya durduğunu gördüm. Diğer iki tamirci de elleri kalçalarına dayamış, orada dikiliyorlardı. Hepsi de öfkeli görünüyordu.

Hatta küplere binmişlerdi.

“... yağ değişimiymi. Sadece elli dolar tutacağı söylenmişti, iki yüz değil.”

“Motor içi temizliği nedeniyle ücret bu şekilde.”

“Motor içi temizliği nedir?”

“Araçlara yapılması gereken bir şey, bayan. Buraya geldiğinizde size söylemeyi unutmuş olabiliriz. Kiminle görüşmüştünüz?”

“Benden biraz uzun, sarışın bir kızdı.”

“Girişi ben yapmıştım.” Bob’ın dik bakışlarını görmezden gelerek müşteriye gülümseyip içeri girdim. “Bir sorun mu var?”

Kadın kaşlarını çatı. “Arabamın motor bilmem nesine ihtiyacı olduğunu söylememiştin. B-ben bunu karşılayamam.”

Garajdaki araçlara bakarak onunkini bulmaya çalıştım. “2019 model Jetta sedandı, değil mi?”

“Evet.”

“Aracınızın motor içi temizliğine ihtiyacı yok.” Onu temin etmek için gülümsedim. Ödemesi gereken para yüzünden rahatsız hissediyor gibiydi; onu çok iyi anlıyordum. “Daha seksen bin kilometrede.”

“Yani motor içi temizliğine gerek *yoktu*.”

“Hayır. Bir hata olduğuna eminim. İsterseniz...” Dediği şey birden kafama dank edince sustum. *Gerek yoktu*. “Pardon, motor içi temizliğinin çoktan yapıldığını mı söylüyorsunuz?”

Kadın hiddetle Bob’a döndü. “İyi denemeydi ama *kendi çalışmanızın bile* gerek olmadığını söylediği bir işlem için ücret ödemeyeceğim. Bir daha da asla bu tamirhaneye gelmeyeceğim.”

O, elli dolarlık ücreti öderken garajda yoğun ve çirkin bir hava vardı. Bankonun yanında dikilirken kendimi acı verici şekilde tuhaf hissediyordum. Jetta çıkıp gittikten sonra Bob’a döndüğümde hiç şaşırtıcı olmayan bir şekilde onu öfkeden köpürürken buldum.

“Özür dilerim,” dedim, suçluluğuma kendimi savunma hissi ve şeytani bir keyif de karışırken. Bob’la çalışmak içimde kompleks duygu katmanlarının ortaya çıkmasına neden oluyor-

du. “Temizliği çoktan yaptığınızı bilmiyordum, yoksa ona bir Şey söylemezdim. Kadının parası yok gibiydi ve...”

Pos cihazıyla uğraşırken bana bakmadan, “Kovuldun,” dedi.

Onu doğru duyduğumdan emin değildim. “Ne?”

“Kovuldun dedim. Sana odemem gerekeni ödeyeceğim ama artık burada çalışmanı istemiyorum.”

Gözlerimi kırpıştırdım. “Nasıl yani?”

“Senden *bıktım usandım*,” diye bağırdı, bana dönüp üstüme yürüyerek. İki adım geriledim. Bob uzun veya iri değildi ama *kötü* biriydi. “Bunu *hep* yapıyorsun.”

Başımı iki yana sallayarak diğer tamircilere baktım. Araya girmelerini umuyordum ama ikisinin de yüzü taş kesilmişti.

Hayır, bu işi *kaybedemezdim*. antamda bir mektup, telefonomda bir mesaj, odamda eşini bulamazsa depresyona girecek bir Gine domuzu bekliyordu. “Gerçekten özür dilerim. Bir yıldır bu garajda çalışıyorum. Amcam burada olsaydı...”

“Amcan artık burada değil. Benim de seninle işim bitti. Müşterilerden fazla para almamayı bırak, bunu benim yapmama da *izin vermiyorsun*. Eşyalarını topla ve git.”

“Ama benim işim bu değil ki! İşim, insanlara ihtiyaçları olmayan şeyler satmak değil, araçlarını tamir etmek.”

“Artık böyle bir işin yok.”

“Mallory haklı. Onu bu şekilde kovamazsınız.” Arkamı döndüm. Easton “*şimdi dil bilgisi hatalarını düzelteceğim*” bakışıyla orada duruyordu. “İşçileri adaletsizce kovulmaktan koruyan mevzuatlar var ve...”

“Neyse ki Sarışın kayıtlı bir işçi değildi.”

Bu, Easton’ı susturdu. Bob’ın bana istediği her şeyi yapabileceğini fark etmek *benim de* susmama neden oldu.

Patronum her zamanki kaballığı ve zalimliğiyle, “Eşyalarını alıyorsun ve gidiyorsun,” diye tekrarladı.

Elimden bir şey gelmiyordu. Burada tamamen güçsüz, acızdım. Bob’ın suratını tırmalamamak için yumruklarımı sıktım ve kendimi yanından ayrılmaya zorladım. Yoksa onu parça pinçik edecektim.

“Ayrıca Mallory?”

Durdum ama ona dönmedim.

“Motor içi temizliğinin masrafını sana olan borcumdan düşeceğim.”

Gerçekte hiçbir zaman kendimi çamurda yuvarlanarak sarp bir dağın eteklerinde, yaban domuzlarına yem olmaya mahkûm edilmiş halde bulmamıştım. Fakat böyle bir senaryonun içinde olsaydım dahi işten atıldıktan sonraki hafta çektiğim kadar acı çekmezdim, buna emindim.

Acının birkaç sebebi vardı. Biri, annem ve kardeşlerim için endişelenmek istemediğimden dolayı onlara Bob’ın beni kovduğunu söylememem, bu yüzden de başka iş ararken günümü orada burada geçirmek zorunda kalmamdı. New Jersey’de ağustos ayındaydık ve hem kliması hem de Wi-Fi bağlantısı olan ücretsiz mekânlar bulmak kolay değildi. En sonunda kendimi Paterson Halk Kütüphanesi’nde bulmuştum. Buraya en son yedi yaşındayken gelmişim ama ortam pek de değişmemişti ve neyse ki beni ve hurdası çıkmış dizüstü bilgisayarımı tüm fakirliğimizle kabul etmişti.

Tanrı kütüphaneleri kutsasın.

Verimsiz araştırmalarla geçen perşembe gününün akşamı Easton’ı aradım. “Yorucu soruşturmalar sonucunda, Candy

Crush altınlarıyla faturaların ödenmediğini keşfettim. Ne korkunç. Ayrıca yengeç âşığı amcanınki dışında bir oto tamirhanesi tarafından işe alınmak için süslü sertifikalar ve referanslar gerekiyormuş.”

“Sende yok mu?”

“Hayır. Bende olan tek şey, Darcy’nin sekiz yaşındayken çizdiği *Oto Tamirci Mallory* çizgi romanı. Bu sayılır mı dersin?”

İçini çekti. “Başka bir seçeneğin daha olduğunu farkındasın, değil mi?”

Onu duymazdan geldim ve ertesi günü başka bir iş, *herhangi* bir iş arayarak geçirdim. Kahretsin, New Jersey’deki en büyük üçüncü şehir olan Paterson’da da iş bulamayacaksam nerede bulacaktım? Gerçi ABD’de nüfus yoğunluğu en yüksek üçüncü şehir de burasıydı, bu yüzden rekabet ortamı alevliydi. Kahretsin.

O gece, babam artık resimde olmadığı için annemin bana erişim izni verdiği çevrimiçi bankacılık hesabına baktığımda bana göz kırpan kırmızı rakamlar da midemi düğüm düğüm etti.

“Hey,” dedim Sabrina’ya, onu oturma odasında yalnız bulduğumda. Ellerimi ovuşturmamak için ceplerime tıkmıştım. “Şu derbi ücreti...”

Gözlerini telefonundan kaldırıp dehşetle kocaman açtı. “Ödeyeceksin, değil mi?”

Bütün gün ekrana bakmaktan gözlerim kaşınıyordu ve bir an için -dehşet verici, korkutucu, dengesiz bir an için- ne kadar çok çabaladığımı bilmeyen, anlamayan, güzel, akıllı, yetenekli, on dört yaşındaki kardeşime karşı hiddet duydum. *Ben* on dört yaşına girdiğimde -tam da aptal doğum günümde- hayatımdaki her şey değişmişti. Babamı kaybetmiştim, satrancı kaybetmiştim, eski *benliğimi* kaybetmiştim ve o günden bu yana yaptığım tek şey denemektir.

“Mal, benim için *bu tek şeyi* mahvetmesen olmaz mı?”

“Diğer her şeyi mahvettiğin gibi” kısmı havada asılı kaldı ve içimdeki hiddet baloncukları patlayıp yerini suçluluğa bıraktı.

Boğazımı temizledim. “Kredi birliğiyle ilgili bir karışıklık oldu. Yarın gidip kontrol edeceğim. Ödeme süresini yalnızca birkaç gün uzatmalarını isteyemez misin?”

Sabrina gözlerimin içine baktı. “Mal.”

“Üzgünüm. Mümkün olduğunca hızlı ödeyeceğim.”

“Sorun yok.” Gözlerini devirdi. “Son gün önümüzdeki çarşamba zaten.”

“Ne?”

“Seni *tanıdığım* için birkaç gün öncesini söylemiştim.”

“Seni küçük...” Omuzlarımdan bir yük kalkarken keskin bir nefes alarak koltuğa atlayıp onu gıdıklamaya başladım. Otuz saniye sonra onu sıkı sıkı kucaklamıştım ve Sabrina kahkahalar arasında “ıyy”, “iğrenç”, “*cidden Mal, kendini utandırırıyorsun*” gibi şeyler söylüyordu.

“Niye eski kitap ve elma suyu gibi kokuyorsun?” diye sordu. “Dolapta elma suyu var mı?” Sessizce kafa sallayıp mutfığa giderek ona bir bardak doldururken kardeşlerimi ne kadar çok sevdiğimi ama onlara ne kadar az şey verebildiğimi düşünmek boğazımın düğümlenmesine neden oldu.

O gece Gmail'im bana beş gün önce defne@zugzwang.com'dan gelen, yanıtlanmamış e-postayı hatırlattı. Uzunca bir süre hatırlatmaya baksam da mesajı açmadım.

Cumartesi ve pazar günleri şansım yaver gitti ve ara sıra çocuğuna baktığım komşulardan birinin çimlerini biçme, köpek gezdirme gibi bir iki küçük iş kaptım. Az da olsa para kazanmak güzeldi ancak bu işler sürdürülebilir değildi; özellikle de ödemem gereken bir ev kredisi borcu varken.

Pazartesi günü kredi birliğine gidip veznedara eve gönderilen “*kendi ailesine bile bakmayı beceremeyen, faydasız vatan-daşa acil hatırlatma*” mektubunu gösterdiğimde, “Bir an önce ödenmesi gerek,” dedi. “Tercihen gecikmiş üç ayı da ödemelisiniz.” Beni baştan aşağı süzdü. “Kaç yaşındasın sen?” Yaşımdan küçük gösterdiğimi sanmıyordum ama bu önemli değildi çünkü ben öyle hissetmesem de on sekiz de epey küçük bir yaştı. Belki de yetişkini oynayan bir çocuktum. Durum buysa pek rol yapamıyordum. “Bu meseleleri annen halletse daha iyi olur,” diye devam etti, pek de nazik olmayan bir biçimde.

Fakat annem berbat bir hafta geçiriyordu. Kâbustan farksız hastalığı başladığından beri ilk defa bu kadar kötü olmuştu. Muhtemelen tekrar ilaçlarını değiştirmemiz gerekiyordu ama maalesef çok pahalıydılar. Ona dinlenmesini, her şeyin kontrolüm altında olduğunu, ekstra vardiya aldığımı söylemiştim.

Çünkü bir yalancıydım.

“Yorgun görünüyorsun,” dedi Gianna, o akşam paradan başka bir şey düşünme ihtiyacıyla evine gittiğimde. Eskiden ikimiz birlikte yüksek matematik dersi alır, saray yavrusu olarak adlandırılacak bu evde çalışma seansları düzenleyip yaklaşık olarak bir dakika ders çalıştıktan sonra iki saati odasında eğlenerek geçirirdik. Şimdi de ebeveynleri tekne gezisi için şehir dışındaydı ve Gianna da bir haftadan kısa süre içinde üniversite için buradan ayrılacaktı. Diğer iyi arkadaşım Hasan da sonraki hafta gidiyordu.

“Yorgunluk benim varsayılan ayarım,” dedim zoraki bir te-bessümle.

Umduğum kadar gevşemiş hissetmesem de gece eve döndüğümde telefonumda Easton’ın mesajını gördüm (“Bursu kabul et, Mal.”) ve kendimi sözleşme örneğine bakmaya zorladım.

Maaş da çalışma saatleri de iyiydi. İşe gidip gelmek kolay olmasa da kardeşlerim okula başladığında imkânsız değildi. Belki Defne esnek bir çalışma programım olmasına da izin verebilirdi.

Yine de düşünmem gereken çok şey vardı. En önemlisi de satranca karşı hislerimi babama olan hislerimden ayırmayı başaramamamdı. Birbirlerine geçmiş, düğüm olmuşlardı. Acı, pişmanlık, nostalji, suçluluk, nefret... en çok da öfke hissediyordum. İçim öfkeyle dolup taşıyordu. Ne zaman kendi içime dönsem gördüğüm tek şey öfkeyle yanan alevlerdi.

Babama kızgındım. Satranca kızgındım. Bu yüzden de oynamazdım. Bu kadar basitti.

Ayrıca bunu bir kenara bırakırsam, bu oyunda gerçekten o kadar iyi miydim? Yetenekli olduğumu biliyordum; insanlar pek çok kez söylemişlerdi. Fakat yıllardır çalışmamıştım ve Nolan Sawyer'ı yenmemin (son rüyamda kendisi vezirinin bir parçasını koparıp çikolata sunar gibi bana sunmuştu) şanstın ibaret olduğuna gerçekten inanıyordum.

Yanımdaki tekli yatakta, uyku apnesine sahip orta yaşlı bir adam gibi horlayan Darcy'ye ve kafesinde boş boş dolanan Goliath'a baktım.

Gerçek şuydu ki profesyonel satranç bir spordu ve tıpkı diğer sporlarda olduğu gibi, zirvede pek fazla kişiye yer yoktu. Herkes Usain Bolt'un kim olduğunu bilirdi ama dünyanın en hızlı koşan on beşinci kişisini, ne kadar hızlı olursa olsun merak etmezdi.

Eskiden masalara baktığım lokantanın kadrosu çoktan dolmuştu ve mahalle marketi *belki* yardımcı arıyor olabilirdi ama işe yeni başlayanlar için maaşlar cidden çok düşüktü. Salı günü düşünmeye devam ederken bir yandan telefonda yakınıyordum.

“Dinle, seni inatçı sürtüğ. Şu bursu kabul et ve bir şekilde önemsizmiş gibi rol yap işte,” dedi Easton hem bitkin hem şef-

katli bir sesle. Birdenbire içimi tekrar korku sardı. Beni unutacağından, Colorado'daki insanları bana tercih edeceğinden endişeleniyordum. Onu kaybetmek üzereydim, bunu çok iyi biliyordum. Bu önceden yazılmış, kaçınılmaz bir şey gibi geliyordu, bu yüzden de korkularımı dile getirmeye zahmet etmiyordum.

Bunun yerine, "Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Bir yıllığına da olsa parayı alır, en iyi oyununu sergilersin. Bu esnada da satrancı önemsemyormuş gibi davranabilirsin. İşten sonra aklına getirmez, önceden olduğu gibi takıntı yapıp tüm zamanını satranca harcamazsın. Normal bir çalışma düzeni oluşturursun ve bunu yaparken de oto tamirciliği sertifikalarını alırsın."

"Hah," dedim, çarpık planından etkilenerek.

"Rica ederim. Eee, beceremez misin?"

"Neyi?"

"Bir konuda tam bir takıntılı gibi davranmamayı."

Gülümsedim. "Bilemiyorum."

Easton çarşamba günü gitmeden önce veda etmek için bize uğradı. Aslında daha farklı bir veda olacağını sanmıştım. Havalimanında onu uğurlar, uçağı havalandırırken arkasından izlerim falan diye düşünüyordum ama bu mantıklı değildi çünkü artık on sekiz yaşındaydık. Easton'ın yatağına bağlı olmayan, onunla ilgilenen, hâlâ bir arada olan ebeveynleri vardı. Onu havalimanına onlar götürüyor, 529 numaralı yurt odasının ücretini onlar ödüyordu.

"Gelip beni ziyaret etmelisin," dedi.

Bunu yapmayacağımı bilsem de "Olur," diye cevap verdim.

"Buraya geldiğimde birlikte New York'a gideceğiz, tamam mı? Hak etmesen de sana o *macaron*'u ismarlayacağım."

Gitmeyeceğimizi bilsem de "Sabırsızlıkla bekleyeceğim," dedim.

Arkadaşım düşüncelerimi okumuşçasına iç geçirdi, beni kucakladı, her gün mesaj atmamı ve STD'den korunmamı tembihledi. Gözlerinden kalpler fışkırtarak etrafımızda dolaşan Darcy ise bunu duyunca ne anlama geldiğini sordu.

Easton'ın aracı gözden kaybolduktan sonra bile uzun süre sokağı izledim ve derin nefesler alıp zihnimi tamamen boşaltarak kendime nadir de olsa güzelce rahatlama izni verdim. Gözlerimin önünde, tam ortasında sadece şahın bulunduğu boş bir satranç tahtası canlandırdım. Şah yalnızdı; zincirlerinden kurtulmuş, tehditlerden arınmıştı.

En azından istediği yere gidebilecek özgürlüğe sahipti.

Eve girdiğimde odama gidip dizüstü bilgisayarımı açtım ve bu çamur batağından farksız haftanın başından beri yazacağımı zaten bildiğim mesajı yazdım:

Merhaba Defne,

Burs teklifin hâlâ geçerli mi?

İKİNCİ KISIM

Oyun Ortası

Altıncı Bölüm

08.55 - Zugzwang'a giriş! Dinlenme odasında kahve ve bagele var; istediğin kadar yiyebilirsin! (Gökkuşağı desenli olanı yeme, çünkü kadrolu Büyükustalarımızdan Delroy'a ait. Yiyeceği şeyler beş renkten daha azını barındırırsa huysuzlaşıyor.)

09-10 - Açılış varyasyonları listesini ezberle

10-11 - Oyun sonu pozisyonları listesini ezberle

11-12 - Eski maçlar ve taktikler listelerini incele

12-13 - Öğle arası. Yakınlarda bulunan, sevebileceğin restoranların listesini yaptım. (Kulübün kedisi Gambit başına gelip Weichselian buzullaşmasından bu yana yemek yememiş gibi miyavlayacaktır. Sakın kanma çünkü bu bir yalan. Etini onunla paylaşma zorunluluğu hissetme.)

13-14 - Rakiplerin maçlarını analiz et

14-15 - Mantıklı düşünme ve pozisyonel satrançla ilgili değerlendirme yap

15-16 - Yazılımlar ve veritabanlarıyla egzersiz yap

16-17 (Çarşamba-Cuma) - Zayıflıklarının üzerinden geçmek için bir Büyükusta eğitmenle toplantı yap

Odağını kaybetmemek adına arada kısa molalar vermeyi unutmama.

Spor programı: Haftanın 4 ya da 5 günü, 30 dakika. Su içmeyi ihmal etme ve en az 30 SPF güneş kremi sür (hava bulutlu olsa bile, çünkü güneş ışınları her yerde).

Defne'nin elime tutuşturduğu çalışma programını inceledikten sonra okuduklarımın doğru olup olmadığından emin olamamış olarak kafamı kaldırdım. "Şey..."

Genç kadın kocaman gülümsedi. Bugün pembe ruj sürmüş, Spice Girls tişörtü giymişti. Kısacık saçları, en yakındaki kesici aleti alıp kendi saçlarımı kesmek istememe neden oluyordu. Çabasıyla *vintage* bir havası vardı. "Şey mi?"

"Burada çok fazla..." Boğazımı temizledim. Dudağımı ısır-dım. Burnumu kaşıdım. "... satranç var."

"Farkındayım." Gülümsemesi daha da genişledi. "Ne harika, değil mi?"

Midem düğümlendi. *Satrancı önemsemyormuş gibi davranabilirsin.* Easton'ın sözlerini, bu sabah ilk defa iş için bir buçuk saatlik yola düştüğüm andan bu yana tekrar edip duruyordum. Bu bir işti. Sadece bir işti. Akşam beşten sonra satrancı bir saniiyeliğine bile düşünmeyecektim. Satrançla yıllar önce ayrılmıştık ve ben, mezuniyet balosunda sahnede dans ederken terk edildikten sonra aldatan eski sevgilisine dönecek türden biri değildim. Bu bir iş olduğu için ben de yalnızca gerekeni yapacaktım.

Fakat işimin satrançla bu kadar ilgilenmemi gerektireceğini düşünmemiştim.

"Evet." Kendimi gülümsemeye zorladım. Burada bulunmaktan memnun olmasam da Defne benimle ailemi köprü altına düşmekten kurtarmıştı ve ben nankör bir pislik değildim. Yani öyle umuyordum. "Bir de... spor programı var, öyle mi?"

“Egzersiz yapmaz mısın?”

Yanlış hatırlamıyorsam lisedeki zorunlu beden eğitimi dersinden beri gönüllü olarak ter dökmemiştim. Defne benim bir tembel hayvan olmama şaşırılmış gibiydi, bu yüzden gerçeği biraz değiştirmeyi tercih ettim. “Çok sık yapmam.”

“Biraz sıklaştırmam senin yararına olur. Çoğu satranç oyuncusu dayanıklılığını artırmak için her gün spor yapar. İnan bana, yedi saatlik bir maçın ortasında dayanıklılığa çok ihtiyacın olacak.”

“Yedi saatlik maç mı?” Ben hayatım boyunca yedi saat aralıksız hiçbir şey yapmamıştım ki. Uyumamıştım bile.

“Oyuncular turnuvada yarışırken günde altı bin kadar kalori yakarlar. İnanması güç, değil mi?” Onu takip etmem için elini salladı. “Sana ofisini göstereyim. Başka biriyle paylaşmayı sorun etmezsin, değil mi?”

“Hayır.” Bu sabah oda arkadaşım arka arkaya yastığıma osurmuştu çünkü ona sabahın beş buçuğunda ksilofon çalmasını söyleme cüretinde bulunmuştum. “Odamı paylaşmaya alışkınım.”

Paterson Satranç Kulübü’nün yeri, rekreasyon merkezindeki bir odadan ibaretti. Gözleri acıtan floresan lambalarıyla yer yer kalkmış vinil zemin döşemesi vardı ve üç jenerasyonun beynini kavuracak kadar asbest barındırıyordu. Zugzwang’ın da benzer olacağını sanmıştım ama burası güneş ışığını yansıtan ahşap zemin döşemeleri, pahalı mobilyaları ve son teknoloji, şık ekranları olan bir yerdi. Gelenek ve teknoloji, eski ve yeni. Ya ben satrançtan kazanılabilecek parayı fazla hafife almıştım ya da bu mekânın arka planında bir mafya falan vardı.

Defne bana, Oxford’un küçük versiyonu olan kütüphaneyi gösterdiğinde neredeyse nefessiz kalacaktım. Metrelerce uzayan raflar, gösterişli merdivenler, annemle *Selling Sunset*’i iki kez izlerken gördüğüm şu asma katlardan vardı.

Bir de...

Milyonlarca kitap vardı.

Babamın kitaplığından tanıdığım, sessizce varlığını evimizden silmeye karar verdiğinde eski Amazon kutularına tıkıştırılan kitapların bazılarını burada da görüyordum.

“Kütüphaneyi istediğin zaman kullanabilirsin,” dedi Defne. “Okuma listende buradaki pek çok cilt mevcut. Ayrıca ofisin de kütüphanenin hemen yanında.”

Bu doğruydı. Koridorun sonunda bulunan ofisimi gördüğümde bu kez kendimi tutmayıp keskin bir nefes aldım. Odada üç pencere, hayatımda gördüğüm en büyük çalışma masası ve karaborsada muhtemelen safra kesesinden bile daha pahalıya satılabilecek çeşitli satranç takımları vardı. Ve...

“Sessiz olun lütfen.”

Dönüp baktığımda benimkinin karşısındaki masada kaşlarını çatmış bir adamın oturduğunu fark ettim. Yirmili yaşlarında olmalıydı ama sarı saçlarının ön kısımları çoktan dökülmeye başlamıştı. Önünde devam eden bir satranç maçı ve üç açık kitap duruyordu.

“Selam, Oz.” Defne adamın kaş çatışını ya görmemişti ya da umursamıyordu. “Bu Mallory. Boş masayı o alacak.”

Oz birkaç saniye boyunca bana sanki bağırsaklarımı söküp kendine atkı örmek istermiş gibi baktı. Sonra iç geçirip gözlerini devirdi. “Telefonun sürekli sessizde olmalı. Titreşim de olmayacak. Bilgisayarın da aynı şekilde. Kendine sessiz çalışan bir fare bul. Eğer düşündüğümü görmene rağmen bunu böylecek bir şey yaparsan satranç taşlarımı burun deliklerine sokarım. Evet, hepsini. Kendi kendine oyun kurduğunda düşünmek için odada volta atmak yok. Parfüm sıkamak, sıcak yemekler getirmek ya da ambalaj sesi çıkarmak yok. Burun çekmek, hapşırarak, yüksek sesle nefes almak, hımlamak, geğirmek, gaz çıkarmak ya da

kıpırdanmak da yok. Kalp krizi geçirmediğin ve 911'i aramamı istemediğin sürece benimle konuşmayı aklından geçirme." Duraksayıp düşündü. "Gerçi bana söyleyecek kadar enerjin varsa muhtemelen 911'i kendin de arayabilirsin. Anlaşıldı mı?"

Evet demek için ağzımı açtım. Sonra konuşmama kuralını hatırlayıp kafa sallayarak cevap verdim.

"Mükemmel." Bana yüzünü ekşitir gibi baktı. Tanrım, bu bir *gülümseme* miydi? "Zugzwang'a hoş geldin. Eminim iyi anlaşıyoruz."

"Oz bizim kadrolu Büyükustalarımızdan biridir," diye fısıldadı Defne kulağıma, sanki genç adamın davranışını açıklıyormuş gibi. Sonra, "İlk günün iyi geçsin," diye ekledi ve olur da hıçkırırsam beni gaddarca cezalandıracak biriyle yalnız bırakmıyormuşçasına neşeyle el sallayarak gitti. Oz'a döndüğümde gözlerini oyununa çevirdiğini gördüm. Eh, sanırım şimdilik güvendeydim.

Defne'nin bana hazırladığı listelere baktım, kütüphaneye geçip kitapları aldım, bilgisayarımı açtım, konforlu sandalyeme olabildiğince sessiz şekilde oturdum (yarı deri döşeme hafifçe gıcırdayınca Oz bir an beni bu dünyanın fani kargaşasından kurtaracakmış gibi göründü) ve *Modern Satranç Açılışları* kitabının on beşinci edisyonundan ezberlemem gereken kısmı buldum.

Ve okumaya başladım.

Bu benim için yeni bir kitap değildi. Eskiden babam, arka plandaki Darcy ile Sabrina'nın çılgınlıklarını, mutfaktaki annemin akşam yemeğinin soğuduğunu bağırmasını umursamadan o rahatlatıcı, kısık bariton sesiyle bana gambitler ve pozisyonel oyunlar hakkındaki paragrafları okurdu. Fakat bu yüzyıllar önceydi. O Mallory cahildi ve *bugünkü* Mallory'yle hiçbir ortak noktası yoktu.

Her neyse, gerçekten de tüm bu şeyleri *çalışmak* zorunda mıydım? Oynayarak öğrenmem, *mantığımı* geliştirmem daha iyi olmaz mıydı?

Bunca iş yükü çok saçmaydı ve gün ilerledikçe durum pek de iyiye gidecek gibi değildi. Saat onda Dvoretsky'nin *Endgame Manual* kitabını, on birde de *Mikhail Tal'in Hayatı ve Oyunları*'nı okumaya geçtim. Anlatılanlar ilgi çekiciydi ama sadece *okumak*, eline şiş almadan örgü örmeyi öğrenmeye çalışmaktan farksızdı. Tamamen anlamsızdı. Arada bir Oz'ın varlığını hatırlayıp kafamı kaldırdığımda onu hiç kıpırdamadan benimle aynı şeyleri okurken buluyordum. Benim aksime o, bunun ne anlamı olduğunu merak ediyormuş gibi değildi. Ellerini alınına dayayıp yüzüne siper etmişti ve öyle bir konsantre olmuştu ki neredeyse kendimi tutamayıp, "Kaleler çok düşündürücü, değil mi?" diyecektim.

Fakat burada arkadaş edinmek için bulunmadığı belliydi. Ben öğle yemeği için ayrılırken (fıstık ezmeli reçelli sandviç yiyecektim çünkü Defne'nin restoran listesi muhteşem olsa da bende buna yetecek para yoktu) o hâlâ masasında oturuyordu. Döndüğümde de tam olarak aynı pozisyondaydı. Vücudunun ölüm katılığına ulaşmış olduğunu görmek için onu dürtse miydim acaba?

Öğleden sonra da sabahtan farksızdı. Kitap okudum, satranç araştırmaları yaptım, arada uzun molalar verip masamı benden önce kullanan kişinin bıraktığı Zen bahçesini tırmıkladım.

Sonunda trenle eve dönerken Easton'ın rol yapma önerisini düşündüm. Benim için zor olacağını sanmıyordum. Sadece soyut senaryolar okurken satranca tekrar âşık olamazdım.

"Yeni işin nasıldı tatlım?" diye sordu annem, eve girdiğimde. Akşam altıyı geçmişti ve ailem sofradaydı.

"Harikaydı." Sabrina'nın tabağından bir bezelye çaldığımda çatalını elime batırmaya çalıştı.

“Niye iş değiştirmen gerekti anlamıyorum,” dedi Darcy, asık bir suratla. “Kim *arabalarla* uğraşmak yerine yaşlılar için *bocce* turnuvaları organize etmeyi tercih eder ki?”

Aileme yeni işimle ilgili yalan söylememin bir sebebi vardı ve o da şuydu:

Hiç bilmiyordum.

Evet, satranç babamla ilgili acı verici hatıraları aklımıza getiriyordu ama tamamen farklı bir iş uydurup, eskiden takıldığım bir çocuğun beni New York’taki bir yaşlılar rekreasyon merkezine önerdiğini söylememi haklı çıkarmıyordu. Ama anneme işten istifa ettiğimi açıklarken yalan dudaklarımdan dökölüvermişti.

Hem çok da önemli değildi. Bu da bir işti sonuçta. Eve gelince eşiğin dışında bırakacağım, geçici bir iş.

“Yaşlılar çok iyidir,” dedim Darcy’ye. şu anda beni görmezden gelerek mesajlaşmakla ilgilenen Sabrina’nın aksine o, be-zelyelerini çalmamdan çok memnundu.

“Yaşlılar tuhaf kokar.”

“Ne kadar yaşlılar?”

“Bilmem. Yirmi üç yaşından büyükler olabilir.”

Annemle bakıştık. “Yakında sen de yaşlanacaksın Darcy,” dedi annem.

“Evet ama ben o zaman Jane Goodall gibi maymunlarla yaşıyor olacağım. Genç insanları, parkta güvercinleri beslememe yardım etmeleri için ayağıma çağırmayacağım.” Birden yüzü aydınlandı. “Eee, bir iki sevimli sincap gördün mü bari?”

Gece dokuzda, tüm ev uykuya yatmışken sessizce ön kapıdan dışarı süzüldüm. Hasan’ın aracı garaj yolumuzun sonunda bekliyor, içeride yanan ışık yakışıklı yüzünü aydınlatıyordu. Yazın başından beri bunu yapıyorduk. Sanki bir rutinimiz varmış, sanki bu bir randevuymuş gibi basit bir öpücük için bana doğru

uzandığında yakında gidecek olmasının belki de en iyisi olacağını düşündüm.

Çünkü hayatımda onca şey olup biterken böyle bir şeye kesinlikle yer ayıramazdım.

“Nasılsın?”

“İyiyim. Sen?”

“Süperim. Bu sömestr derslerim acayip iyi. Tıbbi antropoloji bölümünü seçmeyi düşünüyorum.” Hasan bana bir keresinde *yolsuz* yerine yanlışlıkla *yollu* diyen bir profesörünü anlatırken onu dinleyip gereken yerlerde güldüm. Arabayı kenara çektiği andaysa ona bir prezervatif uzattım. Gerisi kısık kelimeler, hızlı hareketler, kasılan kaslardan ibaretti.

Şaşırtıcı şekilde romantik ve acı verici derecede tek eşli olan Easton bir keresinde bana, “*Onlara yakın hissediyor musun?*” diye sormuştu.

“*Kimlere?*”

“*Öylesine takıldığın kişilere. Yakınlık duyuyor musun?*”

“*Pek sayılmaz.*” Omuz silkmıştim. “*Onları insan olarak, arkadaş olarak seviyorum. Haklarında en iyisini diliyorum.*”

“*Peki bir ilişkin olmasını tercih etmez misin?*”

Gerçek şuydu ki ciddi ilişkim olmaması daha güvenli geliyordu. Deneyimlerim, birine bağlanmanın beklenti doğurduğunu, beklentilerin de yalana, acıya ve hayal kırıklığına yol açtığını göstermişti. Böyle şeyleri hissetmek de karşımdakine hissettirmek de istemiyordum. Seksi eğlenceli bir aktivite olarak görüyordum ve açık fikirli bir aile tarafından yetiştirildiğim için minnettardım. Greenleaf hanesinde “bedenin bir tapınaktır” ya da “leyleklerden bahsetme vakti geldi” gibi şeyler asla konuşulmazdı. Annem de babam da seksi hep neredeyse utandırıcı kaçacak bir dürüstlikle, sanki kredi kartı başvurusundan bahse-

der gibi rahatlıkla anlatmışlardı. Kartı alıp almamak, avantajları ve dezavantajlarıyla bize kalmış bir şeydi. Sadece sorumluluklarımızı unutmamamızı, doğum kontrolü yöntemlerini aklımızdan çıkarmamamızı, herhangi bir sorumuz olursa onlarla konuşabileceğimizi söylerlerdi. Bizim evde şu geleneksel şemalara yer yoktu.

Babamın gidişinin aşağı yukarı ikinci senesinde, Alesha Conner konferans salonunun öbür ucundan bana utangaç bir şekilde gülümsemiş, sonra lakros oynarken elini benimkine sürtmüş, sonra da kıkırdayarak beni kimya laboratuvarının yanındaki tuvaletin ikinci kabinine çekmişti. Beceriksizce bir an olsa da yeni ve güzeldi. Çünkü iyi *hissettirmişti*. Çünkü bir an için ben sadece... bendim. Birilerinin evladı ya da ablası olan, hatalar yapan Mallory değil; nefesi kesilen, külotunu sakarca çekiştiren, Alesha'nın tenini emerek bere bırakan Mallory'dim.

Şimdi de ailem dışında hiçbir şeye hayatımda yer yoktu. Kendimle bile ilgilenemezdim ki zaten bunu hak etmiyordum da. Fakat kısa ve geçici olsa da tamamen zararsız sayılacak böyle eğlenceli anları es geçmek de istemiyordum. Hasan'a, beni evden almasının üzerinden yarım saatten kısa zaman geçmişken el sallayıp veda ettim ve rahatça yatağıma girdim. Artık birkaç ay onu düşünmeye niyetim yoktu.

Geçen haftanın stresinin ardından her şey yoluna girmişti. Ev kredisi (yani en fazla geciken taksit) ve paten derbisi ücreti ödenmişti. Uykuya daldığımda, Mikhail Tal'in yoğun Rus aksanıyla koridora koşup 911'i aramamı ve her şeyin yolunda olduğunu söylediği bir rüya gördüm.

İkinci iş günü de ilki gibi uzun yol, okuma, ezberleme ve Defne'nin bana neden böyle garip bir program hazırladığını merak

etmekle geçti. Easton'a mesaj atıp fikrini sormayı aklımdan geçirdim ama geçen hafta gittiğinden bu yana hiç konuşmamıştık ve onu rahatsız etmekten çekiniyordum. Neler yapıyordu hiç haberim yoktu. Partilerde bira oyunları mı oynuyor, Marksist Leninist hareketi mi keşfediyor yoksa sapyoseksüel olduğu ortaya çıkan yurt asistanıyla dörtlü seks mi yapıyor bilmiyordum. O, geride neler bıraktığından haberdardı, *bense* ondan tek kelime bile duymamıştım. Arkadaşlığım için nelerle rekabet içinde olduğumdan ya da beni çoktan unutup unutmadığından emin değildim. Bu yaşadığım, bir şeylerden geri kalma korkusu muydu? İğrenç. Ama sebep her ne olursa olsun, Easton'a yazıp da cevap alamadığımda üzülmektense hiç ulaşmamayı tercih ederdim. Hem Oz'ın mesajlaşma sesi yüzünden nöbet geçirme ihtimalini de unutmamalıydım.

Bobby Fischer'ın oyunlarını açıp izledim, Alekhine'in savunmasının artılarını ve eksilerini inceledim, Lucena pozisyonunu öğrendim. Satrançla ilgili heyecan verici her şeyin çekilip alındığı, oyunun seyreltildiği bir durumun içindeydim. *Bubble tea*'nin içinden tapyoka baloncuklarının çıkartılması gibi bir şeydi; ortada yavan bir çaydan başka bir şey yoktu.

Tabii bu benim umurumda değildi çünkü sadece işimi yapıyordum. Çarşamba sabahı ofisime adım atıp da Oz'ı dünkü pozisyonunda bulduğumda bu düşüncem değişmemişti. Uyumak için evine gidip gitmediğini sormak istedim ama sormadım çünkü gözlerimin oyulmasını tercih etmiyordum. Bunun yerine dört saat boyunca şah güvenliği konusunda bir şeyler okudum. Öğle arasında da işe gelip giderken okuduğum, hüznü *Kolera Günlerinde Aşk*'ı alıp parka gittim. İşe geri döndüğümde piyon yapısını öğrenmem gerekiyordu ancak hâlâ aynı pozisyonunda oturan Oz'a bakmaktan başka bir şey yapamadım. Acaba arada bir sulanması falan gerekiyor muydu? Sonra romanımı büyük bir kitabın içine saklayarak okumaya devam ettim çünkü Fermi-

na'nın tartışmalı romantik seçimleri epey sürükleyiciydi. Saat dörtte tam çantamı toplayıp Penn İstasyonu'na gidecekken aklıma program geldi.

*(Çarşamba-Cuma) - Zayıflıklarının üzerinden geçmek
için bir Büyükusta eğitmenle toplantı yap*

Toplantının nerede yapılacağı yazmıyordu. “Oz?” dedim. “Bir Büyükusta’yla toplantı yapmak için nereye gitmek gerek?”

Genç adam üç günden beri ilk kez kafasını kaldırdı. Burun delikleri genişlemiş, gözleri alev almıştı. Şimdi kesin çenesini kocaman açacak, beni çiğnemedi yutacak ve mide asidiyle parçalara ayıracaktı. “*Kütüphane!*” diye kükrediğinde hızlıca ofisten kaçtım. Kütüphaneye girdiğimde gökkuşağı âşığı Delroy’u görmeyi bekliyordum ama içerideki tek kişi, devasa ahşap masada oturan Defne’ydi.

“Selam. Yanlış yere mi geldim acaba? Oz dedi ki...”

“Oz konuştu mu?”

“Baskı altında.”

Bilmiş şekilde kafa salladı.

“Bir Büyükusta’yla görüşmem gerektiği için buraya...”

“Ta kendisi karşında oturuyor.”

“Ah.” Kızardığımı hissettim. “Ben... çok özür dilerim. Seni hiç...” *Büyükusta olarak görmemiştim.* Biraz daha kızardım. Bu niye hiç aklıma gelmemişti? Havalı bir görünüşü olduğu için mi? Satranç oynayan pek çok havalı insan vardı; nasıl olur da doksanlar ergen komedi dizilerindeki kaz kafalı sporcular gibi düşünebilirdim? Bu kulübün sahibi olduğuna göre satranç oynaması da gayet normal değil miydi? Daha önce adını duymamıştım ama sonuçta satranç dergisi aboneliğim falan yoktu. Kadın

olduğu için aklıma gelmemiş olduğunu da varsayamazdım zira dünyada *bir sürü* kadın Büyükusta vardı.

Tanrım, Easton içselleştirilmiş kadın düşmanlığından bahse-
derken bunu mu kastediyordu?

“Sen iyi misin?” dedi Defne.

“Ah, evet.”

“Epey hararetli bir içsel monolog yapıyormuşsun gibi görü-
nüyor. Öyleyse bölmek istemem.”

“Ben...” Alnımı kaşıyıp karşısına oturdum. “Ben genelde hep
hararetli içsel monologlar yaparım. Kendimi ortamdan soyutla-
mayı zamanla öğrendim.”

“Güzel! İlk birkaç günün nasıldı bakalım?”

“Harikaydı.”

Bir süre beni inceledi. Bugün kuyruklu *eyeliner* çekmiş, ko-
lunun üst kısmına akrep şekilli bir kelepçe takmıştı. “Tekrar de-
neyelim. İlk birkaç günün nasıldı?”

“Harikaydı!” Bana öylece bakmaya devam edince, “Gerçek-
ten harikaydı, yemin ederim,” diye ekledim.

“Poker suratı yapmakta yetenekli değilsin. Turnuvalardan
önce bunun üzerinde çalışmalıyız.”

Kaşlarımı çattım. “Niye böyle düşünü...”

“Eğitim programında yolunda gitmeyen bir şey varsa bana
söylemelisin.”

“Her şey yolunda. Okumalarımı da satrançla ilgili araştırma-
larımı da yapıyorum. Eğlenceli şeyler.”

“Ama?”

Hafifçe güldüm. “*Ama* falan yok.”

“Ama?”

Başımı iki yana salladım. “Bir şey yok, cidden.” Defne, şüpheli cinayet geçmişimi ondan sakladığımı düşünüyormuşçasına gözlerini suratıma dikmeye devam etti. En sonunda, “Sadece...” diye başladım.

“Sadece?”

“Şey...” İçimden bir ses ona söylememem için haykırıyordu. *Ona söylersen umursadığın anlamına gelir. Ama umursayamazsın. Burada rol yapıyorsun, Mal. Aynen devam edebilirsin.* “Sadece... tüm o şeyleri okumak oyunumu geliştirmeme yardımcı mı olacak gerçekten? Bana hiç öyle gelmiyor da.” Defne’nin yüz ifadesinin her zamanki gibi açık olmadığını görünce, sebebi parasını istemem miydi yoksa onayını mı bilmiyordum ama panikleyerek geri vites yaptım. “Ne yaptığını bildiğinden eminim! Çalışmak, eski maçlarla ilgili bir şeyler okumak, açılışları incelemek önemli. Ancak hiç *oynamadıktan* sonra...”

Masanın altında ellerimi ovuştururken Defne bana uzun uzun baktı, sonra gülümseyip omuz silkti ve “Peki,” dedi.

“Peki mi?”

“Hadi oynayalım!”

Aramıza bir satranç takımı çekip beyaz tarafı bana çevirdi ve taşları yerleştirdi. Ardından başlamam için eliyle işaret etti. “Bugün saatsiz oynayalım, olur mu?”

“Ah... olur.”

Başlangıçta neredeyse hevesliydim. Satranç hakkında çalışıp hiç oynayamamak bende bir nevi gerginliğe neden olmuştu; adeta önünde havuç sallanan bir tavşan gibiydim. Şimdi o havucu yiyebilecek, bir güzel *keyfini sürecektim*. Değil mi?

Maalesef öyle olmadı. Çünkü bunun Sawyer’la maçımdan tamamen farklı olduğunu anlamam çok kısa sürdü. Farka hemen parmak basamadım ama yarım saat kadar sonra, oyun devam

ederken ve taşların çoğu yer değiştirmişken neyin eksik olduğunu tespit ettim.

Sawyer’la oynarken masada bir çeşit gerilim vardı. Agresif saldırılardan, temkinli pusulardan, takıntılı ve kıvrak düşüncelerden oluşan heyecanlı bir dans gibiydi. Defne’yle maçımsa... hiç ona benzemiyordu. Birkaç girişimde bulunarak, göz ardı edemeyeceği tehditler yaparak oyunu heyecanlandırmaya çalıştım ama bunları görmezden geldi. Tek yaptığı taşlarını savunmak, şahını korumaya almak, birkaç sakın hamlede bulunmak oldu.

Kırk beş dakika geçmişken bir atılım yaptım. Savunmasını aşmak isterken pervasızca davranınca filimi kaybettim. İçim sikkınlık ve dehşet karışımı bir duyguyla dolarken bir süreliğine sakın oynamaya geri döndüm ama hayır... bir şeyler yapılmalıydı. Gözümü, çok fazla taşı korumak zorunda olan atına diktim. Eğer kalemle onu alabilirsem...

Kahretsin. Defne, piyonumu aldı. Şimdi iki taşım kalmıştı ve...

“Beraberlik?”

Kafamı kaldırdım. Bana beraberlik mi teklif ediyordu? *Hayatta olmaz.* Cevap vermeye zahmet etmeden kaşlarımı çattım ve bir saldırı denemesinde daha bulundum. Saat geç oluyordu. Eğer bir sonraki treni kaçırırsam eve normalden çok daha geç varacaktım ve annemle Darcy hayal kırıklığına uğrayacaktı. Sabrina fazla umursamazdı ama...

“Şah.”

Defne’nin veziri, şahımı tehdit ediyordu. Kahretsin. Saldırı planlarken bunu tamamen gözden kaçırmıştım. Ama yine de...

“Bence durabiliriz,” dedi, her zamanki gibi nazıkçe gülümseyerek. Üstünlüğün onda olduğunu ikimiz de bilmemize rağmen ifadesinde kibir yoktu. “Artık anlamışsındır.”

Kafa karışıklığıyla gözlerimi kırptırdım. “Neyi?”

“Az önce ne oldu Mallory?”

“Ben... bilmiyorum. Satranç oynuyorduk işte. Alınma ama pek bir şey yapmadın. Oyunda olsan da...”

“İhtiyatlıydım.”

“Ne?”

“İhtiyatlı oynuyordum. Sakindim. Avantaj elde etmek için baskı yapma şansım olsa da yapmadım ve savunmada kalmayı tercih ettim. Bu da senin kafanı karıştırdı, sinir olmana ve sıkıldığın için basit hatalar yapmana neden oldu.” Pozisyonlara işaret etti. “Bunu yapmak benim için kolaydı çünkü resmi satranç eğitimi alarak büyüdüm. Sen benden daha iyi bir oyuncu olduğun için...”

Kaşlarımı çattım. “Öyle olmadığım belli değil mi?”

“Başka şekilde ifade edeyim: Sende daha fazla yetenek var. Oyunlarının videolarını izledim. Saldırı konusundaki içgüdülerin muhteşem. Bana... şey...” Hüzünlü bir gülümsemeyle kafasını iki yana salladı. “... eski bir dostumu hatırlatıyorsun. Fakat zirvedeki tüm oyuncuların bildiği birkaç temel şey vardır. Eğer onları *bilmezsen*, sağlam bir teknik altyapısı olan herhangi bir rakip bunu sana karşı kullanabilir. O zaman yeteneğini kullanmaya fırsat bile bulamazsın.”

Söylediklerini sindirdikten sonra yavaşça kafa salladım. Birdenbire çok fazla geride kaldığımı, son dört yılı boşa harcadığımı hissetmiştim.

Ama hayır, bu kararı ben vermiştim ve *en iyi* karar olduğuna emindim. Ayrıca geri kalsam *ne olacaktı* ki?

“Yaşının çok büyük olması da bir dezavantaj,” diye ekledi Defne.

Yine kaş çattım. “Daha on sekiz buçuk yaşıyordum.”

“Çoğu profesyonel çok daha küçük yaşta başlıyor.”

“Ben de sekiz yaşından beri oynuyorum.”

“Evet ama uzun bir ara vermiş olman iyi değil. Açıkçası bu...” Satranç tahtasını işaret etti. “... benim için utanç verici derecede kolaydı.”

Yanaklarım yanıyordu. Ağzımda acı, paslı bir tat vardı. Kaybetmeyi hiç sevmediğimi... hatta *nefret ettiğimi* hatırlamıştım.

“Ne yapmam gerek peki?”

“Hiç sormayacaksın sandım. Yapacağın şey...” Sırtarak arka cebinden bir kâğıt parçası çıkardı ve bana uzattı. “... bu.”

“Bu bana pazartesi verdiğin program.”

“Aynen. Yanlışlıkla iki tane yazdırmışım. Şükür ki şimdi işe yaradı. Kâğıt israfından nefret ederim. Her neyse, seni forma sokmamız çok zaman almayacaktır. Tabii listedeki her şeyi harfiyen uygularsan. Toplantılarımız esnasında da öğrendiklerinin üstünden geçip doğru yolda olduğundan emin olacağız.”

Mükemmel. Demek test edilecektim.

Listeye, yıl boyunca yapmaya mecbur olduğum görevlere tekrar baktım ve önemsememe planımı, Fermina’nın tartışılır romantik seçimlerini, Defne’nin beklenti dolu, yüreklendirici gülümsemesini düşündüm.

Alnımı masaya vurmak istiyordum. Bunun yerine içimi çektim ve kafamı salladım.

Düzenleme

Ny.ozlem

Yedinci Bölüm

Oz benimle iki hafta boyunca konuşmadı. Konuştuğundaysa bu sefer ben onu boğazlamak istedim.

Perşembe sabahı masamda oturmuş, Zen bahçesine bakarken Fischer ve Spassky'nin 1972'deki bir maçını zihnimde tekrar ediyordum ki, "Philly Open'a geliyorsundur herhalde?" diye soran sesini duydum.

İrkilerek, "Ne?" diye tısladım.

Kafamın içinde çözüme ulaşmama ramak kalmışken düşüncelerimi bölmesi bende mantıksızca, düşmanca bir sinir uyardırmıştı. Bu sabah Darcy'nin yulaf lapasını hazırlarken (*yulaf lapası değil, yulaf süslemeli Nutella lapası*, diye mırıldanmıştı Sabrina, elindeki yeşil elmayı ısırırken) birdenbire Fischer'ın bir hata yaptığını ve Spassky'nin istese bunu kullanabileceğini fark etmiştim. O zamandan beri de bunu düşünüyordum. Eğer atını kullansaydı...

"Sizi araçla götüreceğim," dedi Oz. "Altıda çıkarız."

Niye konuşuyordu bu adam? Cidden acayip canımı sıkıyordu. “Nereye?”

“Philly’ye. Ne sorunun var senin?”

Onu duymazdan gelip zihnimdeki oyuna tekrar odaklandım ve Defne’yle toplantımıza kadar bunu düşündüm. Toplantılarımızı iple çeker olmuştum çünkü annem dışında etkileşim kura bildiğim tek yetişkin insan oydu. Ayrıca onunla oturup satranç konuşmaya samimiyetle ihtiyacım vardı çünkü teknik konuları öğrenmeye çabaladıkça ne kadar az şey bildiğim ve birine danışmaya ne kadar ihtiyaç duyduğum kafama dank ediyordu. Sanırım Büyükustaların da eğitmenleri ve danışmanları olmasının sebebi buydu.

“Bir oyunun üstünden geçebilir miyiz?” diye sordum, kütüphaneye girer girmez defterimi önüne koyarak. “Kafama bir şey takıldı.”

“Önce Philly Open’ı konuşalım.”

Durdum. “Philly ne?”

“Philly Open. Turnuva. İlk turnuvana bu hafta sonu katılıyorsun.”

Gözlerimi kırptırdım. “Ben...”

Kafasını yana eğdi. “Sen?”

Ah. *Nasıl yani?* “Bunu yapabilir miyim bilmiyorum. İmkânsız değil mi?” Yutkundum. “Hazır olduğumu düşünüyor musun?”

Neşeyle gülümsedi. “Dürüst olmak gerekirse hiç hazır değilsin.”

Aman ne hoş.

“*Fakat* bu kaçırılmayacak bir fırsat. Philly çok yakınımızda ve bu açık turnuva da epey saygın.” Ne anlatmaya çalıştığımı anlamadığımı belli etmiş olmalıydım ki Defne devam etti. “Elit oyuncuların, dünyanın en iyi ilk onunun katıldığı bir turnuva.

Aynı zamanda senin gibi oyuncuların da puanlı kategoride yarışmasına izin veriliyor. Müsabakalar eleme usulü olduğundan dolayı her maçın kaybedeni elenirken kazananı oyuna devam ediyor. Demem o ki şu anda bir puanın olmasa bile vasat oyuncularla oynamak zorunda kalmayacaksın. Tabii kazanmaya devam edersen.” Omuz silktiğinde tek kulağındaki tüy küpe mutlulukla sallandı. “Ben de sana eşlik edeceğim. Hem ne olacak ki? En kötü ihtimal kendini aptal durumuna düşürürsün.”

Gerçekten çok hoş.

Böylece cumartesi sabahı kendimi Oz’ın kırmızı renkli Mini Hatch’inin ön koltuğunda buldum. Arkadaki Defne aklına geldikçe turnuva kurallarını sayıyordu ama açıkçası sabahın yedisinde yüksek sesi pek çekilmiyordu. “Sıran geldiğinde eğer bir taşa dokunursan onu hareket ettirmek, tüm hamlelerini skor kâğıdına yazmak zorundasın. Sıra sana gelmediyse ve beraberlik teklif etmeyeceksen rakibinle konuşamazsın. Rok yaparken yalnızca tek elini kullanacak, önce şaha dokunacaksın. Bir sorun ya da anlaşmazlık çıkarsa turnuva direktörlerinden birini çağır. *Sakin* rakibinle kavgaya...”

“Sen ne yaptığını sanıyorsun?” diye kükredi Oz. Gözlerini takip ettiğimde çantamdan çıkardığım fıstık ezmeli reçelli sandviçe baktığını gördüm.

“Şey... bir parça ister misin?”

“Eğer aracımda o şeyi -ya da başka herhangi bir şeyi- yersen ellerini kesip sidiğimde kaynatırım.”

“Ama açım.”

“O zaman açlıktan öl.”

Yanağımın içini ısırdım. Doğrusu ona alışmaya başlıyordum. “Ama bu benim manevi destek sandviçim.”

“O zaman sinir krizine gir.” Sinyal verip sağa doğru keskin bir dönüş yaptığında neredeyse kafamı cama çarpacaktım.

Philly Open, NYC bağış turnuvasına benzemiyordu. Bunun ilk işaretçisi basın mensupları oldu. Taylor Swift konserindeki paparazziler kadar aşırı olmasa da turnuvanın yapılacağı Penn State mühendislik fakülte binasının önündeki kameralarla mikrofonların sayısı epey fazlaydı.

“Cinayet falan mı işlendi?” diye sordum.

Oz bana her zamanki *yaşamak için çok aptalsın* bakışını attı. “Turnuvanın haberini yapacaklar.”

“NBA maçı falan olduğunu mu sanıyorlar?”

“Mallory, hayatını kazandığın spora biraz saygın varmış gibi davransan mı acaba?”

Haksız sayılmazdı. “İyi de turnuvanın başlamasına daha bir saat var.”

“Muhtemelen görmek istedikleri...”

Biri lobiye girince diğer herkesle birlikte Oz da oraya döndü ve haberciler birden hareketlendi. Durduğum yerden, siyah saçlı iki kafadan başka bir şey göremiyordum. İkisi de kameralarla mikrofonların arasından hızlıca geçip asansörlere yöneldiler. Habercilerin ne sorduğunu tam duyamıyordum. Sadece, bir araya gelince pek anlam ifade etmeyen; *formunda, ödül, Baude-laire, kazandı, ayrıldı, aday, Dünya Şampiyonası* gibi tek tük kelimeler kulağıma geliyordu. Bakmak için parmak uçlarımda yükseldiğimde asansör kapıları çoktan kapanmış, muhabirler hayal kırıklığıyla mırıldanarak dağılmaya başlamıştı.

Bir yanı, geçen kim olduğunu merak ediyordu. Uzun süredir kapkara gözler ve vezirimi kavrayan iri ellerle ilgili işgalci rüyalar gören diğer yanımsa neredeyse emindi ki...

“Kaydınız tamamlandı çocuklar.” Defne, boynumuza asacağımız isim kartlarımızı bize uzattı. “Hadi otele gidip eşyalarımızı bırakalım. Sonra açılış seremonisi için geliriz.”

Azıcık şekerleme yapmayı umarak kafa sallıyordum ki mikrofonlu yaşlıca bir adam bize yaklaştı. “Siz Büyükusta Oz Not-homb’sunuz, değil mi?” diye sordu. “Ben ChessWorld.com’dan Joe Alinsky. Kısa bir röportaj için vaktiniz var mı?”

Oz formuyla, egzersizleriyle, umutlarıyla ve en sevdiği maç öncesi atıştırmalıklarıyla (şaşırtıcıydı ama favorisi jelibon ayıcığı) ilgili soruları yanıtlarken Defne kulağıma, “Oz şu anda sıralamada yirminci,” diye fısıldadı.

“Yirminci mi?”

“Dünya sıralamasında.”

“Dünya sıralamasında derken?”

“Satrançtan bahsediyorum.”

“Ah, doğru ya.”

Defne cesaret verici şekilde gülümsedi. Geçmişte yıllar boyunca satrançla yatıp kalkmış biri olarak oyunu çok iyi hatırlasam da annem beni uzak tutmaya kararlı olduğu için profesyonel satranç hakkında neredeyse hiçbir detayı bilmiyordum. Fakat aptalca sorular sorsam da Defne hiçbir zaman kendimi aptal gibi hissetmememe neden olmuyordu. “Dünya yirmincisi olmak önemli bir başarı. Rekabetçi turnuva satrancından profesyonel lige yükselmeyi başarmış kişiler bunlar.”

“İkisi aynı şey değil mi?”

“Ah, hayır. Herkes rekabetçi turnuva oyuncusu olabilir ama profesyoneller satrançtan para kazanır. Ödüllerle, sponsorluklarla ve şirketlerin finansal desteğiyle geçinirler.”

Mountain Dew’un Super Bowl reklamlarında bir satranç oyuncusunun yer aldığını gözümde canlandırdım. *Mtn Dew: Büyükustaların İçeceği*. “Oz da destek alıyor mu?”

“Tam tersi. Onu eğitmeleri için Zugzwang’daki birkaç Büyü-kusta’ya *ödeme yapıyor.*”

“Ah.” Bir süre düşündüm. “Ek işi mi var?” Belki de sabaha karşı 2 ve 5 arasında Instacart kuryesi olarak çalışıyordu. Bu, sürekli huysuz olmasını açıklardı.

“Hayır ama babası Goldman Sachs yatırım bankasında yönetici.”

“Ah.” ChessWorld.com muhabirinin, Oz’ın fotoğrafını çektiğini görüp hemen kareden çıktım.

Gerçi bu yaptığım aptalcaydı. Sabrina ile Darcy yarına kadar arkadaşlarıyla kalacaklardı ve annem de daha iyi hissettiği için eve biraz para girsin diye birkaç yeni teknik yazıyla uğraşıyordu. Onlara günü arkadaşlarımla Coney Adası’nda geçireceğimi, gece de Gianna’da kalacağımı söylemiştim. Oz’ın ChessWorld.com’da çıkacak fotoğrafının arka planında beni görüp de aslında nerede olduğumu anlayacak değillerdi.

Paranoyak davranıyordum. Çünkü yorgun ve açtım. Çünkü Canavar Oz, sandviçimi yememe izin vermemişti.

“Hey,” dedi Joe Alinsky, Oz’ı aniden unutup gözlerini kısarak bana dönerken. “Sen Nolan Sawyer’ı...”

“Kusura bakma Joe. Turnuvadan önce gidip biraz dinlenmemiz gerek.” Defne kolumu kavrayarak beni binadan çıkardı. Sabah olmasına rağmen hava sıcaktı.

“Benimle mi konuşuyordu o?”

“Canım Starbucks’a gitmek istedi,” dedi Defne, yürümeye başlarken. “Sen de ister misin? Ben ısmarlayacağım.”

Ona neler olduğunu sormak istiyordum ama kivili yıldız meyveli limonatayı daha çok istiyordum. Bu yüzden konuyu unutup peşinden koştum.

İlk maçım için dedem yaşındaki bir adamın karşısına oturdumda kalbim gümlüyor, avuçlarım terliyordu ve dudağımın iç kısmını kemirmeden duramıyordum.

Bu ne zaman başlamıştı bilmiyordum. On dakika önce kalabalık odada bir etrafıma, bir de leylak rengi yazlık elbiseme bakarak, bunun satranç için uygun bir kıyafet olup olmadığını ya da bunu umursayıp umursamadığımı düşünürken gayet rahattım. Sonra turnuva direktörleri maçların başlamak üzere olduğunu bildirmişti ve içimde, Defne'yi hayal kırıklığına uğratma, kaybettiğimde boğazımı saran ekşi tadı yeniden hissetme korkusu belirmişti.

En son ne zaman bu kadar gergin olduğumu hatırlamıyordum ama neyse ki bir sorun çıkmadı çünkü on iki hamlede maçı kazandım. Yaşlı adam içini çekti, elimi sıktı ve beni kırk beş dakikalık boş bir zaman dilimiyle baş başa bıraktı. Sonunda kalkıp etrafı dolaşmaya, ilginç pozisyonları incelemeye karar verdim ve salonun bir fotoğrafını çekip Easton'a attım.

MALLORY: bunun suçlusu sensin

BOULDER EASTON ELLIS: Neredesin?

MALLORY: philly'de bir turnuvada

BOULDER EASTON ELLIS: Kanka, Philly Open'da mısın yoksa?

MALLORY: olabilir. yüksek öğrenim nasıl gidiyor bakalım?

BOULDER EASTON ELLIS: Geceleri sadece üç saat uyuyabiliyorum. Bir doğaçlama tiyatro grubuna katıldım. Kurtar beni.

MALLORY: HAHAAH doğaçlama grubu anlatsana

Ekranında Easton'ın cevap yazdığını gösteren zıplayan nokta-cıklar belirdi, sonra kayboldu ve bir daha da dönmedi. Beş dakika geçti, on dakika geçti, yine de cevap gelmedi. Easton'ın yanına yeni bir arkadaşının geldiğini, bu nedenle de beni unuttuğunu hayal ettim. Oda arkadaşlarıyla çektiği bir sürü fotoğrafı *Instagram*'da çoktan paylaşmıştı.

Telefonumu cebime koyup sonraki tura geçtim ve hem onu hem de üçüncüyü ve dördüncüyü kolaylıkla kazandım.

“Muhteşemdi!” dedi Defne, kampüs avlusunda Costco'dan alınmış bir paket Twizzlers'ı paylaşıırken. Bir sigara yakmış, yakarken de “Bilgin olsun, iyi davranış timsali değilimdir,” demişti. “Fakat bu *elemeli* turnuva olduğu için kazandıkça daha da yetenekli rakiplerle karşılaşacaksın.” Kaşlarımı çatığımı fark edince omzunu benimkine vurdu. “Burada satrançtan bahsediyoruz, Mallory. Bize kendimizi acınası hissettirmek için tasarlanmış bir oyun.”

Haklıydı. Bunu bugünkü son maçımda, ortaokuldaki kütüphanecim Bayan Larsen'a tüyler ürpertici şekilde benzeyen bir kadına karşı kalemi ve filimi kaybettiğimde hissetmiştim. Bayan Larsen olmayan kadın habire kıpırdanan, gergin bir oyuncuydu. Hamle yapması asırlar sürüyordu, ben saldırıya geçtiğimdeyse korkuyla inliyordu. Bir satranç tahtasına bir skor kâğıdına dönerken kendimi hayvanat bahçesinde, tembel hayvanın kafesinin önündeymiş gibi hissetmeden edememişim. Oyun turun sonuna, ikimizin de vakti tükenene kadar sürüklendi.

“Beraberlik,” dedi turnuva direktörü düş kırıklığıyla tahtamızı incelerken. “Siyah önde.”

Siyah bendim. Sonraki tura ben geçiyordum. Satrançta beraberliklerin gayet normal olduğunu bilsem de yine de sinirlerim bozulmuştu. Hatta daha ötesi, kendime *hiddetliydim*.

“Bir sürü hata yaptım.” Defne’nin bana uzattığı kuru kayısını sinirle ısırđım. İçimden duvara tekme atmak geliyordu. “Kalemi c6’ya geçirmeliydim. Neredeyse üç kez mağlubiyetin kıyısından döndüm. Filiyle şahıma ne kadar yaklaştığını gördün, değil mi? Bok gibi oynadım resmen. Satranç tahtasına yaklaşmama izin verildiğine bile inanamıyorum.”

“Sonuçta kazandın, Mallory.”

“*Felaket* gibi bir sonuçla. Kazanmayı hak etmedim.”

“Şanslısın ki satrançta kazanırken hak etmekle hak etmemek arasında bir fark gözetilmez.”

“Anlamıyorsun. Kaç kez yanlış hamle yaptığımı...”

Defne elini omzuma koyduğunda sustum. “Şu anda hissettiğin *bu* duygu var ya? Onu bir şekilde içinde biriktir, besle ve asla unutma.”

“Ne?”

“Satranç oyuncularını bu yüzden çalışırılar, Mallory. Oyunları tekrar tekrar oynamaya, açılışları ezberlemeye bu yüzden takıntılıyızdır.”

“Berabere kalmaktan nefret ettiğimiz için mi?”

“Elimizden gelenin en iyisini yapamadığımızı hissetmekten nefret ettiğimiz için.”

Kalacağımız otelle kampüsün arası yürüyerek beş dakikaydı ve odam, evdekilere mektuplarımda bahsetmeyeceğüm hiçbir şey içermiyordu. Tek avantajı biraz yalnız kalabilmemdi. En son ne zaman odamda on iki yaşındaki bir goblin ve bir Gine domuzunun bedenini ele geçirmiş üç bin yaşındaki bir iblis olmadan uyuduğumu hatırlamıyordum. Bunun tadını doyasıya çıkarmalıyđım. Önce film izlemeyi düşündüm. Sonra telefonumu çıkartıp flört uygulamalarında Philly bölgesinden tek gecelik ilişki yaşayabileceğim birini bulmayı aklımdan geçirdim. Bu iyi bir fırsattı. Ayrıca orgazm olmak ruh halimi iyileştiriyordu.

Bunun yerine, güneş yavaş yavaş batarken camdan dışarıya dalarak son maçımı kafamda tekrar ettim.

Kendimi anneme yanlışlıkla seks mesajı attığım zamanki gibi hissediyordum. Ya da lisede otomatik kayar kapıları doğaüstü güçle açıyormuş gibi yaparken koca amigo kız takımına yakalandığım, ortaokulda elimi yıkamak için öğretmenler tuvaletine girip Bay Carter'ı klozette oturmuş sudoku çözerken bulduğum zamanlardaki gibi. Ne zaman çok utanç verici bir şey yapsam olaydan günler sonra bile üstümdeki küçük düşme hissini atamazdım. Geceleri gözlerimi kapattığımda beynim beni utancın derin kuyusuna çeker, o aşağılayıcı sahneleri tüm canlılığıyla zihnimde oynatırdı.

(Fazla mı dramatiktim? Belki. Ama annesine seks mesajı atmış biri olarak bence buna *iznim vardı*.)

Nöronlarım utancın en küçük zerrelerine bile tutunuyor, maçlarım esnasında yaptığım hataları bana unutturmuyordu. Evet, kazanmıştım ama ikinci maçımda şahımı *resmen* korunmasız bırakmıştım. Bu iğrençti. Tiksindiriciydi. Mide bula...

Biri kapımı tıklattı.

“Defne seni sosyalleşme etkinliğine götürüp insanlarla tanıştırmamı istedi,” dedi Oz, kapıyı açtığımda. Başını telefonundan kaldırmamıştı.

“Sosyalleşme etkinliği mi?”

“Aşağıda, ikinci güne geçen oyuncular için bir resepsiyon düzenleniyor. Oyunculara özel olduğundan dolayı Defne katılamıyor. Bedava yemek ve içki de var.” Kafasını kaldırıp beni inceledi. “Sen kaç yaşındasın?”

“On sekiz.”

Oz, bebek bakıcılığı yapmakla ve Mary Lanet Poppins olmakla ilgili bir şeyler mırıldandı. “Muhtemelen gazoz falan da vardır. Hadi gel.”

Bir satranç partisinden ne beklemem gerektiğini bilmiyordum. Easton dışında Paterson'dan kimseyle takılmamıştım çünkü bana hep sessiz ve gerçeklerden kaçan insanlar olarak görünmüşlerdi. Ancak buradaki oyuncular, özel dikim takım elbiseleri ve ellerinde şampanya kadehleriyle daha çok iş insanına benziyorlardı. Görünürde kimsenin üstünde örme süveter yoktu ya da kimse *Battlestar Galactica*'nın zamansız bitişinden yakınmıyordu. Herkes canlı, özgüvenli, genç ve zengin görünüyordu. Dünyadaki yerlerinden emin gibiydiler.

Biri Oz'ı fark edip grubundan ayrılarak yanımıza geldi. "İlk yirmiye girdiğin için teşekkürler." Bana bir bakış attı. Önce öylesine baksa da sonra baştan aşağı süzdüğünde omurgamdan rahatsız edici bir ürperti geçti. "Yanımızda birini getirebileceğimizi bilmiyordum."

Ah, evet. Salondaki kişilerin yüzde doksan sekizi erkekti.

"Kız kardeşin mi?" Çocuk benim yaşlarımda görünüyordu; aslında klasik anlamda yakışıklı sayılmalıydı ama mavi bakışlarında tüylerimi diken diken eden, yapışkan bir hava vardı.

"Kardeşim olduğunu nereden çıkardın?" diye sordu Oz.

"Bilmem." Omuz silkti. "Kız sarışın. Sen sarışınsın. Sevgilin olmak için de çok güzel."

Gerildim. Onu yanlış anlamış olmalıydım.

"Mallory bir satranç oyuncusu, *dostum*." Oz'ın sesinden tiksinti akıyordu. Ofisini işgal ettiğim için bana karşı beslediği antipatinin, bu çocuğa duyduğu nefretin yanında bir hiç olduğunu hissettim.

Demek benden nefret etmiyordu. Hatta kanka bile olabilirdik. Ne kadar da hoştu.

"Sen öyle diyorsan." İngilizcesi mükemmeldi ama hafif aksanlıydı. Kuzey Avrupalı gibiydi. "Tatlım, bu parti tüm maçları-

nı kazanan kişiler için. Yani sen... Bir dakika.” Geriye çekilerek abartılı bir tavırla beni inceledi. “Sen bağış turnuvasında Sawyer’ı tokatlayan kız değil misin?”

“Ben...”

“Evet, kesinlikle osun. Çocuklar, Sawyer’ı küçük düşüren kız burada!”

Ne olduğundan, neden olduğundan emin değildim ama Kuzey Avrupalı insanlardan (daha doğrusu erkeklerden) oluşan grup sohbeti kesip bize ilgili bir bakış attı, sonra yanımıza geldi.

“Maçtan önce ne yaptın?” diye sordu, otuzlarında görünen uzun bir adam. Aksanı çok yoğun olduğu için kelimeleri zar zor anlaşılıyordu. “Benim de o türden bir şansa ihtiyacım var.”

“Sawyer gerçekten de kötü bir gün mü geçiriyordu?”

“Dekolteli bir şey mi giymiştin? Numaran bu mu?”

“Sawyer, kızın burada olduğunu biliyor mu?”

“Eh, kız hayatta olduğuna göre bilmediği açık değil mi?”

Hepsi gülerken ben... felç olmuşum. Çok utanıyordum. Bana bir parça etten farksızmışım gibi bakıyorlardı ve kendimi insan karşısına çıkarılmış ahmak bir çocuk gibi hissediyordum. Dantelli yazlık elbisemin içinde hiç rahat değildim. Hiç ezik bir kız olmamış, Bob’la geçirdiğim tüm o zaman boyunca benden yaşça büyük, cinsiyetçi adamlarla yeterince uğraşmışım ama bu insanlar o kadar açık bir şekilde kabaydılar ki nasıl cevap vereceğimi bile bilememiştim.

“İzninizle.” Oz, dirseğimi kavrayarak beni çekiştirdi. “Biz yiyecek bir şeyler alıp *pislik olmayan* insanlarla muhabbet edeceğiz.”

“Of, hadi ama Nothomb!”

“Espri kaldırmayı öğren artık.”

“Bırak kız bizimle kalsın. Eminim bizi tanımak istiyordur.”

Ağzım kurur, ellerim titrerken Oz’ın peşinden sendeledim. Beni odanın öbür ucundaki ordövr masasına çekmişti. “Kimdi onlar?”

“Malte Koch ve dalkavukları.”

Başımı iki yana sallayarak beynimi yokladım. Çocuğun adı tanıdık gelse de kim olduğunu tam olarak hatırlayamıyordum.

“Koch, son iki yıldır dünya ikincisi. Doğumundan beri de pisliğin teki. Sawyer’ın, senin burada olduğunu bilip bilmediğini soran yaşça büyük adam, dünya yedincisi Cormenzana. Uzun olan Sırbistanlı Dordevic ise sanırım otuzuncu sırada. Diğerleri birer çift göz takılmış beton bloklardan farksızlar. Koch’ın kıçını yalamaktan başka işleri yok.” Gözlerini devirip dalgınca pastırma dolgulu mantarlardan birine uzandı. Oz Nothomb’ın duygusal yiyici olduğunu hiç düşünmezdim. “Seni onlarla tanıştırmak niyetinde değildim. Kimse o adamlarla konuşmamalı. Bana kalırsa Mars’taki gizli bir madenci kolonisine aitler. Ne yazık ki kimse fikrimi sormuyor.” Bir süre mantarını çiğnedi, sonra duraksadı. “Kusura bakma.”

Acaba hayatındaki ilk özrünü dilemiş olabilir miydi? Çünkü kulağa öyle geliyordu. “Senin hatan değildi. Ama o konuşma... Sanırım onlardan nefret ediyorum.”

“Yalnız değilsin. Kulübümüzün broşunu sana da veririm.” Beni inceledi. “Ağlayacak mısın?”

“Yoo.”

“Gözlerinden su falan da akıtmayacaksın?”

“Hayır. İyiyim ben. Sadece...” Arkamdaki duvara yaslandım. “Bütün kadınlara böyle mi davranıyorlar?”

Oz burnundan alaycı bir nefes verdi. “Etrafına bir baksana. Kaç tane kadın görüyorsun?” Etrafıma bakmama gerek yoktu. Bunun yerine üzerinde erimiş Brie peyniri bulunan küçük ek-

meklerden birine uzandım. “Satranç dünyasındaki kadınların çoğu bu etkinliklere katılmamayı ve kadınlara özel turnuvalarda yarışmayı tercih ediyor. Nedenini çok merak ediyorsundur eminim.”

“Etmez miyim?” Ekmeğimi bir peçetenin üstüne koydum. Hiç iştahım yoktu. “Hayatta olmamla ilgili söyledikleri şey ne anlama geliyordu?”

İçini çekti. “Koch ve ekibi, Sawyer’ı aptal durumuna düşürmene *bayıldılar* çünkü ondan nefret ediyorlar. Fakat onu ilk denemede yenmen hiç hoşlarına gitmedi çünkü Koch kendini Sawyer’ın ezeli rakibi olarak görüyor.”

“Öyle değil mi?”

“Onunla yarışamaz bile. Kimse Sawyer’la yarışamaz. On yıla yakın süredir zirvede o var. Yani...” Bir yumurta dolmasının yarısını ağzına attı. “... Koch çok iyi bir oyuncu olsa da istikrarı yok. Bazı anlarda mükemmel hamleler yapıyor. Sawyer’ı pek çok kez beraberliğe zorladı, hatta bir keresinde neredeyse yeniyordu. Fakat nihayetinde ikisi kıyaslanamaz.”

Birine karşı bütün maçları kaybetmek çok kötü hissettiriyor olmalıydı. “Koch bunun farkında değil mi peki?”

“Eminim farkındadır. Ama arkadaşlık ettiği kişileri gördün. Sawyer’ı, yenilmezliğiyle satrancı öngörülebilir bir oyuna dönüştüren kötü adam olarak görüyor ve yansıtıyorlar. Halbuki son birkaç yılda gençler arasında satrancın popüler olmasını sağlayan kişi Sawyer’ın ta kendisi. Yine de Sawyer’ı Thanos, Koch’u ise Tony Stark olarak göstermeye çalışıyorlar.” Gözlerini devirdi. “Aslında *ikisi de* Thanos.”

Oz Nothomb’dan beklemediğim bir diğer şey de Marvel seven biri olmasıydı. “Yine ortaokula falan mı döndük, bu ne böyle?”

Omuz silkti. “Öyle de denebilir. Koch, sürekli yenildiği için huysuzluk eden bir *çocuk*. Sawyer tüm ilgiyi üstüne çekiyor, bü-

tün puanları topluyor, *Time*'ın Dünyanın En Etkili Kişileri listesine giriyor, Baudelairelerle yatıp kalkıyor ve..."

"Baudelaireler mi?"

"Evet. Bir deneysel *rock* gru..."

"Baudelaire kardeşleri biliyorum." Sabrina o kızlara takıntılıydı. Ben de müziklerini severdim. "Sawyer onlarla mı *yatıyor*?"

"Aynen. Koch onun yerinde olmak istiyor ama onları elde etmesi imkânsız."

Kafam patlamak üzereydi. "Sawyer... hangi kardeşle birlikte?"

"Bilmiyorum Mallory. Reality şov izlemem ben."

"Doğru." Utanarak bakışlarımı kaçırdım. Bunu Google'da aratmam gerekecekti. Hatta telefonumu hemen çıkarmamak için kendimi *zor* tutuyordum. "Eh, satrancın ilk onunu pislikler işgal etmiş desene."

"Koch ve Cormenzana öyle. Sawyer da aslında öyle sayılsa da bu ikisi kadar fena değil. Onun için arkadaşlık bilekliği falan yapmam ama fırtınadan sonra ortaya çıkan sümüklüböceklerden farksız Koch pisliği yerine anüs kaslarımın kasılmasına neden olacak kadar korkutucu Sawyer pisliğini tercih ederim."

İkisi de kulağa korkunç insanlar gibi geliyor, diye düşündüm, bir adam masadan hardallı çörek alıp anüs muhabbetimizden hızla kaçarken.

"Her neyse," diye bitirdi Oz. "İlk ondaki diğer kişiler o kadar yumruklanmaya değer değiller."

Hafifçe gülümsedim. "Yumruklanmaya değer değiller demek, Oz dilinde 'hoş insanlar' demek mi oluyor?"

Tek kaşını kaldırdı.

"Ne *alaka* şimdi?"

"Eh, sen de tanıdığım en hoş insan değilsin de."

“Ben lanet olası bir *ayrıcalığım*, Greenleaf. Ayrıca kayda geçsin diye söylüyorum, sen ve ben *eşit derecede* seksiyiz.”

Resepsiyonda yarım saat daha durabildim. Oz haklıydı; satranç dünyasındaki herkes pislik değildi. Beni aşağılayıcı konuşmayan, tacizde bulunmaya kalkmayan ya da kendini bir bok sandığı için üstünlük kompleksiyle yaklaşmayan birkaç kişiyle tanıştırdı. Fakat onun arkadaş grubu benden birkaç yaş büyük olduğundan dolayı sohbet eşlerine ve yüksek lisans eğitimine geldiğinde sıkılmaya başladım. Koch’un çetesinin arada bir bana baktığını hissetmek de gevšememe engel oluyordu. Bu yüzden millete iyi geceler dileyip akşamın geri kalanını hatalarım için kendimi azarlayarak geçirme niyetiyle salondan ayrıldım.

Fakat asansörün içindeki tabelayı gördüğümde fikrim değişti. Beşinci katın butonunun yanında küçük harflerle *Kapalı Havuz & Spor Salonu* yazıyordu.

Pek düşünmeden beşinci kata indim. Havuzun giriş kapısını anahtar kartımla açıp içeri kafamı uzattığımda sıcaklık, klor kokusu ve sessizlik anında etrafımı sardı.

Yüzmeyi çok severdim. Gerçi suyun üstünde saatlerce süzülüp arada bir boğulan bir köpek yavrusu gibi kıpırdanmaya yüzmek denir miydi bilemiyordum. Ve şu anda karşımdaki bomboş havuz beni çağırıyordu.

Sorun şuydu ki yanımda mayo getirmemiştim. Üstüme zar zor olan yıpranmış bikinim evdeki dolabımda bir yerlerdeydi; belki de çoktan Goliath tarafından popo bezi olarak kullanılmaya başlanmıştı. Ama iç çamaşırlarım da bikini sayılırdı. Ayrıca yüzmeyi gerçekten çok istiyordum.

Fazla kafa yormadan elbisemle sandaletlerimi çıkarıp en yakındaki şezlonga fırlattım ve gürültülü bir şapırtıyla suya daldım.

On beş dakika sonra tavanı izleyerek suda süzülürken kendi kendime, *hatalarımı minimale indirmeliyim*, dedim. Havuzun

tavandaki yansıması bozuk bir satranç tahtasını andırıyordu. *Bir yıl içinde fazla derinliğe ulaşamayacağıma göre şimdi amacım kapsamlı bilgi edinmek olmalı. Daha fazla sıra dışı açılış yapmalıyım.*

Sonunda havuzdan çıktığımda ruh halim nispeten daha iyiydi. Bugün saçmalamış olabilirdim ama artık kendimi geliştirmeye odaklanmalıyım. Zayıflıklarımın farkında olursam kendimi eğitebilirdim.

Bu işte rol yaparak devam edecektin, diye hatırlattı zihnimdeki bir ses. Ya bana ya da Easton’a aitti.

Eh, orası öyle, diye cevap verdim savunmacı bir şekilde. Elbisemle sandaletlerimi alıp gözlerimdeki kloru sildim. *Ama bir yıllık sözleşme imzaladım, biraz çabalamaktan zarar...*

Olduğum yerde donakaldım. Tam önümde biri dikiliyordu. Üstünde deniz şortu olan, çıplak ayaklı biri. Kafamı kaldırdım, kaldırdım, *biraz daha* kaldırdım ve...

Midem takla attı. Nolan Sawyer, hafif bir kaş çatışla tepeden beni izliyordu. Vücudunun bu kadar... fit olması beni afallatmıştı doğrusu. Göğsü, omuzları, pazıları şişkindi. Gününü bir gramlık satranç tahtalarını oynatarak geçiren hiç kimse böyle görünmemeliydi.

“Ben... selam,” diye kekeledim. Hemen *karşımdaydı* ve ne diyeceğimi bilemiyordum.

Cevap vermedi. Aşağı bakmaya, transparan hale gelmiş sütyenimi ve minik gökkuşağı desenli külotumu incelemeye devam etti. İçerideki hava da yerçekimi de yoğunlaşmıştı. Bacaklarımın beni taşımayacağından korkuyordum.

Sonra Koch’un arkadaşlarının söylediklerini hatırladım. *Sawyer, kızın burada olduğunu biliyor mu?*

Eh, kız hayatta olduğuna göre bilmediği açık değil mi?

Nolan Sawyer benden tiksiniyordu. Nolan Sawyer beni öldürmek istiyordu. Nolan Sawyer bana ruhumu parçalara ayırmak istiyormuş, bir milyon kana susamış ayının gücüyle benden nefret ediyormuş gibi bakıyordu.

Bir keresinde bir oyuncunun septum *piercing*'ini koparmamış mıydı? Kulağıma bununla ilgili hikâyeler gelmişti. Turnuvalardan birinin ardından bir şey olmuştu ve...

Benim de bir yerlerimi koparır mıydı? Morgda bedenimi tekrar bir araya getirirler miydi? Yüzümü düzeltmesi için profesyonel makyaj sanatçısı ya da YouTube'da birbirine sürekli laf atan şu güzellik gurularından birini çağırırlar mıy...

“Geeeeeliyoruuuuuuuuuuuuuum!!!!”

Biri, tamamen bulanıklıktan ibaret koyu renkli teni ve kırmızı şortuyla yanımdan koşarak geçti ve havuza bombalama atlayarak tsunami etkisi oluşturdu. Sawyer, “Kahretsin, Emil,” gibi bir şeyler fısıldarken bu bana kaçma fırsatı vermişti. Çıplak ayaklarımı ıslak zemine vura vura koştum ve tam kapıya ulaştığımda arkama bakma hatasında bulundum. Sawyer dudakları aralanmış, gözleri kapkara olmuş halde bana bakıyordu.

Ben de en mantıklı gelen şeyi yaptım ve kapıyı yüzüne çarparak odama varana kadar koşmayı bırakmadım.

Bu, Sawyer'la ikinci karşılaşmamdı. Ve yine köşeye sıkıştırılmış bir şah gibi kaçmıştım.

Sekizinci Bölüm

Doğru düzgün uyuyamadım; uyuduğumdaysa rüyalarım, karanlık ve yargılayıcı bakışların altında yaptığım satranç hatalarıyla doluydu. Sabah sol bacağıma giren feci krampla gereğinden çok daha erken uyandım.

“Hayatımdan nefret ediyorum,” diye mırıldanarak topallaya topallaya banyoya giderken kasap satırıyla bacağıma kesmeyi aklımdan geçiriyordum. Bunun üstüne bir de reglimin başladığını fark ettim.

İşbirliği denen şeyden haberi olmayan, münasebetsiz, hain bedenime dik dik bakarken intikam yemini ederek bir daha onu asla lifli gıdalarla beslememeye karar verdim. *Bunu hak ettin, seni küçük sürtük.*

Bugün giymek için bir yazlık elbise daha getirmiştım. Mavi renkliydi ve eteği dantelli, kolları fırfırlıydı. Elbiseyi üstüme geçirir geçirmez Malte Koch’un pis sırtışını gözümde canlandı.

Dekolteli bir şey mi giymiştin?

Ben lise ikideyken, lise üçe giden ve ilkokuldan beri tanıdığım Caden Sanfilippo adındaki çocuk birdenbire giyim tarzımla dalga geçmeyi kendine görev edinmişti. Teorime göre Easton'dan hoşlanıyordu ve dikkatini çekmek için en yakın arkadaşını sinir etmeyi seçmişti. Easton cinsel tercihini açıkladığında bana yönelttiği sözlü tacizler tamamen kesilmişti ama öncesinde ne zaman fizik dersine gitsem, “*Selam, granola*”, “*Günaydın, ucuzcu hippî*” ya da “*Burası Whole Foods değil*” gibi yaratıcı cümleler kullanarak benimle alay ederdi. Bunu aylarca sürdürmüş olsa da bir kez bile tarzımı değiştirmeyi düşünmemiştim.

Fakat bugün aynaya baktığım anda elbisemi değiştirmem gerektiğine karar vermiştim. “Klimalar ortamı çok soğutuyor zaten,” dedim kendi kendime, kot pantolonumla ekoseli gömleğimi giyerken. Ardından aynada gözlerime bakmamaya özen göstererek odadan çıkıp alt kata indim.

Günlerce suda kalmış bir ceset gibi hissetsem de ilk maçımı kolaylıkla kazandım. Dünkü utanç verici performansımın son derece özenliydim. Hamlelerim biraz fazla vakit alıyordu ama pervasız olmanın bedelini dün ödemiştim.

“*Merde,**” diye mırıldandı rakibim, elini bana doğru savurarak. Muhtemelen yenilgiyi kabullendiğini göstermeye çalışıyordu. Karşılık olarak omuz silktim.

İkinci rakibim maça geç kaldı. Bir dakika geçti. İki dakika. Beş dakika. Beyaz tarafta olduğum için turnuva direktörü ilk hamleyi yapıp saati başlatabileceğimi söyledi ama bu kabalık gibi geldiği için yapmadım.

Oyuncular elendikçe turlardaki maç sayısı da azalıyordu. Etrafıma baktığımda kalan oyuncuların çoğunun benim yaşlarımda ya da biraz daha büyük olduğunu gördüm. Geçen gün, egzersiz programımı oluşturup oluşturmadığımı sorarken (oluşturmamış-

* (Fr.) Kahretsin. (ç.n.)

tım) Defne'nin söylediği şey aklıma geldi. Fiziksel, zihinsel ve bilişsel olarak zorlayıcı olduğundan dolayı satrancın gençlere daha uygun olduğunu, en iyi Büyükustaların bile otuzlu yaşların başlarında gerilemeye başladığını belirtmişti. Gerçekten de bu işte zaman geçirdikçe buna daha fazla inanıyordum.

Rakibimi beklerken zaman geçirmek için skor kâğıdına çiçekler çizmeye başladım. Bir yandan da Darcy'nin okulundan gelen e-postayı düşünüyordum. Sınıfında kabuklu yemiş alerjisi olan iki çocuk olduğundan dolayı öğle yemeğine fıstık ezmeli reçelli sandviç götürmeleri yasaklanmıştı. Ayçiçeği çekirdeği yağı kullanılmasını önermişlerdi ama Darcy tadını beğenmezse yüksek ihtimalle Çocuk Koruma Servisi'ne e-posta atıp onu zehirlediğimi söy...

“Çok özür dilerim,” dedi İngiliz aksanlı biri. Karşımdaki sandalyeye uzun boylu bir çocuk yerleşmişti. “Üç bardak kahve içtiğim için tuvalete gitmem gerekti ama çok sıra vardı. Satranç turnuvalarında erkekler tuvaleti *Açlık Oyunları*'ndan berbat oluyor. Ben Emil Kareem, tanıştığımıza memnun oldum.”

Sırtımı dikleştirdim. “Mallory Greenleaf.”

“Biliyorum.” Gülümsemesi geniş ve sıcaktı. Tertemiz tıraşlı koyu teninde beyaz dişleri parlıyordu. Filmlerde oynayabilecek kadar yakışıklıydı ve kendi de bunun farkındaydı.

“Tanışmış mıydık?” diye sordum.

“Tanışmadık.” Tekrar sırtıttığında sol yanağındaki gamze derinleşti. Çocuk bir yerlerden tanıdık geliyordu ama nereden olduğunu ancak üçüncü hamlemden sonra hatırladım.

Havuzda kırmızı şortuyla koşup Nolan Sawyer'la beni sırlıslık eden ve kaçmam için bana çıkış yolu sunan kişiydi. Muhtemelen bu konuya kafa yormalıydim ama Emil çok iyi bir oyuncu olduğu için şu anda aklımın başka yerlere gitmesine izin veremezdim. Temkinli, pozisyonel bir oyun tarzı vardı ve ara

sıra agresif çıkışlar yapıyordu. Ona alışmam birkaç hamlemi aldı. Düzgünce karşı saldırıya geçmem içinse biraz daha zaman gerekti.

Vezirini aldığımda mütevazı bir tebessümle, “Greenleaf,” dedi. “Bana biraz merhamet et, olur mu?” Maç sırasında benimle konuşan ilk oyuncu olduğu için ne diyeceğimi bilemedim. Satranç yüzünden sosyal becerilerim hasar almıştı resmen.

“Vay, vay, vay.” Onu köşeye sıkıştırdığımda bundan neredeyse memnun olmuş gibiydi. “Neden sürekli senden bahsettiğini şimdi anlıyorum,” diye mırıldandı. Gerçi başka bir şey de demiş olabilirdi, kelimeleri tam olarak seçememiştim. Fakat yüzünde yine memnuniyet dolu bir gülümseme vardı.

Onunla arkadaş olmak istiyordum.

“Profesyonel oyuncu musun?” diye sordum.

“Yok ya. *Benim* bir hayatım var.”

Güldüm. “Neyle ilgileniyorsun?”

“New York Üniversitesi ekonomi bölümünde son sınıfım,” dediğinde kafamı yana eğerek onu inceledim. Yaşlarımızın daha yakın olduğunu sanmıştım. “On dokuz yaşımdayım; birkaç sınıf atladım,” dedi aklımı okumuş gibi.

“Büyükusta mısın?”

“Turnuvanın bu seviyesindeki herkes Büyükusta. Sen hariç,” derken bakışlarında kin değil, keyif vardı. “Birkaçının ağlayarak tuvalete koşmasına neden olacağına eminim.”

“Bence daha çok arabamı çizecek potansiyele sahipler.”

“Şerefsiz olanlardan beklenir. Dur tahmin edeyim, Koch’la mı tanıştın?”

Kafa salladım.

“Onu sallama. Acınası sümüklüböcek. Bir keresinde ulusal kanal yayınında erekte olduğu için huysuzluğunu üstünden atmıyor.”

“Yok artık.”

“Var artık. Montreal Satranç Şampiyonası’nın ödül törenindeydi. Ergenliğin azizliği işte. Tabii internet bunu unuttur mu? Anında alay konusuna dönüştü. Burnunda kocaman bir kuru sümükle Kasparov’la yaptığı maç da üstüne tuz biber oldu.”

Elimle ağzımı kapattım. “Orijinal kötü kahraman hikâyesi gibi.”

“Kameraların karşısında bir deha olarak büyümek kolay değil. Gazeteciler çok *acımasız*. Koch on altı yaşındayken keçi sakalı bırakmaya karar verdiğinde millet fotoğraflarını çekmeye doyamadı ama kimse ona, kendisinin yetersiz beslenmiş ve demir eksikliği olan kötü ikizi gibi göründüğünü söylemedi.”

Bir kahkaha attım. Turnuva başladığından... hatta belki de Easton gittiğinden bu yana ilk gerçek gülüşümdü bu.

Emil bana nazik, meraklı bir ifadeyle bakarak, “Bizimkinin hiç şansı yok,” dedi gizemli bir şekilde.

Boğazımı temizledim. “Uzun zamandır mı oynuyorsun?”

“Kendimi bildim bileli. Ailem ben çok küçükken, en iyi satranç eğitimini alabilmem için Amerika’ya taşınmış. Fakat buradaki insanların aksine...” Etrafı işaret etti. “... ben satrancı *mantıklı* bir seviyede seviyorum. Finans alanında çalışıp ara sıra eğlence amaçlı turnuvalara katılmayı yeğlerim. Kankası bu sporun iki yüz yıldır gördüğü en yetenekli oyuncu olunca insanın işi zorlaşıyor çünkü. Spider-Man koleksiyon figürlerinin hepsini ona kaptırınca önceliklerini belirlemen gerektiğini anlıyorsun.”

Kaşlarımı çattım. “Peki sen...”

Turnuva direktörü, “Beyaz bir sonraki tura geçti,” diyerek sohbetimizi böldü. “Yeni maç on dakika sonra.”

Emil’le sohbetimin kesilmesi hiç hoşuma gitmemişti. Dışarı çıkıp da Defne’yi asık suratlı, asabi Oz’la otururken gördüğümde keyfim daha da bozuldu.

“Ne oldu?” diye sordum.

“Düğün planlayıcımın elinde tekboynuzlu at kalmamış. Ne olmuş olabilir *acaba*? Maçı kaybettim.” Oz bana dik dik baktı. “Turnuvaya hiç katılmasam da olurdu.”

Kafamı kaşıdım. Defne’ye hiç Twizzlers’ı kaldı mı diye sormak istiyordum ama kötü bir an gibiydi. “Çok zor bir maç olduğuna eminim.”

“Bana patronluk taslamaya *kalkma*.”

Çenemi kapatıp geri adım attım.

“Sen de Kareem’le eşleşmişsin,” dedi Defne. “O mükemmel bir oyuncudur.”

“Gerçekten öyle.”

“Nasıl gitti?”

Oz’ın bana saldırıp saldırmayacağını tartarak rahatsızca etrafıma bakındım. Muhtemelen onu engelleyebilirdim ama ya cebinden orak falan çıkarırsa ne yapardım? *Tam da* taşınabilir orak satın alacak birine benziyordu çünkü. “Şansım yaver gitti. Kareem pek formunda değil gibiydi, bu yüzden...”

“Aman Tanrım!” Defne ayağa fırladı. “*Kazandın mı?*”

“Eminim şans ese...”

Genç kadın boynuma sarıldı. “Bu *muhteşem* bir şey Mal! Ne diye burada oyalanıyorsun?”

“Sadece bir oyundu. Ben hiç...”

“Çeyrek finale yükselmişsin!”

Bir dakika. “Bir dakika.” *Ne?* “Ne? Çeyrek finale gelmiş olmamızın imkânı yok.”

“Turnuva panosuna hiç *bakmadın mı?*” diye sordu Oz ters ters.

“Ben... panonun nerede olduğunu bilmiyorum. Yavaş yavaş ilerlerim diyordum.”

Oz, “Hoşaftan ne anlarsın zaten,” diye mırıldandı.

Kaşlarımı çattım. “Sen bana eşek mi demek istiyorsun?”

Defne beni binaya geri çekiştirirken heyecanla FIDE puanımla ilgili bir şeyler anlatıyordu. Geniş turnuva odasına gideceğimizi sanmıştım ama sola doğru keskin bir dönüş yaptık.

“Nereye...”

“Çeyrek final maçları burada yapılacak.” Beni uzun uzun inceledi. “Önce makyaj yapmak ister miydin?”

“Niye makyaj yapmak isteyeyim?”

“Ah, yapmasan da olur tabii. Zorunda olduğunu ima etmek istemedim.” Bana özür diler gibi baktı. “Harika görünüyorsun. Hep olduğun gibi. Hem zaten bedenlerimiz bu ölümlü düzlemde içinde yaşadığımız birer kabuktan ibaret değil mi? Kameralar için süslenmeye lüzum...”

“Kameralar mı?”

“Evet. Yakın çekim de yapılacak. Hadi, geç kalıyoruz.”

Yeni salon daha küçük, daha cafcacı, daha kalabalıktı. Sayısı epey fazla olan sandalyeler hızla doluyor, insanlar sanki yeni *Hızlı & Öfkeli* filminin gösterimi yapılacakmışçasına heyecanla fısıldaşıyordu. Tüm sandalyeler, üstünde yan yana dizilmiş dört masa bulunan podyuma dönüktü. Satranç takımları da saatleri de gösteriliydi. Hatta sular bile... Fiji markaydı. Bu cidden *inanılmazdı*.

“Kameralar tüm oyuncular ve satranç tahtalarını ayrı ayrı çekecek ve maçlar podyumun arkasındaki geniş ekranlara yansıtılacak. Şurada da...” Yan tarafı işaret etti. “... yorumcular oturacak.”

“Yorumcular derken?”

“Endişelenme. Çeşitli yayın kuruluşlarından ve televizyon kanalları için çalışan kişiler bunlar. Her hamleni yorumlamalarını dinlemek zorunda değilsin.” Yüce İsa. “Turnuva direktörü seni sahneye çağırarak ama...”

Sunucu o sırada, “Evet, başlıyoruz,” diye lafa girdi. “Birinci masada Malte Koch ve Ilya Miroslav, ikinci masada Mallory Greenleaf ve Benul Jackson, üçüncü masada Li Wei ve Nolan Sawyer, dördüncü masada...”

İçimde kaygıdan düğümler oluşmuştu. Defne’ye döndüm. “Kazanırsam ne olur?”

Genç kadın bana şaşkınca baktı. “Yarı finale yükselirsin.”

“Kime karşı?”

“Kim maçını kazanırsa ona karşı. Neden? Sorun ne?”

Sorun ne mi? *Sorun ne mi?* “Defne, ben Sawyer’a karşı...”

“Oyuncular, lütfen fotoğraf çekimi için sahneye gelin.”

Dizlerimin bağı çözülürken Defne’ye baktığımda bana yüreklendirici şekilde kafa sallayıp gülümsedi. Sonra, bacaklarımın kendi kendilerine hareket etme niyeti olmadığını görünce yüreklendirici şekilde beni itti. Dehşet içinde podyuma ilerlerken Jennifer Lawrence’ın Oscar ödül töreninde başına gelenin benim de başıma geleceğinden, düşüp herkese rezil olacağımdan emindim. Belki bunun ardından sırf eğlencesine kendi üstüme kusardım.

Zar zor sahneye, diğer finalistlerin arasına çıktım ve bana “*Bugünlerde de herkesi buraya sokuyorlar*” der gibi bakan Koch’un yanında durdum. Herkesten uzun boylu ve herkesten asık suratlı beyefendi de iki kafa ötemde duruyordu.

Kendisinin ismini aklımdan geçirmeyi bile reddediyordum.

“Greenleaf, değil mi?” diye sordu turnuva direktörü bana. İçimden inkâr etmek geçse de kafamı salladım. Sonuçta kim olduğumu tahmin etmek zor değildi; burada Hiçlik Kasabası’ndan gelen, tanınmayan tek oyuncu bendim. Tek kadın olduğumdan bahsetmiyordum bile. Seyircilere bakmamaya özen gösteriyordum zira flaşlar ve fısıltılar yeterince kötüydü. “İkinci masaya geç lütfen. Sağ tarafa.”

Bakmak istemediğim karanlık, aksi gözlerle denk gelmemek için başımı yerden kaldırmadan masaya yöneldim.

Benul Jackson benden en az üç yaş küçüktü ve hayatımın en iyi performanslarından birini sergilememi sağlıyordu. Hamleleri çok zarif, atakları çok güzel, savunmaları asildi. Yüzlerce insanın gözü önünde olduğumu neredeyse unutturmuştu. Babam bir keresinde bana “*İki tip satranç oyuncusu vardır: savaşçılar ve sanatçılar*” demişti. Jackson kesinlikle ikincisiydi.

Aynı zamanda acı verici şekilde yavaştı.

Diğer maçlarımda rakibimin hamlesine karar vermesi uzun süründe yerimden kalkıp biraz vücudumu esnetmiş, biraz etrafta dolaşıp yakınlardaki oyuncuların ilginç pozisyonlarını incelemiştim. Fakat podyumdayken bunu yapmaya cüret edemezdim. Ya ayağım kayarsa ne yapardım? Ya da çok hızlı kalkıp bayılırsam? Ya tamponum sızıntı yapar da pantolonum leke olursa? Malte Koch ve zamansız ereksiyonu hepimiz için ibretlik hikâye olmalıydı. Bu yüzden sadece etrafıma bakmakla yetindim. Yorumcuların masasını, Jackson’ın alnındaki yatay çizgileri, skor kâğıdımı inceledim. Hamlelerimi yazdım ve kenar boşluklarına çiçekler, kalpler çizdim.

Bir de karanlık, yoğun gözler.

Sonra kızarak kendimi durdurdum. Neyse ki Jackson kalemi alıp tuzağıma düşmek için tam o anı seçti. Fazla sanatçısın, yeterince savaşçı değilsin. Dört hamlede maçı aldığımda afallamış bir tebessümle elimi sıktı.

“Etkileyici,” dedi. “Kayda değer bir performans. Tarzın bana birini hatırlattı.” Kim olduğunu söylemeden bakışları omzumun arkasındaki bir yere kaydı, kafasını iki yana salladı ve podyumdan indi. Aşağı bakınarak Defne’yi ararken birkaç gazetecinin merakla bana baktığını gördüm ve gözlerimi yumup satranç tanrılarına sessiz bir yakarış gönderdim. *Lütfen bir sonraki ma-*

çında Sawyer'la karşı karşıya gelmeyeyim. Lütfen. Bunun için depresyonlu bir Gine domuzunu size kurban edebilirim.

Ne kadar yanlış bir dua ettiğimin farkına vardığımda masalar yarı finallere hazırlanmıştı. Biri, Sawyer'ın bir sonraki maçta Etienne Poisy'yle karşılaşacağını ilan etti. Benim adımlı söylemediklerinden emin olmak için beynimi taradım -oh be!- ve evcil hayvanını kurban edeceğim için Darcy'nin bana fazla kızmamasını umarak sevinçle masama geçtim.

İşte o anda, Beyaz tarafta oturan Malte Koch'u gördüm.

Ve olduğum yerde dondum.

Hayır. Bu olamazdı. Kabul edilemezdi. Cinsiyet anlayışı 1930'lar-da kalmış bir pislikle oynamayacaktım.

Turnuva direktörü tereddüdümü fark edince, "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Bu mankafanın karşısına oturmaktansa, yırtıcı rakunlar kemik iliklerimle ziyafet çekerken bir kutu Axe vücut spreyi içmeyi yeğlerim. "Evet," dedim yutkunarak.

Koch'un sırtışı okkalı bir tokada layıktı fakat tahtanın üzerindeki hamleleri cidden zorlayıcıydı. Taşlarını yeni bir kareye geçirirken bunu adeta sigara söndürüyormuş gibi abartılı bir tavırla yapıyordu. Ve bu, derisini yüzüp annemin koltuğunun kaplamasında kullanmak istememe neden oluyordu.

Sonra konuşmaya başladı. "Demek yarı finale çıktın, ha?"

"Gördüğün üzere."

"Bir Dilek Tut programı aracılığıyla falan mı geldin? Kazanmana izin vermem mi gerekiyor şimdi?"

Cevap olarak, onun Ruy Lopez açılışına uygun biçimde piyonumu hareket ettirdim. Son iki hafta boyunca neredeyse kusan kadar bu açılış hakkında bir şeyler okumuştum. Benim sıram geldiğinde konuşmasının kurallara aykırı olduğundan neredeyse

emindim. Ama neredeyse. Maalesef ki yüzde yüz emin değildim.

“Elemeli turnuvalara ani ölüm dendiğini biliyor muydun? Yani kaybedersen ölmüş sayılıyorsun.”

Çenemi sıktım. “Konuşmamız gerekli mi?”

“Niye? Rahatsız mı oldun?”

“Evet.”

Yine sırtıttı. “O zaman evet, gerekli.”

Aracının fren balatalarını kesmek istiyordum. Azıcık bir çentik bile yeterdi.

“Biliyor musun?” dedi rahatça. “Kadınlar kendi turnuvalarında yarışsalar çok daha hoşuma giderdi. Her şeyin doğal bir düzeni vardır.”

Kafamı kaldırıp tatlı bir gülümsemeye ona baktım. “Erkekler çenelerini kapatıp kalelerini kıçlarına soksalar çok daha hoşuma giderdi ama her istediğimizi elde edemiyoruz maalesef.”

Sırtışı genişlerken Koch elini kaldırarak turnuva direktörünü çağırdı. “Pardon, Bayan Greenleaf’i kaba dil kullanmaması için uyarır mısınız lütfen?”

Direktör bana sert bir bakış attı. “Bayan Greenleaf. Burada yeni olabilirsiniz ama diğer herkes gibi kurallara uymalısınız.”

“Ama...” diye başlasam da yanaklarım kızarıırken hemen sustum.

Malte Koch ellerimde can verecekti. Bunu yapamasam bile kahrolası şahının ellerimde can vermesini sağlayacaktım.

Yani muhtemelen.

Yani belki.

Eğer başarabilirsem.

En kötüsü de tüm dünyada ikinci sırada bulunmasının şaşırtıcı olmamasıydı. *Muhteşem* bir oyuncuydu. Vezirini sıkıştırmaya

çalıştığım da kolaylıkla kaçtı. Tahtanın orta kısmının kontrolünü ele geçirmeye çalıştım ama beni geri püskürttü. Savunma hattını kırmak istediğimde beni engellemekle kalmadı, az kalsın şahımı köşeye sıkıştıracağı bir atak yaptı.

Karşımdaki çok tehlikeli bir oyuncu, dedim kendi kendime.

Tanıştığın en berbat hok çuvalı olması da cabası, diye ekledi içimden bir ses. Sessizce gülüp daha agresif şekilde oynamaya başladım.

Maçımız diğerlerininkinden daha uzun sürdü. Yetmiş dakika geçmişti ve biz hâlâ mücadele içindeydik. Ben onun vezirini almıştım, o ise kalemi ve atımı yemişti. Sonunda midemin dehşete çok benzeyen bir hisle ağrımaya başladığını hissettim. Soğuk terler döküyordum. Ensemdeki saçlar tenime yapışmıştı.

“Ne işin var burada? Satranç nasıl oynanır görmeye mi geldin?” Koch’un sesi mikrofonların algılayamayacağı kadar kısıktı ve benimle konuşmuyordu.

“Beş hamleye kalmaz seni yener,” dedi kalın, net bir ses arkamdan. Onu tanıdım ama adımlarının uzaklaştığını duysam da dönüp bakmadım.

Sawyer hayal görmüş olmalıydı. Kazanmanın yakınında bile değildim. Bu pozisyonda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Gerçi Koch’un durumu da benden farksız değ...

Ah.

Ah.

Birdenbire kafamda bir ampul yandı. *Beş hamleye kalmaz.* Evet. Evet. Tek yapmam gereken...

Piyonumu ilerlettim. Sessiz, güvenli bir hamleydi ama Koch’un gözlerini kısmasına neden oldu. Ne yaptığıma dair hiçbir fikri yoktu çünkü onu gizli saldırılara şartlandırmıştım. O, satranç tahtasını 2. Dünya Savaşı şifrelerinden biriymişçesine

incelerken ben rahatça arkama yaslandım, kalemimi alıp hamlemi yazdım ve vakit öldürmek için skor kâğıdına Goliath'ın portresini çizmeye çalıştım. O aptal yaratık galiba kalbime yerleşmeye...

Koch atını hareket ettirdi. Anında filimle cevap vererek kafasını daha da karıştırdım. Sonraki hamlelerimde de hafif değişikliklerle aynı şeye devam ettim. Ta ki...

“Zaman doldu,” dedi direktör. Koch kafasını kaldırdı; gözlerini kocaman açmış, dudaklarını birbirine bastırmıştı. Çünkü sonunda niyetimi fark etmişti. “Maç berabere bitti. Siyah taraf bir sonraki tura geçti.”

Koch'un çenesi gerildi, burun delikleri genişledi. Bana öğle yemeğini parasını çalıp kendime otriş almışım gibi bakıyordu. Aslında bir bakıma bunu yapmış sayılırdım.

Ani ölüm, dedim ses çıkarmadan dudaklarımı kıpırdatarak.

“Beni kandırdın, ha?” dedi tükürürcesine.

“Rahatsız mı oldun?”

“Evet!”

Gülümsedim. “O zaman evet, seni kandırdım.”

Finalden önceki kırk beş dakikalık arada dışarı çıktığımda Defne ile Oz'ı çimenlikte, hibisküs çalılarının yanında otururken buldum.

Koch'ı alt etmenin sarhoşluğu hızlı geçmiş, içimi bir dehşet hissi sarmıştı. Sonraki maçım Sawyer'laydı ve beynim elma püresinden yapılmış olduğu için onun ciddi yüz ifadesini zihnimden silemiyordum. Havuzun klor kokulu nemli havasında ensesinde oluşmuş bukleleri, bir şey söylemek üzereymiş gibi açılan dolgun dudaklarını...

“İlk turnuvanda finale yükseldin,” diye mırıldandı Oz, bir dalı hiddetle parçalara ayırırken. “Lanet olası çocuk dâhiler.”

“On sekiz yaşımdayım ben,” diye belirttim.

“Satranç dünyasında *çocuksun*. Hatta bebeksin. Mememi ağzına sıkıştırırsam ucunu tutamazsın bile.”

Defne kaşlarını kaldırdı. “Bebek emzirdiğini bilmiyordum, Oz.”

“Dikkat çekmek istediğim şey bu kızın *adaletsiz* şekilde yetenekli olması. Mucize çocukların modası geçti. Şimdi ne moda, biliyor musunuz? Sıkı çalışma. Güçlükleri ve sıkıntıları atlatma. Zeki beyinleriniz ve sınırsız yeteneğinizle sen ve Sawyer gibi çocuklar gerçekten çok bayağısınız.”

Defne’yle bakışıp hafifçe güldük. Oz bana *ısınamamış* olabiliirdi ama ben ona gitgide ısınıyordum.

“Sen hiç Sawyer’a karşı oynadın mı?” diye sordum Oz’a.

“Tabii ki. Onun küçüklüğünden beri.”

“Hiç kazandın mı?”

Çenesini kaldırarak bakışlarını kaçırdı. “Hayır. Ama bir keresinde ona beraberlik teklif ettim ve kabul etmeyi aklımdan geçirdi.”

“Ya sen?” Defne’ye döndüm.

“Evet, oynadım,” derken birazcık gergin olduğunu hissettim.

“Kendimi aptal durumuna düşürmemem için ipucu falan verebilir misin?”

“Ruy Lopez ya da Caro-Kan açılışıyla başla. Erkenden rok yap.” Defne, karakterine aykırı şekilde suskundu. İsteksiz konuşuyor gibiydi. “Merak etme, sen Nolan’a karşı ne yapman gerektiğini bilirsin.” Satranç dünyasında genellikle soyadları kullanıldığı için Sawyer’dan neden adıyla bahsettiğini merak etmeden edemedim.

“Tabii kazanmak *istiyorsan*,” diye belirtti Oz. “O çocuk insanların altına etmesine neden olacak kadar korkunç biri. Basın

konferanslarının ortasında kalkıp gidiyor, duvarları yumrukluyor. Bir keresinde bir hakeme adi dedi. Ayrıca hepimiz o ailenin genlerinde ne olduğunu çok iyi biliyoruz. Yani...”

“Oz.” Defne’nin sesi hiç duymadığım kadar keskindi.

“Ne? Doğruları konuşuyorum. Sawyer’ın büyükbabasını da biliyoruz, kendisinin ne kadar asabi bir pislik olduğunu da.”

“Bunları yaptığında daha *çocuktuk*. Ayrıca sadece Koch’a karşı şiddet gösterdi ve bu konuda onu pek de suçlayamayız, değil mi? *Yıllardır* böyle şeyler yapmıyor,” dedi Defne sertçe. “Mallory’ye karşı kaybettiğinde orada öylece oturup arkasından bakmadı mı?” Omuz silkip gözlerime baktı. “Kendini tutma, Mal. Nolan kocaman adam. Ne yaparsan yap kaldırabilir.” Gülümsemesi solgundu. “Zaten muhtemelen bunu *istiyor*.”

Nolan Duygularını Düzenleme Yoksunu Sawyer’ın benden bir şey istediğini hiç sanmıyordum. Kendime boş yere yüklendiğimden neredeyse emindim çünkü çocuk muhtemelen benim varlığımdan bihaberdi, karşılıklı oynadığımızı bile hatırlamıyordu. Dün gece havuzda bana bakmasının sebebi de sokak lambalarının direkleriyle konuşan, kafası kırık bir kız gibi yarı çıplak yüzmendi.

Maç sorunsuz geçecekti. Kafama takmama gerek yoktu. Hem de hiç. Büyük ihtimalle kaybedecektim çünkü Nolan Sawyer, Nolan Sawyer’dı ve beynimin rekabetçi kısmı (yani tamamı) kaybetme fikrinden nefret etse de bu önemli değildi. Şu anda satranç dünyasında *rol yaparak* ilerliyordum ve...

“Mallory, bir dakikan var mı?”

Turnuva odasına girdiğim anda biri mikrofonunu burnuma dayadı. Basın mensuplarının sayısı üç katına çıkmış gibiydi ya da bana öyle geliyordu çünkü bu kez benim etrafıma toplanmışlardı. Geçmişimi, Zugzwang’da mı eğitim aldığımı, final maçı için stratejimi soruyorlardı. Favorim, “Satranç dünyasında kadın olmak nasıl hissettiriyor?” sorusuydu.

Defne nazikçe gülümseyerek, “İzin verir misiniz?” dedi ve kameralarla arama geçip beni ilerletti. Fotoğrafların ve soruların ardından yolum belliydi.

Sahne.

Sawyer çoktan satranç tahtasının siyah tarafına yerleşmiş, beni beklerken tüm hareketlerimi takip ediyordu. Üstüme diktiği gözleri tedirgin ediciydi. Bakışlarında keskin, yırtıcı, adeta açgözlü bir ifade vardı. Sanki buraya maç için değil de *benim için* gelmişti.

Bu bakışların tek mantıklı açıklaması benden gerçekten nefret ettiğiydi. Beni parça parça etmek, onu yenmemin intikamını almak için sabırsızlanıyordu. Beni dilimleyecek, üzerime balzamik sirke dökecek ve ağzına attığı her lokmanın tadını çıkaracaktı.

Sakin ol. Hayal gücün fazla çalışıyor. Tıpkı gökyüzünde gördüğün kuşları, tepende dolanan akbabalar sandığın zamanki gibi. İçimi yoğun, sıcak bir gerginlik sarmıştı. Sawyer çarpıcı bir erkekti. Büyük ihtimalle de benden hiç hoşlanmıyordu.

Kendimi adım atmaya zorlayarak masaya giderken flaşlar patlıyor, kalabalık uğulduyordu.

Nihayet beyaz tarafa ulaştığımda Sawyer ayağa kalktı.

Ona elimi uzattım.

Hemen uzandı. Neredeyse fazla hevesliydi ve elimi fazla uzun tutmuştu. Avuçları ılık ve beklenmedik şekilde nasırlıydı.

“Mallory,” diye mırıldandı. Fotoğraf makinelerinin gürültüsü arasında sesi kalın ve ciddiye. Omurgamdan sıcak bir elektrik geçmesine neden olmuştu.

“Selam,” dedim. Gözlerimi onunkilerden ayıramıyordum. Nefesim mi kesilmişti?

“Selam.” *Onun* da mı nefesi kesilmişti?

Tam bir salak gibi, “Selam,” diye tekrar ettim. Artık oturmam gerekiyordu ama...

“Pardon,” dedi tanıdık olmayan bir ses. Sawyer’a odaklandığım için sesi idrak etmem biraz zaman almıştı. “Bayan Greenleaf, kusura bakmayın ama konuşmamız lazım.”

Döndüğümde turnuva direktörünün bizi özür diler gibi bir ifadeyle izlediğini gördüm.

“Bir hata oldu, Bayan Greenleaf.” Boğazını temizledi. “Bu maçı oynamayacaksınız.”

Dokuzuncu Bölüm

Hayatım Fyre Festivali'ne dönmüştü ama sanırım buna şaşırmamalıydım. Gerçi *ben* bile, daha üç hafta önce satranç taşlarına elimi sürmezken şimdi böyle bir dramaya karıştığıma *inanamıyordum*.

Cidden, bu nasıl bir şeydi böyle?

İnsanlar senin hakkında tweet'ler atıyor, diye fısıldamıştı Defne birkaç dakika önce. Bu haksızlık ve herkes senin yanında.

Körlemesine kafa salladım. Ne annemin (fazla akli başındaydı) ne Darcy'nin (fazla küçüktü) ne de Sabrina'nın (daha çok TikTok'a düşküdü) Twitter kullanmaması içimi soğutuyordu. Kendime satrançta kullanabileceğim bir mahlas falan bulmalıydım. Quinn Von Rook olabilirdi mesela. Horsie McCastle. Knightella Black.

"Mallory kazandı." Defne kendini turnuva direktörüne benim eğitmenim olarak tanıtmıştı ve son on dakikadır beni savunuyordu. Bense ne dediklerini pek duyamadan yanında dikiliyordum.

“Evet, kazandı,” dedi direktör, ağı kesiciye ihtiyacı varmış gibi yüzünü buruşturarak. Kameralardan uzak olabilmek adına konuşmayı sahne dışına taşımıştı ama piranadan farksız basın mensupları etrafımızdaydı.

Dahil olduğum bu satranç dramasının *televizyona* çıkacağına şüphe yoktu.

“Fakat belirli kurallar var,” diye devam etti adam. “Bunlardan biri de skor kâğıdına hamlelerden başka hiçbir şey yazılması. Bayan Greenleaf ise kendi kâğıdına pek çok şey... karalamış ve...”

“Hadi ama Russel.” Defne’nin onunla çok önceden tanıştığı belliydi. “Kızın ilk turnuvası bu. Hiçbir şey bilmiyordu.”

“Yapacak bir şey yok. Rakibi, hakkı olduğu üzere itiraz etti.”

On çift göz, Pişmiş Kelle Kişilik Bozukluğu tahtında oturduğu yerden bizi izleyen Koch’a döndü. Avantaj maalesef ondaydı ve tek yapmak istediğim onu kaynayan kazana atıp pişirdikten sonra ağaç kurbağalarına yem etmektir.

“Karalama yapmama kuralının amacı ne ki?” diye sordum Defne’ye, kısık sesle.

“Oyuncuların, rakibe üstünlük sağlamak için yanlarında notlar getirmesini önlemek. Ama...” Sesini yükseltti. “... bu kural yıllardır uygulanmıyor. Kızarmış tavuğu çatalla yememe kanunu gibi bir şey bu!”

“Ne çizmiş ki?” diye sordu Sawyer. Kalın sesi hafiften tembeldi.

Her şeyin üstüne bir de Nolan Sawyer ve menajeri -otuzlu yaşlarındaki şık bir kızıl- de konuşmaya dahil olmuşlardı. Sawyer kollarını göğsünde birleştirmişti ve siyah spor ceketinin içine giydiği beyaz gömleğin yakası açıktı. *Aptalca bir yakışıklılığa sahip*, dedi zihnindeki bir ses yersizce.

Onu ezerek susturdum.

Buradaki tek kazancım, Sawyer'ın Koch'la etkileşimini görmek ve ondan ne kadar tiksindiğini anlamak olmuştı. Benim hakkımda ne hissettiğinden hâlâ emin olmasam da en azından nefret listesinde bir numarada olmadığım kesindi.

“Bunları.” Defne skor kâğıdımı ona gösterdiğinde kızardım.

“Skor kâğıdına bir...” Kâğıdıma bakarken tek kaşını kaldırdı. “... kedi çizmek maçı kazanmasını nasıl sağlayabilir?”

“Gine domuzu o,” diye mırıldandığımda birkaç kişinin sinirli bakışlarının hedefi oldum.

“Ne yazık ki kurallar bu şekilde,” diye açıkladı Russell. “Bana kalsa sorun etmezdim ancak Bayan Greenleaf’in rakibi Bay Koch’un talebi üzerine...”

“Bu saçmalıktan başka bir şey değil.” Sawyer kâğıdı geri verdi.

“Ne oldu Sawyer?” dedi Koch, sırtışı genişlerken. “Seni yenmemden mi korktun?”

Sawyer'ın bu konuda beni desteklemesinin nedeni fazla tehlikeli olmadığımı düşünmesi miydi? Hayal kırıklığı parmaklarını göğsüme sararken kendime tüm bunları umursamadığımı hatırlattım. Ne satrancı ne de Sawyer'ı önemsemiyordum. *Rol yapıyorum. Hepsi rol.*

“Kes o sikik sesini Koch,” dedi Sawyer; öfkeli değil de gıcık olmuş gibiydi. Koch kovalamaya çalıştığı bir sivrisinekti sanki. “Mallory’yi diskalifiye ederseniz ben de oynamam.” Adımı sanki üzerinde bir hakkı varmışçasına dillendiriyordu.

Russel'in rengi attı. En iyi oyuncunun turnuvadan çekilmesi herhalde iyi görünmezdi. “Eğer çekilirseniz Bay Koch otomatik olarak birincilik ödülünü alır.”

“Bana göre hava hoş,” dedi Koch.

Sawyer bir süre sessiz kaldı. Sonra sinirle kafasını iki yana sallayıp dişlerini sıktı. Hep yaptığı gibi bağırmasını, olay çıkarmasını, bir şeyleri kırmasını bekledim.

Ama yapmadı. Bana dönüp okunmayan ifadesiyle uzun uzun yüzüme baktı, ardından, “Bu saçmalıklardan nefret ediyorum,” diye mırıldanıp sahneye çıkarak bir kez daha yerine oturdu.

Russel’in omuzlarından bir yük kalkmış gibiydi. Sawyer’ın peşinden sahneye yönelirken Koch’a çelme takmamak için kendimi zor tuttum.

“İğrenç,” dedi Defne. Gözlerini maçın yansıtıldığı ekrana dikmişti. “Adi herif.”

“Aynen. Hadi gidelim artık. Koch’ın oynamasını izlemeyi hiç istemi... Bir dakika. Sawyer ne yapıyor öyle?”

Sawyer, vezirini tuhaf bir şekilde oynatıyordu. İlerletti, geri aldı, tekrar ilerletti. Hiç ses çıkarmadan, boşunaymış gibi görünen hamleler yapıyordu. Koch ise beyaz tarafta hevesle atağa geçmeyi bekliyordu.

“Ben de bil...” Defne’nin suratına yavaş bir sırıtış yayıldı. “Ah, Nolan. Seni küçük pislik.”

“Ne yapıyor?”

“Koch’a iki hamle yapabileceği bir şans veriyor.”

“Yani?”

Bir eliyle ağzını kapattı. “Yani dezavantajlıyken bile onu yenebileceğini ima ediyor.”

“Bu...”

“Büyük hakaret.”

“Ama pervasızca. Ya kaybederse?”

Kaybetmedi. Hatta Koch’u utandıracak kadar az hamlede kazandı. Ödül töreninde, bu stresli gün bitmezse kendini alkole

verecekmiş gibi görünen Russel, elli bin dolarlık çeki Sawyer’a verirken Koch’ın yüzü hâlâ kıpkırmızıydı.

Miktarı duyunca gözlerim öyle bir pörtledi ki ameliyat olmak zorunda kalacağım diye korktum. “Elli *bin* dolar mı?”

“Bu sadece bir açık turnuva,” diye açıkladı Defne. “Az bir miktar olduğunu biliyorum ama...”

“Elli bin dolar az mı?” Neredeyse kendi tükürüğümde boğulacaktım. Ödüllerin bu kadar yüksek olmasını hiç beklemiyordum. *Neredeydik* biz, OnlyFans’ta mı?

Sahneden inerken Sawyer’ı takip etmekten kendimi alıkoyamadım. Basın anında etrafını sararak sorular sormaya başladı ama genç adam elini kaldırdığında hemen geri kaçtılar. Ne yapacağı belli olmayan, fazlasıyla değişken biri olduğu için daha yirmi yaşında olmasına rağmen ondan ürküyor gibiydiler. Sonra...

Sonra upuzun siyah saçları olan güzel bir kız yanına koştu ve Sawyer ona sarıldı. Kız gülerken o hafifçe gülümsedi ve kolunu omzuna atarak çıkışa yöneldi. Bakışlarımı kaçırdım çünkü... onunla göz göze gelip ruhumu teslim etmek istemiyordum. Tam zavallı kız arkadaşının bu huysuzlukla ve Baudelaire dedikodularıyla nasıl başa çıktığını merak ederken BBC yaka kartlığı olan koyu renk saçlı, genç bir kadın bana yaklaştı. *Hayır, lütfen bana bunu yaptırmayın, röportaj vermek istemiyorum*, demek için ağzımı açtım ama önce o konuştu. “Mallory? Ben Eleni Gaktaki. Seninle tanıştığıma çok sevindim.”

“Ben gerçekten...”

Yakasına baktığımı fark etti. “Aslında röportaj için gelmedim. Ben sadece stajyerim.”

“Ah.” Gevşedim.

“Yani şimdilik. Umarım bir gün BBC için satranç haberleri yapabilirim. Her neyse, turnuvadaki performansının *muhteşem*

olduğunu söylemek istemiştim. şimdiden fanın oldum! Aramızda kalsın, BBC'nin şu anki satranç muhabiri eski kafalı, sıkıcı bir adam ve hep aynı üç kişi hakkında haber yapıyor. Ama ben ilk yazımı senin hakkında yazmayı istiyorum. Demek istediğim, *senin* satranç tarzın hakkında. Çok ilgi çekici ve eğlenceli çünkü!”

Genç kadının hevesi beni afallatmıştı. Ne diyeceğimi bilemediğimden, Russel araya girip benimle konuşmak istediğini söyleyince doğrusu biraz rahatladım. “Az önce olanlar için üzgünüm.” Bana bir zarf uzattı. “Bu yarı final ödülü.”

Zarfı alırken ne beklemem gerektiğinden emin değildim. Belki de Sicilya Savunması hakkında bir broşur, bir spor psikoloğuyla iki saatlik seans ya da *Lilo & Stitch* çıkartmaları olabilirdi.

Beklemediğim tek şey, on bin dolarlık çekti.

Bir hata olmalıydı. Yine de, ne kadar çirkin olsa da ilk içğüdüm çeki cebime atmak oldu. Onu sakınıp saklayarak buradan anında sıvışabilirdim.

Bu parayı istiyordum. Ah, neler neler yapardım. Ev kredisi borcunu sıfıra indirir, oto tamirciliği sertifikalarımı alır, Darcy ile Sabrina'nın paten, *slime*, piyano dersi, pelüş pamuk tepeli tamarin oyuncağı gibi saçma sapan isteklerine evet derdim.

Tanrım, *keşke* bu para benim olsaydı. Ama yapmam gereken ondan kurtulmaktı. Hem de hemen.

“Sana bir şey söylemem lazım,” dedim Defne'ye. şaşırtıcı olmayan şekilde boş bulduğum kadınlar tuvaletinde ellerini yıkıyordu. “şey... bana on bin dolarlık bir çek verdiler. Sanırım hata oldu.”

“Yarı finale çıktığın için ödölün bu,” dedi sabun dispenseriyile uğraşırken. “Turnuvanın internet sitesindeki bilgileri görmedin mi?”

Turnuvanın internet sitesi mi var? “Ben...” Gözlerimi kırptırdım. *On. Bin. Dolar. Aman Tanrım. Ama... bunu kabul edemezdim çünkü Defne’nin hakkıydı.* “Al.” Çeki uzattım. “Bana sponsor olduğun için senin hakkın.”

“Hayır tabii ki. Bu parayı sen kazandın. Gerçi vergisini ödemem gerekebilir. Muhasebecine bir sor.”

Muhasebecime. Evet. Şu anda serbest yatırım fonu idarecimle birlikte Seyşeller’de tatilde olan muhasebecime.

“Ben gidip eve dönebilmek için araba bulacağım, Mal.” Bana bitkin bir bakış attı. “Dünya Şampiyonası’nın ödülü iki milyon dolar. Challengers’ın ödülü yüz bin. Görünüşe göre turnuva internet sitelerinden nefret ediyorsun, böyle haberleri benden alabilirsin.” Defne göz kırparak yanımdan ayrıldıktan sonra uzun bir süre elimdeki çeke bakarak öylece dikildim.

Galiba *Satranç Dünyası’nda Rol Yaparak İlerleme Planı’nı* gözden geçirme vakti gelmişti.

Duzenleme
Ny.ozlem

Onuncu Bölüm

Defne, “satranç mahmurluğunu” ve “turnuva ağırlığını” üstümden atmam için pazartesi günü evde kalmamı emretti. Kardeşlerimin ayak altında olmadığı nadir boş günlerimden biri olacaktı ve pazar gecesi yatağa girerken sabah geç saatlere kadar uyumayı, uyandığımda pijamalarımınla Krispy Kreme’e gidip ağırlığımcıca donut almayı ve annemle YouTube’da *Hoarders*’ı izlerken yüzde doksanını yemeyi planlamıştım.

Ne yazık ki hepsi suya düştü.

Büyük ihtimalle, hobo çantamın cebine sakladığım çekle alakalı nedenlerden ötürü sabahın altı buçuğunda gözümü açtım ve ChessWorld.com’a girip Malte Koch’un oynadığı tüm maçları inceledim.

Çok fazla vardı ve çocuk ciddinden iyi oyuncuydu.

Fakat faydalanılabilecek zayıflıklara da sahipti. Çapaklı gözlerimle, yarı koma halindeyken bile maçlarındaki hataları yakalayabilmıştım.

Artık yeni bir başdüşmanım vardı. *Kadınlar kendi turnuvalarında yarışsalar çok daha hoşuma giderdi.* Bundan böyle hayattaki amacım, işe yaramaz şahını mat ederken bu kelimeleri ona yutturmaktı.

“Lütfeeeeen, bizi okula arabayla götür!” dedi Darcy, bana doğru bir osuruk patlattıktan sonra. En sevdiği sabah ritüeli buydu. Arabada da denizatlarının erkeklerinin hamile kaldığı, denizanalarının ölümsüz olduğu, domuzların orgazmının otuz dakika sürdüğü (kullandığı cihazlara ebeveyn denetimi yazılımları eklemeyi aklıma yazdım) gibi konularda bitmek bilmeyen konuşmalarıyla başımın etini yedi. Sabrina ise kulaklığını takmış, başını telefonuna eğmiş şekilde sessizce oturdu. Sabahtan beri konuşup konuşmadığını, onunla en son ne zaman muhabbet ettiğimi hatırlamaya çalıştım.

Hmmm.

“Hey,” dedim ona, okulda arabadan inerken. “Sen Darcy’den bir saat önce çıkıyorsun, değil mi?”

“Evet,” derken savunmacı gibiydi.

“O zaman bugün erken geleyim.”

“Niye ki?” Şimdi hem savunmacı hem şüpheliydi.

“Birlikte bir şeyler yapabiliriz.”

“Ne gibi?” Savunmacı hali hâlâ devam ediyordu ama sesinde başka bir şeyin izleri de vardı. Umut ve belki biraz da heyecan gibi. “Köşedeki kafede kahve içebiliriz.”

“Tamam. Ama kafeinsiz,” dedim.

Kaşlarını çattı. “Neden?”

“Kafein tüketmek için çok küçüksün.” Kaş çatışı derinleşti. Onu kaybediyordum. “Ödevlerinde yardımcı olabilirim,” diye önererek hevesini geri getirmeye çalıştım.

“Ben sürekli kahve içiyorum. Ödevlerimi de yıllardır kendi başıma yapıyorum. Farkında mısın bilmiyorum ama artık dokuz yaşında değilim, Mal.” Gözlerini devirdiğinde elimden kayıp gittiğini anladım. “Ben okuldan sonra diğer patenci kızlarla takılacağım. Boşuna git gel yapma.”

Sabrina veda etmeden arabadan indikten sonra gençlere söve saya kredi birliğine yollandım.

Çeki aile hesabımıza yatırmayı isterdim ama o zaman anne-me satrancı içermeyen bir bahane uydurmam gerekirdi. *Anne, piyangoyu kazandım. Darcy'nin yulaf lapasını mikrodalgada fazla tuttuğum için elmasa dönüştü. Aslında gizlice furry* erotikta yazarak para kazanıyorum.* Eh, bunların hiçbiri olmazdı.

Ödenmemiş faturalarımızı ödedikten sonra kalan parayı hesabıma aktardım ve normalde annemin sorumluluğunda olan işleri hallettim. Market, geri dönüşüm merkezi ve kütüphane bankosu sırasında dikilirken, eve dönünce de birlikte öğle yemeği yemek için annemin işini bitirmesini beklerken bu fazladan vaktimi telefonumdan Koch'un maçlarını açıp analiz ederek geçirdim ama...

Bunu yapmamalıydım. Sınırlarımı korumalıydım. Satranç benim için sadece bir işti ve bugün izindeydim. Kendime bir söz vermiştim.

Ama sen sadece ödül parasını düşünüyorsun, yani sorun yok, dedi zihnimdeki ses. Satranca tekrar âşık olmayacaksın. Ona olan aşkın çoktan söndü.

Aynen. Kesinlikle öyleydi. Ne eksik ne de fazla.

Öğleden sonra kardeşlerimi okuldan alır almaz kendimi Brezilya pembe dizilerinden çok daha sürükleyici olan 7. Sınıflar Sinematik Evreni'nde buldum.

* İnsani niteliklerin atfedildiği hayvanlardan ve hayvan kılığına girmekten hoşlanan kişiler. (ç.n.)

“... sonra Jimmy dedi ki ‘Pepto şurubun pembe tonu mide-mi bulandırıyor.’ Tina da ‘Benim tişörtüm Pepto pambesi,’ dedi. Jimmy, ‘Hayır, senin tişörtünün pambesi *güzel*,’ diye yorum yaptı. Tina hemen Google’ı açıp Pepto pambesine bakarak tişörtüyle aynı renkle olduğunu görünce Jimmy, ‘Ne dememi istiyordun ki?’ diye sordu. Tina da ‘Tişörtümden nefret ettiğini itiraf et,’ dedi.”

“Eee, Jimmy ne dedi?” diye sordum evimizin garaj yoluna girerken. Hikâyesi beni ciddiye eğlendirmişti.

“Dedi ki...”

Sabrina araya girdi. “Verandada bir adam var.”

“Postacıdır,” dedim dalgınca. “Jimmy’nin ne yaptığını anlı-tıyordun Darcy.”

“Postacı *değil*,” dedi Sabrina. “*Keşke* olsaydı.”

İşaret ettiği yere baktığımda anında kendimi olabildiğince koltuğa gömdüm. “Sıçayım.”

“Bizim yanımızda ‘sıçayım’ demen doğru mu?” diye sordu Darcy.

“Aynen. Pedagojik modellemeye ne oldu?”

Bu imkânsızdı. O burada *olamazdı*. Olamazdı işte. Halüsinas-yon görüyor olmalıydım. Paranoyaklaşmıştım. Evet. Twizzlers’ın içindeki kimyasallar ve boyalar yüzünden bunu yaşıyordum.

“Mal. Mal?”

“Nesi var?”

“Kalp krizi mi geçiriyor? Epey yaşlandı çünkü.”

“911’i ara!”

“Hemen.”

“Hayır. Sabrina, 911’i *arama*. Ben iyiyim. Sadece...” Tekrar verandaya baktım. Hâlâ oradaydı.

Nolan.

Sawyer.

Benim.

Verandamda.

Dikiliyordu.

Yani ya Sawyer'dı ya da bir uzaylı onun kılığına girmişti. Sanırım ikinci seçeneği tercih ederdim.

“Onu tanıyor musun?” diye sordu Sabrina.

“Tanıyormuş gibi görünüyor,” dedi Darcy. “Seks arkadaşlarından biri mi yoksa?”

“Belki de sapığıdır.” Bu Sabrina'nın yeni fikriydi.

“Mal, senin sapığın mı var?”

Sabrina alaycı bir nefes verdi. “On dört yaşında olduğum için *You* dizisini izlememe izin vermedin ama şimdi *kendi sapığın* mı var?”

“Arabayla çarpalım mı? Ahşapta kan lekesi kalır mı?”

“Hayır!” Ellerimi kaldırdım. “Sapığım falan değil. Sadece... şey... bir arkadaşım.” *Benden nefret etme ihtimali yüksek olan bir arkadaşım. Eğer boğulup bir yere atılırsam onun kredi kartı ekstresini kontrol edin. Kesin halat almıştır. Ya da bir sürü dış ipi.* “Aslında iş arkadaşım.”

Darcy ve Sabrina tehlikeli bir şekilde bakıştılar. Sonra aşırı hevesli bir şekilde, “Hadi gidip *tanışalım!*” diye bağırarak arabadan atladılar. Bunun bir rüya olmasını umarak ben de peşlerinden koştum.

Pardon, rüya değil kâbus.

Sawyer kollarını göğsünde kavuşturmuş, veranda korkuluğuna yaslanmıştı ve insanların genelini şaşkına çeviren benzerliklerimizi inceliyordu. *Onlar kızım değil, kardeşim,* dememek için kendimi zor tuttum çünkü insanların geneli böyle varsayıyordu.

Kot pantolon ve koyu renk tişört içindeki Sawyer bugün hiç kendi gibi değildi. Sebebi belki de etrafta satranç tahtaları, yorumcular ve basın olmamasıydı. Normal bir sporcu da olabilirdi, futbol bursuyla okuyan bir üniversite öğrencisi de. Bir Baudelaire kızıyla çıkmayan, satrançta performansının düştüğünü ima eden muhabire şerefsiz demeyen ciddi, yakışıklı bir genç adam olabilirdi.

“Sen Mal’in arkadaşı mısın?” diye sordu Darcy.

Sawyer başını yana eğerek onu inceledi. Hiç gülümsemiyordu. “*Sen* Mal’in arkadaşı mısın?”

Dünyada adalet olsaydı Darcy ile Sabrina onu sıkıştırıp rahatsız ederek aramızdan uzaklaştırırlardı. Fakat onlar, Easton’ın yanında olduğu gibi kıkırdamaktan başka bir şey yapmadılar.

“Adın ne?”

“Nolan.”

“Ben Darcy. *Gurur ve Önyargı*’daki Bay Darcy gibi. Bu da Sabrina. Sabrina Fair gibi. Mal edebi bir isim alamadı çünkü... Emin değiliz ama ebeveynlerimiz ona bakınca beklentilerini düştürmüş olmalı. Eee, birlikte çalışıyormuşsunuz.”

“Bu doğru.”

“Yaşlılar merkezinde mi?”

Nolan şaşırarak tereddüt etti. Ve bana ilk kez baktı. Panik atağın eşiğinde olduğumu görünce, “Başka nerede olacaktı?” dedi.

“Sen hiç sincapları besledin mi?”

“Kızlar,” diye araya girdim. “Hadi gidip anneme eve geldiğimizi haber verin.”

“Ama Mal...”

“Hemen.”

Ayak sürüyerek eve girip sinekliği çarparak kapattılar; onları evimize gelen genç adamı süzmekten alıkoyduğum için öfkelenmişlerdi. İşitme mesafesinden çıktıklarında dikkatimi tekrar Sawyer'a çevirdim.

Bir açmazda gibiydik. Ben ona bakıyordum, o bana bakıyordu. İkimiz de tamamen hareketsizdik. Birbirimizi ölçüp tartıyorduk. Bense bir yandan kafamda kaçış yollarını hesaplıyordum.

Sonra Sawyer, "Kaçacak mısın?" diye sordu.

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

"Normalde benden kaçıyorsun. Şimdi de kaçacak mısın?"

Haklıydı. Ama *kabaydı* da. "*Sen de* normalde karşımda olunca şahını kaybediyorsun. Şimdi de kaybedecek misin?"

Laf sokarak canını yakmak istemiştim ama o beklemediğim bir şey yaptı. Gülümsedi.

Niye *gülümsüyordu*?

"Adresimi nereden buldun?"

"Zor olmadı."

"Bu bir cevap değil."

"Doğru." Dönüp bahçemizi, atmaya bile zahmet etmediğim paslanmış trambolinimizi, meyve veremeyecek kadar tembel olan kayısı ağacımızı, ayda bir düşen parçalarını topladığım minivanımızı inceledi. Biraz utandığımı hissettiğim anda kendimden nefret ettim.

"Gerçek bir cevap alabilir miyim?"

"Bilgisayar konusunda iyiyimdir," dedi şüpheli şekilde.

"İç Güvenlik'in sistemine mi sızdın?"

Kaşını kaldırdı. "İç Güvenlik ev adreslerini mi saklıyor sence?"

Bunu bilmiyordum. "Burada olmanın bir sebebi var mı?"

“Gerçekten yaşlılar merkezinde mi çalışıyorsun?” Tekrar bana döndü. “Satranca ek olarak yani?”

İçimi çektim. “Seni ilgilendirmez ama hayır.”

“O zaman kardeşlerine yalan söylüyorsun, ha?”

“Benim ailemde satrançtan söz edilmez.” Ona bunu neden söylüyordum ki?

“Anlıyorum.” Kollarını korkuluğa yaslayıp parmaklarıyla ahşapta yavaş bir ritim tutturdu. “Bir keresinde babanla maç yapmıştım.”

Donakaldım. Sonra kendimi gevşemeye zorladım. “Umarım kazanmışsındır.” *Umarım onu küçük düşürmüşsündür. Umarım ağlamıştır. Umarım canı yanmıştır. Onu özliyorum.*

“Kazandım.” Tereddüt etti. “Üzgünüm, o...”

“Mallory?” Annem kapıdan kafasını uzattı. Hem de biz tam babamdan bahsederken. Kahretsin. *Kahretsin.* “Arkadaşın kim?”

“Bu...” Gözlerimi yumdum. Muhtemelen duymamıştı. Sorun yoktu. “Bu benim iş arkadaşım Nolan. Birlikte çalışıyoruz yani. Bir şeyler yemek için anlaşmıştık ama benim aklımdan çıkmış. Bu yüzden şimdi... gidecekti.”

Nolan ona gülümsedi. Tanıdığım aksi adamdan eser kalmamıştı. “Tanıştığıma memnun oldum, Bayan Greenleaf.”

“Ay, çok kötü olmuş. Nolan, burada yemeğe kalmak ister misin? Bol bol yemeğimiz var.”

Nolan’ın ne gördüğünü biliyordum. Annem kırklı yaşlarında olmasına rağmen daha yaşlı görünüyordu. Yorgun ve kırgındı. Annemin ne gördüğünü de biliyordum; upuzun, yakışıklı, nazik bir genç adam. Sık sık birileriyle görüşen ama eve kimseyi getirmeyen kızını ziyarete gelen bir genç adam. Yanlış anlaşılmaya çok müsait bir durumun içindeydik ve bunun hemen sona ermesi gerekiyordu.

Nolan'ın kalamayacağını söylemek için ağzımı açmışım ki o benden saliseler önce davranıp, "Sağ olun Bayan Greenleaf, çok memnun olurum," dedi.

Nolan Sawyer, babamın eskiden oturduğu yere oturdu.

Gerçi yemek masamız yuvarlak olduğu için bunun pek bir anlamı yoktu. Hem oraya oturması mantıklıydı; ikimiz de solak olduğumuzdan dolayı bu sayede dirseklerimiz çarpışmıyordu. Yine de onun ağzını kocaman açarak annemin köftesinden bir, hatta iki porsiyon bitirmesinde, tabağına daha fazla fasulye doldurmasında ve iştahı karşısında afallayan Darcy'nin, "İçinde kurt mu var senin?" sorusunu ciddiyetle kafa sallayarak yanıtlamasında tuhaf bir şey vardı. Annemin yemeklerini çok sevmiş gibiydi. İlk lokmayı aldığı anda genzinden kalın bir ses çıkarmıştı ve bunun bana hatırlattığı şey...

Kızardım. Neyse ki kimse buna dikkat etmedi.

"Yaşlılar merkezinde uzun zamandır mı çalışıyorsun Nolan?" diye sordu annem.

Gerilerek çatalımı fasulyelerimden birine batırdım ve masanın altından dizimi Nolan'inkine bastırarak sessiz olmasını ima ettim. "Bu konuyu konuşmamıza gerek..."

"Bir süre oldu," dedi rahatça.

"Orayı seviyor musun?"

"İyi günler de oluyor kötü günler de. Eskiden çok severdim ama zamanla biraz... monotonlaştı. Aslında işi bırakmayı düşünüyordum ama sonra Mallory geldi." O da birden dizini benimkine bastırdı. "Artık tekrar seviyorum."

Annem kafasını yana eğdi. "İkiniz çok yakın çalışıyorsunuz sanırım."

“İstediğim kadar yakın değiliz.”

Aman Tanrım. Aman. Tanrım.

“Mallory işte nasıl?” diye sordu Darcy. “Yaşlılar onu seviyor mu?”

“Pudingleri cebine indirmekle ünlendi.” Herkes bana ilaç fiyatlarına aşırı zam yapıp haberlere çıkan şu meşhur eczacıymışım gibi baktı. “Bir de insan içinde neredeyse soyunmakla.”

Annemin gözleri genişledi. “Mallory, bu endişe verici.”

“Şaka yapıyor.” Nolan’ın baldırına sert bir tekme geçirdim. Bunu umursamıyormuş gibi göründü ama ayağımı bacaklarının arasına sıkıştırdı. “Nolan da *berbat* espri anlayışıyla bilinir.” Bacağım şimdi onunkine dolanmıştı. Aman ne harika.

“Peki,” Sabrina bardağını bıraktı. “Aklımdakini doğrudan soracağım çünkü hepimiz bilmek istiyoruz. Seks yapıyor musunuz?”

“Aman Tanrım.” Gözlerimi ellerimle kapattım. “Aman *Tanrım*.”

“Sabrina,” dedi annem azarlar gibi bir sesle. “Bu *cidden* uygunsuz kaçtı.” Bana döndü. “Ama evet, yapıyor musunuz?”

“*Aman Tanrım*,” diye inledim.

“Hayır,” dedi Nolan, üçüncü kez tabağına doldurduğu köfte-lerden birini ısıırken.

Aman.

Tanrım.

“Belki bu akşam yaparsınız,” dedi Darcy. “Buraya bunun için mi geldin?”

Geceleri pelüş tilkisiyle uyuyan on iki yaşındaki kardeşim az önce dünyanın bir numaralı satranç oyuncusuna beni yatağa atmaya mı geldiğini sormuştu.

Nolan gayet rahat şekilde, “Bu pek ihtimal dahilinde değil,” dedi. “Ve hayır, buraya bunun için gelmedim.”

“Mal’in hem erkeklerle hem kızlarla seks yaptığını biliyor muydun?” diye ekledi Darcy. “Merak etme, bana herkese söyleyebileceğimi söyledi.”

Nolan bana şimşek hızında bir bakış attı. “Bilmiyordum.”

“Bu Nolan’ın umurunda değil, Darcy. Ayrıca herkese söyleyebileceğini söylemiş olsam da bu, ‘*Lütfen* gidip millete anlat’ anlamına gelmez.”

Annem araya girerek, “Biraz daha köfte ister misin Nolan?” diye sordu ve olumlu yanıt alınca mutfağa geçti.

“Eee Nolan?” dedi Sabrina. “*Sen de* hem erkeklerle hem kızlarla seks yapıyor musun?”

“Tanrım.” Baudelaire ailesi gözlerimin önünde belirdi. “Burada artık müdahale etmek zorundayım. Tanımadığınız kişilere akşam yemeğinde... hatta *günün hiçbir saatinde* cinsel tercihlerini soramazsınız.”

“Belki Nolan sorun etmiyordur,” dedi büyük kardeşim. “Sorun ediyor musun Nolan?”

“Etmiorum.” Genç adam hiç istifini bozmamıştı.

Sabrina bana zafer kazanmış gibi gülümsedi. Sanırım kardeş katili olmak buradaki tek çözümümüdü. Darcy’den cesedi saklamama yardım etmesini isterdim. Ya da annemden. Ya da Goliath’tan. “Eee hem kızlar hem erkekler diyorduk.”

Nolan kafasını iki yana salladı. “Hayır.”

“Çoğunlukla kızlarla mı yatıyorsun?”

“Hayır.”

“Erkeklerle mi?”

“Hayır.”

Sabrina şaşırmış gibi göründü, sonra yüzü aydınlandı. “Kendini sınıflandırmayan kişileri hariç tutmak istemiyorsun!”

“Eee,” diye araya girdi Darcy. “İkiniz *ne zaman* seks yapacaksınız?”

Nolan’ın, “Bilemiyorum,” cevabı benim “Asla!” cevabımla çarpıştı ve onu tamamen yuttu.

Avucumu yüzüme vurdum.

“Eminim Mallory bu konuda çok iyidir. Epey pratik yapıyor.”

Nolan beni tartarmış gibi uzun uzun bakarken neyse ki annem köftelerle geri dönerek, “Kardeşin var mı Nolan?” diye sordu. Hayatımda hiç konunun değişmesine bu kadar sevinmemiştim.

“Babamın tarafından iki erkek kardeşim var.”

“Kaç yaşlarındalar?”

Hatırlamaya çalışırcasına gözlerini kıstı. “Yeniyetmelik çağı-nın başlarında olmalılar. Belki daha küçük.”

“Emin değil misin?”

Omuz silkti. “Onlarla hiç görüşmüyorum.”

Annemin kaşları çatıldı. “Bayram tatillerini annenle geçiriyor olmalısın.”

Sawyer kısık bir gülüş koyuverdi. “Annemi de babamı da yıllardır görmedim. Genelde bayramlarda arkadaşlarım beni evlerine davet ederler.”

“Anne babanla neden görüşmüyorsun?” diye sordu Darcy.

“Fikir ayrılıkları yüzünden diyelim. Kariyerimle alakalı.”

“Yaşlılar merkezini sevmiyorlar mı?”

Nolan gülümsemesini bastırıp ciddiyetle kafa salladı.

“Üzücü,” dedi Darcy. “Ben ailemi her yılın her haftasının her günü görüyorum.”

“*Bu da* üzücü aslında,” diye mırıldandı. “Kim biraz yalnız kalmak istemez ki?”

Darcy omuz silkti. “Ben sürekli birlikte olmamızı ve birbirimize her şeyi anlatmamızı seviyorum.”

Nolan’ın bana attığı imalı bakış ona bir tekme daha geçirmek istememe neden oldu ama bacağımla hâlâ onunkilerin arasında sıkıştı. Ben de kendimi et sosunda boğmayı aklımdan geçirmeye başladım. Yavaş, lezzetli, besleyici bir ölüm olurdu.

Geçmiş hayatlarımda ne gibi korkunç günahlar işlemiştim de böyle bir şeyi hak etmiştim bilmiyordum ama yemekten sonra kardeşlerim, onlarla televizyon izlemesi için Nolan’a, “Biraz daha kal! Lüüüütfeeeeen!” diye yalvardılar.

“*Riverdale*’i sever misin?” diye sordu Sabrina hevesle. Darcy’yle birlikte Nolan’ı koltuğa oturtmuş, kucağına da Goliath’ı vermişlerdi. (Genç adam hayvanı gördüğünde, “Bu yaratık bana tuhaf şekilde tanıdık geliyor. Acaba yakın zamanda bir yerlerde çizimini falan görmüş olabilir miyim?” diyerek, elimdeki çatalı gözüne saplamak istememe neden olmuştu.)

Annemin kapı çerçevesine yaslanarak onları keyifle izlediğini gördüğümde sinirlerim bozuldu. Az önce dondurma almaya gönderilmiş, çilekli yerine çikolatalı aldığım için bir de tekrardan değiştirmeye gitmiştim.

“*Riverdale*’i hiç izlemedim.”

“Aman Tanrım. Pekâlâ, Archie adında bir başkarakterimiz var ama herkes Jughead’i daha çok seviyor çünkü onu *Cole Sprouse* canlandırıyor. Dizide bir cinayet işleniyor ve...”

“Tatlı çocuk,” diye fısıldadı annem, ben bulaşık makinesini yerleştirirken.

“Cole Sprouse mı?”

“Nolan.”

Püfledim ama sesim istediğim kadar içerlemiş çıkmadı. “Hiç de tatlı değil.”

“Zevki de fena değil.”

“Köftenden tıka basa yediği için mi?”

“Çoğunlukla. Ama daha önemli sebebi, gözlerini dünyadan habersiz kızımından ayıramaması.”

Bana bakarken bodrum katımıza napalm bombası yerleştirmeyi planladığından yüzde 93 eminim, diye aklımdan geçirsem de ona söylemedim. Evimizi soymayı planlıyor da olabilir. Dikkatimiz dağıldığı anda bozuk para kavanozumuzu... ve kalan köfteleri yürütecek.

Sawyer’ın buraya neden geldiğini hâlâ bilmiyordum. O rahatlatıcı NPR sunucusu sesiyle kız kardeşlerime, “Hangi karakter *Riverdale*?” diye sormasını izlerken bir an önce evimden çıkıp gitmesini diliyordum.

Ne yazık ki dileğim gerçekleşmedi ve Nolan’la bir saat daha geçirmek zorunda kaldık. Sonunda annem Darcy’ye İngilizce ödevini hatırlattı, Sabrina da derbi arkadaşlarıyla Emmalee’nin atak ekibinde olması gerektiği ve koçun bugünlerde ne derdi olduğuyla ilgili görüntülü görüşme yapmak için kendisini odasına kilitledi.

“Ben yatıyorum,” dedi annem biraz fazla imalı şekilde. Camdan dışarı baktım; güneş henüz tam olarak batmamıştı bile.

“Nolan da gidiyor.”

“Gitmek zorunda değil.” Annem ona parlak bir tebessüm atıp bastonuna dayanarak odadan çıktı.

“Gitmek zorunda,” diye bağırdım arkasından.

Aile üyelerimin, başkalarının konuşmasına kulak kabartmaya ne kadar meraklı olduğunu bildiğim için Nolan’ı dışarı çıkarıp kayısı ağacına kadar ilerledim. Yılın bu zamanında incecik dallarda sadece birkaç yaprak olurdu. Gerçi diğer zamanlarda da bundan farksız değildi.

Ellerimi kalçama koyarak Sawyer’a döndüm. Alacakaranlıkta her zamankinden daha göz korkutucu görünüyordu; yüzünün kıvrımları ve farklı açıları dramatik bir görüntü oluşturmuydu.

Doğrusu bu mantığa hiç uymuyordu. Onu yakışıklı bulmamalıydım çünkü değildi. Burnu fazla genişti. Çenesi fazla keskindi. Dudakları fazla dolgun, gözleri fazla basık, o elmacıkkemikleri... *fazlaydı* işte. Ayrıca şu anda bunu düşünüyor da *olmamalıydım*.

“Annemin köftelerinden tam on iki domuz edecek kadar yediğine göre artık buraya neden geldiğini söylemek ister misin?”

“Domuz değil, dana etiydi.” Ağacın en uzun dallarından birine kolayca uzandı. “Ailen çıktığımızı mı sandı?” Üzölmüş değil, aksine gururlanmış gibiydi.

“Kim bilir?” *Muhtemelen öyle sandılar*. “Bu bir problem mi?”

Evet demesini bekledim. Böylece buraya habersiz gelmenin kendi hatası olduğunu söyleyebilirdim. Maalesef planımı bozdu. “Kim sahte ilişki temasını sevmez?”

Tek kaşımı kaldırdı. “Bu konseptte aşına olman şaşırtıcı.”

“Bir arkadaşım Lara Jean’e bayılıyor. Bana da altı filmi falan izletti.”

Kız arkadaşından bahsediyor olmalıydı. “Sadece üç filmi var.”

“Bana çok daha fazlaymış gibi geldi.”

Kendinden çok emindi. Çok rahattı. Zamanının yüzde doksanını satranç sonu pozisyonları çalışarak geçirdiği için sosyal beceri geliştirememiş olan ve öfke patlamaları yaşayan birinden bunu hiç beklemezdim.

İçindeki özgüven dağını, buna sahip olmasını neyin sağladığını düşündüm. *Ona bir baksana*, dedi kafamın içindeki ses. *Özgüveninin nereden geldiğini anlamak zor değil*.

Of, kes sesini.

“Niye buradasın Nolan?”

Dalı bıraktı, aşağı yukarı hareket etmesini izledi. Elini bana doğru uzattığında çenesine döner tekme geçirmeye hazırdım ancak sadece yüzüme düşen saçımı geri itmek istemişti. Bu anlık temastan ötürü başım hâlâ dönerken, “Satranç oynamak istiyorum,” dedi.

“New York’ta birini bulamadın mı? New Jersey’ye kadar bunun için mi geldin gerçekten?” Abebeler’in evinin önüne park edilmiş Lucid Air’in ona ait olduğunu varsayıyordum. Hayalimdeki arabaya sahip olmasına neden hiç şaşırmamıştım?

“Anlamıyorsun.” Gözlerime baktı. Sanırım gırtlığı aşağı yukarı hareket etmişti. “Seninle satranç oynamak istiyorum Mallory.”

Ah.

Ah? “Neden?”

“Dün kazanan sen olmalıydın. Sen... hemen oradaydın. Karşıma oturmak üzereydin.” Dudaklarını birbirine bastırdı. “Sen olmalıydın.”

“Eh ne yapalım?” *Ben olsaydım eğlenceli olabilirdi.* İçimde bir pişmanlık düğümü oluştuğunu hissettim. Sebebi de ödül parası değil, bu aksi, yakışıklı ama tuhaf çocukla karşılaşmamın hayatımdaki en eğlenceli satranç oyunu olmasıydı. “Malte Koch’ın başka fikirleri vardı.”

“Koch beş para etmez biri.”

“Dünyanın en iyi ikinci oyuncusundan bahsediyoruz.”

“Dünyadaki en yüksek ikinci *puana* sahip oyuncu,” diye düzeltti.

Nolan’ın dün onu nasıl aşağıladığını hatırladım. “Seninle ezeli rakip olduğuna dair sanrılarını birazcık beslesen belki de bize öyle koca bir pislik gibi davranmaz, ha?”

“Olmaz.”

“Tabii.” Eve doğru dönmeye yeltendim. “Pekâlâ, seninle konuşmak keyifliydi ama...”

Uzanıp önkolumu kavradı. “Oynamak istiyorum.”

“Ama ben oynamıyorum.”

Kaşını kaldırdı. “Gerçeği bilmesem beni kandırabilirdin.”

Kızardım. “İş dışında oynamıyorum.”

“Zugzwang dışında mı yani?” Şüpheli olduğu belliydi. Bileğimi de hâlâ bırakmamıştı.

“Ve turnuvalar dışında. Boş zamanlarımda asla oynamam, hatta düşünmem bile. Ama sen bunu biraz zorlaştırıyorsun.”

Kaşlarını çattı. “Sürekli satrancı düşünüyorsun, Mallory. Bunu ikimiz de biliyoruz.”

Gülüp geçerdim ama tüm gün Koch’ın maçlarını zihnimde tekrar tekrar oynattıktan sonra bu biraz bam telime dokunmuştu. Elimini ondan kurtarıp parmaklarından kalan sıcaklığı görmezden gelerek omuzlarımı dikleştirdim. “*Sen* düşünüyor olabilirsin. Satranca *bağımlı* da olabilirsin. Belki de düşünecek başka bir şeyin olmadığı için satranç taşlarını plastik poşetlere koyup klozet rezervuarında saklıyorsun.” Baudelaire söylentilerini hatırladım ve ikimiz arasında bir hayatı olmayan tarafın Nolan *olmadığı* gerçeği bir kez daha kafama dank etti. “Ama bazılarımız satrancı sadece bir oyun olarak görüyor ve işiyle özel hayatı arasında denge kurmayı tercih ediyor.”

Sawyer öne eğildi. Yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzaktaydı.

“Seninle satranç oynamak istiyorum,” diye tekrarladı. Sesi daha kısık, derin ve yoğun. “Lütfen Mallory.”

Bu halinde bir kırılma vardı. Kendini tamamen açmış, birdenbire olduğundan daha genç görünmüştü. Onun için çok ama çok önemli olan bir şey hakkında ricada bulunan bir çocuğu sanki ve bu haldeyken ona hayır demek çok zordu.

Fakat imkânsız değildi.

“Kusura bakma Nolan. Turnuvalar dışında seninle oynayamam.”

“Hayır.” Başını iki yana salladı. “O kadar bekleyemem.”

“Pardon?”

“Henüz puanın bile yok. Davetli turnuvalara ya da şampiyonalara yıllarca katılamayacaksın. Bir sonraki açık turnuva da ilkbaharın sonlarında.”

“Bu doğru değil,” diye karşı çıktım, bir fikrim olmasa da. İnatçı, hoşnutsuz, neredeyse endişeli ifadesine bakılırsa söylediği muhtemelen doğrudu.

Midemde rahatsız edici bir his oluştu.

“Niye?” diye sordu. “Neden iş dışında oynamama gibi saçma sapan bir kuralın var?”

“Sana bir açıklama borçlu değilim.” *O zaman neden hâlâ konuşuyorsun?* “Ama... satrancı sevmiyorum. Senin gibi değilim. Bu benim için sadece bir iş, kendimi yeniden içinde bulduğum bir ortam. Ve...” Gergince omuz silktim. “... böyle olmasını istiyorum.”

Sessizce beni inceledi. “Baban yüzünden olabi...”

“Hayır.” Gözlerimi yumdum. Kulaklarım gürültülü bir şekilde uğuldamaya, şakaklarım zonklamaya başlamıştı. Yavaş, derin nefesler alarak az da olsa bastırmayı başardım. “Hayır.” Nolan’ın gözlerine baktım. “Lütfen bir daha *asla* babamın konusunu açma.”

Bir an konuyu kapatmayacakmış gibi göründü, sonra kafa salladı. “Sana parayı veririm.”

“Ne?”

“Turnuva ödülünü sana veririm. Zaten finalde senin olman gerekiyordu.”

“Sen ciddi misin?”

“Evet.”

“Seni yenersem bana elli bin dolar vereceksin, öyle mi?”

“Yenemesen de vereceğim.”

Güldüm. “Saçmalama.”

“Yalan söylemiyorum. Elli bin dolar benim için hiçbir şey.”

“Evet, tabii.” Orta düşük sınıf evimin önünde bana böyle bir şey söylemesi can yakıcıydı. “Defol git.”

Yeniden arkamı döndüğümde bileğimi tutmadı. Buna gerek yoktu çünkü iki adımda önümde bitmişti. Güneş artık battığı için bahçe karanlığa gömülmüş durumdaydı. “Paranın benim için sorun olmadığını söylemek istedim sadece. Benimle oynaman için sana ödeme yapabilirim.”

“Niye? Birinin senden üstün olmasına katlanamıyor musun? Yoksa Koch gibi sen de bir kadına yenilmeyi kabullenemiyor musun?”

“Ne?” Cidden afallamış gibiydi. “Hayır. Ben onun gibi değilim.”

“O zaman neden oynamak istiyorsun?”

“Çünkü,” dedi neredeyse hırlayarak. “Çünkü ben... Çünkü *sen*...” Aniden durup birkaç adım geriledi ve kolunu hüsrana uğramışçasına savurdu. Satrançta nadiren de olsa yenildiğinde bu hareketi yaptığını görmüştüm.

Sanırım şimdi de ben kazanmıştım.

“Dinle Nolan. Üzgünüm ama seninle oynamayacağım.” Onun yüzünde düş kırıklığı belirmesini bekliyordum ama kendi içimde bunun yansımasını hissedeceğimi hiç düşünmemiştim. “Bu şahsi bir şey değil. Kendime satrançtan uzak durma sözü verdim.”

Veda etmeden arkamı dönüp eve girdim ve karnımın derinliklerinde beliren kayıp hissi için kendimden nefret ederek odama ilerledim.

Aptalın tekiydim. Sawyer sadece oynadığımız o tek seferde onu yenmemi kaldıramıyordu. Özel biri değildim. Bu benimle ilgili değildi, onunla ilgiliydi. Onun itibarıyla, özgüvensizlikleriyle, domine etme arzusuyla...

Odaya girdiğimde kafam zonkluyordu ve bir an önce yatağa girip bugünü sonlandırmak istiyordum.

“Nolan gitti mi?”

Darcy’nin sesi beni irkiltti. Burada ödev yaptığını unutmuştum.

“Evet. Evine gitmesi gerekti.”

“Eh, bu anlaşılabilir bir şey.”

Kafa sallayarak pijamalarımı aramaya koyuldum.

“Çok yoğun olmalı. Sonuçta dünyanın bir numaralı satranç oyuncusu.”

On Birinci Bölüm

Gözlerimi kırptırdım.

Bir daha kırptırdım.

Üçüncü kez kırptırdım ve anlık bir karar verdim: yalan söylemek. “Başka biriyle karptırmış olmalısın tatlım.” Öksürdüm. “Ödevinle ilgili yardıma ihtiyacın var mı?”

“Adı Nolan Sawyer değil mi?”

“Aynı isimde başka biri daha olmalı.” Elimi önemsiz dercesine salladım. “Sen de anaokulundayken sınıfta dört tane falan Madison Smith va...”

Tabletini bana doğru çevirdi ve Nolan’ın, satranç tahtasına eğilmişken habersizce çekilmiş yüksek çözünürlüklü bir fotoğrafının bulunduğu Wikipedia sayfasını gösterdi. İnkâra devam etmeyi ne kadar istesem de bu akşam köfte stokumuzu yağmalayan genç adam olduğu *apaçık* ortadaydı.

Gözlerimi kırptırdım.

Bir daha kırptırdım.

Üçüncü kez kırptırdım ve anlık bir karar daha verdim: tekrar yalan söylemek. Darcy daha on iki yaşındaydı, kendimi bu durumdan kurtarabilirdim.

Dramatik, keskin bir nefes aldım. “*Yok* artık! Ciddi misin?” Berbat bir oyuncuydum. İlkokuldakiler bile benden daha iyi rol yapardı. “Bana hiç söylememiști. Bir daha buluştuğumuzda ona hesap so...”

Sesim kesildi çünkü Darcy başka bir sekmeye geçmişti. Burada da iki kişinin fotoğrafı vardı. Bunlardan biri, satranç tah-tasının bir tarafında tüm karanlığıyla oturan Nolan’dı ve tıpkı benimkine benzeyen ekoseli bir gömlek giymiş, sarışın bir kızla tokalaşmak için elini uzatıyordu. İkisi de gülümsemiyor, konuş-muyordu ama birbirlerinin gözlerine neredeyse samimi sayılabi-lecek bir şekilde bakıyorlardı.

Gözüm sayfanın başlığını buldu.

Satranç dünyasında ani bir çıkış yapan Mallory Greenleaf kim?

“Siktir.”

“Seninle ilgili upuzun bir yazı yazmışlar.”

“Siktir.”

“Fotoğrafların da var.”

“Siktir.”

“Video da var ama açamadım. Sanırım açılır pencereler en-gellenmiş.”

“Siktir siktir *siktir*.” Tabii ki bu saçmalık internete düşecekti. Basın her yerdeydi. Çektikleri fotoğrafları ne yapacaklarını dü-şünmüştüm? Albüm mü? “Siktir.”

“On iki yaşındaki bireylerin yanında küfür etmeyi kesmeli-sin. Bayan Vitelli beynimin hâlâ çok yumuşak olduğunu söyle-di. Bir kez daha küfredersen muhtemelen ıslahevine düşerim.”

“*Siktir*.”

“Gelecek vaat eden bir genç kızımızı daha kaybettik.”

Tableti Darcy'nin elinden çekip aldım. Yazı ChessWorld.com'da, *ayda yüz milyon kez ziyaret edilen en büyük satranç sitesinde* yayımlanmıştı.

İnledim.

... turnuvaya puansız yarışmacı olarak katıldı fakat tüm maçlarından galip çıkarak herkesi şaşkına çevirmeyi başardı. Büyükusta Defne Buhikoğlu'nun sahibi olduğu Zugzwang'da eğitim görmekte olan Greenleaf, bir yıl önce aramızdan ayrılan merhum Büyükusta Archie Greenleaf'in kızı. Kendisi geçen ay New York'taki bir bağış turnuvasında Dünyanın 1 Numarası Nolan Sawyer'ı yendi. Ancak Sawyer, Philly Open'da rövanş şansı elde etmek üzereyken...

Tableti yatağa fırlattım. Ellerim titriyordu. “Sen bunu nasıl buldun?”

Darcy omuz silkti. “Ödev yaparken.”

“Ödev yaparken mi?”

“Soyağacıyla ilgili. Baba tarafından atalarımızı anlatmam gerekiyor ama ne zaman babamdan bahsetsem gizli operasyon moduna geçtiğiniz için sana ya da anneme soramazdım. Bu yüzden Google'a Archie Greenleaf yazdım ve... Özür dilerim.” Kardeşimin sesi tizleşmişti ve ağlamak üzereymiş gibi görünüyordu. Kalbim sancıldı.

“Tamam, sorun değil! Yanlış bir şey yapmadın, canım benim. Yemin ederim kızmadım.” Babamdan ya da ona ne olduğundan pek bahsetmediğimiz doğrudu. Belki de konuşmalıydık. Belki de Darcy'ye onu *ben* anlatmalıydım. Annem yapamazdı çünkü bu onun için çok acı verici olurdu; bu yüzden bu sorumluluğu üstlenmeliydim.

Hem babamın artık burada olmamasının suçlusu ben olduğum için bu gayet adildi.

Kardeşimin önünde diz çöküp elini tuttum. “Babam hakkında konuşmak ister misin?”

“Şimdi istemiyorum.” Bunu söylediğinde omuzlarımdan kalan yük utanç vericiydi. “Ama Zugzwang’ın ne olduğunu öğrenmek isterim.”

Buna cevap vermek zorundaydım. “Benim... iş yerim. Satranç eğitimi almam için maaş ödeniyor. Sadece bir yıllığına ama.”

“Yaşlılar merkezi gerçek değil mi peki?” Gözleri kocaman açıldı. “Ve güvercinler?”

“İkisi de gerçek değil. Yani... tabii ki güvercinler dünyada hâlâ varlıklarını *sürdürüyorlar*, istemediğimiz kadar çoklar. Ama yaşlılar merkezinde çalışmıyorum.”

“Annemle Sabrina biliyor mu? Sadece bana mı yalan söyledin?”

“Hayır.” Hızlıca başımı iki yana salladım. “Kimse bilmiyor.”

Darcy rahatlamış gibiydi. Yalnızca bir anlığına. “Demek para için satranç oynuyorsun.”

“Evet.”

“Bu kumar gibi bir şey değil mi?”

“Ne?”

“Kumar yasadışı değil mi?”

“Ben...”

“Bu yüzden mi yalan söylüyorsun? Bir kumar çetesi için mi çalışıyorsun?”

“Hayır, kumar *değil* Darcy. Satranç bir spordur.” Kaşlarını kaldırdığını fark ettim. Atletik beceriksizliğimi o da biliyordu. “Yani öyle sayılır.”

“Neden bilmemizi istemedin o zaman?”

“Senin... hatırlamıyor olabileceğin şeyler var. Yaşandıklarında çok küçüktün ve...”

“Babam satranç oynadığı için, değil mi?”

İçimi çektim. “Evet, bir bakıma. Sizi, canınızı yakabilecek bir gerçekten korumak istedim.”

“Ben kırılgan biri değilim.”

“Ama ben öyleyim. Şu anda isyankâr takıldığından dolayı bunu anında inkâr edecek olsa da Sabrina da öyle. Annemse... Geçmişte gerçekten çok fazla acı verici şey yaşadık, Darcy. Ama şimdi mutluyuz.”

“Sabrina çoğu zaman karamsar.”

Kıkırdadım. “Doğru. Bilmelisin ki sadece sizi önemsedğim için böyle yaptım.”

“Ama kalkıp Kralkatili’ni evimize getirdin.”

“Sen bunu nereden...”

“Wikipedia yazısı epey ayrıntılı. Bir keresinde hayır amaçlı olarak Jeff Bezos’la maç yaptığını biliyor muydun? Onu yirmi saniyede yenmiş ve işlemek için yan masadaki su şişesini istemiş.”

“Emekçi sınıfının kahramanı, desene. Darcy...”

“Ayrıca AO3’te de bir sürü fan kurgusu var; çoğunda Emil Kareem denen bir çocukla öpüşüyor. Ama...”

“Ne? Sen fan kurgusunun ne olduğunu nereden biliyorsun?”

“Sürekli okuyorum.”

“Pardon?”

“Rahat ol. Okuduklarım +13 şeyler.”

“Yine de ebeveyn kontrolünde okunmaları gerekiyor ama. Yani beni kontrolümde.”

Kafasını yana eğdi. “Sen ebeveynim olmadığının farkındasın, değil mi?”

Derin bir nefes aldım. “Dinle Darcy, işimi sır olarak saklamamın nedeni...”

“Aman Tanrım! Mal, bu artık *ikimizin* sırrı!” Birdenbire aşırı bir coşkuya kapılmıştı.

“Hayır. Senin annemden sır saklamamı istemiyorum.”

“Sorun değil,” dedi hızlıca. “Ben istiyorum!”

“Bu akşam yemekte her şeyimizi birbirimize söylememizi çok sevdiğinden bahseden ben miydim? Anneme her şeyi açıklayacağım ve...”

“Onu incitebileceğini söyledin ama. Ayrıca seninle ortak sırrımız olmasını istiyorum. Sadece *bize ait* bir şey!”

Kardeşimin umutla parlayan gözlerine bakarken kendini dışlanmış hissedip hissetmediğini merak ettim. Ben son zamanlarda uzun saatler boyu New York’taydım, Sabrina telefonuyla yapışık yaşıyordu, annemse onunla vakit geçirecek enerjiye sahip değildi. Üstelik şimdi gerçeği açıklamak başka bir sürü probleme davetiye çıkarırdı. Annemin de Sabrina’nın da internette beni aratmayacağından da emindim zaten.

“Tamam,” dedim. Bu korkunç bir fikir olsa da Darcy havaya bir yumruk savurdu. Sonra yüzünde hesapçı bir ifade belirdi.

“Yine de sana pahalıya patlayacak, haberin olsun.”

Gözlerimi kıstım. “Hadi ya? Bana şantaj mı yapacaksın?”

“Sabahları yulaf lapama bir kaşıkçık daha Nutella eklenebilir diye düşünüyorum. *Lütfen?*”

Başımı iki yana sallayarak kardeşime sıkıca sarıldım.

Nolan’ı bir daha görmedim.

Hem de hiç. Bir sah öğleden sonra katılması gereken sanal bir turnuvayı unutup beş dakika gecikmeyle, üzerine Henley ti-

şörtlünü geçirirken kameralar karşısına geçerek Twitter’da trend olması (#KralkatiliYakıyor) dışında haftalarca ondan haber de almadım. Hayatımdaki eksikliğini fark ediyor olmak birazcık huzurumu kaçırmıştı doğrusu. Belki boş olsam *daha da* huzursuz hissederdim fakat günlerim hiç olmadığı kadar yoğun geçiyordu.

Defne, Philly Open’in ardından rutinimi değiştirmişti. Artık oyunumdaki zayıflıkları ortaya çıkarabilmek için Büyükustalar ile daha fazla zaman geçirmemi teşvik ediyordu. Elbette aralarında Oz da vardı ki kendisi buna *bayılıyordu*. Ayrıca “Pratik yaparak öğrenmek sana daha uygun,” demiş, puanımı artırmam için çevrimiçi satranç oynamamı ve Zugzwang’ın müdavimleriyle maç yapmamı istemişti.

Haklıydı. Oyunum hızla gelişirken pozisyonlar ve stratejiler çok daha kolay gelmeye başlamıştı. Oz’ın buna tepkisi suratını ekşiterek, “Kim derdi ki doğal bir yeteneği eğitmek, o yeteneğin daha da iyileşmesini sağlayacak?” diye laf sokmak oldu. Ben de karşılık olarak masamda bir paket cips açıp katır kutur yedim.

Zamanımın büyük kısmını ise eski maçları izlemeye ayırıyordum. “İstediğim kremayı aldığın için sağ ol,” demişti Sabrina, Salov’un 1995 yılındaki maçında neyi farklı yapabileceğini düşünerek dalgın halde yaptığım market alışverişinin ardından. O kadar çok çalışıyordum ki uykumda bile satranç pozisyonlarıyla uğraşıyor, Karpov’un oyun sonlarına kafa yorarak geçirdiğim gecelerin ardından rüyalarımda bana hüsrarla bakan karanlık gözleri neredeyse hevesle karşılıyordum.

Eylülün son haftasında sabahları hava serinleşmeye başlar-ken Easton’ın kısa ömürlü örgü hevesi sırasında benim için yaptığı favori mavi atkımı dolaptan çıkardım. (Bunu bana verirken, *Birkaç ilmeği eksik. Sanatsal özgürlük denen bir şey var sonuçta*, demişti.) Hızlıca fotoğrafını çekerek ona gönderdim ve tem-

bel bir kalp emojiyle cevap verdiğinde kaşlarımı çattım. Bir haftadan uzun süredir konuşmadığımızı şimdi fark ediyordum. *Nasıl gidiyor?* diye mesaj atıp da yanıt alamayınca kaşlarımı birbirine daha da yaklaştı. Bir saat sonra telefonum çınladığında kalbimde bir umut ışığı yandı ama mesaj, hafta sonu buluşmayı teklif eden Hasan'dandı.

Neden yaptığımı bilmesem de ona görüldü attım.

O gün ofise girdiğimde ilk defa Oz'ı masasında göremedim.

“Bir turnuvaya gitti,” diye açıkladı Defne.

Az kalsın dudağımı büzecektim. “*Ben niye gitmedim?*”

“Çünkü puanın henüz yerlerde. Çoğu satranç turnuvası ya davet sistemiyle ilerler ya da katılım kriterleri fazlasıyla katıdır.”

Bu kez dudağımın büzülmesine engel olamadım.

“Sen şu an emsalsiz bir pozisyonundasın, Mal. Çoğu oyuncu yıllar içinde oynayarak kendini geliştirir, puanları da onlarla birlikte gelişir. Fakat maçlarında sürekli galip gelsen bile puanının gerçek yeteneğini temsil etmesi birkaç sene alacaktır.” Omzuma hafifçe vurdu. “Seni ekimin ortasındaki Nashville Open’a kaydettirdim. Ödül beş bin dolar. Büyük ihtimalle kazanırsın çünkü zirvedeki oyuncular bu turnuvaya katılmazlar.” Tereddütlü bir şekilde altdudağını ısırıldı. “Aslında başka bir fırsat için daha bana ulaştılar ama...”

“Ne fırsatı?”

Dudağını çiğnedi. “Satranç Olimpiyatları’nı biliyor musun?”

Gözlerimi kırıştırdım. “Gerçekte öyle bir şey yok diye biliyorum.”

“Olmaz mı? Var tabii.”

“Peki, diyelim sana inandım. Bahsettiğin fırsat ne?”

“Takımlar halinde yarışılan bir turnuva. *Gerçek* olimpiyatlar değil tabii ama format aynı. Her ülke, dört oyuncudan oluşan ta-

kımlar kuruyor ve turnuva beş gün sürüyor. Bu sene, kasımın ilk haftasında Toronto’da gerçekleşecek. Pasaportun var mı?” Kafa salladığımda devam etti. “Emil beni arayıp rica etti ve...”

“Emil mi? Emil Kareem mi?”

“Aynen. Sorun şu ki Satranç Olimpiyatları’nın hemen ardından Moskova’da gerçekleşecek olan Pasternak Davetli Turnuvası çok daha prestijli.”

“Olimpiyatlardan daha prestijli, öyle mi?” Kulağa sahte geliyordu.

“Eh, profesyonel satrancı bilirsin.” Bilmediğimi o anda hatırlamış olacaktı ki devam etti: “Sonuçta her şey parayla alakalı. Pasternak’ın ödülü dudak uçuklatan cinsten. Yani olimpiyatların aksine. Profesyoneller ve Süper Büyükustalar kendilerini boş yere yormak istemezler. Tabii olimpiyatlarda da *boş yere* yarışılmıyor, *kupa* veriliyor. Göze hoş görünen bir şey. Belki içinde mısır gevreği yiyebilir ya da çorba içebilirsin. Çatalın metale değmesinden rahatsız olmuyorsan salata da olur.”

“ABD takımında Emil dışında kimler olacakmış?”

“Tam bilmiyorum.” Konuşması biraz kuşku uyandırıyordu. “Tanu Goel olabilir.”

“Benim de katılmamı mı istiyorsun?”

“Ben...” Kafasının arkasını kaşıdığında tişörtünün kolu kayarak satranç tahtası dövmesini ortaya çıkardı. Defne ne diyeceğine karar vermeye çalışırken ben pozisyonları inceledim. Beyaz taraf kaleyle atağa geçmişti, siyahın ise iki piyonu eksikti. “Puanını artırman, uzmanlık kazanman ve çevre yapman için çok iyi bir fırsat olur.” Konuşmaya başladığımızdan beri ilk kez gülümsedi. “Zamanın uyarsa seni göndermeyi isterim.”

Birkaç saat sonra akşam yemeğinde ailemle oturmuş, dinazor şekilli tavuk *nugget*’imin kuyruğunu çiğnerken olabildiğince ra-

hat şekilde, “Yaşlılar merkezi düzenlenecek bir gezide insanlara eşlik etmemi istedi.”

“Ah.” Annem kafasını tabağından kaldırdı. “Ne gezisi?”

“Toronto. Kasım ayında olacak ve beş gün sürecek.” Darcy’nin gözlerinin üzerimde delikler açtığını hissedebiliyordum. Doğasında çok konuşmak olan on iki yaşındaki bir çocukla hayatı bir sır paylaşmak pek de iyi bir şey değildi. “Bana normal ücretin bir buçuk katını ödeyecekler. Ayrıca Kanada’yı görmek de güzel olur. Yarına kadar haber vermem lazım.”

“Bir dakika.” Sabrina telefonunu masaya sertçe bıraktı. “Toronto’ya eğlenmeye gidip bizi tek başımıza mı bırakacaksın? Ciddi misin?”

Gözlerimi kırıştırdım. Sesindeki panik ve öfke beni şaşırtmıştı. “Ben sadece...”

“Ya Goliath’ın acilen veterinerine gitmesi gerekirse? Ya Darcy burnuna Monopoly taşlarından birini sıkıştırırsa? Ya benim derbiyle alakalı bir yere gitmem gerekirse? Ne yapacağım, otostop mu çekeceğim?”

“Her şeyi önceden hallederim,” diye başlamıştım ki Darcy, “Ben beş yaşından beri burnuma bir şey sokmadım!” diye bağırırken annem de “*Ben* burada olacağım ya, Sabrina,” diye hatırlattı.

“Darcy geri zekâlının teki. Geri zekâlıların ne yapacağı bilinmez, Mal. Ayrıca acil durumlara *nasıl* önceden hazırlanabilirsin ki? Ya annem kötü olursa? Onunla kim ilgilenecek? Nasıl bu kadar *egoist* olabilirsin?”

“Sabrina.” Annemin normalde yumuşak olan sesi kamçı gibi çıkmıştı. “Kardeşlerinden hemen özür dile.”

“Doğru olmayan bir şey söylemedim ki.”

“*Sabrina.*”

Büyük kardeşim sandalyesini yere sürterek kalkıp ayaklarını vura vura uzaklaşırken mutfak sessizliğe gömüldü ve bir saniye sonra koridorun sonundaki kapı çarpılarak kapandı.

Annem üç saniyeliğine gözlerini kapattı. Sonra, “Mallory, istersen gidebilirsin. Biz burada iyiyiz,” dedi.

Başımı iki yana salladım. İçten içe Sabrina’nın haklı olduğunu biliyordum. Ne de olsa annemin kırılğan sağlığını ona hatırlatıp duran bendim. Gideceğimi duyunca telaşlanıp öfkelenmesine şaşırmamalıydım. “Hayır, istemi...”

“Mallory.” Annem ellerini benimkilerin üzerine koydu. Yarısı yenmiş *nugget*’ımı tutan çatalım hâlâ avucumdaydı. “Rica ediyorum, patronuna gideceğini söyle, tamam mı?”

Kafa sallasam da Sabrina’nın nefret dolu gözleri kulaklarımda çınlarken gece boyunca dönüp durdum. Kızgındım. Suçlu hissediyordum. Öfkeden köpürüyordum. Üzgündüm.

Egoist. Ailemiz için nasıl fedakârlıklar yaptığımı görmüyor muydu bu kız? Okulu kendi *isteğimle* mi bırakmıştım? Dört yıl içinde Easton bir diplomaya ve mesleğe sahip olacakken ben asgari ücrete talim etmeyi *ister* miydim? En yakın arkadaşından giderek daha da çok uzaklaşmayı, sonunda da tamamen unutulmayı arzu eder miydim? Sabrina gerçekten fazla oluyordu.

Ama ailenin bu durumda olması senin suçun, diye hatırlattı içimdeki sinir bozucu ses. *Sabrina’nın sana kızmaya hakkı var. Hem zaten turnuvalarda yarışmak istemenin nedeni sadece para değil miydi? Ne demeye Toronto’ya gitmek istiyorsun ki?*

Puanımı yükseltmek ve gelecekteki turnuvalara bilet kazanabilmek için!

Yani sebep satranç maçlarının verdiği heyecana bayılman ve Philly Open’dan bu yana özlemini çekmen değil mi? Peki. Sadece emin olmak istemiştin.

Of kes sesini.

Kendi kendine kes sesini diyeni de ilk defa duyuyorum.

Sabah uyandığımda Sabrina'dan özür dilemeye hazırdım ama nedenini bilmiyordum. Dört yıl önce hayatını mahvettiğim için olabilir miydi? Odasına gittiğimde boş olduğunu gördüm.

“Okula McKenzie’nin annesiyle gitti,” dedi Darcy. “En büyük korkusu acile yetişememek olan birine göre epey kısa sürede araç buldu. Genç Sürtük Sabrina.”

“Öncelikle, o kelimeyi *kullanmıyoruz*.” Gülümseyerek kardeşime yaklaşıp kâküllerini kenara ittim. Sanki gençleştiren ve çil ekleyen bir Snapchat filtresinde kendimi görüyordum. “İkinci olarak, Sabrina’nın seni sevdiğini biliyorsun, değil mi? Geri zekâlı olduğunu düşünmüyor.”

“Beni sevdiğini biliyorum ama *aynı zamanda* geri zekâlı olduğumu da düşünüyor. Çünkü *kendisi* geri zekâlı.” Beni inceledi. “Bu arada, ben senin egoist olduğunu düşünmüyorum, Mal. Tamam, Nutella konusunda biraz pintisin ve Timothée Chalamet’ye hakkını vermiyorsun. Ayrıca yalancısın da. Ama bence egoist değilsin.” Boğazımda bir yumru oluştuğunu hissettim. Sonra Darcy kaşlarını çattı. “Gerçi *egoist* kelimesinin tanımını tam olarak bildiğimden emin değilim.”

Birkaç saat sonra, Defne’nin ofisindeydim. Oda tıpkı sahibi gibi renkli ve mutluydu; aslında birbirine hiç uymayacakmış gibi görünen ama bir şekilde uyan ıvır zıvırlarla doluydu.

“Günaydın!” Masasında oturduğu yerde bana sıtıttı. “Delroy’un gökkuşağı *bagel*’ını sen mi çaldın? Çok kızdı.”

“Hayır. Ben daha yeni geldim.”

“Ah. Sana nasıl yardımcı olabilirim?”

Boğazımı temizledim. İşte söylüyordum: “Olimpiyatlara seve seve katılacağımı Emil’e iletir misin?”

On İkinci Bölüm

Nolan'ı görmeden önce varlığını hissettim.

Bir an, Greenleaf klanının neden tekerlekleri olan bir bavula (ya da kolları güçlendirecek bir çift *dumbell*'a) yatırım yapmadığını düşünerek silindir valizimi LaGuardia havalimanı konveyörüne yerleştirmeye çalışırken bir sonraki an biri valizi elimden almış, çabasızca kaldırıp kemerin üzerine bırakıvermişti.

Arkamı döndüm ama bedenim çoktan kim olduğunu *anlamıştı*. O yakınlardayken atomlarım farklı şekilde titreşiyordu. Bunun da tek bir anlamı olabilirdi; varlığı bana radyasyon zehirlenmesi yaşıtıyordu.

“Selam Mallory,” dedi. Koyu renkli tişört giyip güneş gözlüğü takmıştı ama sesi aynıydı. Görünüşü de öyle. Upuzundu. Gülümsemiyordu.

İyi görünüyordu.

Bu mükemmel kusursuzluğunu yok etmek için birkaç sivilce veya siğil yeterdi.

“Selam,” dedim çatlak sesle.

Onunla görüşmeyeli iki aydan uzun zaman olmuştu. Satrançla ve daha çok satrançla dolu iki ay. Kardeşlerimle uğraşmış, annemi doktora götürmüş, Oz'ın dik bakışlarına maruz kalmış, Tinder'a göz atmayı ertelemiş, sonra yine satranca dönmüş-tüm. Nashville Open'ı, ardından da bir çevrimiçi turnuvayı kazanmıştım. Henüz mağlubiyetle çıktığım hiçbir maç olmamıştı fakat puanım bin dokuz yüzlerde bile değildi. Kafatasımın bir köşesindeki minik makine ise devamlı olarak pozisyonlar, piyon yapısı ve kare kuralı gibi şeylere çalışıyordu.

“Bir yere mi gidiyorsun?” diye sordum, fazla sessiz kaldığında. Konuşurken nefesim kesikti. Olimpiyatlardan önce hasta olmamayı umdum.

Dudaklarının köşesi seğirdi. “Havalimanları bir yere gitmek içindir.”

Sinirlerimi bozmayı başarmıştı. “Bir yerden dönmüş ya da birini almaya gelmiş olabilirsin. Veya Tom Hanks'in şu filmdeki gibi terminalde yaşıyor da olabilirsin.”

Başını yana eğdi. “Gerçekten mi?”

Ne gerçekten mi? “Rusya'daki turnuvaya mı gidiyorsun?”

“Hâlâ anlamadın mı?”

“Ne anlamam gereki...”

“Greenleaf.” Emil Kareem ortaya çıkıp sanki uzun zamandır kayıp olan kız kardeşiymişimcesine bana sarıldı. Yanında, moda haftasına katılmak için havalimanına gelmişe benzeyen süper model güzelliğinde bir kız vardı. Bir dakika, onu bir yerden tanıyordum. Philly Open'da koşup Nolan'a sarılan kız değil miydi bu? Yani kız arkadaşı.

Ama şimdi o da sanki uzun zamandır kayıp olan kız kardeşiymişim gibi *bana* sarılıyordu.

“Mallory, takımda olduğun için çok mutluyum. Nihayet fantezi futbolla ilgili olmayan, anlamlı bir konuşma yapabileceğime inanamıyorum. Bir dakika, sen de fantezi futbol seviyor olabilir misin?”

Kız harika kokuyordu. Sanırım lavantaydı. “Ben... onun ne olduğunu bilmiyorum.”

“Oh be.”

“Greenleaf, bu Tanu Goel. *O da* fantezi futbolun ne olduğunu bilmiyor,” dedi Emil. “Nolan’ı tanıyorsun. Yazın çok fena hezimetle uğratmıştın.”

Nolan’a baktım. Yenilgisi hatırlatıldığı için rahatsız olmuş gibi değildi. Aksine hoşuna gitmiş gibi bakıyordu ve bu çok sinir bozucuydu. Onun beni uyuz ettiği gibi ben de onu uyuz etmek istiyordum. Rüyasında aptal gözlerimi görmesini istiyordum.

“Siz tanışıyor musunuz?” dedim, bir Nolan’a bir Emil’e bakarak.

İkisi de aynı anda, “Maalesef,” diyerek birbirlerine uzun, kardeşçe bir bakış attılar.

İşte o anda anladım.

Nolan takımdaydı.

Nolan, Toronto’ya geliyordu.

Bizimle birlikte.

Olimpiyatlarda satranç oynayacaktı.

Emil bana söylememişti çünkü sormamıştım. Bir süredir seyahatimizle ilgili ayarlamalar için iletişimdeydik ama takımın dördüncü üyesinin tanınmamış biri olacağını varsaydığımndan dolayı onu pek merak etmemiştim.

Çünkü Defne, Süper Büyükustaların olimpiyatlar yerine Pasternak’a gitmeyi tercih ettiğini söylemişti.

Çünkü tam bir aptaldım.

Tedirgin bir aptaldım. Güvenlikten geçerken de uçağa binerken de tedirginliğim devam etmişti. Özgüvensiz biri değildim ama bu üçü arasında sırtıttığımı hissediyordum. Aslında bana epey sıcak davranıyorlardı (her zamanki gibi sessiz olan Nolan dışında tabii) fakat yıllarını birbirlerini ezberleyerek geçirdikleri aşikârdı. Aralarındaki esprileri ve referansları anlamak zordu. Ayrıca değişen ittifakları ve sağlıklı bir dozda birbirlerine sarmaları sayesinde yıllar içinde aralarında bir dinamik oluştuğu da belliydi.

“Cidden bunu mu alıyor?” diye sordu Emil, Tanu bir paket Werther’s şekerleme alırken. “Kaç yaşındasın sen?”

“Kızı rahat bırak,” diye mırıldandı Nolan, çıkardığı siyah kredi kartıyla Werther’s ile bir paket fıstıklı M&M’in ücretini öderken. “Jöleli salata kalmamış.”

Beş dakikadan kısa süre içinde iki ayrı grup Nolan’ı “TikTok’taki satranççı çocuk” olarak tanıdılar. Sonrasında fotoğraflar, imzalar havada uçtu. İki güzel kadın, sanki karşılarında Justin Bieber varmış gibi telefon numaralarını hızlıca Sbarro peçetelerine yazdılar. Tanu ile Emil de sıraya girip etraftan duyulabilecek şekilde, “Efendim, sizin en büyük hayranınızız,” dediler. “Her defasında dördüncü hamlede rok yapmanıza bayılıyoruz. Lütfen külotumuzu imzalar mısınız?” (Nolan şaşırtıcı şekilde tüm bunları iyi karşılamış ama peçeteleri hemen atmıştı.)

Uçağın kalkmasını beklerken Emil telefonunda Candy Crush oynamaya başladı. “Sen ciddi misin?” dedi Tanu. Sırtının bir kısmını Nolan’ın göğsüne yaslamıştı, Nolan da rahatça kolunu onun beline sarmıştı. Onlara bakmamak için elimden geleni yapıyor, kısık ve samimi sesle birbirlerine fısıldamalarını umursamadığımı kendime söylüyordum. “Dünyanın en sofistike oyunuyla uğraşıyoruz ama sen *Candy Crush* oynuyorsun. Nolan, bir şey söyle şuna.”

Nolan omuz silkti. “Düşene bir tekme daha vurulmaz.”

“Candy Crush zekâ gerektiren bir oyundur,” diye ısrar etti Emil. “*Strateji* yapmadan oynanmaz.”

Tanu inledi. “Aman Tanrım. Pardon Mallory, yer değiştirebilir miyiz? Emil’e ne kadar yanıldığını söylemem lazım. Hem de hemen.”

Böylece kendimi pencere kenarında, Nolan’ın yanında buldum. Tanu ile Emil ise koridorun diğer tarafında fasulye şekerlerin renkleri hakkında yüksek sesle tartışmaya koyulmuşlardı. Nolan’ın profilini incelerken birdenbire gözüm korktu. Sonra bize geldiğinde annemin köftelerini nasıl damarlarına enjekte etmek ister gibi görüldüğünü ve Sabrina’ya, Jughead’in “adamın adı mı yoksa soyadı mı” olduğunu sorduğunu hatırladım.

“Eee, aranızda neler oluyor?”

Sawyer bana şaşırılmış gibi baktı.

“Üçlü ilişki falan mı yaşıyorsunuz?”

“Şu anda bana takım arkadaşlarımızın *ikisiyle birden* yatıp yatmadığımı mı soruyorsun?” Tek kaşını kaldırdı. “FIDE İnsan Kaynakları’na başvuracağım.”

“Ne? Hayır. İnsan Kaynakları’na gitme.”

“Sınırı aştın, Mal.”

“*Sen* de bizim eve gelip *bir sürü* dondurma sandviçi yiyerek sınırı aştın.”

“Doğru.” Dilini şıklattı. “Affedilmez bir şey yaptım. Beni şikâyet edebilirsin.”

Gözlerimi devirdim. “Her neyse. Eee, kim kiminle çıkıyor?”

Tanu ile Emil’e baktım. Genç kadın, diğerinin telefonunu çalmıştı; şekerleri birleştirirken dili dişlerinin arasındaydı. Emil ise şaşırtıcı bir kasvetle onu izliyordu.

“İkisi mi?”

Nolan sessizce kafa salladı. “Çıkıyorlardı ama sonra farklı okullara gittiler. Tanu, Stanford’da okuyor; bu hafta tatilde. Emil ise New York Üniversitesi’ne gidiyor.”

“Anladım. Uzun zamandır mı tanışıyorsunuz?”

“Çok uzun zamandır. Birlikte eğitim aldık ve...” Sustu. “Ardından onlar profesyonel satrancın kendilerine göre olmadığını fark ettiler.”

“Ne zaman?”

“Emil üç yıl önce, Tanu daha da önce karar verdi.”

Acaba Emil ve Tanu’yla ilişkisi, benim Easton’la olan ilişki-me benziyor olabilir miydi? En iyi arkadaşşımdan giderek daha az haber alıyordum ve konuştuğumuzda da önemsiz şeylerden bahsediyorduk. Bunları düşünürken aklımdaki soru dudaklarımdan dökölüverdi:

“Garip hissediyor musun? Yani onlar üniversiteye gitti, sen gitmedin diye?”

Bir süre düşünceli göründü. “Bazen. Bazı zamanlar, benim hiç anlayamayacağım türden hayatlara doğru yol aldıklarını hissediyorum. Bazı zamanlar da finaller için *Büyük Umutlar*’ı okumak veya trigonometri çalışmak zorunda kalmadığıma şükrediyorum.”

Gülümsedim. “Trigonometri lisede kaldı.”

“Öyle mi?”

“Aynen. Sen almadın mı?”

M&M paketini açıp bana da tuttu. “Evde eğitim gördüm.”

“Satranç nedeniyle mi?”

“Pek çok sebebi var. Ama kosinüs falan bilmiyorum yani.” Ağzına sarı bir M&M atıp çiğneyerek yutkundığında boğazı

hareket etti. Bu güçlü ve büyüleyici manzarayı fark etmiştim çünkü... keçileri mi kaçıırıyordum?

“Ölmezsin, merak etme. Eee, Emil ile Tanu mesafeler yüzünden ayrıldılar ama hâlâ birbirlerinden hoşlanıyorlar, öyle mi?”

“Ve bu konuda bir şeyler yapmayı reddediyorlar.”

“Bu yüzden de kederliler, değil mi?”

“Ara sıra gecenin bir yarısında Tanu’nun yarı çıplak bir Stanford yüzücüsünün *Instagram* fotoğrafını beğenmesinden ya da Emil’in *TikTok*’ta bir şıfırtıyla düet yapmasından yakınan telefonlar alıyorum, evet.”

“Eminim insanlara moral vermekte üstüne yoktur.”

“TikTok düetinin ne halt olduğunu bilsem çok daha iyi olabilirim.”

Bir kahkaha attım. Emil ile Tanu bana baktılar, sonra anlamadığım ifadelerle birbirlerine döndüler. “İlk çıkmaya başladıklarında kıskandın mı?”

“Kıskanmak mı?” Bu soruyu şaşırtıcı bulmuş gibiydi.

“Evet. Yani üçünüz çok yakın görünüyorsunuz. İkisi de çok çekici insanlar ve...” Yanaklarım yandı. Sanırım bunu o da fark etmişti çünkü dudakları kıvrıldı.

“Kıskanmadım. Sadece bir insanın, başka bir insanla satranç tahtası olmayan bir odada neden yalnız kalmak isteyeceğini anlayamıyordum.”

“Artık anlıyor musun?”

Güneş gözlüğünün arkasından bana uzun uzun baktı. “Artık anlıyorum.” Kafasını çevirdi. “Bu arada, eğer *sen* ikisinden biriyle ilgileniyorsan...”

“Bu yüzden sormadım,” dedim hızlıca. “Ayrıca ben birlikte çalıştığım kişilerle o türden yakınlık kurmam. İşleri zorlaştırır.” Gerçi son zamanlarda kimseyle o türden yakınlık kurmuyor-

dum; iki aydır şaşırtıcı şekilde seksten uzaktım. Acaba satranç, libidomu mu öldürmüştü?

“İşleri mi zorlaştırır?”

“Aynen.”

“Nasıl?”

“Sık sık bir araya gelince insanlar farklı şeyler düşünmeye başlıyor. Onlara vakit ayırmak ya da zihinsel enerji harcamak istediğimi zannediyorlar.”

Yüzümü inceledi. “Ama sen ailene bakmakla çok meşgul olduğun için böyle bir şey yapamazsın.”

“Sen bunu nereden biliyorsun?”

Cevap vermek yerine birkaç saniyeliğine beni izledi. En sonunda uzayan sessizliğe dayanamayıp, “Neden buradasın?” diye sordum. “Haftaya davetli turnuvaya katılmayacak mısın?”

“Planlarımı çok mu merak ediyorsun?”

Tabii ki merak ediyordum. “Ah, yoksa davet almadın mı? Eh tabii, hakemlerden birine satranç tahtası fırlatacağını biliyorlar çünkü. Sigorta şirketleri buna izin veremez.”

“Moskova’ya Toronto’dan gideceğim. Cuma günü.”

“İki turnuvaya da mı katılacaksın yani?”

Bana, “*Ne yani, zor mu?*” der gibi bakarak omuz silkti.

“Defne ardı ardına iki büyük turnuvaya katılmanın insanın beynini çürüttüğünü söyledi. Hem usta oyuncuların çoğu Olimpiyatlara katılmayı anlamsız buluyormuş.” O anda kafama bir şey dank etti. “Burada olmanın sebebi benim...”

Burada olmanın sebebi benim burada olmam değil, değil mi?

Hadi ama, Mal. Seninle oynamayı hâlâ istediği için burada olamaz. Bunun imkânı yok. Sadece arkadaşlarıyla takılmak istemiştir. Belki Tanu’yla ya da Emil’le ilgilenmediğini söylerken

yalan söylemiştir. Onlardan hoşlandığı için de burada olabilir. Tabii bu beni hiç ilgilen...

“Evet,” dedi.

İç sesim sustu. “Ne?”

“Düşündüğün sebepten dolayı buradayım, evet.” Of, şu kalın, salak sesi.

“Ne düşündüğümü bilmiyorsun.”

Gülümsedi. “Doğru.”

“Gerçekten biliyor olamazsın.”

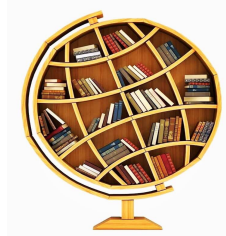
“Peki.”

“Şunu keser misin? Aklımı okuyabiliyormuşsun gibi yapmayı bı...”

Tam o sırada uçuş görevlisi gelerek içecek bir şey isteyip istemediğimizi sordu. Sonrasında sessiz kaldık. Nolan dümdüz ileri bakıyordu, ben de huysuzca Sunkist’imi yudumluyordum.

Hayır.

Aklımdakini biliyor *olamazdı*.

On Üçüncü Bölüm

Olimpiyatlar ve normal turnuvalar arasında iki net fark vardı. Birincisi, oyunculara doping testi yapılması (aynen, küçük bardaklara işemiştik), ikincisi takım olarak yarışılmasıydı. Elbette bireysel maçlar da oynuyorduk fakat sonuç, dört kişinin puanları toplanarak belirleniyordu. Aramızdaki en güçlü oyuncu olan Nolan ilk masadaydı. Diğerlerinden daha deneyimsiz olmama rağmen *ben* ikinci masaya yerleştirilmiştim. Emil’e bunun iyi bir fikir olup olmadığını sorduğumda gözlerini kocaman açarak oflamış ve “Hadi ama Greenleaf,” demişti.

Geçici bir takım olsak da eve dönerken beraberimde götüreceğim zaferin dördümüz adına kazanılmış olacak olması biraz farklı geliyordu. Estonyalı bir oyuncuyla oynadığım maçı kazandığımda Emil’in beşlik çıkmak istemesi ya da Singapur’la beraberlikten son anda paçayı sıyırıp galibiyet aldığımda Tanu’nun alnıma bir öpücük kondurması çok hoştu. Nolan’ın uzun, düşünceli bakışlarından bile artık rahatsız olmuyordum. Kendisi her maçını hızlıca kazandıktan sonra takımımızın geri kalanı için içecek sıcak bir şeyler alıp geliyor, satranç tahtaları-

mızın yanına koyuyor ve benim masamda, rakibim arkasında bir noktada dikilmeye başlıyordu. Benimle satranç tahtası arasında gidip gelen gözleri karanlık ve odaklıydı. Ayrıca anlaşılması zor bir açlık taşıyordu.

Kazandığımda beni tebrik etmiyor, yumruk tokuşturma falan yapmıyordu. Zaferin benim olacağına dair inancı ve bana güveni tammişçasına, sadece tek bir kez kafasını sallamakla yetiniyordu. İyi oynamamın, güneşin batışının ardından ayın doğması kadar doğal bir şey olduğunu düşünüyor gibiydi.

Bunun üzerimde oluşturduğu baskı rahatsız edici olmalıydı. Fakat onun kalibresinde bir oyuncunun sarsılmaz güvenine sahip olmak hoşuma gidiyordu ve beni asıl rahatsız eden buydu. Bu yüzden ben de en iyi yaptığım şeyi yaptım ve bu konuyu düşünmekten kaçındım.

Benim için çok da zor olmadı. Toronto güzel bir şehirdi, turnuva atmosferi de çok eğlenceliydi. Herkes sırt çantalarıyla gelmiş, yerlere serilmişti. Turlar arasında uzun süredir görüşmedikleri kişilerle kucaklaşıyor, ev yapımı sandviçlerini yiyorlardı. Baskı yoktu, canlandırıcıydı. Müze gezmeye değil de satranç oynamaya geldiğimiz bir okul gezisi gibiydi. Kot pantolonum ve büyük beden kazağımla bile özenli giyinmediğimi hissetmiyordum.

“Yine de kendinden fazla emin olma. Şimdiye dek şansımız yaver gitti,” dedi Emil, ilk günün sonunda otelimize dönerken. Nolan, Tanu’yu sırtında taşıyordu çünkü kız çok ısrar etmişti. “En güçlü takımlarla henüz karşılaşmadık.”

“Kimler en güçlü takımlar?”

“Çin, Hindistan, Rusya. Bunların dışında on iki tane daha var.”

“Son şampiyon kim bu arada?”

“Almanya. Ama Koch çoktan Moskova’ya gittiği için bu sene fazla güçlü olacaklarını sanmam.”

“Kuzey Amerika kıtası *bu yüzden* her zamankinden daha keyifliydi,” diye mırıldandı Nolan.

“Menajerin olimpiyatlara geldiğin için hâlâ kızgın mı?”

“Bilemiyorum. Bir süredir telefonlarını açmıyorum.” Omuz silkti.

Omzundaki Tanu kıkırdayarak, “Yıllar önce Koch’ı itip azıcık tartakladığında nasıl da hemen annesini sayıklamaya başlamıştı, hatırlıyor musun?”

“En kıymetli anılarımdan biri.”

“O gözyaşlarını ve paniğini izlemek, FIDE’nin sana verdiği cezaya değerdi gerçekten.”

Milyonlarca sebep düşünebilsem de, “Onu *neden* yumrukladın?” diye sordum.

“Pek hatırlamıyorum,” diye mırıldandı Nolan, neredeyse fazla rahat bir şekilde.

“Büyükbabanla ilgili bir şeyler söylemişti,” dedi Tanu. “Her zamanki gibi.”

“Ah, evet.” Nolan’ın çenesi gerildi. “Bilip bilmediği şeyler hakkında konuşmaya bayılıyor.”

Otelde, ortak oturma alanına ve banyoya açılan dört ayrı odada kalıyorduk. Dün gece Bay Elli Bin Dolar Benim İçin Hiçbir Şey’in bu konuda ne hissettiğini merak etmiştim ama bu şekilde kalmayı rahatsız edici bulsa da bir şey söylememişti. Erkenden yatağa girmiş, üçünün saatlerce kısık, samimi seslerle sohbet etmesini dinlemiş, birazcık kıskanmadan edememişim. Sonra Easton’a mesaj atmış (*Hayat nasıl gidiyor? Sık sık klozete kusu-yor musun?*) ve TikTok hesabında dolaşarak hiç gelmeyen cevabını beklemiştim.

Kız meşguldü. Benim için sorun değildi.

Olimpiyatların ilk gününde akşam yemeğinden önce, ailemi bile arayamadan koltukta uyuyakaldım. Bitkin ama mutlu bir uykuydu, rüya görmesem de ara sıra filler ve kalelerin satranç tahtası üzerinde ilerlediğini gördüm. Uyandığımda kendimi dünkü kıyafetlerimle yatağında buldum. Biri ayakkabılarımı çıkarmış, telefonumu şarja takmış ve komodine bir bardak su bırakmıştı. Biri benimle ilgilenmişti.

Kimin yaptığını sorgulamadım.

İkinci günün de birincisinden pek farkı yoktu. Sabah maçlarında, Sierra Leone'ye karşı kaybeden Emil hariç hepimiz maçlarımızı aldık.

Nolan öğle yemeğinde sakın bir tavırla, "Rekorumuzu mahvettin, seni dallama," dedi ve Emil'in fırlattığı patates kızartmasından kaçtı.

Tanu kafasıyla onayladı. "Rok yapmayı bilen birini getirelim demiştim," dedi ama patates kızartmasından kaçma konusunda Nolan kadar iyi değildi.

Nolan çenesiyle beni işaret etti. "Sıra sende, Mallory."

"Ne sırası?"

"Emil'i aşağılaman lazım. Bu bizim geleneğimiz."

"Anladım." Ağzımdaki peyniri yutup burnumu kaşıdım. "Emil... orada epey kötüydün."

"Hiç olmadı." Nolan kafasını iki yana salladı.

"Ciddi misin Mal?" dedi Tanu. "Elinden gelenin en iyisi bu mu?"

"Görünüşe bakılırsa Mal kötü konuşma konusunda benim Sierra Leone karşısında gösterdiğim performans kadar berbat."

"Onun da başka yetenekleri var," dedi Nolan, gözlerime bakarak. "Gine domuzu resmi çizmek gibi."

Gülümsememi elimle sakladım ama artık bu üçüyle beraberken daha rahat hissediyordum. Nolan'la arkadaşlarının filtresi

aracılığıyla konuşmak daha ulaşılabilir görünmesini sağlıyordu ama çarpıcı, sessiz varlığı hâlâ biraz göz korkutucuydu. Sürekli olarak tetikteydim.

Daha güçlü rakiplerle karşılaşmaya başlayınca takıma Tanu ve Emil cephesinden daha çok beraberlik ve yenilgi geldi. Kazanmayı çok seviyordum ama takım arkadaşlarımdan yenilgileri beni rahatsız etmiyordu. Nolan da aynı şekilde düşünüyor gibiydi. Üçüncü gün ikinci maçımda Polonya'dan Jakup Szymański on hamleden sonra bir hata yapınca rekor sürede galibiyeti aldım ve maçın sersemliğinden çıkmak için gözlerimi kırpıştırıp birazcık bedenimi esnettikten sonra gidip Nolan'ın arkasında dikildim.

İlk defa ondan önce bitirdiğim için oynamasını izleme fırsatım vardı. Hamle sırası ondaydı ve sandalyesinde arkasına yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturup çenesini hafifçe öne eğmişti. Sonra saçma biçimde zarif olan iri eliyle kalesini ilerletip saate bastı.

Henüz onun oyunlarını hiç incelememiştim. Analiz edeceğim maçları Defne seçiyordu ve listeme Nolan'ınkilerden bir tane bile eklememişti. Gerçi satrançla ilgili olup da onun hakkında teorik birkaç bilgiye sahip olmamak mümkün değildi. Kurnaz, agresif ve çok yönlü olduğu bu camiadaki herkesçe biliniyordu. Ayrıca aktifti; baskıyı artırmak için daima riske girerdi. Stratejileri dışarıdan dürtüsel ve spontane görünüyor olabilirdi fakat hamleleri uzun uzadıya düşünülmüş, karmaşık ve engellenmesi imkânsız olurdu. Önüne çıkan her fırsatı, her dikkat dağınıklığını amansızca kendi lehine kullanırdı. Satranç oyuncularının sahip olabileceği "*sıkıntı vericilik*" özelliğiyle ilgili daha önce bir şeyler okuduğumu hatırlıyordum. Bu özelliğe sahip olanlar sadece iyi oynamakla kalmaz, aynı zamanda rakibi kötü oynaması için *kandırırlardı*. Nolan ise sıkıntı verme ustasıydı. Karşıdaki kişinin tökezlediğini gördüğü anda dişlerini ona geçirir ve kanını akıttırdı.

Kısacası Kralkatili takma adının hakkını sonuna kadar veriyordu.

Atak yapıp merkezi dört bir yandan sarmasını, atını ve filini koordinasyon halinde hareket ettirmesini, yoluna çıkan her şeyi devirmesini izledim ve...

Nefesim kesildi. Başım döndü. Afalladım. Hamleleri çok güzeldi. Zalim ve durdurulamazdı. Ona karşı bir kez kazanmış olabilirdim ancak bir daha kazanamayabileceğimi artık biliyordum çünkü gerçekten *aşırı* iyiydi. Dahası da vardı. Ben pratik bir oyuncuydum, oyunun zarafetinden çok rakibimi olabildiğince hızlı şekilde bitirmeye odaklanırdım. Fakat Nolan'ın oyun stili göz alıcıydı. Beş bin yıl sonra bile arkeologları ağlatacak kadar zarifti. Gerçi karbon salınımı sona ermezse dünyada külden başka bir şey kalmayacaktı; bu yüzden belki de Nolan'ın stilini bir zaman kapsülüne falan yerleştirmeli, uzaya göndermeli, evrenin geri kalanıyla paylaşmalıydık ve...

“Sen iyi misin?” diye sordu Tanu.

“Şey... evet.” Hemen yanımda dursa da geldiğini fark etmemiştim.

“Transa girmiş gibi görünüyordun.”

“Hayır. Sadece...”

“Nolan'm satranç oynayışını... hatta Nolan'ın kendisini izlemek insana böyle yapar işte.” Hafifçe güldü. “Eskiden ona deli gibi âşıktım. Evlenemezsek ve artık kimsenin kullanmadığı satranç açılışı isimlerini verdiğimiz tombul yanaklı dört çocuğumuz olmazsa öleceğim zannederdim.” Gözlerim kocaman açıldığında ekledi: “Ah, merak etme. O zaman on iki yaşında falandım. Nolan da böyle şeyleri kışına bile takmazdı.” Omuz silkti. “Bir şeyleri önemseme kabiliyeti olmadığına inanmaya başlamıştım. Ta ki... neyse. Kâğıt üzerinde olanlarla gerçekler farklı.” Güvence verircesine gülümsedi. Neden merak edeceği-

mi düşündüğünü ya da cümlesini neden *yarıda kestiğini* sormak istedim ama tam o sırada Nolan sivri dişlerini Polonya'nın şahına geçirmişti ve Tanu tezahürat yapmakla meşguldü.

Günün son maçına kadar ruh halim iyiydi. Sırbistan oyuncusuyla karşılaşmak için ikinci masaya doğru ilerlediğimde satranç tanrılarının benden nefret ettiğini düşündüm çünkü Philly Open'da Koch'ın kuyruğunda olan adamlardan biriydi. Yaka kartına baktığımda adının Dordevic olduğunu gördüm ve birden o akşam bana ne dediğini hatırladım.

Maçtan önce ne yaptın? Benim de o türden bir şansa ihtiyacım var.

"Greenleaf." Sırtışı Koch'inkinden farksızdı.

Onu mahvetmeye ant içtim. Maçın ilk kırk dakikasında da kendime verdiğim söze sadık kalarak ataklarını kolaylıkla savuşturup merkezin kontrolünü ele geçirdim. Fakat Dordevic bir süre sonra Koch'ın Küçük Sürtük Kılavuzu'nu kullanmaya karar verdi ve beni kural dışı hamle yapmakla suçladı.

"Kural dışı değil," dedim.

"Kaleyi daha önce ilerletseydin..."

"Ama ilerletmedim."

"Hakem gelebilir mi?"

Gözlerimi devirdim ama en yakınımızdaki hakemi çağırmasına ses etmedim. Sarışın hakem kafasını sallayıp bize yöneldi.

Onu hemen tanıdım. Midem bir takla attı, sonra taşa dönüştü. Zihnimde dört sene önceki konuşmalar yankılanmaya başladı.

O kadın kimdi?

Hiç kimse.

Ama siz...

Hiç kimse dedim, Mal.

Kadın, Dordevic'e bakarak, "Evet?" derken kalbim kulaklarımda kükrüyordu. Bu kadının adını, yaşını, adresini bile biliyordum. Yani en azından birkaç yıl öncekini. Şimdi başka bir yerde de yaşıyor olabilirdi. Belki artık bankada çalışmıyor, Pure Barre'a egzersize gitmiyordu.

"Hamle kural dışı değil," dedi kadın.

Dordevic katılmadığını belirtircesine elini kolunu sallıyordu. Bense deli gibi titriyor, onlara kulak veremiyordum.

"Sen iyi misin?" diye sordu biri, kulağıma yaklaşarak. Nolan. Maçını bitirmiş olmalıydı. "Mal?"

Titreyen elimi Dordevic'e uzatarak, "Beraberlik?" dedim.

Yüz ifadesinde şaşkınlık, güvensizlik, sonra da rahatlama belirdi ve teklifimi kabul etti. Devam edersek kazanacağımı ikimiz de biliyorduk ama benim şu anda devam etmem imkânsızdı.

"O kadar da yetenckli değilmişsin, ha?" dedi kıs kıs gülerek.

Nolan'ın ona sık kafalı dediğini duyduğumda çoktan tuvaletlere koşmaya başlamıştım.

Titreyerek yüzümü yıkadım ve kendime bir sorun olmadığını hatırlattım. Ne yaşandıysa yıllar önce yaşanmıştı. *Hiçbir şey olmadı. Hiçbir şey olmadı. Hiçbir şey...*

"Sorun ne?" diye sordu Nolan, ben tuvaletten çıkar çıkmaz. Hemen kapının dibinde beklediği için neredeyse göğsüne çarpaktım.

"Ben... Beraberlik için özür dilerim."

"Umurumda değil. O hakem kimdi?"

Kahretsin. Fark etmişti. "Hiç kimse. Ben sadece..." Etrafından dolaşmak istesem de kolumun üst kısmını kavradı.

"Mallory. İyi değilsin. Az önce ne oldu?" Sesi katıydı.

Eh, ben de katı olabilirdim. “Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var, Nolan. Lütfen beni...”

“Bay Sawyer?” Bir grup oyuncu yanımıza geldi. “Çok büyük hayranınız. Acaba imzanızı...”

Bunu fırsat bilip Nolan’ın elinden kurtuldum ve Heather Turcotte’tan da satrançtan da uzağa kaçtım. Otelde kendimi odama kilitleyip yatağa uzanarak zihnimi temizlemek için derin derin nefesler almaya başladım.

Kendi işine baksaydın bunların hiçbiri olmazdı belki de.

Hayır.

Zihnimi tamamen boşaltıp kendimi şu anda benim için nimet olan uykunun kollarına bıraktım.

Gece yarısı uyandığımda biraz toparlanmıştım. Tuvalete girmek için sessizce odadan çıktığımda kapımın önünde kese kâğıdından bir torba durduğunu gördüm. İçinde bir sandviç, Fanta ve bir paket Twizzlers vardı.

On Dördüncü Bölüm

Olimpiyatların son günü zorlayıcı maçlar, alman riskler ve takım çalışmasının mükemmel bir kombinasyonuydu. Altın madalya için yeterli puanımız olmadığını biliyorduk ama kartlarımızı doğru oynarsak yine de sahneye çıkabilirdik.

Neyse ki bunu başardık. Dün olanları kafamdan atıp oyuna odaklanmak için kendimi zorladım ve Muzio Gambiti deneyen rakibim anlık olarak kafamı karıştırırsa da Defne'yle buna çalıştığımızı hatırladım; ne yapmam gerektiğini çok iyi biliyordum. Sonrasında Rusya'nın kışına tekneyi geçiremesek de hafif bir şaplak atmayı becerdik. Madalya seremonisinde hepimiz en alt kademeye sıkıştık ve ulusal marşımız çalarken flaşların karşısında dikildik. Tanu beni sarılmak için kendisine çekti, Emil de “*Biz bu işi böyle yaparız!*” diye bağırdı. Nolan ise yarı memnun yarı sitemli şekilde bizi izledi. Kendimi bir şeyin parçası gibi hissediyordum. Hem de uzun zamandır olmadığım kadar.

Bu sadece aptal bir satranç turnuvasıydı. Kendime önemsemeyeceğim sözünü vermiştim ama yine de mutlu hissediyordum.

yordum. Kalabalığın arasında BBC'den Eleni Gataki'nin bana başparmağını kaldırdığını gördüm ve gülerek ona el salladım. Sanırım satranç dünyasından çevre edinmeye başlamıştım.

“Gel, Mal. Basın bizimle röportaj yapmak istiyor,” dedi Tanu, seremoninin ardından.

“Ah. Aslında ben röportaj yapmayı tercih etmiyorum.”

“Niye ki? *CNN*'le yapacağız! Anderson Cooper'la bu şekilde kanka oldum ben.”

“Onun kankası Andy Cohen değil miydi?”

“Hadi ama, gelmen lazım,” diye ısrar etti. “Senin sayende kazandık. O kaşı indir, Emil. Doğru olduğunu biliyorsun!”

“Cidden istemiyorum.”

“Ama...”

“İstemediğini söyledi,” dedi Nolan, sakın ama net bir tonla. Ona teşekkür eder gibi bir bakış attığımda minnettarlığımı ya fark etmemiş ya da umursamıyormuş gibi öylece yüzüme baktı. Onu okuyamadığım için duyduğum hüsrânın nedenini düşünürken biri omzuma hafifçe vurdu.

“Bayan Greenleaf.” Gri takım elbise giymiş yaşlıca bir adamdı bu. Bahçe cinlerinininki gibi sakalı vardı ve aşina olmadığım bir aksanla konuşuyordu. “Zaferiniz için sizi tebrik etmek isterim.”

“Ah... teşekkürler.” Kim olduğunu sormak için kaba kaçmayacak bir yol düşündüm ama bulamadım. “Takım çalışmasıydı.”

Kafa salladı. “Fakat siz takımdaki en etkileyici oyuncuydunuz.”

“Nolan'dan daha etkileyici olamam.”

Adam güldü ama bakışları keskindi. “Artık Sawyer'dan etkilanmek zor. Ne de olsa belirli bir performans düzeyini sürdürüyor. Bazıları onun satrancı *mahvettiğini* bile söylüyor.”

Kaşlarımı çatıp son birkaç günde karşılaştığımız pek çok insanın, Nolan’a özenerek nasıl satranca başladıklarını söylediğini hatırladım. “Ben buna inanmıyorum.” Nolan Sawyer’ı savunmaya mı geçmiştim? Az sonra kırmızı kar yağmaya başlarsa şaşırılmazdım. “Onun sayesinde satranç görünür ve popüler oldu.”

“Kesinlikle. Ancak o hep kazanıyor. Yıllardır dişli bir rakibi olmadı ve insanlar, sonucunu önceden bildikleri sporlara pek ilgi duymazlar. Bunu biliyorum çünkü Challengers Turnuvası’nı ben organize ediyorum.”

“Ah.” Turnuva bir yerlerden tanıdık geliyordu ama hatırlamıyordum. Umursamıyordum da. Şahin bakışlı bu adam da Nolan hakkında söyledikleri de beni rahatsız etmeye başlamıştı.

“Kusura bakmayın.” Arkamda bir yerleri işaret ettim. “Gidip takım arkadaşlarımla buluşmam lazım.”

“Hakkınızda çok şey duydum, Bayan Greenleaf. Söylentilerin abartı olduğunu sanmıştım fakat...” Beni uzun uzun incelediğinde kollarımı gövdeme sarmak istedim. “Pekâlâ, gidin. Arkadaşlarınız sizi bekliyor olmalı. Artık her kimlerse.”

Iyyy.

Adamın yanından ayrılıp meşgul görünmek için telefonumu çıkardım. Defne’den bir (*İyi iş çıkardın, evlat.*), Darcy’den milyonlarca mesaj gelmişti. Görünüşe bakılırsa ikisi de son dört günü ChessWorld.com’da geçirmişlerdi.

DARCYBUTT: BRONZ madalya!!!!!!!

DARCYBUTT: Sen ve Nolan, turnuvadaki en yüksek puanları almışsınız. İkiniz evlenip çocuk yapmalısınız. Kızınız kesin satrançta çok iyi olur.

DARCYBUTT: Ya da olmaz. Hayatını ezici bir hayal kırıklığının ağırlığıyla geçirir, size gücenir ve gardınızı indirdiğiniz anda araba anahtarlarınızı alıp sizi huzurevine şutlar. Pekâlâ, evlilik planı yattı.

DARCYBUTT: Yarın dönüyorsun, değil mi? Seni özledim. Sabrina benimle sadece "ıyy" demek için konuşuyor.

MALLORY: dönüyorum. sabrina "ıyy" derken seni sevdiğini kastediyor. ya da öyle bir şey.

MALLORY: kanada'dan ne getirmemi istersin?

DARCYBUTT: Goliath için eş.

İçimi çektim. Sonra nefesim ciğerlerimden sökülüp gitti çünkü Tanu bana tekrar sarılmış, lavanta bulutuyla etrafımı sarmıştı. "Toronto'da son gecemiz! Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?"

"Şehir merkezinde yürürüm diye düşünüy..."

"Ah, hayır. Hayatta olmaz." Gerçi çekilip yüzümü ellerinin arasına aldı. Gözleri heyecanla parlayan yıldızlara benziyordu. "Bu gece *Skittles* oynuyoruz Mallory!"

Skittles, satranç gibiydi.

Daha doğrusu, satrancın *ta kendisiydi*. Saat veya skor kâğıtları yoktu. Oyun tahtalarının etrafı yarı boş bira tenekeleriyle çevriliydi ve hoparlörden, bizden daha yaşlı Salt-N-Pepa şarkıları yükseliyordu. Belçikalı bir kızın "otel odası hediyesi" olarak getirdiği yıldızlı gece LED projektörü de tavanı aydınlatmıştı.

Şişe çevirmece yerine satranç oynanan, çok kültürlü bir birlik partisindeydik sanki. Tanu ile Emil'in etkinlik planlama yetenekleri ve Nolan'ın şöhreti sayesinde de parti *bizim* ortak alanımızda gerçekleşiyordu. İnsanlar saatlerdir gelip gidiyor, kendi satranç takımlarını da getirip Blitz, hızlı satranç ve Fischer Random oynuyorlardı.

Tabii bir de striptiz satranç.

“Alkol tüketme yaşı on dokuz, Mal,” dedi Tanu, bana uzattığı meyveli içeceği ikinci kez reddettiğimde. On dakika önce fillere rinden birini ve çoraplarını kaybetmişti. “Yani yasal! Tıpkı *en passant* kuralı ya da rok yapmak gibi! Off, çok özür!” İçeceğini, Nolan’ın dün yendiği İtalyan çocuğun üzerine döktü, sonra on sekiz yaşındaki Mallory’yi unutarak sevimli bir Japon çocuğun yüzüne kedi bıyığı çizmeye gitti.

Ben de dikkatimi, *Dragon Age Solas* broşunu fark ettiğimde bağ kurduğum Sri Lankalı kızla oynadığım hızlı oyuna geri çevirdim. Kız çok güzeldi ve gerçekten iyi oynuyordu. Birkaç ay öncesinde olsak ona kesin yürürdüm. Bu arada, satrancı eğlencesine oynamayacağıma dair Satürn’ün üzerine yemin etmiştim ama şu anda yaptığım tam olarak buydu ve bunun hakkında *konuşmayacaktım*.

“... Nolan’m, Kaporani’nin tahtasındaki siyah atlardan birini çaldığı ve herkes taşı ararken tüm maçların yirmi dakikalığına ertelendiği turnuvayı hatırlıyor musunuz?”

“Cebelitarık Satranç Festivali’nden sonraydı. Kaporani suyum damıtılmış sirkeyle değiştirdiği için taşı çalmıştım.”

“Onun intikamını sim bombasıyla almıştık zaten. Adam *aylarca* parladı.”

İnsanlar güldü. Emil ile Nolan koltuğa yerleşmiş, taktiksel takım oyunu oynuyorlardı. Etrafları eski arkadaşları ve hayranlarıyla çevriliydi. Saçları neredeyse benimkiler kadar açık sarı olan bir kız, Nolan’ın yanına kıvrılmıştı. Nolan ne hissediyordu bilmiyordum, zira tamamen oyununa odaklanmıştı. Sanırım parmaklarını saçlarından geçirmişti çünkü hafifçe karışmışlardı ve katlanılmaz şekilde çekici görünüyorlardı.

Bu da konuşmak istemediğim bir diğer konuydu.

“Onunla aynı takımda olmak güzel olmalı,” dedi Sri Lankalı kız, bakışlarımı takip ederek.

Kafamı çevirdim. “Bazen tam bir pislik olabiliyor,” dedim. Gerçi Nolan bana hiç öyle davranmamıştı.

Kız kısık, dumanlı bir sesle kıkırdadı. Gerçekten tam benim tipimdi. “Bütün dâhiler öyledir. IQ’sunun 190 olduğunu duydum. Belki de daha yüksek olabilirmiş ama testler bu kadar ölçebilmiş.”

“Köfte yerken hiç de 190 IQ’ya sahipmiş gibi görünmüyor,” diye mırıldandım.

“Pardon?”

“Bir şey yok. Şey, bu arada şah mat.” Kalkıp avuçlarımı tayıma sürttüm ve kızı etkileme planımı tamamen kafamdan attım. Canım hiç istemiyordu. Ya da belki de sadece çok yorgundum. “Seninle tanışmak çok güzeldi. Sabah erken kalkmam gerektiği için ben artık...”

“Nereye gidiyorsun Mal?” Tanu birdenbire karşımda bitmişti. “Daha gece yarısı bile olmadı!”

“Ah, siz partiye devam edin. Yarın sabah çıkıp kardeşlerime hediye almam gerek. Bu yüzden...”

“Ama *şimdi* gidemezsin! Pizza istemiyor musun?”

“Pizza mı?”

“Evet. Hadi gidip pizza alalım!”

“Ben çok yorgunum. Ve...”

“O zaman biz alıp getiririz!” Arkasına dönüp sarhoşça bağırdı. “Kim benimle gece yarısı pizzası almaya gitmek ister?”

Ya Tanu bu partinin ruhu sayıldığı ya da pizza dünyadaki en iyi yemek olduğu için otuz saniye içinde müzik susturulmuş, ortak alanda benden başka kimse kalmamıştı.

Ruhum seksen yaşında olabilirdi ama en azından sakin ve huzurluydum.

“Sen gelmiyor musun?” Bunu soran, az önce Nolan’ın dibinde oturan kızdı. Aksanı çok güzeldi. Ama daha önce hiç konuşmadığımız için onlarla gidip gitmediğimi neden umursadığını...

“Hayır.”

İrkilip arkamı döndüm. Nolan hâlâ koltuktaydı ve kız onunla konuşuyordu.

“Emin misin?”

Nolan, kıza bakmadı bile. “Son derece.” Muhtemelen piz-zadan nefret ediyor, sadece Etna Dağı’nın eteklerinde yetişen domateslerle yapılmış hakiki Sicilya *calzone*’si yiyordu.

Her neyse. Ben yatağa gidiyordum. “Nolan, Tanu döndüğünde yattığımı söyler misin?” Sandalyeleri, satranç takımlarını, koltuğu geçtim. “Sana iyi gece...”

Uzanıp bileğimi kavradı. Fazlasıyla şaşırdığım için aklıma elimi çekmek gelmedi. “Biraz oynayalım, Mallory.”

Dondum. Kaskatı kesildim. Bu sefer elimi çekebildim. “Sana söylemiştim, ben iş...”

“Eğitim ve turnuvalar dışında oynamıyorsun, evet. Ama bütün gece oynadın. Tam beş farklı kişiyle.”

Kaşlarımı çattım. “Saydın mı?”

“Saydım.” Kafasını kaldırıp bana bakarken yıldızlar çenesinde, elmacıkkemiklerinde dolaşıyordu. “Geceyi Ruhi Bandara’nın odasında bitireceğine neredeyse emindim.”

“Bandara mı?”

“Ruhi Bandara. Az önce oynuyordunuz.”

Geriye doğru bir adım attım. Aynı şeyi düşündüğümü itiraf etmeyecektim. Bunun yerine, “Sana karşı oynamak istemiyorum,” dedim.

“Bu bir sorun. Çünkü ben sana karşı oynamayı *çok* istiyorum.”

Ürperdim çünkü tamamen başka bir şey söylüyormuş gibi hissettirmişti. Sanki...

Bilemiyordum.

“Oynadın zaten.”

“Bir kere.”

“Bir kere yeter de artar.”

“*Asla*. Daha fazlasına ihtiyacım var.”

“Seninle oynamak isteyecek, hatta karşında oturabilmek için *ödeme* bile yapabilecek bir sürü kişi bulabileceğine eminim.”

“Ama ben seni istiyorum, Mallory.”

Güçlkle yutkunup bakışlarımı kaçırdım. Nolan haklıydı; iş dışında satrançla ilgilenmeme kuralımı çoktan çiğnemiştım. Peki onunla oynamaya neden bu kadar çok direniyordum?

Belki de onun oynayışını gördüğüm içindi. Pozisyonları tek bir bakışla, zekice çözmesine ve benim hayatta anlayamayacağım şeyler yapmasına şahit olmuştım. Eğer oynarsak kaybederdim. Ve evet, kaybetmekten nefret ediyordum ama onunla yapacağım maç zaten adil olmazdı. Hem dünyanın bir numaralı oyuncusunun, Zugzwang’ın gönülsüz stajyerinden daha iyi olması normal değil miydi? 200 metre kelebek stil yüzme yarışında Michael Phelps’ten daha yavaş olan biri hakkında haber yapmaya değer miydi mesela?

O zaman beni rahatsız eden şey farklıydı. Kaybedecek olma değil, kaybedeceğimi onun *bilmesine* sinir oluyordum.

Evet. Bana olan bu ilgisi, takıntısı, hayranlığı sırf onu *bir kez* yendiğim içindi. Satrançta doğuştan yetenekliydim, evet. Fakat hem doğuştan yetenekli olup hem de yıllarca profesyonel eğitim almış birinden daha iyi olmam mümkün değildi. Oynarsak o kazanacaktı ve ben de diğer herkes gibi, Nolan Sawyer’ın yendiği biri olacaktım.

Bana olan ilgisi anında kesilecekti ve...

Gerçi bu iyi bir şey olmaz mıydı? Nolan Sawyer'ın evimin kapısında bitmesini ve kardeşlerimle *Riverdale* konuşmasını istemiyordum, değil mi? Oynamayı kabul edip bu *her neyse* bitirmem en iyisiydi.

Yine de...

Kendi sesimin, “Hayır,” dediğini duydum.

Çenesi kasıldı. “Peki o zaman.” Gevşedi ve cam şişelerin, satranç taşlarının, yarısı yenmiş cips torbalarının ötesine uzanıp orada duran Alman Satranç Federasyonu broşürünü ve kalemi aldı. “Otur.”

“Sana söyledim, oynamaya...”

“Lütfen,” dedi ve ses tonundaki bir şey beni durdurdu. Bu kelimeyi söylediğini en son ne zaman duyduğumu hatırlamaya çalıştım. *Lütfen*. Basit bir kelimeydi, değil mi?

“İyi.” Karşısına, olabildiğince uzağa oturdum. Pizzayı reddetmenin cezası buydu işte. “Ama seninle oynamayacağım. Bu yüzden...”

“Satranç dedin.”

“Ne?”

“Satranç oynamayacağını söyledin. Başka bir şey demedin. Yani...” Broşürü bana çevirdi. Boşluğa kareler çizmiş ve bir tanesinin içine *X* yerleştirmişti.

Güldüm. “*XO* mu oynayacağız? *Cidden* mi?”

“Bavulunda UNO varsa onu da oynayabiliriz. Ya da dama? Süper Doktor?”

“Bu Candy Crush’tan da beter.”

Nolan bana yamuk bir tebessüm attı. “Tanu’ya söyleme yoksa yastığımın altına yine raptiye koyar.”

“Yine mi?” Gülererek başımı iki yana salladım. “Gerçekten *XO* oynamak istiyor olamazsın.”

Birasından uzun bir yudum aldı. “İddiasına oynayıp eğlenceli hale getirebiliriz.”

“Parayla oynamam ben.”

“Paranı istemiyorum. Soru sormaya ne dersin?”

“Soru mu?”

“Eğer kazanırsam sana *herhangi* bir soru sorma hakkım olacak. Tabii senin de öyle.”

“Bana ne sormak isteyebilirsin ki?”

“Anlaştık mı?”

Bu kötü bir fikir gibi görünüyordu ama sebebine parmak basamıyordum. “Anlaştık. Ama beş dakika oynarım. Sonra kalkarım.” Kalemi elinden alıp karelerden birine *O* yazdım.

İlk üç oyunda berabere kaldık. Dördüncüyü kazandığımda vahşice gülümsedim. Kazanmaya cidden bayılıyordum. “Eee, şimdi soru mu soruyorum?”

“İstersen.”

Ne soracağımı bilmiyordum ama ödülümü boşa harcamak da istemiyordum. Bir süre düşündüm ve, “Challengers Turnuvası nedir?” diye sordum.

Tek kaşını kaldırdı. “Google’da kolaylıkla bulabileceğin bir şeyi mi soruyorsun gerçekten?” Biraz utanmıştım açıkçası. Ama Nolan devam etti. “Hangi oyuncunun mevcut dünya şampiyonuna karşı oynayacağını belirleyen turnuva.”

“Yani sana karşı.”

“Şu anlık öyle.”

Burnumdan alaycı bir nefes verdim. “Son altı yıldır şampiyonsun.”

“Son altı yıldır şampiyonum, evet.” Sesinde böbürlenme ya da gurur yoktu. O anda, benim satrancı sonsuza dek bıraktığım yaşta onun dünya şampiyonu olduğu gerçeği ilk defa kafama dank etti. Birkaç yıl daha camiada kalsaydım, tamamen farklı koşullar altında çok daha önce tanışmış olurduk. “Challengers Turnuvası’nda, diğer süper turnuvaları kazanan ya da yüksek FIDE puanları sayesinde seçilen on oyuncu birbirine karşı yarışır. Birkaç ay sonra da kazanan, Dünya Şampiyonu unvanını almak için maç yapar.”

“Ödülü iki milyon dolar olan maç, değil mi?”

“Bu yıl üç milyon.”

Kalbim tekledi. O kadar parayla ailem için neler yapardım neler. Gerçi Nolan’a karşı kazanabileceğimden değildi. Süper turnuvalara davet edilmediğim ve puanım şu anda ayakkabı tabanımdaki çiğnenmiş sakızla kanka olduğu için Challengers’a seçilecek de değildim.

Bir başka çerçeve çizmek için kalemi onun elinden biraz fazla sert çektim. Kafam hâlâ parada olmalıydı çünkü sonraki turu Nolan kazandı.

Gözlerimi devirdim. “Dikkatim dağınıktı. Ödülü hak etmiyorsun.”

“Satrancı niye bıraktın?”

Gerildim. “Pardon?”

“Eylülde Philly Open’dan sonra, satrancı bırakmanın sebebinin babanın ölümü olmadığını söylemiştin. Niye bıraktın o zaman?”

“Soruların kişisel olabileceği konusunda anlaşma...”

“*Herhangi* bir soru diye anlaştık.” Gözlerime bakarken sesinde meydan okuma vardı. “Tabii istersen oyundan çekilme hakkın da var.”

Tam olarak bunu yapmalı, Nolan'ı aptal, istilacı sorusuyla baş başa bırakıp odama gitmeliydim. Ama yapamadım ve sonraki O'mu onun derisine kazıma hayalleri kurarak birkaç saniye dudaklarımı ısırıktan sonra açıkladım: "Babam ve ben, o ölmeden bir süre önce..." *Üç yıl, bir hafta, iki gün önce.* "... biraz bozuşmuştuk. Oynamayı o zaman bıraktım."

"Niye bozuşmuştunuz?"

"İkinci soruyu soramazsın. Tekrar kazanırsan da aynı konuyla ilgili soruya izin yok."

Kaşlarını çattı. "Neden?"

"Çünkü ben *öyle istiyorum*," dedim sertçe. Nolan bir saniye sessiz kaldı ama ses tonumdan ciddiyetimi anlamış olmalıydı ki kafa salladı.

Sonrasında birkaç (yani yirmi üç) oyunu yine berabere bitirdik. İkimizin de sonraki sorunun hedefi olmak istemediği belliydi. Yirmi dördüncü oyunu kazandığımda Nolan yarışmalarda her zaman büründüğü haline büründü ve avucunu sehpayaya vurdu. Dürüst olmak gerekirse buna sebep olmak iyi hissettiriyordu.

İlk sorum gibi bunu da boşa harcamak istemediğim için onun hakkında bilmediğim şeyleri etraflıca düşündüm. Koch'la arasında olanları sorabilirdim belki? Ya da Baudelaire hikâyesini? Büyükbabasını? Gerçi haftalardır merak ettiğim başka bir şey daha vardı ama çok aşırı kaçabilirdi.

Ama o bana *babamı* sormuştu ve şimdi intikam almak *istiyordum*. Hem de vahşi şekilde.

"Bize geldiğin gün, Sabrina sana seks yapıp yapmadığını sorunca... belirsiz cevap vermiştin ve..." Cümlenin gerisini getirmedi.

"Sorun ne? Cinsel tercihlerim mi?"

Hızlıca kafa salladım. Yanaklarım alev almıştı ve şimdiden pişmandım.

“Kimseyle seks yapmıyorum.”

Ne? “Anlamadım?”

“Seks yapmıyorum. Yani en azından hiç yapmadım.”

Söylediklerini idrak etmem birkaç dakikamı aldı. Kralkatili Nolan Sawyer, yirmi yaşında bir bakir olduğunu gayet gamsız bir şekilde itiraf etmişti. Tabii bunda yanlış bir şey yoktu ama yine de...

Hayır. Ben yanlış anlamış olmalıydım. Sonuçta Baudelaire meselesi vardı.

“Hiç seks yapmadın,” diye tekrar ettim.

“Hayır,” dedi son derece özgüvenli, sakın bir şekilde. Kimseye bir şey kanıtlamak zorunda değilmiş, kendinden başka kimseyi umursamıyormuş gibiydi. En azından bu gece, burada, benimleyken öyle görünüyordu.

“Ah.” Adımlarımı dikkatli atmam gerektiğini hissettim. “Yani hiç...? Demek istediğim, bundan memnun musun yoksa aksini...?” Daha da kızardığımda bana acıdı.

“Seks yapıyor olmayı tercih edip etmediğimi mi soruyorsun?”

Tekrar kafa salladım. Tanrım, benim de konuşma kabiliyetim vardı. Böyle biri *değildim*.

“Etmiyorum.” Düşünmemişti bile. “Bu zamana dek etmedim.”

“Bu zamana kadar derken? Ne değişti ki?”

Uzunca bir süre yüzüme baktı. “Bana aynı konuyla ilgili soruya izin yok denmişti.” Dudağının köşesi bir gülümsemeyle seğirdi. “Ayrıca sen ikimiz için de yetecek kadar seks yapıyor-muşsun.”

İnledim. “Ben o kadar da... Darcy’nin söylediği hiçbir şeye inanmamalısın.”

“Kötü bir şey değil ki.” Nolan bir çerçeve daha çizdi ve benim utancımın faydalanarak kolayca kazandı. “Zugzwang’da bursluluğun bittiğinde ne yapacaksın?”

“Sen benim bursluluğum hakkında ne biliyorsun ki?”

“Sorulara başka sorularla karşılık vermek yok.”

Gözlerimi devirdim. “Oto tamirciliği işi arayacağım. Bildiğin bir yer var mı?”

“Satranç ne olacak? Oynamayı bırakacak mısın?”

“Evet.” Kalemi elinden kaptım. “Satrançta benim için bir gelecek yok.”

Alaycı bir nefes verdi. “Ama öylece...”

“Sorunun cevabını aldın. Yeni tura geçelim.” Bana inatçı bir bakış attı, sonra anında oyunu kazandı. Bunu nasıl yapıyordu? Alkol tüketen oydu ama hatan yapan bendim. “Neyse ne.” Gözlerimi devirdim. “Nasıl olsa aynı konuda soru soramazsın.”

Bana doğru eğildi. Siyah gözlerinde azim, teninde yıldızlar parlıyordu. “Ne kadar inanılmaz olduğunu biliyor musun?”

Nefes alamadım. Geçici olarak. Bu yüzden kendimi gülmeye zorladım. “Cidden mi? Sorunu buna mı harcıyorsun?”

“Ciddiyim. Nasıl olağanüstü olduğunun farkında mısın Mal-lory?”

“Ne demeye...”

“Satrançta senin gibisini daha önce *hiç* görmedim.”

“Ben... Sen benden on kat daha iyisin. Seni sadece bir kere yendim, onda da beyaz taraftaydım. Muhtemelen kolay bir zafer olacağını düşündüğün için rahattın.”

“Sorumu yanıtlamadın.” Biraz daha eğildi. Sabun, bira ve karanlık ama güzel bir şey kokuyordu. “Ne kadar iyi olduğunu biliyor musun?”

Gözlerine baktım. “Evet, *biliyorum*.” Bunu itiraf etmek neredeyse can acıtıcıydı. Sınırsız bir yeteneğe sahip olsam da bu yolda ilerlemeyeceğime dair kendi kendime yemin etmiştim ve sözümünden dönmeye niyetim yoktu. “Bu kadar iyi olmam seni rahatsız mı ediyor?”

“Hayır.” Yalan söylemiyordu. Bu çocuk hiç mi yalan söylemezdi? “Belki de etmeli. Ama...” Cümlesinin sonunu havada bıraktı.

“Neden?”

Dilini şaklattı. “Soru hakkı kazanmadın.” Yeni çerçeve. Yeni oyun. Nolan için yeni galibiyet. Bu kez yumruğumu sehpa vurma sırası bana gelmişti. Nolan’ın boşalmış bira şişesi ucuz plastiğin üzerinde tıkırdadı.

Sinirlerim bozulmuştu. Böyle saçma oyun mu olurdu?

“Hile mi yapıyorsun?” diye sordum sertçe, öfkeyle.

“Hayır. Ama soğukkanlılığını kaybedince performansın düşüyor. Bunun üzerinde çalışmak isteyebilirsin.”

“Ben soğukkanlılığımı *kaybetmiyorum*. Ayrıca bu oyundaki performansıyla satrancın ne alakası...”

“Soru,” diye araya girdi, sesinde farklı bir gerginlikle. “Niye bunu yapmak istemiyormuş gibi davranıyorsun?”

“Bunu derken?”

Etrafına işaret ederek, “Satranç,” dedi. “Neden oynamak *istemiyormuş* gibi rol yapıyorsun?”

“Beni *tanımıyorsun*,” dedim kızgınlıkla. “Satrancı o kadar sevmiyorum.”

Küçük bir tebessümle başını iki yana sallayıp bir çerçeve daha çizdi ve ben öfkelenmekle meşgulken bir kez daha kolayca kazandı. Ellerim titriyordu ve bu çocuğun sorularına *artık...*

“Sen de hissediyorsun, değil mi Mallory?” Sesi kısık ama ısrarcıydı. “Satranç oynadığında sen de benim hissettiğin şeyi hissediyorsun.”

Dişlerimi sıktım. “Senin ne hissettiğine dair hiçbir fikrim yok. Satranç sadece aptal bir masa oyunu ve...”

“Aptal bir masa oyunu olsa da *seviyorsun*. Taşlara nasıl baktığını gördüm. Senin dünyanın satranç, değil mi? Kendin için seçtiğin, sınırlarının arasına sakladığın dünya. İster vezir olursun ister şah ister at. Ne dilersen. Kuralları iyi öğrenirsen kontrolü elinde tutabilir, önem verdiğin taşları koruyabilirsin. Gerçek hayattan çok farklı.”

Beni *taniyormuş* gibi davranmaya nasıl cüret ederdi?

Ondan nefret ediyordum.

En son ne zaman bu kadar öfkelendiğimi hatırlamıyordum. Midem kaynıyordu. Broşürü elinden yırtarcasına çekip bir çerçeve daha çizdim. Yedi kez denemem gerekti ama sonunda kazandım.

Dik bakışlarla ona yaklaşarak, “Sen benden ne halt istiyorsun?” dedim sertçe.

Tek kaşını kaldırdı.

“Aklım gerçekten almıyor.” Sesim neredeyse bağırır gibi çıkmıştı. “Haftaya turnuvan varken şu anda neden buradasın? Neden beni taniyormuş gibi davranıyorsun? Neden satranç hakkındaki düşüncelerimi umursuyorsun? Neden...” Konuşmayı kesip boğazımdan öfkeli bir hırıltı çıkardım.

Nolan etkilendiyse bile göstermiyordu. “Anlamaya başladığını sanmıştım.”

“Anlamıyorum. Ne istediğini *söyle* de...”

Bir gürültü duyuldu. Tanu ve diğerleri, kollarında pizza kutularıyla, pepperoni ve ançüez indirimiyle ilgili bir şeyler bağırarak içeri girmişlerdi. Nolan’a ne kadar yakın durduğumu fark edip geri çekildim. O ise dudaklarında hüzünlü bir gülümsemenin hayaletiyle bana bakmaya devam etti.

“Sanırım oyun bitti,” dedi, Tanu’ya yardım etmek için ayağa kalkarak. “İyi geceler, Mallory. Ve iyi şanslar.”

On Beşinci Bölüm

Darcy onun için aldığım Gine domuzu *sweatshirt*'üne bayıldı ("Tabii gerçeğinin yerine geçmez; Goliath iki boyutlu bir domuzcukla çiftleşmek istemez") ve Sabrina da satın almaya gittiğimde neredeyse uçağımı kaçırmama neden olan ve valizime zar zor sığan akçaağaç desenli patenlerinden etkilenmiş gibi göründü.

Fakat bana olan sevgisi hâlâ gelip gidiyordu. Çarşamba günü onu McKenzie'nin evine bıraktığımda, "Sen muhteşemsin!" dedi ama perşembe günü oturma odasında, McKenzie'nin sosyal medyada paylaştığı bir şey yüzünden ağladığını görüp sorduğumda, "Niye bu kadar *meraklı* olmak zorundasın?" dedi. "Kendi işine bakamaz mısın?"

"Bir hendekte cesedimi bulurlarsa polislere söyle Sabrina'yı sorgulamasınlar," dedim anneme. "Ölümüm muhtemelen onun elinden olmuştur çünkü. Ama hayatını cezaevinde geçirmesini istemem."

"Sadece sana değil, tüm dünyaya öfkeli."

“Ben de on dört yaşımdayken bu kadar abartıyor muydum?” Bu çok gülünç bir soruydu. Daha on sekiz yaşımdaydım ama *Titanik*’teki kadın kadar yaşlı hissediyordum. Öte yandan kendimi Easton’la kıyasladığımda hâlâ ergenlik çağındaymışım gibi geliyordu.

“Bir keresinde fıstık ezmesi kavanozunu açık bırakmamamı söyledim diye bana diktatör demiştin.”

İnledim. “Darcy de böyle mi olacak?”

“Evet.” Omzuma hafifçe vurdu. “Ama o Nutella kavanozunu açık bırakır.”

Seyahatten döndüğümde kimsenin hayatını tehdit eden acil durumlar yaşanmadığını ve ailemin bensiz de... gayet iyi idare ettiğini görmüştüm. Doğrusu bu durum beni yarı şaşırtmış yarı rahatlatmıştı.

Oz ile Defne, Pasternak’a gitmişlerdi; bu yüzden kulüpte biraz daha rahattım. Ekstra zamanımı, Goodreads’te katıldığım García Márquez okuma maratonuna yetiştirmeye çalışarak geçir-meliydim. Yapabileceğim başka şeyler arasında dünya başkentlerini ezberlemek ya da saçımı kismuk yeşiline boyamak da vardı. Ama ben ne yaptım? Gidip Nolan’ın maçlarını incelemeye karar verdim.

Toronto’daki son gecemizde hissettiğim hiddet, soğuk bir gücenikliğe dönüşmüştü. Nolan bana bir sürü şey söylemişti. Bazılarının doğru olması tamamen tesadüftü. Ne de olsa bozuk saatler bile günde iki kez doğru saati gösterirdi. Yine de o aptalca soru oyunuyla bunu yapmaya hakkı yoktu. Onu tekrar görmeyi umuyordum. Muhtemelen görmezdim de.

Fakat hepsi birer başyapıt olan maçlarını incelemeyi çok istiyordum. Parmaklarım arama motoruna adını yazmak için resmen kaşınıyordu. Rakiplerini bitkin düşürme ve bir kaplan misali saldırma yeteneğini hayranlıkla izledim. Onun oyunlarına

karşı giderek şiddetli sayılabilecek bir takıntı geliştirmeye başlamış olabilirdim. Pazar günü flört uygulamasında Alex adında bir çocukla eşleştiğimde aklımda Nolan'ın olmasının sebebi de kesin buydu.

ALEX: Selam!

MAL: profil fotoğrafındaki köpeğe bayıldım. pitbul mu?

Telefonum anında bir cevapla çınladı ama kanepede uzanmış, dikkatimi Berlin Savunması'nın Sawyer varyasyonuna vermişken birkaç dakika boyunca mesajı kontrol edemedim.

ALEX: Aynen. Eee, görüşmeyeli nasılsın?

Görüşmeyeli mi? Bu biraz tuhaf bir soru değil miydi? Ekranı kaydırıp tekrar profil fotoğrafına baktığımda biraz tanıdık geldi sanki. Hoş çocuktu. Siyah saçları, siyah gözleri vardı. Ama çok da karanlık gözler değildi. Birilerinin gözlerinin karanlığının yanında...

MAL: daha önce tanışmış mıydık?

ALEX: Şaka mı yapıyorsun?

Hayır, şaka yapmıyordum. Neyse ki bunu itiraf etmeme kalmadan bana kendini hatırlattı.

ALEX: Aynı okuldaydık. Senden bir sınıf üstteydim. Üçüncü sınıf balosuna seni davet etmiştim.

Ah, o Alex. Artık sakalları vardı ama şimdi onu tanımıştım. O zamanlar pek de... ilginç biri değildi. Şimdiye dek hiç aklıma gelmemesinin sebebi de büyük ihtimalle buydu.

MAL: kusura bakma, fotoğrafından seni tanıyamadım. sen nasılsın?

ALEX: İyiyim! Rutgers'da okuyorum. Sen?

MAL: Ben okumuyorum.

ALEX: Okula ara mı verdin? Profil fotoğrafına bakıyorum da, bu sana çok uygun. Her zaman çok iyi görünüyordun ama şimdi...

Sonraki mesajı üç alev emojisinden oluşuyordu. Şu anda bu uygulamada olduğuma göre bunun hoşuma gitmesi gerekiyordu ama aksine... ıyyy.

Acaba Nolan bunu nasıl yapardı? Yüksek ihtimalle beceremezdi. Sonuçta bakir değil miydi? Bu konuda deneyimsizdi.

Fakat onun o karanlık, dikkatli gözleri, satranç taşlarını becereyle kavrayan iri elleri, her zaman özenli olan sesi, zekâ dolu ve güzel stratejileriyle bir konuda başarılı olmadığını hayal etmek bile zordu. Olimpiyatlarda bazen hata yapınca ya da hamlesinden pişman olunca kendi kendine anlaşılmaz bir şeyler mırıldanır, ensemdeki tüylerin diken diken olmasına yol açardı. Bunun bana keyif vermemesi gerekiyordu ama...

Telefonum tekrar çınlayınca irkilerek ekrana baktım. Elimde tuttuğumu unutmuştum.

ALEX: Bir ara buluşalım mı, ne dersin? Arayı kapatınız.

Yani “yatarız” demek istiyordu. Neyse ki uygun olanı yapıp üstü kapalı söylemişti. Nolan'ın böyle yapacağını sanmıyor-

dum. “Cinsel ilişkiye girelim” gibisinden bir şeyler söyleyeceğine bahse girebilirdim.

Aman Tanrım.

Aman Tanrım.

MAL: aslında buluşmasak daha iyi. işle çok meşgulüm ve şu anda çevrimiçi bile olmamam gerekiyor. vaktini harcadığım için özür dilerim.

Telefonumu sessize aldım ve Alex’in cevabıyla titrese de bakmaya zahmet etmedim. Başka bir adamla konuşurken ne halt yemeye Nolan’ı düşünüyordum ki? Niye aklımı meşgul ediyordu?

Bu kadarı yeterdi. Artık katlanamayacaktım. Bu aptal durum yüzünden sinirliydim. Kafam karışık. Daha önce hiç yaşamadığım bir şey yaşıyordum. Bundan böyle Nolan’ın maçlarını izlemek, Nolan’ı düşünmek yoktu. Böyle devam edemezdim.

Yarından itibaren, dedim kendi kendime, düşün suyunun ısınmasını beklerken. Yarından itibaren maçlarını izlemeyeceğim. Kendimi ondan arındıracağım.

Buna gerçekten inandım. Ta ki yarın olana dek.

Haber, *Vanity Fair*’de çıkmıştı.

Bu benim için büyük sorundu çünkü aylık ücretsiz haber okuma kotamı doldurmuştum. Yani Easton bana mesaj attığında (*Onunla yatıyor musun ciddi? Kankamın hayatındaki gelişmeleri Vanity Fair’den öğrenmem ne güzel!!!*) sadece başlığı (Sawyer, Pasternak Davetli Turnuvası’nın final maçında Koch’la beraber kalarak ikinci sıraya yerleşti) görebilmişim.

Tüm gece sağa sola döndükten sonra gözlerimi yeni açmıştım. Dışarıda hava hâlâ karanlıktı ve telefonumun ışığı uykulu gözlerimi yakıyordu. Sol kulağımın yakınlarında bir yerden de Goliath'ın keyifle kıcını yalama sesleri geliyordu.

Hayatımdan gerçekten nefret ediyordum.

MALLORY: haberi göremiyorum. Özet geçsen?

MALLORY: nasılsın bu arada? Kocaayak seni yakalayıp karısı yaptı mı?

BOULDER EASTON ELLIS: Bunu okumak ZORUNDASIN.

MALLORY: fashakirim ve jeff bezos'tan nefret ediyorum

BOULDER EASTON ELLIS: Bezos, Washington Post'un sahibi. GİZLİ MODU DENESENE. Tanrım, cahillerle uğraşıyorum ya.

Gizli mod gerçekten de işe yaramıştı. Bunu nasıl bilmezdim? Yeni öğrendiğim bu bilgiyi daha başka nerelerde kullanabileceğimi düşünürken haberin ilk paragrafı gözüme takıldı.

... Sawyer beklenmedik şekilde form kaybetmişti. Elbette dünyanın bir numarasının formdan düşmüş hali bile çoğu Büyükusta'dan daha iyiydi fakat yılın en önemli turnuvalarından birinde ikinci olması... sonrasında da ödül törenine katılmaması pek çok kişiyi şaşırttı.

Gürcistanlı Büyükusta Andreas Antonov, verdiği bir röportajda, "Yorgun görünüyordu," dedi. "Gerçi Toronto'dan uykusuz halde gelip bir saat içinde ilk maçına oturduğu düşünülürse bu pek şaşırtıcı değil."

Sawyer'ın olimpiyatlara katılma kararı satranç camiasının dilinden düşmüyor. Dünya sıralamasında ilk yirmide olanlar arasında olimpiyatlara katılmayı tercih eden bir tek oydu.

"Kız arkadaşınızı satrancın önüne koyarsanız böyle olur," dedi Pasternak'ın galibi Koch, ChessWorld.com'a. "Satrançta

Sawyer dönemi artık kapandı. Önümüzdeki ay Challengers galibiyeti bende. Ardından da Dünya Şampiyonu unvanını alacağım."

Sawyer özel hayatı hakkında herhangi bir açıklama yapmamış olsa da Koch'ın bahsettiği kişinin, Philly Open'da dikkatleri üzerine çeken yetenekli oyuncu Mallory Greenleaf olduğunu düşünüyoruz. Greenleaf'in şu anki puanı 1892 ancak basamakları son sürat tırmanıyor. Olimpiyatlarda Sawyer, Tanu Goel (sıralamada 295 numarada) ve Emil Kareem (sıralamada 84 numarada) ile birlikte yarıştı ve takım olarak turnuva üçüncüsü oldular. Ancak aşağıdaki linkte de görebileceğiniz üzere Greenleaf ve Sawyer, turnuva dışında da birlikte görüntülendiler.

Linke tıkladığımda lanet bir magazin sitesine yönlendirildim. Fotoğrafta Nolan ve ben, Toronto'daki son gecemizde yarı karanlık odada XO oynuyorduk. Kalem elimdeydi ve kafamı eğmiştim. Nolan ise normalde okunması imkânsız olan yüzünde tuhaf şekilde yumuşak bir ifadeyle bana bakıyordu.

Bu fotoğrafı kim, ne zaman, neden çekmişti?

... gerçek bir rock yıldızı olan Sawyer'ın, kendisi gibi satranç oyuncusu Mallory Greenleaf ile çıktığı söyleniyor. İkili, gece geç saatlerde samimi dakikalar yaşarken görüntülendi ve...

Of, siktir. Hayır, hayır, *hayır*. Sikerler böyle işi.

Yataktan fırladım. Bu çok kötüydü. Kötüden de kötüydü. *En kötüsüydü*. Ne yapacaktım? *Vanity Fair*'den yazıyı kaldırmalarını nasıl isteyecektim? Tam bir Karen gibi davranıp saydırabileceğim bir yetkilileri var mıydı?

Nolan. Nolan mutlaka bilirdi. Zaten o da bu durumu düzeltmek isterdi. Onunla temasa geçmeliydim ama nasıl? Numarası

bende yoktu. Kalelerden bir pentagram çizerek çağırabilir miydim? Ya da... Emil!

Ona mesaj attım, sonra Toronto’da programı olduğunu ve... sabah insanı *olmadığını* hatırladım. Ne zaman uyanacağı belli olmazdı. Ve ben, hakkımda yalan yanlış haberler dönerken öylece bekleyemezdim. Elimini saçlarımdan geçirip böyle bir durumda herkesin yapacağı şeyi yaptım: Google’da Nolan’ı arattım. İnternette yirmi yaşında birinin hakkında bu kadar çok yazı nasıl olabiliyordu aklım almıyordu doğrusu. Tumblr’da kedi kılığındaki halinden tut, Percy Jackson’la hipokampüs üzerinde altmış dokuz yaptıkları sansürsüz fan kurgularına kadar tonlarca şey vardı. Neyse ki en sonunda işime yarar bir şey buldum: haberde ailesinden ayrıldığı ve Tribeca’daki bir çatı katı dairesine yerleştiği yazıyordu.

Üstelik internet, sınırlara saygısı olmayan korku verici bir ortam olduğundan dolayı adresi bile vardı.

Görünüşe bakılırsa benim de sınırlara saygım sıfırdı zira evine gidip Nolan’la konuşmak için yola çıkmıştım bile. Ulaşmam bir saatten fazla sürecekti. O zamana kadar Emil cevap atmış olurdu, ben de Nolan’a mesaj atıp evinin yakınlarında olduğumu söyledim. *Starbucks’ta bir şeyler içip satranç üzerine konuşalım mı? Araya bir de karalama davalarını sıkıştırırız. Kahveler benden! Mükemmel plandı.*

Fakat kendimi Nolan’ın apartmanının lobisinde bulduğumda ve büyük ihtimalle hâlâ uyuyan Emil ne aramalarım ne de mesajlarıma dönmediğinde mükemmel planımda çatlaklar oluştu. Kapı görevlisi, en bohem elbisemin üstüne geçiriverdiğim büyük beden kazağımı gördüğü anda beni binadan atmaya hazırды.

Titrek şekilde gülümsedim. “Bay Sawyer’la görüşmek için geldim.”

Görevlinin ifadesi aynen, “*Siz hayran kızların ciğerini bilirim ve emin ol polise gitmekten çekinmem,*” der gibiydi. Doğrusu bu ölmek istememe neden olmuştu.

“Lütfen?”

“Beklenmeyen misafirleri içeri almamam söylendi maalesef.”

“Ama ben...” O anda aklıma bir fikir geldi ve bu daha da çok ölmek istememe neden oldu. “Rusya’dan daha yeni geldiği için sürpriz yapmak istedim çünkü ben onun...” Öğürme. Sakın öğürme. Adama magazin haberini göster. “... kız arkadaşım. Gördünüz mü?” *Bak, fotoğraf internette olduğuna göre mutlaka doğrudur, değil mi?*

İki dakika sonra dördüncü kattaydım. Binaya daha iyi bir güvenlik görevlisi almaları gerektiğini düşünürken Nolan kapıyı açtı.

Ağzıma geleni söylemeye ve derhal... basın danışmanını veya medya ekibini aramasını söylemeye hazırdım. Gerekirse masörünü falan da arıyabilirdi. Bu bok gösterisini düzeltebilecek *herhangi birine* ulaşması yeterliydi. Ama onu yataktan yeni çıkmış gibi üstünde beyaz tişört ve ekoseli pijama altıyla, saçları darmadağınık, teni kirece dönmüş halde karşımda gördüğümde kendimi tutamayıp...

“Ölüm gibi görünüyorsun,” dedim.

“Mallory?” Avucuyla gözünü ovuşturdu. Sesi uyku ve... başka bir şey yüzünden pürüzlü çıkıyordu. “Bu da rüya, değil mi?”

“Nolan... iyi misin?”

“Yatağa gelsene. Kapıda karşıma çıkman saçma. Yatakta beraber olduğumuzda çok daha...”

“Nolan, sen *hasta* mısın?”

Gözlerini kırptırdı. Yüzü açıldı. “*Gerçekten* burada mısın?”

“*Evet.* Neyin var?”

Ensesini kaşıdı ve dik durmayı beceremiyormuşçasına kendini kapı çerçevesine bıraktı. “Bilmiyorum,” diye mırıldandı. “Ya her şeyim var ya hiçbir şeyim yok.”

Nolan’ın evi, bizimkinin üç kat büyüklüğündeki dubleks bir daireydi. Son derece düzenli ve devasa açık alanları, geniş pencereleri, ahşap parkeleri ve kitaplıkları vardı. Koridorun ortasında açık bırakılmış bir valiz, yakındaki bir masada Emily Dickinson ile Donna Darth kitaplarının yanı sıra Makedon falanksı üzerine bir monograf duruyordu. Burnuma dolan koku, Nolan’la özdeşleştirdiğim kokunun aynısıydı ama evinde daha güçlü, daha iyiydi. Farklı katmanlara ayrılmış gibiydi.

Nolan bana söylemeyi unuttuğu bir yere doğru ilerlerken peşinden gittim. Meraklı gibi evini incelememek, geniş omuzlarını saran pamuk tişörtüne gözlerimi dikmemek için elimden geleni yapıyordum. Burada olmak garipti. Her odanın atmosferi Nolan girince adeta yoğunlaşıyor, duvarları ve zemini sarıyordu.

Ani bir kararla buraya gelmek sanırım akıllıca bir seçim değildi.

“Ateşin mi var?” diye sordum, mutfığa vardığımızda.

“Anlamak imkânsız.”

Tek kaşımı kaldırdım. “Termometre diye bir teknoloji çıktı, duydun mu bilmiyorum.”

“Ah, evet. Unutmuşum.” Mesele şuydu ki ukalalık yaptığını bile sanmıyordum. Elinde neredeyse komik şekilde minik görünen iki normal boy kupa (birinde *Emil’in 1 Numaralı Sürtüğü* yazıyordu), bir paket Fruit Loops gevreği ve bozulduğu uzaktan bile belli olan, yarısı boş bir şişe süt çıkarmasını izledim. Bana, üstünde Emil yazmayan kupayı sanki viski şatı verirmiş gibi uzattı.

“Nolan, sen...” Parmak uçlarımda yükselip alnını kontrol ettim. *Yanıyordu*. Bu kadar yakından uyku ve taze ter kokuyordu. Ve bu hiç nahoş değildi.

“Elin buz gibi,” deyip rahatlamışçasına gözlerini yumdu.

Geri çekilmek istesem de elimi kendininkinin altına hapsetti. “Burada kal.” Bana doğru eğildi. Nefesi sıcaktı ve çatlamış dudakları şakağıma değiyordu. “Hiç kalmıyorsun.”

“Nolan, hastasın. Bir şeyler yapmamız gerek.”

“Doğru. Evet.” Sırtını dikleştirip benden uzaklaştı. “Kahvaltı. Kahvaltı edince kendime gelirim.”

“*Bunu* yiyince mi düzeleceksin? Mikro *donut* şekilli gıda boyasına değil, besleyici bir şeylere ihtiyacın var.”

“Evde başka bir şey yok.”

“Ciddi misin?”

Omuz silkti. “Bir yerlere gitmiştim. Kanada’ya mıydı?”

“Rusya’daydın. Ayrıca şu büfede bir sürü kâsen var. Kim kupa mısır gevreği yer?”

“Ah.” Kafa salladı. Sonra yavaşça kendini bırakıp alnını ada tezgâha yasladı. “Büfe kim?”

Burun kemiğimi sıktım. Ben iyi bir insandım. Bayan Abebe’nin çöp kutusu rüzgâr yüzünden devrilince hemen kaldırır, parkta köpeklerle gülümser, *umursamaksızın* diyen insanlarla asla dalga geçmezdim. Yani bunu *hak etmiyordum*. Yine de buradaydım. “Sen burada bekle, tamam mı? Sakın o gevreği yeme. Ben hemen döneceğim.”

Onu zar zor koltuğa yönlendirdim. Bana değen sert kasları ağır ve aşırı sıcaktı. On dakikadan kısa sürede merdivenleri inmiş, köşedeki lüks markette küçük bir Avrupa ülkesinin gayrisafi milli hasılasını harcamıştım. Döndüğümde Nolan uyuyordu.

Rahibe Teresa’nın yeniden vücut bulmuş haliydim. Tek eksiğim başımın üzerinde bir haleydi.

“Al, yut şunu.” Dev *L* koltuk Nolan’a kısa geliyordu. Tanrım, ne saçmaydı.

“Zehir mi getirdin?”

“Hızlı salınımlı ateş düşürücü.”

“Bu koku nereden geliyor?”

“Koltuk altlarından.”

“Hayır, güzel olanı diyorum.”

“Bir şeyler pişiriyorum.”

Gözleri hızla açıldı. “Tavuk suyuna çorba yapmışsın.”

“Hak etmesen de evet.”

“Her şeyi kendin mi yapıyorsun?”

“Bir zorluğu yok ki. Konserve yiyeceklerin tadı kurşun zehirlenmesi ve depresyona benziyor. Bu arada bana kırk üç dolar borçlusun. Evet, kendim için aldığım manevi destek Snickers’ının parasını da sen ödeyeceksin. İstersen Venmo’yla gönderebilirsin ama lütfen açıklama kısmına ‘İlaç İçin’ yazma. Neyse, hadi git yat sen. Ben birazdan gelirim.”

Ama gitmedi. Mutfak adasında oturup hülyalı, keyifli gözlerle benim sessizce dolanmamı izledi. Doğruyu söylemem gerekirse bu beni hiç rahatsız etmemişti. Bakışlarının üstümde olması genelde tuhaf ve rahatsız hissettirirdi ancak bugün... Belki de sebebi bu mutfağa bayılmamdı. Her gün kullanmayı isteyeceğim türden, geniş, sıcak ve modern bir yerdi. O kadar ki bu mutfağa nikâhı basabilir, çişini tutamayan bir sürü *shar-pei* köpeğini onunla evlat edinebilirdim.

“Neden buradasın?” diye sordu Nolan, yirmi dakika sonra. İlacın etkisiyle biraz açılmaya başlamıştı.

“*Vanity Fair*’de bir haber çıkmış,” diye açıkladım, dalgınca havuç doğrarken. Şimdi burada, onun gibi kokan sıcak dairesinde Nolan’la ilgilenirken bir saat önce hissettiğim hiddet azalmıştı. “Koch’a karşı kaybettiğinle ilgili.”

“Koch’la berabere kaldık. Ama Liu’ya karşı kaybettim, o da Oblonsky’ye karşı kazandı. Antonov’la berabere kaldığımda otomatik olarak ikinci oldum.”

“Tamam, tamam. Aletin Koch’ınkinden uzun olduğuna inandım. Şimdi önümüzdeki meseleye bakalım. Koch, *Vanity Fair*’e verdiği röportajda seninle çıktığımızı söylemiş, bir magazin dergisi de Toronto’da çekilmiş fotoğraflarımızı yayımlamış. Satranç ineklerinin sayısı ne kadar az olsa da şu anda hepsi aramızda bir şey olduğunu düşünüyor.”

“Yok mu?”

Dönüp ona dik dik baktım. “Sen *böyle* şeylerle ilgilenmiyorsun. Kendin söyledin.”

““Bu zamana dek’ de dedim ama.”

Kalbim tekledi. “Bu haberi bu kadar hafife almamalısın. Şu anda ölüm döşeğinde olduğun için bir şey demiyorum ama yanlış anlaşılmalari düzeltmeliyiz.”

“Olur. İstersen yapabilirsin.”

“Bu ne demek şimdi? Birlikte yapacağız. Basın açıklaması falan yapabiliriz. Ya da gökyüzüne yazdırabiliriz. *Herhangi bir* şey yapmak zorundayız.”

“Ben yapmam. Sen yapacaksan yap.”

Kaşlarımı çattım. “Ne demek yapmam? Kardeşim, arkadaşlarım haberi okuyup gerçek olduğunu sanacaklar.”

“İstersen arkadaşlarına mesaj atabilir, onları FaceTime’la arayabilir ya da onların olduğu bölgede gökyüzüne yazdırabilirim. Fakat özel hayatımla ilgili basınla konuşmam.”

“Neden?”

“Mal, bunun senin için sorun olabileceğini anlıyorum ama benim başıma ilk kez gelmiyor. Yanlış haber yapan basınla mücadeleyle girmenin imkânı yok. Tek yapabileceğin görmezden

gelmek. Satranç Kulübü'nün ilk kuralı şudur: kendi ismini asla Google'da aratma.”

Çorbanın kapağını kapatıp tezgâha yaslanarak kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Satranç Kulübü'nün ilk kuralının beyaz tarafın önce hareket etmesi olduğunu hepimiz biliyoruz. Anıyorum, Baudelaire dedikoduları yüzünden ağzın yanmış ama...”

“Büyükbabamla ilgili yazdıkları boktan şeylerden bahsediyorum.” Bana boş bir bakış attı. “Baudelaire dedikoduları da neymiş?”

Bakışlarımı kaçırdım. Bunu ben bilirken onun bilmemesi utanç vericiydi. Aşk hayatıyla ondan daha çok ilgileniyormuşum gibi görünmüştüm. “Sadece... insanlar senin Baudelaire kızlarından biriyle çıktığını konuşuyor.”

“Ah, şimdi oldu. Baudelaire kardeşleri diyorsun. Emil anlatmıştı.”

“Doğru mu?”

Kaşlarını kaldırdı. “Doğru olmadığını biliyorsun.”

Evet, biliyordum. “Söylentiler nereden çıktı o zaman?”

“Kızlardan biri, onu hâlâ dinlediğim zamanlarda menajerimin beni gitmeye zorladığı partilerden birindeydi. Sanırım o gün çıktı.”

Bu kadar meraklanmak sinirlerimi bozsa da dirseklerimi ada tezgâha dayadım. “Hangi Baudelaire kıızıydı?”

“Adı Jyle başlıyordu sanırım.”

İçimi çektim. Hepsinin adı Jyle başlıyordu. “Eee, nasıl oldu? İkiniz sadece konuştunuz ama sen... istemedin öyle mi?”

“Sen ister miydin?”

“Kesinlikle.”

Başını yana eğdi. “Neden?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Yani kazancın ne olurdu?”

Omuz silktim. “Seksi seviyorum ve bundan utanmıyorum. İyi hissettiriyor. Bazen *harika* hatta. Özellikle de havandaysan ve karşıdaki kişi de çekici, ilginç biriyse.”

“Utanmana gerek yok zaten,” dedi ama beni tam olarak anlamadığını görebiliyordum. Seks, arzu, şehvet gibi şeyleri henüz kavrayamıyor gibiydi. “Peki birine yakın hissetmek? Bağ kurmak?”

“Seksin herkes için farklı anlamlar ifade ettiğinden eminim.” Dün akşamı ve Alex’i meyve sineği gibi zihnimden kovdum. “Ama iş insanlarla bağ kurmaya gelince... Seks benim için bu değil. Çünkü bağ kurmak riskli.”

“Riskli mi? Nasıl?”

Omuz silktim. Oturup bunu açıklayacak değildim. “Hayatımda öyle şeylere ihtiyacım yok. Yeterince meşguliyetim var.”

Biliyormuş gibi kafa salladı. “Ailenle ilgilenmek mesela, değil mi?”

Tek kaşımı kaldırdım. “Senin şu Baudelaire kızıyla olan ilişkinden söz etmiyor muyduk biz?”

“Neler olduğunu tam hatırlamıyorum. Biz onunla... Bir dakika.”

“Ne?” Gözlerimi açarak eğildim.

“Kasparov oradaydı.”

“Eski dünya şampiyonu mu?”

“Evet. Benimle oynamak istemişti.”

“Eee?”

“Ben de oynamaya gittim işte, ne olacak?”

“Tam anlayamadım. Kızı yatağa atmak yerine yaşlı bir adamla satranç oynamayı mı tercih ettin?”

Kendini manastıra kapatmış bir rahibeye Bitcoin’i anlatıyordum sanki. “*Kasparov* dedim, duymadın herhalde.”

Güldüm. Sonra tekrar güldüm. Sonra alnımı avuçlarıma dayayarak biraz daha güldüm. Pislik gibi davranmadığı zamanlarla Nolan aslında biraz sevimliydi. Kafamı kaldırdığımda saçımın bir tutamını alıp ipekten bir kumaşı okşuyormuşçasına parmaklarının arasında ovuşturduğunu gördüm. Gözleri hâlâ biraz sersem baktığı için sesimi çıkarmadım.

“Hayatının en iyini oyunu muydu bari?” dedim.

Gözlerime baktı. “Hayır, değildi.”

“Peki hangi maç senin için öyleydi?”

Bakmaya devam etti. Omurgamdan bir ürperti geçip bilinmeyen bir yere ilerledi. Sonra mutfak alarmı çaldı ve ikimiz de kafamızı o tarafa çevirdik.

Çorbayı Emil’in Küçük Sürtüğü kupasına koydum çünkü bu manzarayı hak ettiğimi düşünüyordum.

Nolan ilk kaşığı aldığında beni gücendirecek kadar şaşırmış bir sesle, “Çok leziz olmuş,” dedi. “Annenin köftesi kadar iyi olmasa da...”

Pazısına çimdik attığımda yamuk şekilde gülümsedi çünkü yaptığım boşunaydı; kasları tişörtünün kollarını gerecek kadar sıkıydı.

O çocuksu bir tavırla tam dört kupa çorba içerken ben de sevmesine memnun olmamışım gibi davranmaya çalışarak Snickers’ımı kemirdim. Bu sırada adrenalinim azalıyor, vücudum ona beş saatten daha az uyku verdiğimi ve kafeinden mahrum bıraktığımı yavaş yavaş hatırlıyordu.

“Sen yemek pişirir misin?” diye sordum dalgınca.

“Nadiren. Basit şeyleri biliyorum.”

“Buna rağmen hayatımda gördüğüm en iyi mutfığa sahipsin.” Başımı iki yana salladım. “Turnuvalardan kazanılan para cidden çok fazla.”

“Öyle. Ama benim güven fonum vardı. Hangisinin daha berbat olduğuna sen karar ver.”

“Anne baban senin için iyi bir şey yapmış.”

“Onlar değil, büyükbabam,” diye düzeltti. “Eskiden bu daire onundu.”

“Ah.” Dudağımı ısırarak ne diyeceğimi düşündüm. “Peki satranca ilgi duymanı sağlayan...”

“Evet, oydu. Aynı zamanda satranç oynamakla kafayı bozup deliren ve on üç yaşındayken beni neredeyse öldüren kişiydi.” Minik gülümsemesi beklediğim kadar acı dolu olmasa da yüzümü ekşittim.

“Akıl sağlığıyla ilgili böyle konuşulur mu bilemedim,” dedim tarafsızca.

“Haklısın. Davranışsal varyant frontotemporal demansı olan kişi. Şimdi oldu mu?” Cevap vermediğimde ekledi: “Varyant frontotemporal demans genetikmiş, biliyor muydun?”

Ağzımı açtım, sonra kapattım. Ateşiyle alakalı olmayan bir şekilde uzaklara dalmıştı. Adımlarımı dikkatli atmalıyım.

Kırk yıl düşünsem Nolan Sawyer’ın ilgiye ihtiyaç duyacağı aklıma gelmezdi.

“Senin başına da gelmesinden mi korkuyorsun?”

Keyifsiz bir kahkaha attı. “Komik olan ne biliyor musun? Eskiden çok korkardım ama aslında başıma gelmeyeceğini biliyorum. Çünkü özgürlüğüme kavuşur kavuşmaz genetik test yaptırdım. Fakat bildiğim kadarıyla babam test yaptırmadı ve telefonlarını açmayı kestiğim güne dek *her* gün, her konuşma-

mızda, satranca devam edersem sonumun büyükbabamınki gibi olacağını söyledi. Sanki adamın problemi çok fazla satranç oynamasıydı.”

“Bu çok... aptalca.”

“Aynen. Aptal insanlar aptalca şeyler söylerler.”

Gözlerime bakmıyordu. Dirseklerini mermer tezgâha dayamış, bakışlarını boş kupasının içine dikmişti. Kendimi ona doğru eğilirken buldum. Nolan iyiymiş gibi görünmüyordu, bu yüzden ona dokunma riskine girmedim ama *burada*, onun yanında olmayı seviyordum.

Easton üzgün olduğunda ya da Darcy ile Sabrina (tabii izin verirse) zor zamanlardan geçtiğinde de böyleydim. Nezaket sınırları içinde onlara yaklaşıp, kokularımızın birbirine karışmasına izin verirdim. Kardeşlerim ve arkadaşlarım için yaptığım şeyi şimdi de hemşirelik yapmak durumunda kaldığım fazla gelişmiş, aptal dünya satranç şampiyonuna yapıyordum.

İkimiz de bir tuhaftık gerçekten.

“Sana bıraktığı bu daire tek bir kişi için fazla büyük,” diye mırıldandım.

“Taşınmak ister misin?” Onun sesi de benimki gibi kısıktı.

“Olur. Bir koşu pankreasımı satıp geliyorum. İlk üç ayın kirasını karşılar sanırım.”

“Kira ödemene gerek yok. Kendine bir oda seç yeter.”

“Ödemeyi sana arkadaşlık ederek mi yapacağım? Bruce Wayne gibi, şamdanlarla süslü upuzun kiraz ağacı masanda tek başına yemek yeme diye falan mı?”

“Genelde şuradaki satranç sehpasının önünde dikilerek yemek yerim.”

“Yemek yemene bile şaşırdım aslında. Rakiplerinin gözyaşlarıyla besleniyorsun sanıyordum.”

Tekrar gülümsedi. Tanrım.

Sıra dışı, yıkıcı, sinir bozucu şekilde yakışıklıydı.

Snickers ambalajını atıp geri çekilerek çantama uzandım. “Kalan çorbayı buzdolabına koydum. Beş saat sonra bir ilaç daha al. Bayılman ihtimaline karşı birini yanına çağır ki sıçanlar bağırsaklarını yemesin.”

“Sen buradasın ya.”

“*Buradaydım* ama şimdi gidiyorum.”

Nolan’ın omuzları çökünce içimde şefkate benzer bir duygu kıvılcımı oluştu.

“Emil nerede?” diye sordum.

“İki kez burnum aktı diye Emil’i arayacak değilim. Zaten şu anda vizeleriyle ve günün üç saatini Tanu’yu düşünmeye ayırmakla meşgul.”

“O zaman başka birini çağır.”

Kafasını iki yana salladı. “Tek başıma da kalırım.”

“Kalamazsın. Buraya geldiğimde yarı ölüydün resmen.”

“O zaman sen kal.”

“Zugzwang’a geç kaldım. Ayrıca...”

O karanlık, net gözleriyle bana baktığında kararımı verdim. Gidemedim. Onu bırakamadım. Ya susuz kalıp ölürse ne olurdu? Vicdan yapmaz mıydım? Hayaletine, Greenleaf kadınlarına musallat olma zevkini yaşatmayacaktım. Bu pisliği hayatta tutmak zorundaydım.

“İkimizin de işi satrançla alakalı olduğuna göre bir maç yapmalıyız,” dedi, ben Defne’ye acil bir işim çıktığı mesajını atarken. “Sadece bu kapitalist toplumun üretken birer üyesi olabilmek adına yani.”

“İyi denemeydi.”

“İşe yaradı mı?”

“Hayır. Nolan, hâlâ ölümün eşiğindeymiş gibi görünüyorsun. Hadi git yat. Ben de Wi-Fi’ını sömürerek *Dragon Age* videoları izleyip günümü boşa harcayayım.”

“Dragon ne?”

Birkaç dakika sonra Nolan’ın deri koltuğuna oturmuş, ona oyundaki kavramları anlatıyordum. İtiraf etmeliydim ki izlediğim video da Nolan’ın varlığı da rahatlatıcıydı.

“Bunu, şu Jughead denen adamın olduğu diziden daha çok sevdim,” dedi on dakika sonra.

Keyifli bir şekilde esnedim.

Bir on dakika daha geçtiğinde kendimi çoktan uykunun kollarına bırakmıştım.

Öğleden sonra güneşi aşırı parlaktı ama leziz bir battaniye tarafından sarılmışken bu umurumda bile değildi. Her şey kumsuzdu; 10 üzerinden 12’yi, A artıyı, beş yıldızlık Amazon değerlendirmesini hak ediyordu. Kanepenin dayanma kısmına sıkışmıştım ama sertliğin ve yumuşaklığın bu mükemmel karışımı çok iyi gelmişti. Üstelik beni saran battaniye bacaklarımın arasına bacağını sokuşturmış, kollarını kaburgama dolamıştı. Hareket etmem neredeyse imkânsızdı ancak bunu da umursamıyordum çünkü iyi bir satranç maçındaki şah misali, dört bir yandan gelecek saldırılara karşı korunduğumu hissediyordum.

Bu yerden ayrılmayı asla düşünmüyordum. Bundan böyle bu cennette yaşayacaktım. Yeni krallığımı incelemek için gözlerimi açtım ve...

Nolan’la karşılaştım. Bakışları yüzümdeydi. İçimden bir ses panik olmam gerektiğini haykırıyordu ama tek yapabildiğim, “Selam,” demek oldu.

“Selam,” diye karşılık verdiğinde dudaklarıma çarpan çatlak sesinin titreşimini hissettim. Ondan bana doğru tarifi olmayan, yoğun, hoş bir koku yayılıyordu.

Aptal gibi tekrar, “Selam,” dediğimde ikimiz de gülümsedik. Aramızdaki havada bir tatlılık vardı. Gözleri, burnu, dudakları birdenbire benimkilere yaklaşmıştı ve...

Bir şey titrediğinde sıçrayarak gerçekliğe döndüm ve kıvrılarak Nolan’ın kollarından kurtulup oturdum.

“Duymazdan gel,” diye emretti ama ben *onu* duymazdan gelmeyi seçtim.

Bu olanlar neydi? Ah, Tanrım. Hayatım boyunca kimseyle uyumamıştım. *Bir kez bile* hem de. Bu hiç başıma gelmemişti.

Titreşim hâlâ devam ediyordu. “Sanırım... telefonum...” Telefonu buldum ama nasıl açılıyordu? Kırmızıya mı basıyorduk? Hayır, yeşile basmam gerekiyordu. “Alo?”

“Mal? Sen iyi misin?” Arayan Defne’ydi.

“Evet. Gelemediğim için üzgünüm. Şey...”

“Gazeteyi gördün mü?”

Kahretsin. Yazıyı görmüştü. “Ben... Endişe etme, tamam mı? Yazılanlar yalan. Nolan’la yatmıyorum.” Nolan’ın kaşları kalktı. Kolları hâlâ belimdeydi ve ben içten içe ölüyordum. “Demek istediğim, onunla bir iliş...”

“Nolan’la alakalı bir şey değil bu.”

“Ah.” *Oh be.* “Ne o zaman?”

“Challengers Turnuvası, Mal. Bu senenin katılımcılarından biri olarak seni seçmişler.”

On Altıncı Bölüm

“... satranç dünyası dramaları genelde sıkıcı olur ama son gelişmeler ciddi merak uyandırıcı. Dünya Şampiyonası’nda neler olduğunu seyircilerimize açıklayabilir misiniz?”

“Şimdi durum şöyle, Mark. Challengers Turnuvası’ndaki on kişiden dokuzu ya puanlarına ya da daha önce kazandıkları turnuvalara bakılarak seçilirler. Onuncu kişi ise jokerdir ve FIDE tarafından seçilir. Bu genelde bir nedenden dolayı ilk ona giremeyen iyi bir oyuncu olur. Bu sene herkes jokerin Antonov olacağını zannediyordu. Ya da Zemaitis. Hatta belki Panya. Gerçi onun şubatta, yani turnuvanın gerçekleşeceği zamanda bebeği doğacak; teklifi muhtemelen reddederdi. Fakat komite geçen hafta bu oyuncular yerine düşük puanlı, deneyimsiz bir oyuncuyu seçti. Şimdi adil olalım, Greenleaf gerçekten gelecek vaat eden, yetenekli biri. Fakat profesyonel dünyaya adım atalı henüz birkaç ay oldu ve kendini kanıtlamadı. Olimpiyatlardaki performansı kayda değer olsa da ondan Challengers’a katılmasını istemek, üçüncü sınıfa giden bir çocuğun ulusal hokey liginde oynamasını istemekle aynı şey. Şükran Günü’nün ertesi haftası Las Vegas’ta gerçekleşecek turnuvada Greenleaf’in kendinden

kat kat güçlü yarışmacılara karşı ne kadar dayanabileceği tartışma konusu.”

“Bazıları onun kadın olduğu için seçildiğini söylüyor.”

“Profesyonel satrançta kadınların pek fazla yer almadığıyla alakalı pek çok konuşma dönüyor. Greenleaf’in turnuvaya davet edilmesi buna bir cevap niteliğinde olabilir. Fakat bu pozisyonu hak eden, daha yüksek puanlı ve daha tecrübeli pek çok kadın var. Tam da bu nedenden ötürü bazıları, seçilmesinin nedeninin kadın olması değil, belirli bir satranç oyuncusunun kadını olması olabileceğini savunuyor.”

“İşte bu çok ilgi çekici!”

“Evet. Bahsedilen kişi Nolan Sawyer. Onu duymuşsundur eminim.”

“Tabii ki de duydum.”

“Kendisi satrancın kraliyet ailesinden. Tam bir rock yıldızı. Bu sporda öyle etkili bir isim ki FIDE’yi belirli bir oyuncuyu seçmesi için ikna etmiş olabilir. Greenleaf’le fotoğrafları da gösteriyor ki...”

“Ne demek istediğini anlıyorum.”

“Değil mi ama? İnsanlar merak ediyor, acaba ikisi...”

“Kendine işkence etmeyi bırak, Mal.”

Başımı iMac’imden kaldırdığımda Defne’nin kapı çerçevesine yaslanmış, endişeyle beni izlediğini gördüm. Gümüş rengi septum piercing’i ışıktan parlıyordu.

“Kendine işkence etmeye devam etmek istiyorsan bile kulaklıklarını kullanabilir misin acaba?” Oz masasından bana dik dik baktı. *“Hepimiz senin gibi Nolan Sawyer’ın yeni çıtır zannedilen satranç dehaları değiliz. Bazılarımızın çalışıp pratik yapması gerekiyor.”*

“Ben... şey...” Şakağımı ovuşturdum. “*Today* programında neden satranç konuşuluyor, biliyor musunuz? Hidrolik kırılma, Mars’ta sürdürülebilir yaşam ya da Malala’nın kitap kulübü gibi önemli şeyleri konu almaları gerekmiyor mu?”

Oz gözlerini kırıştırdı. “Sen *hiç* gerçekten televizyon izledin mi?”

Homurdanarak kafamı masaya vurdum.

Şu anda tam da Sabrina gibi somurtmayı abarttığının farkındaydım ama *bok gibi* geçen kasım ayından sonra buna hak kazanmıştım bence. Herkes satranç dünyasında ilerlememin sebebinin Nolan’la yatmam olduğunu düşünüyordu. Easton, Colorado’yu o kadar çok sevmişt ki Şükran Günü için eve gelmek istememişti ve zaten sallantıda olan arkadaşlığımız için bu hiç iyi değildi. Üstüne bir de ortaokuldan tanıdığım biri mesaj atıp “gerçekten bir softbol oyuncusu olup olmadığımı ve Alman bir iç çamaşırı modelinin üçüzlerini taşıyıp taşımadığımı” sormuştu. Adımın etrafta anılmaya başlandığı açıktı ve annemle Sabrina gizli kariyerimi her an öğrenebilirlerdi.

Yani evet, şimdilik *somurtkanlığı* karakterim olarak belirlemiştim. Kendimi her an karamsarlığın kollarına da bırakabilirdim.

“Daveti reddetmeliydim,” diye mırıldandım cilalı ahşaba doğru.

“Ödül yüz bin dolar,” diye hatırlattı Oz, zehir gibi bir sesle. “Geçen hafta stopaj vergilerini, net kazancı ve bu parayla ödeyebileceğin ev kredisi miktarını konuştuk. Hesap makinesi uygulamasını bana *o kadar* kullandırdıktan sonra şimdi geri adım atamazsın.”

“Ama... bu çok utanç verici. Ulusal kanalda bile insanlar kışkırtılamayacak kadar zayıf olduğumu konuşup duruyorlar.”

“Aynı ulusal kanalda, Kaliforniya orman yangınlarına uzay lazerlerinin neden olduğu söylendi.” Oz gözlerini devirdi. “Din-

le, kırılgan sinirlerini yatıştırmana yardımcı olmak isterdim ama daha önce de bahsettiğim üzere, mantarsı yapıdaki insani duygularla uğraşmak yerine tarlada pancar toplarken tırpanın üstüne düşüp ölmeyi tercih ederim. Ve...”

“Oz,” diye araya girdi Defne. “Bizi birkaç dakika yalnız bırakabilir misin?”

“Ne?”

“Mallory ve ben biraz özel konuşmalıyız. Mantarlar vesaire hakkında.”

“Ama bütün eşyalarım burada. Başka bir yerde ne yapacağım ki?”

“Bilmem. Gidip pancar topla. Ya da tırpan falan bul. Yarım saat sonra gelebilirsin, tamam mı? Şimdi ikile bakalım, hadi.”

Defne benim patronumdu ancak şimdiye dek hiç patron olduğunu hissetmemiştim. Ciddi bir yüz ifadesiyle masamın etrafından dolaşıp çevik bir hamleyle üstüne oturdu. Küpeleri neşeyle sallanırken etrafına turunçgil ve tütün kokusu yayıyordu. Son derece önemli bir konuşma yapacakmışız gibi bana baktığında belki de kovulmak üzere olduğumu düşündüm ki bu, geçtiğimiz birkaç gün boyunca boşu boşuna acı ve mide bulantısı çektiğim anlamına gelirdi.

Kahretsin.

“Yakınıp durduğumun farkındayım ama inan bana...”

“Haklılar, Mal.”

“Kim haklı?”

“FIDE seni *kadın* olduğun için seçti.” Duraksayıp kelimelerini sindirmeme izin verdi. “Nolan meselesi elbette saçmalık. Onun FIDE üzerinde o kadar etkisi olamaz. Ayrıca bu karar, henüz fotoğraflarınız çıkmadan önce verilmiş olmalı. Aranızda ne olup bittiğini bilmiyorum ama...”

“Hiçbir şey olmuyor!”

Bu bir bakıma doğruydı. Üç hafta önce internetteki haberlerin olduğu panikle Nolan'ın evinden kaçtığımdan bu yana onu görmemiştim. Ama muhtemelen Emil aracılığıyla numaramı bulmuştu ve bana mesaj atıp duruyordu. İlk önce “*Yine kaçtın işte,*” diye başlamış, “*Mallory, iyi misin? Seninle konuşmak istiyorum,*” diye devam etmişti. Birkaç gün sonra da Darcy'nin chia kirpisini sularken ondan bir mesaj daha almıştım. “*Cormenzana her zaman Ruy Lopez açılışıyla başlar.*” Bunu, benzer pek çok mesaj ve küçük tavsiyeler takip etmişti. “*Kotov vs. Pachman, 1950*”, “*Su içmeyi unutma*” gibi.

Mesajlarına cevap vermemiştim. Hiç cevap vermiyordum çünkü...

Çünkü istemiyordum.

Çünkü arkadaş değildik.

Çünkü kanepesinde uyandığımda ilk içgüdüm ona sokulmak olmuştu. Korku filmi gibiydi!

Fakat cevap vermesem de mesajlarını okuyor, somurtmalarım arasında tavsiyelerini yerine getiriyordum çünkü sinir bozucu olsa da iyi tavsiyelerdi. Kendime, bana yardım etmesinin tek sebebinin Koch'tan nefret etmesi olduğunu söylüyordum ama buna inanmaya çalışma zahmetine de girmiyordum.

Challengers Turnuvası'nı kazanacak değildim zaten. Ne de olsa beni seçmelerinin nedeni sadece...

“FIDE'nin beni *cidden* kadın olduğum için seçtiğini mi söyledin?”

Defne kafa salladı; sonra, “Tek nedeni bu değil,” diye devam etti. “Ama etkisi büyük.”

“Niye ki? Benden başka bir sürü satranç oyuncusu var.”

“Satranç dünyasında kadın olmak hakkında ne kadar bilgin var?”

“Pek yok.” Koch’ın Philly Open’da nasıl sırtıttığını hatırladım. *Kadınlar kendi turnuvalarında yarışsalar çok daha hoşuma giderdi.* “Tek bildiğim kadınlar için ayrı turnuvalar düzenlendiği.”

“Dahası da var maalesef. Ligler ayrı, puanlar ayrı. Bu epey tartışılan bir konu. Bazıları bu türden liglerin olmaması gerektiğini, çünkü kadınları engellediğini ve erkek oyunculara karşı oynayamayacaklarını ima ettiğini söylüyorlar. Tabii buna katılmayan bir kesim de bulunuyor ve taciz edilmediğimiz ya da küçümsenmediğimiz özel bir alanımız olması gerektiğini savunuyorlar.”

“Senin düşüncen ne?”

İçini çekti. “Aşağı tükürsen sakal, yukarı tükürsen bıyık. Ben kararsızım, bu yüzden de yarışmalara katılmayı bıraktım. Satranç hâlâ hayatımda ama kuştüyü yastığıma bıçak saplamama neden olacak şeylerden uzak duruyorum. Bu yastıklar çok *pahalıdır*, bilirsin.”

Üstü açık ya da kapalı cinsiyetçiliğe yabancı değildim. Ne de olsa *Bob* gibi birinin *oto tamircisinde* çalışmıştım ve moron davranışlı erkekler hayatımdan hiç eksik olmamıştı.

“Çocukluğumda oynadığım zamanlar böyle olduğunu hiç hatırlamıyorum,” dedim Defne’ye. “Belki puanlı yarışmalara katılmadığım içindi. Belki de babam beni korumuştı. Ama satranç *hep* böyle erkeklerin domine ettiği bir spor değildi.”

Kafa salladı. “Senin küçüklüğünde herkes satranca hayrandı ve kimse cinsiyetle ilgili yorum yapmıyordu, değil mi?”

“Evet.”

“Heyecanlı kısımları kıl payı kaçırmışsın, desene. Senin gibi çocuklar büyüyüp bu oyunun devlerine baktıklarında, *en sevdikleri* oyuncu olan Kasparov’un bile hiçbir kadının uzun süreli maçlara dayanamayacağını söylediğini öğreniyorlar.”

Kaskatı kesildim. “Sen ciddi misin?”

“Bir keresinde bir turnuvarın ardından diğer oyuncularla akşam yemeğine gitmiştim. Biri Fischer’in, kadınların aptal olduğunu ve satranç oynamayı beceremediğini söyleyen bir YouTube videosu açtı ve herkes aşırı komik olduğunu düşündü.” Ayakkabılarına bakarken Defne karakterine aykırı şekilde durgundu. “On yedi yaşında bir Büyükusta’ydım ve o masadaki tek kadındım.”

“Ben... Siktir et onları, Defne.” Böyle bir şeye maruz kaldığında benim şu anki yaşımdan çok daha küçük olduğunu ve erkeklerle dolu bir masada nasıl tek başına kaldığını düşünerek hiddetle doğruldum. “Fischer zaten aynı zamanda kontrolsüz bir Yahudi karşıtıydı. Onun fikirlerini...”

“Canımı acıtan şey Fischer’in düşünceleri ya da benimle aynı yaşlarda olan ve grubumda bulunan erkeklerin, *Kadın satranç oyuncusu oksimorondur*, yazılı tişörtler giymenin komik olduğunu düşünmesi değildi. FIDE’nin bu konuda hiçbir şey yapmamasıydı. Turnuvalara katılıyor, gittikçe daha çok maç kaybediyordum. Genellikle de karşımdaki tipler, kadın beyninin şahı güvenceye almayı bile düşünemeyecek kadar kısıtlı olduğunu düşünen bu tiplerdi. Zamanla haklı olup olmadıklarını düşünmeye başlamıştım, biliyor musun? Kadın Büyükustaların sayısı yüzde biri ancak oluşturuyordu ve bu hiçbir şeydi. Belki de *gerçekten* küçümsenmeye değerdik. Belki gerçekten kendi ayrı ligimize ihtiyacımız vardı.”

“Sen...” İhanete uğramışlık hissiyle gözlerimi kırptırdım. “Cidden böyle mi düşünüyorsun?”

“Bir süre böyle düşündüm. Düşündükçe de kaybetmeye devam ettim. Sonra satranca ara vererek üniversiteye gidip işletme yönetimi yüksek lisansı yaptım. Bunu biliyor muydun? Eh, artık biliyorsun ama kimseye söyleyemezsin, tamam mı? En utanç

verici sırrım çünkü. Her neyse, artık satrançla işimin bittiğine inanıyordum. Sonra bir gün bir çalışma hakkında bir yazı okudum.

“Avrupa’daki bir bilim insanı, bir grup kadını toplayıp kendi seviyelerindeki erkeklerle çevrimiçi satranç oynamalarını sağlamış. Kadın oyuncular, rakiplerinin erkek olduğunu bilmediklerinde maçların yüzde ellisini kazanmışlar. Rakiplerinin kadın olduğuna inandırıldıklarında da maçların yüzde ellisinde başarılı olmuşlar. Fakat karşılarındakinin bir erkek olduğu söylendiğinde performansları düşmüş. Aslında rakip her seferinde aynıymış.” Omuz silktiğinde küpeleri ümitsizlikle sallandı. “Eğer kadınsan bu sistem seni fena yıpratıyor. Kendinden şüphe etmene, satranç kulübünden ayrılıp yerini gerçekten yetenekli olan birine bırakmak istemene bile neden olabiliyor. Oz, Emil, Nolan... Bu camiadaki iyi erkekler bile bu hissin nasıl bir şey olduğunu anlayamaz. Yarışta her zaman ikinci olmaya mahkûm olduğun söylemlerine maruz kalmanın nasıl hissettirdiğini bilemezler.” O anda Defne’nin yüzünde aniden şeytani bir sırıtış belirdi. “Ama bu doğru değil. Ve gerçek değerimizi bildiğimizde bunu elimizden alamazlar. O çalışmayı okumamın ertesi günü gidip bu dövme yaptırdım.” Kolunu hırkasının içinden çıkarak pazısındaki satranç tahtası dövmesini gösterdi.

“Hangi maç bu?”

“Moskova, 2002. Judith Polgar’ın Garry Kasparov’a karşı kazandığı maçın final pozisyonu. Kasparov bir keresinde ondan ‘kusurlu kadınsı ruh’ diye bahsetmişti ama Judith onu yenmeyi başardı.”

Gülmeye başladım ve bir süre kendimi durduramadım. “Of, çok iyi ya.”

“Aynen.” Defne de gülüyordu. Sonra yüzü ciddileşti ve elimi ellerinin arasına aldı. “Mallory, ben bu dünyada büyüdüm ve bu

pisliklerin düşünce tarzını biliyorum. Ortada bir hesaplaşma var. FIDE'deki içi geçmiş moruklar, kadınları satrançtan uzak tutamayacaklarını fark ettiler ve yüksek profilli etkinliklerde iyi çıkış yaptıktan sonra da seni bir fırsat olarak gördüler. Yıllardır bu camiada olan diğer kadınların aksine, yeni olduğun için puanın düşük olsa da turnuvaya davet edilecek kadar parlak bir oyuncu olduğunu söyleyerek kendilerini haklı çıkarabilir, kısacası duyar kasabilirler. Dediğim gibi, onları *tanıyorum*. Eminim ki senin *o kadar da* iyi olmadığını düşünüyorlar. Aldığın zaferlerin muhtemelen şans eseri olduğuna, Challengers'ı kazanamayacağına inanıyorlar.”

İçimde bir yer sıkıştı. Kendime haftalardır bunu söylemiyor muydum ben? Yarışamayacağımı, hazırlıksız olduğumu, o kadar da iyi olmadığını, *kazanamayacağımı* düşünüyordum. Beynimin varsayılan modu buydu sanki. Çünkü... deneyimsizdim. Çünkü istemiyordum ya da hak etmiyordum. Çünkü kadındım.

Ne kadar inanılmaz olduğunu biliyor musun? Nolan, Toronto'da bana böyle demişti. Ona cevabım evet olmuştu ama derinlerde o kadar da önemli olmadığımı inanıyordum. Peki gerçek inancım neydi?

Beni daima destekleyen, bana karşı daima dürüst olan, asla toksik bir pozitiflik sergilemeyen Defne'nin gözlerine baktım.

“Challengers'ı kazanabileceğimi düşünüyor musun?” diye sorup titreyerek cevabını bekledim.

Diğer elimi de tuttuğunda kendimi *güvende, rahatlamış* hissettim. Daha *güçlü* hissettim. “Mallory, ben senin Dünya Şampiyonası'nı bile kazanabileceğini düşünüyorum.”

On Yedinci Bölüm

Bir sedan bizi Las Vegas Havalimanı'ndan alıp Westgate'e götürdü. Asansörde, iş insanı görünümlü bir FIDE çalışanı bana basın toplantısı odasıyla, VIP salonlarıyla ve Greenleaf ailesinin aylık market bütçesini utandıracak günlük yemek bütçesiyle ilgili bilgi verdi. Odama girdiğimde yastığımın üzerinde siyah, kabartmalı bir zarf buldum. Nevada valisinin de katılacağı açılış galasının biletiydi bu. Azerbaycan'ın ABD büyükelçisi de orada olacak, sembolik olarak satranç tahtasındaki ilk hamleyi yapacaktı.

Challengers işte bu kadar önemli bir etkinlikti. O kadar büyüktü ki mevcut dünya şampiyonunun da burada olup olmadığını merak etmeden edemedim. Sonra bunu düşündüğüm için kendimi içten içe tokatladım.

Nolan'ı düşünmek bana sadece sorun oluştururdu çünkü.

“Kıyafet yönetmeliği olmadığından *emin* misin?” diye sordum komşu balkonumdaki Defne'ye. Darcy ile Sabrina'nın da burada olabildiğini dilerdim. Annemin de tabii. Gerçi o, tüm

bu abartılı savurganlıkla kesin dalga geçirdi. Fakat onları Boulder’a Easton’ı ziyarete gittiğim yalanıyla evde bırakmıştım. Annem, arkadaşımınla tekrar görüşebileceğim için rahatlamıştı. Sabrina, “bir dart tahtasından daha bencil olduğum için” benden nefret ediyordu. Darcy ise muhtemelen beni sürekli Google’da aratarak Silikon Vadisi hisselerinin fazlasıyla değer kazanmasına neden olmakla meşguldü.

Bense burada yalnızdım. Yani... öyle sayılırdım.

“Kıyafet kodu yok,” dedi Defne. “Yine de açılışa gömlek ve spor ceket giymiş bir sürü insan görürsen şaşırma. Çoğunlukla da gri renkte.”

“Gidip siyah kalem etek falan alsam mı?”

“Sen bilirsin. Ama seni sahnede rengârenk *crop* tişörtünle görmeyi daha çok isterim.”

İçimde ani bir sevgi seli oluşurken sııttım. “Şanslısın ki tişörtü yanımda getirdim.”

Gala için, Easton’ın yedi dolara Goodwill’den bana hediye aldığı, vücuda oturan elbisemi giydim. Hayatım boktan olaylara daima gebe olduğu ve artık bunu kabullendiğimden dolayı aşağıda karşılaştığım ilk kişinin Koch olması beni hiç şaşırtmadı.

“Vay, vay, vay,” dedi, *Avanak Ajan* filminin berbat yazılmış kötü karakterlerinden birinin tavrıyla. “Sawyer’ın siki ve FIDE’nin acıması sayesinde kimler gelmiş buraya böyle?”

“Çok pahalı mı Malte?” diye sordum, yakındaki tepsilerin birinden çikolata kaplı bir çilek alırken.

“Ne?”

“Üstünden hiç çıkarmadığın *vintage* cinsiyetçilik.”

Gözlerini kısarak bana doğru bir adım attı. “Buraya ait değilsin, Greenleaf. Challengers’taki yerini hak etmeyen tek oyuncu sensin. Sen *hiç kimsesin*.”

Onu itmek, suratına bir yumruk geçirmek, elimdeki çileği burnuna tıkmak istedim. Fakat salon basın mensuplarıyla doluydu. PBS kameraları, kablolu yayın mikrofonları her yerdeydi. ChessWorld.com da bu etkinliği tüm detaylarıyla haber yapmaya hazırdı. Muhtemelen oyuncuların kaşlarını almalarını bile kayda almak isteyeceklerdi. Yani burada hataya yer yoktu.

Tatlılıkla gülümsedim. “Ama en son bu hiç kimseyle oynadığında, bu hiç kimse sana galip geldi. Ne tuhaf, değil mi?”

Koch’ın seçiren kaşını görüp tatmin olduktan sonra alkolsüz bir içecek bulmak için dönüp yanından ayrıldım. Defne’yi ya da tanıdığım herhangi birini etrafta göremiyordum ama yakında diğer oyuncularla tanışıklığım olacaktı. Bu turnuva, herkesin birbiriyle oynadığı ve günde sadece bir maç yaptığı bir turnuvaydı.

Hoş piyano müziği eşliğinde yiyecek masasına yöneldim. Tam tıka basa yemeye hazırlanıyordum ki biri arkamdan bana sarıldı.

“Selaaaaam!”

“Tanu!”

“*Elbisene* bittim,” dedi, parlak yeşil nakış desenlerine bakarak. “Babacık beğendi.”

“Tanu, bunu konuşmuştuk.” Arkasındaki Emil başını iki yana sallayarak bana sarılmak için eğildi. “Bu kızı her yere taşımak benim hayrıma ama neden devam ediyorum bilmiyorum.”

“Siz burada ne arıyorsunuz? Okulda olmanız gerekmez mi?”

“Okulu mokulu boş ver.” Tanu elini salladı. “Biz hayatımızı özgürce yaşıyoruz. Modern dünyanın yükümlülüklerine bağlı değiliz.”

“Kış tatili,” diye açıkladı Emil.

“Ah.”

“Buraya çalışmaya geldik. Nolan da Dünya Şampiyonası’na hazırlanıyor biliyorsun.”

“Aa, o da burada mı?”

“Mal, *sana da* yardım etmeyi çok isteriz,” dedi Tanu, soruma cevap *vermeden*.

“Buradaki çoğu oyuncunun ekibi var. Sen sadece Defne’yle geldin, değil mi?”

Bahsettiği ekipler, oyuncuların pratik yapmasına, eski maçları analiz etmesine, yeni atak ve savunma stratejileri geliştirmesine katkı sağlayan yardımcılardan oluşuyordu. “Evet, Defne burada. Bir de...” Bir de Nolan var. Yani Nolan’ın mesajları. Daha ben sormadan ihtiyacım olan cevapları veren mesajları. Tabii bunu kimseye itiraf edecek değildim. “Oz Nothomb da strateji konuşmak için müsait olabileceğini söyledi.”

“O halde bizim de yardım etmemize izin ver. Sabahları buluşabilir, rakibinin zayıf ve güçlü yönlerini konuşabiliriz. Açılışlar hakkında bilgi alışverişi yaparız. Mal, sen zaten çok yeteneklisin ama biraz destek de büyük fark oluşturabilir.”

“Bunu yapmanızı Nolan mı istedi?”

Anlık olarak bakıştılar. “Dinle,” dedi Emil. “Nolan kazanmanı istiyorsa biz de istiyoruz.” Çocuk gibi dudak büzdü. “Toronto’da paylaştığımız yemekler senin için hiç mi bir şey ifade etmiyor?”

Ertesi sabah yedide Defne’yle birlikte IHOP’a gittiğimizde Tanu ile Emil çoktan gelmiş, krema dolgulu bir yumurtalı ekmeği paylaşıyorlardı. Defne’yi onlarla tanıştırmam gerektiğini düşünüyordum ki... buna gerek olmadığını anladım. Mentorum onlara sıkı sıkı sarılıp Tanu’ya Stanford’da hayatın nasıl olduğunu, kâküllerini ne zaman kestirdiğini, kedisinin nasıl olduğunu sordu. Herkesin birbirini nasıl tanıdığını bir şema üzerinden açıklamalarını istemek üzereydim ki Emil bir satranç tahtası çı-

karıp Ulusal Futbol Ligi koçlarının sertliğiyle konuşmaya başladı: “Thagard-Vork. Danimarkalı. Otuz altı yaşında. Mükemmel bir pozisyonel oyuncu ama en güzel çağları geride kaldı. Genelde d4 ve c4 ile açılış yapmayı sever.”

“Bazen de veziriyle tuhaf bir d4, c5, qh5 açısı yakalamayı tercih eder. Görmem *lazım*, Mal. Acayip bir şey.”

Gerçekten de acayıptı. Üç saat sonra, veziriyle bahsi geçen bu tuhaf hamleyi yaptığında ve ben tam olarak nasıl karşılık vereceğimi bildiğimde işler daha da acayıpleşti.

Yanında ABD bayrağıyla ismim her yerdeydi. Sadece bantla bir yerlere yapıştırılmış kâğıtlar üzerinde kalmıyordu; masanın, panellerin, sandalyenin yanlarına kabartmalı şekilde yazılmıştı. Birileri paraya kıymıştı yani. Sahneye beş masa kurulmuştu ve seyirci koltuklarında ölümcül sessizliğe bürünmüş beş yüz insan oturuyordu. Dört bir yanda canlı yayın ekranları vardı ve maçların boş anlarında uğursuz grafikler gösteriyorlardı.

10 oyuncu.

9 gün.

45 maç.

1 kazanan.

Dum dum duuuum.

Salonun her bir köşesini dolduran basın, oyuncularını rahatsız etmemek istercesine saygılı bir mesafede duruyordu. Thagard-Vork atımı incelerken ben de monitöre baktım. Bütün oyuncular birbirinin aynısıydı; kaşlarını çatmış halde önlerindeki tahtalara bakan, nötr renkler giymiş minik askerler gibi görünüyorlardı. Beyaza kaçan sarı saçları ve camgöbeği rengi tişörtüyle göze batan tek kişi, dördüncü masada oturan bendim.

Gülümseyerek gözlerimi yumdum ve herhangi bir tehlikeye bile girmeden, sadece on sekiz hamleyle maçı aldım.

“Greenleaf benden bir milyon kilometre ilerideydi,” dedi Thagard-Vork, maç sonrası basın konferansında. Bu ilk röportajımdı. Aslında kaçmaya çalışmışım ama yöneticilerden biri bana gösterişli rozetini gösterip, “*Röportaj zorunlu,*” demişti. “Atını o şekilde feda ettiğinde...” Başını iki yana sallayarak maçın tekrar oynatıldığı ekrana döndü. Ben de baktım ve alnıma düşen saçların bir tutamının yamuk durduğunu fark ettim. “Bir milyon kilometre ilerideydi cidden,” diye tekrarladı Thagard-Vork.

Bense, “Zorlayıcı bir oyundu,” yalanını söyledim.

Kendimi asansöre atıp nihayct kameralardan uzaklaşana kadar da tamamen gevşeyemedim.

Günümüzde satranç bilgisayarları çok güçlüydü. Mükemmel hamleyi bulmakta o kadar hızlıydılar ki hileyi önlemek için turnuva alanına elektronik aygıtların, kol saatlerinin ve hatta *dudak balmlarının* bile sokulmasına izin verilmiyordu. Bu da, komodininin üzerinde şarjda duran telefonumun ekranının muhtemelen bildirimlerle dolu olduğu anlamına geliyordu. Odama döndüğümde ilk açtığım Darcy’nin mesajı oldu.

DARCYBUTT: Saçının tamamı gevşek spagetti gibi dümdüzken alnının tam ortasında nasıl bir tane bukle olabilir?

Bir kahkaha attım.

Sekiz maçım kalmıştı.

Sonraki maçımda (Kawamura, ABD, #8) yarı açık oyun sayesinde galip geldim. Bir sonraki (Davies, Birleşik Krallık, #13) beni beş saat uğraşırsa da onu da almayı başardım.

Üçüncü günün sonunda Koch ve Sabir’le eşit puanım sayesinde turnuvanın zirvesindeydim. Diğer oyuncular ya kaybetmiş ya da beraberliğe razı gelmek zorunda kalmıştı. Artık basın mensupları da mesafeye daha fazla dayanamayıp salonda önlere doğru ilerlemeye başlamış, Defne’yle oturup fıstıklı Oreo yediğimiz yere kadar gelmişti.

Köpekbalkıları misali kana susamış görünüyorlardı.

“Belki de röportaj versen iyi olur. Yoksa Tanil’le IHOP’tayken seni köşeye sıkıştıracaklar, haberin olsun,” dedi Defne düşünceli şekilde.

“Tanil mi?”

“Tanu ve Emil. Çift isimleri bu. Her neyse, diğer oyuncuların hepsi röportaj verdi. Sen de yapmalısın.”

“Maç sonrası analizlerine katılıyorum ya.”

“Durumu anlamıyorsun. Bilmek istedikleri satrançla ilgili düşüncelerin falan değil. *Şahsınla* ilgili her şeyi öğrenmek istiyorlar.”

Kendimi burnumun dibinde bir CNN mikrofonuyla bulma neden olan, Defne’yle bu konuşmamız oldu. Mikrofon yanık plastik ve parfüm kokuyordu. Gerçi koku muhabirden de geliyor olabilirdi.

“Challengers’ın sürpriz atı olmak nasıl bir his?”

Sürpriz at da neydi? “Güzel... bir his.”

“Turnuvadaki tek kadın olmak tuhaf mı peki?”

“Satranç dünyasında çok az kadın olması tuhaf. Ama kendimi burada tuhaf hissetmiyorum.”

“Bir Büyükusta’nın kızıydın. Baban burada olsaydı ne derdi?”

Flaş haber: Röportaj vermekten nefret ediyordum. “Bilemiyorum çünkü burada değil.” Darcy’nin bunu görmemesini umdum.

“Nolan Sawyer hakkında ne diyeceksin? İlişkiniz göz önünde bulundurulursa, Challenger’ın kazananı olmak sana ne hissettirir?”

Aramızda ilişki filan yok. “Güzel soru. Ama ona sormalısınız.”

“Çoğu kişi finalde seni ve Koch’ı görmeyi bekliyor.”

Kameraya bakmak için neden bu anı seçtiğimden emin değildim. Kötü kokulu mikrofona doğru eğilmek için de. “Koch’tan korkmuyorum,” dedim. “Onu bir kez yendim sonuçta.”

“Röportaj yeteneğin üzerinde çalışsak iyi olabilir,” dedi Defne, ertesi sabah IHOP’ta Tanil’le (bu çift adını sevmeye başlamıştım) buluştuğumuzda. İkili, bana göstermek istedikleri açılışlar ve pozisyonlardan bir liste hazırlamıştı. Üç farklı el yazısıyla yazıldığı belliydi ama fark etmemiş gibi yaptım. Analizlerin tamamı nokta atışıydı ve çok zekiceydi. Turnuvada zirveye pek fazla ulaşamamış iki yetenekli oyuncudan beklenmeyecek kadar zekiceydi. Bunu da fark etmemiş gibi davrandım.

İlk beraberliğimi dördüncü gün Petek’e (Bulgaristan, #4) karşı aldım. Beklediğim üzere Sicilya Najdorf’la açılış yapmıştı ve oyun beyin uyuşturacak derecede sıkıcı geçmişti. Bir kere sinde Paco Vallejo’nun maçlarını incelerken Defne’nin bana öğrettiği bir hamleyle onu şaşırtmaya çalıştım ve kazanmaya *çok* yaklaştım. Fakat altı saatin sonunda Petek beraberlik teklifiyle elini uzattığında kabul etmek zorunda kaldım.

“En iyisini yaptın,” dedi Defne, ertesi gün. “Yoksa yarın çok yorgun olurdun.” Fakat beşinci, altıncı ve yedinci maçlarımdan da beraberlikle çıktım. Yine de çok yorgun hissediyordum. Endişelenmekten, kendimden şüphe etmekten, kaçırdığım fırsatlara üzüntü duymaktan yorulmuştum. Görünüşe bakılırsa satrançta o kadar da iyi değildim. Sıradan bir oyuncuydum. Defne yanıliyordu. Nolan yanıliyordu. Babam yanıliyordu. CNN bile artık benimle röportaj yapmakla ilgilenmiyormuş gibiydi. Maç

sonrası analizinden kafamı eğerek çıkarken, BBC'den Eleni'nin gülümsemesine ve beni desteklediğini söylemesine teşekkür edecek enerjiyi zar zor buldum. Belki de Lindsay Lohan'a dönüşüp odamı darmadağın etsem daha iyi hissederdim.

DARCYBUTT: Koch'ın bir galibiyet daha alması lazım. Ama Sabir'e karşı kaybettiğini unutma. Senin için henüz hiçbir şey bitmiş değil.

DARCYBUTT: Gerçi yarın Sabir'i yenersen işin çok kolaylaşır.

MALLORY: Bebişim sen satranç oynamak hakkında ne biliyorsun ki?

DARCYBUTT: Puan sistemini anlamak için küçük papazın nasıl hareket ettiğini öğrenmeme gerek yok.

Bir saattir yatağında kollarımla bacaklarımı iki yana açmış halde kendime acıyarak uzanıyordum ki biri odama bir kâse *no-odle* çorbası ve üç Snickers gönderdi. Kimden geldiğine kafa yormadan hepsini mideye indirdim ve karnım doymuş, bedenim ısınmış, dilim çikolatanın güzel tadıyla tatlanmış halde rüyasız bir uykuya daldım.

Ertesi gün ise tamamen dinlenmiş şekilde uyanıp Trompowsky Saldırısı'yla maçı başlatarak Sabir'i yendim.

Beklenen oldu ve finalde Koch'la karşı karşıya geleceğimiz kesinleşti.

Sabir bir puanla gerideydi ama artık sadece bir maç kaldığı için hiç şansı yoktu. Bilgi İşlem departmanında çalışan fazla hevesli bir stajyer yeni grafik oluşturmuştu ve monitörler artık Koch'la benim önceki maçlarda çekilmiş fotoğraflarımızı gösteriyordu. Ben dudağımı ısırırken Koch tavana bakıyordu. O gözlerini sıkıca yummuşken ben başparmağımı kemiriyordum.

Oynarken elimi ağzıma götürdüğümün farkında bile değildim ama son bir haftada, kendimi on yıldır olmadığı kadar çok kamerada gördükten sonra artık biliyordum. Saçlarımın uçlarıyla oynayışımı her izlememde kendimi bıçaklayasım, ekranın durduğu masayı deviresim geliyordu. Tabii bunun yerine nazikçe gülümseyip maç sonrası analizi sunucusuna, “Aslında burada atı e5’e götürmeyi düşünüyordum ama sonra d4’te karar kıldım,” diyordum. “Daha fazla baskı daha iyi olacaktı.”

Defne’nin söylediğine göre *Good Morning America* programında da kısaca benden bahsetmişlerdi. Ayrıca NPR’de Terry Gross’un ta kendisiyle röportaja davet edilmiştim. En az yirmi kişi imzamı istemişti ve sonradan fark ettiğim üzere yedi kişiye bankada kullandığımla aynı imzayı vererek kendimi büyük riske atmıştım. Bir Etsy mağazası, üzerlerinde stilize edilmiş fotoğraflar olan tişörtler, kazaklar, tulumlar satmaya başlamıştı. Hatta BBC’den Eleni’nin üstünde bunlardan birini görmüştüm.

Bu insanlar üşütmüş olmalıydı. Tüm bu olanları kafam almıyordu. Kendimi berbat hissediyor olabilirdim ama Koch’ın eski maçlarını izlemek biraz olsun rahatlamamı sağlıyordu.

Annem bir gece arayıp dağları sevip sevmediğimi sordu. Ona olan biten her şeyi; içimde nasıl düğümler oluştuğunu, hüngür hüngür ağlamayı ve kaldığım oteli yakıp yıkmayı, insanların bana bakıp soru sormayı kesmesini istediğimi anlatmayı çok istiyordum. Hem onun hem de babamın burada olmalarını istediğimi, bu kadar yalnız hissetmemeyi arzuladığımı söylemek istiyordum.

Bunun yerine Sabrina’nın doğum gününden, onun için sipariş ettiğim çantanın her an gelebileceğinden bahsettik.

“Sana söylemeyi hep unuttuğum bir şey var,” dedi annem kapatmadan önce. “Seni seviyorum. Seninle daha fazla gurur duyamazdım.”

Ben de onu ne kadar çok sevdiğimi ve özlediğimi dillendirmek; sadece yakınımda olmasının değil, birinin kızı olmanın, ilgi görmenin ve korunmanın, birinin dünyayla benim aramda durmasının güzel bir şey olduğunu belirtmek isterdim. Fakat aylardır söylediğim yalanların arasına birkaç küçük gerçek serpiştirmek yanlış geldiği için telefonu kapattım ve doksanlar macera filmlerindeki acı çeken kahramanlar gibi yatağın kenarına oturup başımı ellerimin arasına alarak anneme satrançla ilgili her şeyi açıklamak zorunda kalacağım günü düşündüm. Eve gidince yapacaktım. Tabii o öncesinde beni *Good Morning Lanet Amerika*'da görmezse.

Gözlerimi silip salondan bir sandviç çalmak için ayaklarımı sürüye sürüye aşağı indim. Diğer oyuncuların birkaçı orada oturmuş, bir şeyler yiyip içerek gülüşüyorlardı. Hepsinin de yarın maçı olsa da final oyuncuları artık belli olduğundan dolayı turnuva onlar için bitmiş sayılırdı.

İkinci gün yendiğim İngilizce Davies beni fark edince eliyle çağırdı. Başka satranç oyuncularıyla daha önceki karşılaşmalarından ders alarak davetini *geri çevirmeliydim* ama onu görmemiş gibi de yapamazdım. *Caprese* sandviçimi göğsüme bastırıp onlara doğru giderken, "*Buraya ait değilsin*" gibi söylemler duymayı bekliyordum. Yanlarına vardığımda sessizleştiler.

"Greenleaf, senden bir şey isteyeceğiz."

Kendimi hazırladım. "Nasıl bir şey?"

"Bir iyilik."

İyice gerilmiştim artık. "Nedir?"

"Lütfen yarın Koch'ı ezip geçer misin?"

Herkes kahkaha attı. Bana mı gülüyorlardı *tam* anlayamamıştım. "Pardon?"

“Onu şöyle güzelce utandırsan, yerin dibine soksan çok minnettar oluruz,” diye ekledi biri.

“Koch her kaybettiğinde bir ejderha altın tuğla yumurtluyor.”

“Seks son derece keyif verici bir şey olabilir ama mat olduğunda Koch’ın çıkardığı o inleme sesleri çok daha tatmin edici gerçekten.”

“Özet geçmek gerekirse...” Davies diğerlerinin sesini bastırdı. “... insan olarak ondan tiksiniyoruz ve eğer onu mutsuz edebilirsen çok mutlu oluruz.”

“Lütfen Greenleaf, skor kâğıdına resim falan çizme.”

Bu sefer onlarla birlikte ben de güldüm. “Vay canına. Ben de tiksintimde yalnızım sanıyordum.”

“Hiç yalnız değilsin. Adam hepimize pislik gibi davranıyor.”

“O aptal numaralarını unutma. Maçta tam odaklanmaya çalışırken tahrik konuşmalarına başlıyor.”

“Hele kalkıp satranç tahtasının etrafında dolanması yok mu? Dikkatimi bir sonraki hamleme vermek için elimden geleni yaparken başımı döndürüyor!”

“Sen onunla daha birkaç aydır uğraşıyorsun. Biz parfüm taktısı dönemine bile katlanmak zorunda kaldık.”

“Christian Dior’dan Sauvage. Tanrım.”

“O parfümle resmen *yıkanıyordu*.”

“Bence içiyordu.”

Gülerek başımı iki yana salladım. “Kazanmayı çok isterim. Ama yapabilir miyim bilemiyorum.”

“Sen bir simyacısın,” dedi Thagard-Vork nazikçe. “Kafana koyduğun her şeyi yapabilirsin, Greenleaf.”

Kızardığımı hissettim.

Kawamura, “Hey, Greenleaf,” dedi. “Discord hesabın var mı?”

“Discord mu?”

“Mesajlaşma uygulamasından bahsediyorum. İlk yirmideki oyuncuların çoğunun bulunduğu bir sunucumuz var. Satrançtan bahsedip FIDE’yi falan çekiştiriyoruz. Sana da davet göndermek isterim.”

“Ah.” Ensemi kaşıyarak, birkaçı benim yaşlarımda birkaçı da otuzlarının sonunda olan diğerlerine baktım. “Ben ilk yirmide değilim.”

Güldüler. Biri, “Henüz,” dediğinde daha da çok gülmeye başladılar.

“Koch’ı sunucuya almadık bu arada. Çünkü ona adanmış bir kanalımız var.”

“Onunla gönüllü olarak etkileşime geçmektense günde iki kez cam sıçmayı tercih ederiz.”

“Bizim sevgi dilimiz anti-Koch paylaşımlar.” Kahkahalar devam etti.

“Sunucuda Nolan da yok.”

“Onu davet ettik ama reddetti.”

“Aynen. Sawyer’dan nefret etmiyoruz yani. Gerçi eskiden edepsizin tekiydi,” dedi Petek.

Kawamura, “Eskiden ergendi,” diyerek diğerlerini yine güldürdü.

Aksanlarla tonlamaların karışımı neredeyse müzikaldi ve kendimi birazcık kültürsüz hissetmeme neden olmuştu. Ben İngilizceyi bile doğru düzgün konuşamıyor, bazı kelimelerin arasındaki farkı bilmiyor, özel isimlere kesme işareti eklemeyi unutuyordum.

“Ama Sawyer önemli değil,” diye açıkladı Davies. “Onu yenemeyiz, kimse yenemez. Sen hariç. Bu yüzden o yokmuş gibi davranıyoruz.”

Petek boğazını temizleyip şüphe çeken bir tavırla bana dönerek kısık sesle, “Lütfen Sawyer’a eskiden edepsiz olduğunu söylediğimden bahsetme. O cüsseye bana bir şey yapmasından korkuyorum. Evde beni bekleyen bir karım ve iki güzel kızım var. Onlara satrancı öğretiyorum. Bu arada bilgin olsun, maçımızda seni tuttular. Bir imza versen çok sevinirler.”

“Nolan’a neden bunu söyleyeyi... Ah. *Ah*. Hayır. Nolan ve ben aslında... çıkmıyoruz. Arkadaş bile sayılmayız. Basına inanmayın.”

“Ben normalde inanmam aslında. Ama bu kez doğru olabileceğini düşündüm çünkü genelde gelmediği Challengers’a geldi. Kusura bakma lütfen. Ailemin fotoğrafını görmek ister misin?”

Bu artık alışkanlığım haline gelmiş olmalıydı çünkü söylediği şeyleri duymamış gibi yaptım ve fotoğrafı görmek için eğildim.

On Sekizinci Bölüm

Koch'la maçımız ertelendi çünkü canlı yayın talebi çok fazlaydı ve FIDE'nin internet sitesi kapasitesini yükseltmek için bir şeyler yapılması gerekiyordu. Görevlilerin sorunu çözmeye çalıştığı yirmi dakikayı salonda gözlerim kapalı oturarak geçirdim. Hiçbir şey düşünmemeye çalışıyordum ama kritik pozisyonlara dair görüntüler gözümün önünde belirip duruyor, kulağımdaki sesler kaybolmuyordu.

Koch ve ben sahnede yalnızdık. Darcy ile Sabrina'nın "Ölü Gelin Kostümü" dedikleri uzun kollu, beyaz, maksi elbisemi giymiştim çünkü annemin favorisiydi.

Sanırım birinin sarılmasına ihtiyacım vardı.

Fakat aynı zamanda bu maçı alabileceğimi de hissediyordum; tabii eğer Bob Ross'a bağlayıp skor kâğıdımı çizimlerle doldurmazsam.

Tanil'in (Tanrım, dilime dolanmıştı resmen) önerisine uyup Ruy Lopez'le açılış yaptım. Koch'ın geçmişte genelde başarısız olduğu bir açılış olduğu için bunu seçmiştim ve beyaz tarafta ol-

maktan memnundum. O, Berlin varyasyonuyla karşılık verince ben de anti-Berlin’le karşılık verdim. Birkaç hamlenin ardından Koch küçük rok yaptı.

Sonrasında da problem başladı.

“Dokunulan taşı oynama kuralı. Fil,” dedi, ben tam atımı hareket ettirecekken.

Kafamı kaldırdım ve maç başladığından beri ona ilk defa baktığımı fark ettim. Ona olan nefretim neredeyse fizikseldi. “Pardon?”

“Dokunulan taşı oynama kuralı diyorum. Bir taşa değdiysen onu ilerletmek zorundasın. Satranç kurallarına aşına olmadığını biliyorum ama...”

“File parmağımın arkası azıcık değdi sadece.”

“Sonuçta temas var, değil mi?”

Seyirciler bizi duyamasa da konuştuğumuzu görüyorlardı ve mırıltılar sahneye kadar ulaşmaya başlamıştı. Koch bunu yapmak için aptalca bir zaman seçtiğinin farkındaydı ama tam olarak ne yapmamı istediğini görebiliyordum. Turnuva direktörüne dönüp olay çıkarmamı bekliyordu. Kendini savunmak zorunda olan ben olduğum için de olacakların beni üzmesini ve maçın seyrini değiştirmesini umuyor olmalıydı.

Bu adamın dünyadaki en kötü insan olduğunu söylemiyordum. 8chan’da veya British Petroleum yönetim kurulunda ondan daha berbatları olduğuna emindim. Fakat Malte Koch benim tanıştığım en boktan insandı.

Derin bir nefes alıp filime baktım. Onu oynatmayı planlamıştım ama...

Ama.

Defne, fil ikilisiyle şaha saldırmayı çok severdi. O kadar ki bu hamlenin kullanıldığı pek çok maçı izlemiştim. Yani ne yapacağımı biliyordum.

Dudaklarımı birbirine bastırıp filimi ilerlettim.

“Buyur bakalım.” Tatlı tatlı gülümseyerek saate bastım. Koch’ın gözlerinin şokla açılması tatmin ediciydi.

Kısa sürede avantajı ele geçirdim. Henüz maçı bitirmek için şansım yoktu ama dakikalar, saatler geçerken satranç tahtasını hâlâ domine ediyor, iki taraftan atak yapıyordum. Bunu itiraf etmek beynimin ve kalbimin sancımasına neden olsa da Koch mükemmel bir pozisyonel oyuncuydu ve oluşturduğum kombinasyonlara, hazırladığım tehditlere bir şekilde karşılık vermeyi başarıyordu. Fakat benim düşündüğüm kadar ilerisini düşünmüyordu ve onu alt etmem an meselesiydi.

O da muhtemelen bunu biliyordu çünkü attığı voltalara bakılırsa gerilmeye başlamıştı. Hep hareketli bir oyuncuydu ama bu kadarı onun için bile fazlaydı.

İçimde bir iyimserlik ve heves yeşerdiğini hissettim. Bunu yapacaktım. *Yapabilirdim*. Dünya Şampiyonası’na gidecektim. Ve orada...

... Nolan’la karşılaşacaktım.

Göğsümü *akkor* halinde bir coşku ve heyecan kaplamış, daha önce hissetmediğim yepyeni bir pervasızlık nihayet beni bulmuştu. Ne kadar imkânsız gelse de kendime hiç bunu düşünme ya da hayalini kurma izni vermemiştim. Şu andan önce, satranç tahtasında Nolan’ın karşısına oturmayı ne kadar çok istediğimi kendime bile itiraf etmemiştim. Yalnızca onun yapabildiği hayret verici, sihirli şeyleri yaparken gözlerinin içine bakmayı, rakibi olmayı, stratejisini mahvetmeyi, ataklarını geri püskürtüp karşı atak yapmayı, en küçük taktiklerini bile çözmeyi ve onun bana bakıp tekrar, “Ne kadar inanılmaz olduğunu biliyor musun?” demesini istiyordum. Emindim ki birlikte oynarken de o sabah koltuğunda olduğu gibi sabun, deri ve uyku karışımı sıra dışı kokusunu etrafına yayacaktı. Yüzünde o minik, yamuk gü-

lümsemesi belirecekti ve ben de ona tebessüm edecektim. İkimiz de kendimizi tutmayacaktık ve mükemmel bir maç olacaktı.

Koch sandalyesinde arkasına yaslanıp vezirini hareket ettirdi ve saate bastı. Ben de o düşünceler *her neyse* bir rafa kaldırıp kendime geldim.

Ve kaşlarımı çattım. Kaleme atak yapacağını sanmıştım ama vezirini hiç beklemediğim bir pozisyona almıştı. Durup tahtayı inceledim. Belki de... Hayır, aklımdakini yaparsam beni iki hamlede mat ederdi. Yine de şahımı geri çekmeliydim. Bunu yapmazsam her şey mahvolurdu. Felaket olurdu. Diğer filimle karşı atağa geçebilirdim ancak vezirinin bulunduğu yer her şeyi değiştiriyordu. Orada mücadeleye girişemezdim.

Başka bir yerde belki bir şeyler yapabilirdim.

Tahtayı tekrar gözden geçirip her pozisyonu, her hamleyi, her kombinasyonu analiz ettim, uzun vadeli tehditleri zihnimde listeledim, olasılıkları düşündüm ve faydasız şahımı kurtarmak için bir çıkış yolu bulmaya çalıştım. Her an bulacağıma emindim.

Her an.

Bir nefes almak için incelemeye ara verdiğimde elli yedi dakika geçmişti ve hâlâ çözüm bulamamıştım.

Çünkü çözüm yoktu.

Ağzım kupkuru olmuş, boğazım yanmaya başlamıştı. Taşlardan birini hareket ettirmek istesem elimin titreyeceğine emindim.

Fakat hangi taşımın yerini değiştirirsem değiştireyim kendimi yenilgiye mahkûm edeceğimi biliyordum.

Kafamı tekrar kaldırıp Koch'a baktığımda gözlerinde, zalim ve bilmiş gülümsemesinde o işareti gördüm. Her şeyin bittiğini fark edeceğim anı bekliyordu. Ben boşuna debelenip dururken o başından beri kenardan beni izliyordu. Zaferin kokusunu almıştı. Çok eğlendiği aşikârdı.

Salonu dolduran seyircilere, hiç tanımayacağım yüzlere baktım. Gözlerim Defne'nin tanıdık, pembe tutamlarıyla çok güzel görünen saçlarına kaydı. Her şey bittiğinde bana ne diyeceğini merak ettim. Doğru sözcükleri bulacağından emindim. Sadece o sözcükleri kullanmak zorunda kalacağı için üzgündüm.

Uzun, derin bir nefes aldım. Sonra kendimi Koch'a dönmeye ve dilimin ucundakileri söylemeye zorladım.

“Geri çekiliyorum.”

On Dokuzuncu Bölüm

IHOP'taki garson kız, her zamanki saatimizden on iki saat sonra orada buluşmamızı tuhaf bulmuş muydu acaba? Kahve fincanlarımızı önümüze koyarken nasıl şok halinde olduğumuzu ya da benim Defne'yle Tanu arasında nasıl tost olduğumu fark etmemiş gibi yaparak yanımızdan ayrıldı ve mutfağa girip gözden kayboldu.

Ona yüzde bin bahşış vermeliydik.

“İmkânsız.” Karşımdaki Emil kafasını iki yana salladı. Satranç tahtasını çıkarmış, Koch'la maçımın final pozisyonunu tekrar canlandırmıştı. *Ne kadar ince düşüncelisin, Emil. Ne kadar anlayışlısın. Psikolojik danışmanlık yapmayı düşün bence,* demişti Tanu ama başımı sağa sola salladığımı görünce susmuştu. Zaten bu görüntü zihnime kazınmış durumdaydı.

“Mükemmel hamleydi.” Emil'in sesi hem huşu hem dehşet doluydu. “Bütün taşlarını esir aldı. Uzun vadeli hamlelerini engelledi. Aktif olan ve *olmayan* tüm taşlarını kilitledi resmen. Ben... ben *hiç* böyle bir şey görmemişim. Özellikle de Koch'tan.”

O adamın adından nefret ediyordum. Geri çekildiğimde yüzünde beliren ruhsuz sırıtışı, bitmek bilmeyen zorunlu basın konferansındaki böbürlenmelerini hatırlamaktan nefret ediyordum. Diğer oyuncuların, seyircilerin arasındaki kadınların ve hatta bazı muhabirlerin yüzlerinde gördüğüm hayal kırıklığını da düşünmek istemiyordum. *Karnını göstereceğini biliyordum,* diye fısıldamıştı Koch kulağıma. *Sawyer'a söyle, sıra onda.*

“Sen yanlış bir şey yapmadın,” dedi Defne. “Hata da yapmadın. Sadece... Neyse, gerçekten güzel oynadın, Mal.”

“Fark eder mi?” diye sorarken sesimde alaycılık değil, merak vardı.

Defne içini çekti. Zihninden geçen cevabın “*Fark etmez,*” olduğu belli olsa bunun yerine, “İkincilik ödülü elli bin dolar ve tamamı *sana ait,*” dedi.

Kafa salladım. Başından beri arzum zaten ailem için para kazanmaktı. Satranç, finansal güvenlik hedefine ulaşmak için yalnızca bir araçtı ve son yarım saat içinde maddi problemlerimizin tamamını çözmüştüm. Şu anda IHOP'ta oturup gözyaşlarımı tutmaya çalışmak yerine kutlama yapıyor olmalıydım.

Yine de...

Kendimi bir yerden düşüyormuş ama zemine varamayacakmış gibi hissediyordum.

“Geri çekildiğinde bütün VIP locasının aynı anda keskin bir nefes aldığını duymak daha iyi hissetmeni sağlar mı?” Tanu'nun sesinde endişe vardı. Ona iyi olduğumu söylemeliydim ama gözlerimi siyah vezirden ayıramıyordum. “Kimse Koch'tan bunu beklemiyordu. Yemin ederim herkes...” Cümlesi yarıda kesildi. Satranç tahtasının üzerine uzun bir gölge düştü ve biri kabin masamızda Emil'in yanına yerleşti.

Başımı kaldırıp titrek bir kahkaha attım. Nolan'ın üstünde her zamanki kot pantolon- tişört kombini vardı ve saçları uza-

maya başlamıştı. Bir süre uzak kaldıktan sonra bir araya her gelişimizde olduğu gibi, masada ve zihnimin içinde kapladığı alan beni şaşırtıyordu.

“Seni pislik,” dedim hiç tereddüt etmeden.

Tek kaşını kaldırdı. “Bu biraz münasebetsizce oldu.”

“Nihayet kendini göstermeye karar verdin demek.”

“Burada olduğumu biliyordun.”

On dakika öncesine kadar bunu inkâr etsem de evet, biliyordum. Bu hoşuma da gitmişti ama tabii ki de ne ona ne de kendime itiraf edecek değildim. Ayrıca bugünlük bu kadar içime dönmek yetmişti. Birazcık dışa dönme vaktiydi.

“Ona biz söylemedik,” dedi Tanu hızlıca.

“Kendi anladı.” Nolan ona bakmıyordu. Gözlerini benim yüzüme dikmiş, yanaklarımın kızarmasına neden olmuştu.

“Anladım tabii. Burnuma gelen kötü kokular sayesinde.”

Nolan o derin sesiyle bir kahkaha attı. Bir saniye sonra, diğerlerinin delirmişiz gibi bakmasına aldırmadan ben de ona katıldım.

“Koch hakkındaki fikirlerin nedir?” diye sordu Defne, gülmemiz bittiğinde. O da Nolan’ın varlığına şaşırmamış gibiydi.

“Umarım taşakları patlar,” dedi. “Bunun dışında bir fikrim yok.”

“Cidden mi? Dik dik bakmak için ülkenin bir ucuna kadar uçtuğun adam hakkında bir şey düşünmüyorsun yani, öyle mi?”

“Vegas’a onun için *gelmedim*.” Omuz silkti. “Koch bana göre kirli tuvalet fırçasından farksız. On yıldır tanışıyoruz ama gram değişmedi. Daha fazla analiz ister misin?”

Bir yanım, Defne ile Nolan’ın yıllardır tanışmış gibi laf dalaşı yapmasına şaşırmıştı. Ama detayları sormaya halim yoktu çünkü *diğer* yanım hâlâ debelenmekle meşguldü.

Defne, “Maç hakkındaki düşüncelerini soruyorum,” diye ısrar ettiğinde Nolan’ın gözlerinde bir şey değişti. Yüzünde hayal kırıklığı, memnuniyetsizlik ya da hüsrân olarak tanımlanabilecek bir duygu belirdi. Sonra yerini daha çirkin, soğuk bir ifade aldı.

“Bu konuyu Mallory’yle baş başa konuşmak isterim. Biraz yalnız kalabilir miyiz?”

Defne burnundan alaycı bir nefes verdi. “Onu seninle yalnız bırakmıyorum tabii ki de.”

“Niye?”

“İşte.”

“Bu bir cevap sayılmaz.”

“Mallory benim sorumluluğumda.”

“Ama kendi adına konuşabilir. Ayrıca daha önce de yalnız kaldığımızın farkındasın, değil mi? Hem de birkaç kere.”

“O şekilde değil,” dedim hemen. “*O şekilde* yalnız kalmadık.” Herkesin attığı tuhaf bakışların karşısında kızaran neden Nolan değildi de bendim?

Defne bana baktı. “Nolan’la konuşmak istiyor musun Mal? Baş başa?”

Hayır. Evet. Hayır. “Evet.”

“Konuşmamız bitince onunla otele kadar yürürüz,” dedi Nolan. “Sizin beklemenize gerek yok.”

Herkes gidince masada Emil’in satranç tahtası ve altı değişik aromalı waffle şurubuyla yalnız kaldık. Gözlerimi yeniden siyah vezire dikerek Nolan’ın konuşmasını bekledim.

Belki de benim hakkımda yanıldığını, aslında *inanılmaz* olmadığını ve bundan böyle bana tavsiye mesajları atmayacağını söyleyecekti. Kendimi haklı çıkarmak, özür dilemek, elimden gelenin en iyisini yaptığımı söylemek istedim. Bu yeterli değilse bile yapacak bir şey yoktu. Zaten yeterli olmadığım ilk sefer bu değildi ama yine de canım yanıyordu.

Fakat Nolan bir şey demedi. Elini masanın üzerinde kaydır-
dığında avucunu elimin üstüne koyacak sandım ama o parmak-
larını benimkilere geçirdi.

Basit, rahat bir dokunuştı. Tam olarak temas bile sayılmazdı
ama içimi ısıtıp ayaklarımın yere basmasını sağlamıştı. “Asista-
nım ol,” dediğinde kafamı kaldıracak gücü bulabilmemi sağla-
yan da buydu.

“Ben... ne?”

“Asistanım ol.”

“Nolan.” Şaşkınlıkla başımı iki yana salladım. “Senin mil-
yon tane asistanın var. Benden bunu istiyor olama...”

“Beş tane var. Ama ben *seni* istiyorum.”

Şakaklarım zonkladı. “Neden?”

“Dünya Şampiyonası şubat ayında. Koch’ı yenmek için eg-
zersiz yapmam lazım ve *sana* ihtiyacım var.”

“Hayır.” Koch, Nolan’ın rakibi değil düşmanıydı. Bense kay-
bederek ikimizi de hayal kırıklığına uğratmıştım. “Bana ihtiya-
cın yok. Koch’ı yenmek için hazırlanmaya bile ihtiyacın yok.
Ona karşı maçımı kaybettim, yani asistan olarak isteyeceğin son
kişi...”

“Ben de hiç beklemiyordum.”

Nefesim kesildi.

“Veziri öyle oynatmasını yani. Maçı izledim ve ben de en az
senin kadar savunmasızdım, Mallory. Ben...” Yutkundum. “Ger-
çekten hiç beklemiyordum ve sonrasında da bir çıkış yolu bula-
madım. Yerinde olsam ben de geri çekilirdim.”

Nefesimi verdim. “Bu nasıl mümkün olabilir? Onu daha bir-
kaç ay önce yendin.”

“Bilmiyorum. Oyuncuların yıllar içinde egzersizleri artırıp
kendilerini geliştirmesi ve büyük sıçramalar yapması görülme-

miş şey değil. Ama bu... bu satranç motoru seviyesinde bir hamleydi. Her türlü aksiyonu bozmak, aklından geçen her hamleye ket vurmak için dizayn edilmişti. O ana dek senin ne kadar iyi oynadığını herkes gördü. Demem o ki ancak bir bilgisayar böyle bir hamleyi akıl edebilirdi.” Nolan çok rahatsız görünüyordu. Onu her zaman asabi biri olarak düşünmüştüm, şimdi tanıştığımızdan bu yana ilk defa bir konuyu kafasına taktığını görüyordum. Özgüvensiz hissettiği açıktı. “Mallory, eğer gerçekten bu seviyede oynarsa Dünya Şampiyonası’nı kazanır.”

Parmaklarımı tutan parmakları hâlâ sert ve sıcaktı.

“Ama benim de elimden bir şey gelmedi.”

“Biliyorum. Bu yüzden birlikte çözelim diyorum.” Öne eğilip yakıcı gözlerini benimkilere dikti. “Asistanım ol ve o şerefizi alt etmeme yardım et.”

“Ama... asistanın olursam *sürekli* seninle çalışmam gerekmeyecek mi? Nasıl oynadığın hakkında her şeyi bileceğim. Oyun stilini öğreneceğim ve asla beni şaşırtma şansın olmayacak. Asistanın olursam seni *taniyacağım*.”

Dudaklarında anlaşılmaz ama güzel bir tebessüm belirdi. “Beni tanımanı istemediğimi mi sanıyorsun?”

“Nolan...”

Ellerimizi döndürüp benimkinden çok daha iri olan avucunun derin çizgilerine baktım. Parmağımın ucunu bu çizgilerde dolaştırabilirdim.

Teklifi konusunda kararsızdım. Bunun kötü bir fikir olup olmayacağını, benim ona yetip yetemeyeceğimi bilmiyordum. Devamlı olarak ona çekilmeme neden olan bu parlak, bağ benzeri şeyin ne olduğu hakkında bir fikrim yoktu. Onun yanında olmaya dayanabilir miydim... aynı zamanda yanında *olmamaya* katlanabilir miydim bunu da bilmiyordum.

Hiçbir şey bilmiyordum. Tek bildiğim ona bir şey sormam gerektiği idi.

“Hıı?”

“Vegas’a neden geldin?”

Parmaklarımı sıkıldığında kalbim takla attı.

“Mallory. Sen geldiğin için geldim.”

Yirminci Bölüm

“... kaleyi g5’e taşırsan...”

“... sonra da fili...”

“... ama şuradaki piyon...”

“... g7’ye tabii...”

“... hayır, şahı güvende tutmak istiyorsan...”

“... rok yapmak denen şey var ya hani...”

“Şey... arkadaşlar, bakar mısınız?”

Nolan ve ben aynı agresif tonla, aynı anda, “Ne?” diyerek Tanu’ya döndük.

Arkadaşımız kapı çerçevesine tutunarak öne eğildi. Korkmuş değil, kuşkuluydu. Saçlarını dağınık topuz yapmış, uzun vücuduna büyük beden koala tulumu giymişti. Gözlüğünü taktığına göre lenslerini çıkarmıştı ve bunun tek bir anlamı olabilirdi. Saat...

“Gece yarısına yirmi dakika var. Öğlen ikiden beri aynı pozisyondasınız ve gayet iyi görünüyorsunuz ama yüzyıl ortası Ukraynalı Büyükusta’nın kahramanca hamlelerini incelemenin

yeterince doyurucu olmadığına karar verirsiniz buzdolabında tavuk güveci var.”

Nolan kaşlarını çattı. “Bizi yemeğe neden çağırmadınız?”

“Üç kere çağırdık. Hepsinde homurdanmakla yetindiniz. Kayda alıp Dragostea’yla *mix* yaptım, TikTok’ta paylaşacağım. Görmek ister misiniz?”

“İyi geceler, Tanu,” dedi Nolan. Kız onu tanıdığı için ayağa kalktığını görür görmez sıvıştı. “Hadi yiyelim.”

“Bir dakika.” Tişörtünü çekerek onu durdurdum. “Önce şunu bitirsey...”

“Yemek yemen *lazım*. Gel.”

Darcy’ye aralık ayının bir kısmını ve ocak ayını Nolan’ın New York’un banliyölerinden birindeki evinde (evet, banliyöde evi vardı ve evet, bunu bana söylediğinde “havanı yesinler” diye mırıldanmışım) geçireceğimi söylediğimde bana şüpheli bir bakış atıp, “Kralkatili’yle ormanda bir kulübeye gitmek akıllıca olur mu sence?” demişti. Bunun üstünden haftalar geçmişti ve akıllıca olup olmadığından hâlâ emin değildim. Mutfak tezgâhına oturup Nolan’ın bir fırına dikkatlice kömür atıyormuşçasına yemeğini ağzına götürmesini izlerken aklının hâlâ analiz ettiğimiz oyunda olduğunu görebiliyordum.

Sahip olduğu disiplin hayranlık uyandırıcıydı.

Herkesten erken kalkıyor, herkesten geç yatıyor ve kimsenin yaptığını görmediğim kadar çok çalışıyordu. Kendini zorlaması, satranç motorlarına gözlerini inatla ve kararlılıkla dikip anlamaya, hamleleri kombinleyip tasarlamaya çalışması inanılmazdı. Hiç yorulmuyor, sarsılmıyordu. Neredeyse takıntı sayılabilecek derecede, yılmaz bir azme sahipti. Ve bu çelik kadar güçlü hali tuhaf şekilde çekici bir özellikti.

Cidden bu çocuğun çekici özellikleri saymakla bitmiyordu.

Benim dışımda beş asistanı daha vardı. Tanu ve Emil bizimle kalıyordu. Bu ikisi dışındakiler açılışlarda ve piyon yerleşiminde usta olan otuzlu yaşlarındaki iki erkek Büyükusta'ydı ve haftada birkaç kez gelip gidiyorlardı. Nolan, problemleri çözmek, Koch'ın maçlarını analiz etmek, kendi eski maçlarını yazılımlar yardımıyla incelemek ve rakibinin zayıf yanlarını anlamak için benimle olan son maçını izlemek için hepimizle çalışıyordu fakat diğerleriyle olan etkileşimi, benimle geçirdiği zamanın yanında hafif ve az kalırdı.

Bunun sebebi ortada onların görmediği şeyler olmasıydı. Bazı kombinasyonlar ve taktikler onları pas geçip sanki yalnızca Nolan ve benim zihnimizde beliriyordu. "Yetişkinler çalışırken biz gidip *Doom Patrol* izleyelim bari," demişti Emil bir gece, bize yetişmesinin mümkün olmadığını anlayınca.

Fakat başka bir şey daha vardı. Burada kaldığım ilk gecenin sabahı çıplak ayakla ahşap zeminde yürüyerek mutfığa girdiğimde Nolan'ı kahvaltı köşesinde bulacağımı biliyordum ve rüyamda gelen ilhamı ona anlatmaya hazırdım. Onun ise gözlüğü girdiği her odayı tarıyor, beni bulduğunda üzerimde kalıyordu. Bazen uzanıp, fazla uzadığından dolayı ensesinde kıvrırcıklaşan saçlarını düzeltmemek için kendimi zor tutuyordum.

Hâlâ birbirimize karşı oynanıyorduk. Birlikte çalışıyor, diğer insanların maçlarını analiz ediyorduk ama hiç karşı karşıya gelmemiştik. Yine de... aramızda anlamadığım bir şey oluyordu. Bu şey katmanlı, karmaşık, çetrefilli bir şeydi ve daha önce deneyimlediğim hiçbir şeye benzemiyordu. Arkadaşlık samimiye-ti desek değildi. Tek gecelik ilişki rahatlığı desek o da değildi. Akla gelebilecek başka her şeye de uzaktı.

"Yarın arabayı ödünç alabilir miyim?" diye sordum. Pater-son'a bir saatlik mesafedeydik ve her hafta evi bir kez ziyaret etmeye çalışıyordum. Noel'de ve yılbaşında da gitmiştim. An-

nemin ne zaman ihtiyacı olsa oradaydım ama artık parasını karşılayabildiğimiz yeni ilaçları sayesinde evde bana pek de gerek olmuyordu. Annem, işe gidip gelme zahmetine katlanmak yerine yaşlılar merkezinde kalarak iyi para kazandığını sanıyordu. Eh, en azından para kısmı doğrudu çünkü Nolan'ın asistanlarına verdiği maaş çok iyiydi.

“Tabii. Nereye gideceksin?”

“Eve. Darcy'nin doğum günü için.”

Masadaki mayalı ekmeklerden birine uzandı. “Ben de gelebilir miyim?”

“Senin Capablanca'nın birinci sınıfta makarnalardan yaptığı eseri falan incelemen gerekmiyor mu?”

Omuz silkti. “Yarın boş günüm.”

“Boş gününü on üç yaşındaki bir çocuğun doğum gününde geçirmek mi istiyorsun gerçekten?”

“Köfte olacak mı?”

“Annem mutlaka yapacaktır.” Yakışıklı, tanıdık yüzünü inceledim. “Boş gününü Tanıl'le geçirmek istemez misin?”

Nolan acı çekiyormuş gibi göründü. “Of, sen de mi o takma ismi kullanıyorsun? Ayrıca odam onlarınkinin yanında. Beni özlemeyeceklerdir.”

Emil ve Tanu yeniden bir araya gelmişti ve Doğu Yakası'nda yaşayan, işitme duyusuyla ilgili herhangi bir sıkıntısı olmayan herkes artık bundan emindi. “Cidden çok gürültülüler.”

“Balina sesleri dinleyerek seks yapmayı seviyor da olabilirler.”

Güldüm. “Her neyse. Bize geleceğine... kayak falan yapmaya gidebilirsin mesela. Kol düğmelerini takıp etrafta dolaşabilirsin. Siz zenginler boş vakitlerinizde neler yapıyorsunuz tam bilmiyorum da.”

Bana pis bir bakış atsa da ertesi gün bizdeydi. Kardeşlerim onu gördüklerinde Jungkook’u görmüş gibi havalara uçtular. Nolan’ın yıllar önce izlediğim röportajını, ne kadar ciddi ve mesafeli göründüğünü düşündüğümde yüzünde rahat bir gülümseme olan, Darcy’ye PetSmart hediye çeki veren, Sabrina’nın gösterdiği iki saatlik paten derbisi videolarını izleyen, yemek masamızdaki mayonez ketçap kombosuna bakarak tek kaşını kaldıran bu çocukla arasında tek bir benzer nokta olmadığını görüyordum.

“Easton nasıl bakalım?” diye sordu annem, ben mutfağı toplarken.

“Süper,” diye yalan atarken kalbimin büzüştüğünü hissettim çünkü arkadaşımın nasıl olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Tatillerini Delaware’de büyükannesi ve büyükbabasıyla geçirmişti ve dört aydır ondan tek bir haber bile almamıştım. *Instagram*’da yaptığım *stalk*’lara dayanarak, Kim-ly adında biriyle çıktığından şüpheleniyordum. Ona sorabilirdim ama bu, bana her yediği şeyin fotoğrafını attığı o günlerin ardından nasıl ayrı düştüğümüzü itiraf etmek gibi olurdu.

“Kızlara karşı çok iyi,” dedi annem, Nolan’ın oturma odasında Sabrina’nın bozuk Polaroid fotoğraf makinesini tamir etmeye çalışmasını izlerken. “Yaşlılar merkezindeki deneyimleri sayesinde olmalı. O sesle yaşlılara aşk romanları okumakta çok iyidir eminim.”

Evet, tabii ki de korkumdan dolayı anneme gerçeği hâlâ anlatamamıştım. Dünya Şampiyonası’na gitmeyeceğime göre medyanın bana olan ilgisi sıcak suda eriyen şeker gibi kaybolup gitmişti. Artık hiç kimseydim ve hiç kimseler, rahatsız edici gerçekleri açıklayarak insanları üzmezdi.

“Evet. Karakterleri hayata geçiriyor resmen.”

Annem hafifçe güldü. “Hâlâ birlikte değil misiniz?”

“Hayır.”

“Emin misin?”

Ona baktım. “Tabii ki de eminim.” Ciddi ilişki tecrübem yoktu ancak nasıl bir şey olduğunu biliyordum. İnsanın ya ilişkisi olurdu ya da olmazdı. Olsa da bunu *bilirdi*, değil...

“Pardon.” Sıcak eller belimi kavrayıp beni mutfak kapısından hafifçe kenara itti. “Darcy bana kapkek yapmayı öğretecek.”

“*Fincan* keki,” diye düzeltti Darcy, sabırlı bir iç çekişle. “Anne, şekerimiz var mı?”

Annemin bakışları, Nolan’ın hâlâ belimde olan eline kaydı, sonra tekrar gözlerime döndü. Darcy’ye, “Buzdolabının yanındaki dolapta var,” derken yüzünde beliren bilmiş sırıtış *aşırı* sinir bozucuydu.

Sabrina benimle bir kez bile konuşmamıştı ama ayrılmadan hemen önce onu odasında sıkıştırmayı başardım. “Her şey yolunda mı?” diye sordum. Daha birkaç hafta önce komodininin üzerinde, bir balkabağı tarlasında onu sırtıma aldığımda çekilmiş fotoğrafımız asılıyken şimdi onun yerini, paten derbisi takımının, okul arkadaşlarının, annem ve Darcy’nin şapşal suratlar yaptıkları Polaroid fotoğraflardan bir kolaj almıştı.

Ben hayatından silinmiştim.

“Son zamanlarda buralarda olamadığım için üzgünüm. Ama gece orada kalarak gerçekten iyi para kazanıyorum.”

“Senin adına sevindim,” dedi dalgınca, kendisine çok büyük geldiği için Nolan’a vermek istediği derbi tişörtünü çekmece-sinde ararken.

“Annem nasıl?”

“İyi.”

“Peki. Darcy nasıl?”

“O da iyi. Aslında sen yokken gayet katlanılabilir biri oldu. Onu kötü etkiliyordun herhalde.”

Gözlerimi devirmemek için kendimi tuttum. “Sen nasılsın?”

“İyi.”

İçimi çektim. “Sabrina, altmış saniyeliğine dikkatini bana verir misin?”

Nihayet kafasını kaldırdığında sinirli görünüyordu. “Annem iyi. Darcy iyi. Ben iyiyim. Lanet dünyanın geri kalanı da çok iyi.”

“Ben ciddiğim. Yokluğumda beni aratmayacağın ve ihtiyaç olursa beni arayacağın konusunda sana güveni...”

“Vay, *şimdi* mi ilgilenesin geldi?” Mavi gözleri yaşlarla parlıyordu. Bir an için içlerinde gerçek acı görür gibi oldum ve kalbim parçalandı. Fakat yüzündeki ifade ge'diği gibi hızla kayboldu ve yerini umursamaz bir bakış aldı. Belki de az önceki duyguyu sadece hayal etmişim.

“Pardon?”

Bana doğru yürüdü. Ondan hâlâ birkaç santim uzundum. Acaba daha da uzayacak mıydı? Herhalde yani, daha *on beş* yaşındaydı. “Biz iyiyiz, Mal. Sensiz de gayet iyi idare ediyoruz.”

“Son gittiğimde epey üzgündün, bu yüzden ben de...”

“Biz iyiyiz. Güç gösterisini bırakabilirsin. Kimsenin seni aratmamasına falan gerek yok. Annem, Darcy ve ben *insanız*, kendimize gayet iyi bakabiliriz. Beslemen ya da yürüyüşe çıkarmak gereken evcil hayvanlar değiliz.” Tişörtü elinde sıkıca tutarak yanımdan geçip gittiğinde

İçimde bir sinir dalgası belirirken -*Cidden mi? Gerçekten mi? Bunu hak ediyor muyum?*- avucumu kapı çerçevesine vurdum ama bana tek getirisi tenime batan ahşap kıymık oldu.

Nolan’la birlikte ayrılırken ailem verandadan bize el salladı. “Bir daha gel, Nolan,” diye bağırdı Darcy.

Sabrina imalı şekilde ekledi: “Ama Mallory’yi getirmek zorunda hissetme.”

“O neydi öyle?” diye sordu Nolan, yola çıktığımızda.

“Kardeşimin beni içki fiçisinde boğmak istiyormuş gibi görünmesini mi diyorsun?”

Dudakları seğirdi. “Birazcık düşmanlık sezmedim değil.”

“Bilemiyorum.” İçimi çektim. “Elimden geleni yapıyorum. İhtiyacı olan her şeye sahip olsun, hiçbir konuda endişelenmesin diye çabalıyorum.”

“Belki de sorun budur.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Kardeşlerinleyken sanki senin sorumluluğundalarmış gibi davranıyorsun. Hatta neredeyse ebeveynleriymişsin gibi. Darcy’de işe yarıyor ama Sabrina ona çocuk muamelesi yaptığını düşünüyor olabilir.” Omuz silkti. “Belki sadece kardeşin olmak istiyordur.”

“Sen kardeşler hakkında ne biliyorsun ki?”

“Hiçbir şey. Sen hemen savunmaya geçmek hakkında ne biliyorsun?”

Kendimi tutamayıp güldüm. Sonrasında sessiz kaldık. Nolan araba sürerken de aynı satranç oynarken olduğu gibi dengeli ve odaklıydı. İlk kez kendim direksiyon başında değilken tedirgin hissetmediğimi fark ettim ve o, satranç tahtasının üzerinde fili hareket ettiriyormuşçasına özenli şekilde vitesi değiştirirken gözlerimi sokak lambalarının oluşturduğu halelerde, çam ağaçlarına ağırlık yapan karlarda gezdirdim.

Nolan’ın şu anda satrancı düşündüğünü biliyordum. Sabah analiz ettiğimiz maçı -Koch’ın, üç yıl önce Vezir Gambiti açılışıyla başladığı ve neredeyse Davies’e karşı kaybettiği maç- zihninde tekrar oynatıyordu. Ne düşündüğünü, ne zaman düşünme-

ye başladığını *nasıl* anlayabiliyordum hiçbir fikrim yoktu ama biliyordum işte.

“Atı e5’e götürmek aptalca bir hamleydi,” dedim.

Nolan hiç tereddüt etmedi. “Koch’ın atakları çoğu zaman geri teper. Yani...” Omuz silkti. “... eskiden öyle olurdu. Görünüşe bakılırsa bolca ıspanak yiyip kendini güncellemiş.”

“Onu yemleyip agresifleşmesini sağlamak iyi bir strateji olabilir.”

“Olabilir.”

Şampiyonada karşılaşacak olsak Nolan’a karşı kullanabileceğim taktikleri düşünürken içten içe iç geçirdim. Ne yapacağı hiç belli olmayan bir oyuncuydu, sürekli uzun vadeli avantajları ya da sonra kullanabileceği sessiz hamleleri düşünüyordu. Yorumcuların, tarzlarımızın benzer olduğunu söylediğini duymuştum ama bence aramızda okyanuslar vardı. Ben rakibimi boğmayı, yavaştan bezdirmeyi, güçten kesmeyi ve tüm olasılıkları kullanarak atak yapmayı tercih ederdim. Ta ki satranç tahtasında rakibin şahıyla baş başa kalıncaya dek.

Fakat Nolan benimle nasıl başa çıkacağını, ne beklemesi gerektiğini bilirdi. Onu yenebilmek için kısa süreli pozisyonel fırsatların peşinde koşmayı bırakıp daha maçın başlarında risk almalıyım. Ensesini girmesini, teninin altındaki güçlü kasların kasılmasını izledim. Belki de onu tahrik edip hata yapmasını sağlamak gerçekten işe yarardı. Eh, işe yaramasa da birazcık sarsılmasını sağlardı. Bana o uzun, bilmiş bakışlarından birini atar, hatta belki gülümserdi. Ben de ona gülümseyip şahını devirirdim.

Gerçekten rüya gibiydi. Hayallerimi süslüyordu.

“Darcy bir ara beni odanıza çekti,” dedi. “Ve gizlice ‘her şeyi bildiğini’ fısıldadı.”

“Annem ve Sabrina’nın aksine o Google’da çok vakit geçiriyor. Muhtemelen *dark web*’de de dolaşıyor, Goliath için domuzcuklara özel Tinder’da hesap falan açıyordur.”

“Ona satranç öğretmemi istedi.”

“Darcy mi?” Sırtımı dikleştirdim. “Harbiden mi?”

“*Ateşli kızlara yaraşır* gibi bir şeyler söyledi.”

Güldüm. “*Kız ateşine yaraşır* demiştir. Birazcık internette takılmayı mı denesen acaba?” İlk ondaki oyuncuların çoğunun Twitch ya da YouTube kanalları vardı. Nolan ise yalnızca Twitter’da ve Instagram’da hesap açmıştı ama ikisinde de insanların gözüne sokacak şekilde *NOLAN SAWYER TARAFINDAN YÖNETİLMEMEKTEDİR* yazıyordu. Sosyal medyasıyla ilgilenen kişinin çıplak fotoğraflar görmekten bıktığına emindim. “Neden internetten uzak durmayı seçiyorsun gerçekten?”

“Hiç de uzak sayılmam aslında.”

“Nasıl yani?”

“Nakamura’yla oynarken burnunda maden arayan yedi yaşındaki Nolan’ın ya da mağlubiyet aldığında şımarık veletler gibi öfke krizi geçiren on dört yaşındaki Nolan’ın fotoğrafları internetin her yerinde takılıyor.”

“Ah.”

“Hepimizin çocukluğunda utanç verici dönemler olmuştur ama benimkiler sonsuzluğa kazınmış durumda. *İnternette* beni aratan herkes bolca malzeme bulabilir.”

Emil’in dediklerini hatırladım. *Kameraların karşısında bir deha olarak büyümek kolay değil*. “Peki bu seni rahatsız ediyor mu? Belalı tip olarak tanınmak yani?”

“Adinin teki olarak demek istedin herhalde.” Hafifçe güldü. “Bu itibarı hak ettim. Tek yapabileceğim gelecekte daha farklı olmaya çalışmak.”

Çalışıyor ve başarıyordu. Son zamanlarda hiç olay çıkarmamıştı. “Seni yenenlere hâlâ öfkeleniyorsun gerçi.”

“Öyle mi düşünüyorsun?” Başını sağa sola salladı. “Aslında *kendime* öfkeleniyorum. Hata yaptığım, olabileceğimin en iyisi olmadığım için. Hata yaptığında *sen de* aynı şekilde hissediyorsun.”

“Bu doğru değil. Ben...”

Bana yandan bir bakış attığında sustum. Uğraşamayacaktım.

“Darcy’ye taşların nasıl hareket ettiğini gösterdim,” dedi alçak sesle.

“Nasıl gösterebildin?”

“Yatağının altında pembe-mor renkli bir satranç takımı saklıyormuş.”

Midemde bir düğüm oluşurken gözlerimi yumdum. “Onu attım sanıyordum.”

“Ona sen öğretmelisin.”

“Öğrenmesine ne gerek var ki?”

“Çünkü öğrenmek istiyor. Seni idolü olarak görüyor.”

Burnumdan alaycı bir nefes verdim. “Bana Malloçış diyor ve Photoshop’ta grafikler yaptığında beni hep ‘En Zevksiz Greenleaf’ olarak gösteriyor. Üstelik o programı yasal olmayan yollarla bilgisayarına *ben* indirmişken. Nankör kız.”

“Senin gibi olmak istiyor.”

“Ona asla satranç öğretmem.”

“Niye?”

Kafamı başka yöne çevirdim. Yol boştu ve çam ağaçları sıklaşmaya başlamıştı. “Satranç iyi bir fikir değil çünkü.”

“Niye?”

“Baksana beni nereye getirdi.”

“Seni buraya getirdi. *Bana.*”

Yanaklarıma kan hücum etti. Ama sesinde farklı bir ton yoktu; sadece gerçeği belirtiyor, herhangi bir şey ima etmiyordu. Yani... ben öyle düşünüyordum.

“Onu gören sendin, değil mi?” diye sordu sonra.

Kafam karışmış şekilde ona döndüm. “Kimi?”

“Babanı. Olimpiyatlardaki şu kadınla arasında bir şey yaşandı ve sen bunu öğrendin. Sonra annen onu evden kovdu. Birkaç sene ayrı yaşamış olmalısınız. Sonrasında da kaza gerçekleşti.”

Sırtımı dikleştirdiğimde emniyet kemeri göğsümü sıktı. “Sen... bunları nereden biliyorsun? Nasıl öğrendin?”

“Öğrenmedim. O zamanlar turnuva camiasında Archie Greenleaf hakkında dolaşan dedikoduları hatırlıyorum sadece. Gerisini kendim tahmin ettim.”

“*Tahmin* mi ettin? Nasıl?”

“Küçük detayları bir araya getirerek. Olimpiyatlardaki tepkin, satrancı çok sevmen ama kendini onun iğrenilecek bir şey olduğuna ikna etmen, sadece kız kardeşlerin için değil annen için de sorumluluk hissetmen.” Sesi, sınıfta sıkıcı bir ders kitabı okuyan birininki gibi monotondur. “Sürekli korkunç bir şey yüzünden suçluymuşsun, güzel olan hiçbir şeyi hak etmiyormuşsun gibi davranıyorsun.”

Burada bahsi geçen o sıkıcı ders kitabı *bendim*.

“Çünkü *suçluyum*,” deyiverdim. Çok şaşkındım çünkü daha önce bunu hiç dillendirmemiştim. Eğer anneme Heather Turcotte’u söylemeseydim, eğer babam evden ayrılmasaydı, eğer gecenin üçünde sarhoş şekilde araba kullanmak için bir sebebi olmasaydı... Eğer. Eğer.

Eğer.

“Biliyor musun?” dedi Nolan basit bir sohbet eder gibi. “Büyükbabamın hastaneye yatırılmasının sebebi benim.”

“Ne ala... Hayır, bilmiyordum.”

“Bir süredir tuhaf davranıyor, son derece uygunsuz şeyler söyleyip yapıyordu. Hatta bazen dışarıdayken bile oluyordu. Annemle babam bunu fark etmiş ama yaşlılığına bağlamışlardı. O zamanlar sık sık onunla kaldığım için yaptıklarını elimden gelince saklamaya çalışıyordum. Çünkü sadece biraz daha fazla uyumaya falan ihtiyacı var diye düşünüyordum. Ama sonra... doğum gününde dairesine gittim. Hani geçen senin de geldiğin ev var ya, oraya. Güvenlik görevlisi o zaman da aynıydı ve hiçbir şeyi umursamadığı için kolayca yukarı çıktım. Büyükbabama kendi ellerimle satranç takımı hazırlamıştım. Tam dokuz ay uğraşarak hem de.”

Sağa sinyal verip çıkışa girdi. Eve varmak üzereydik. “Daha önceki gün görüşmüştük. Aslında her gün görüşüyorduk ama o gün beni tanımadı. Ya da tanıdı ama kötü niyetli olduğumu düşündü, bilmiyorum. Hiç de bilemeyeceğim. Şiddet yanlısı bir adam değildi ama o gün yaptığı şey bıçağa uzanmak oldu. Ne olduğunu anlamadım, sebze falan doğrayacağını düşündüm sanırım. Cidden hiç hatırlamıyorum. Fakat o bir şeyler doğramak yerine gözlerimin içine bakarak bana doğru koştu. Açtığı kesik çok derindi ve dikiş gerektiriyordu. Bu da hastaneye gitmek, rapor doldurmak zorunda olduğum anlamına geliyordu. Her şey o akşam sona erdi. Babam nihayet onu kilit altına almak için ihtiyaç duyduğu malzemeye sahipti. Herkes için en iyisinin bu olduğunu söyledi. Tamam, belki öyleydi ama asıl niyeti farklıydı. Babasının satranca ondan daha çok önem vermesinden hep nefret etmişti.”

Nolan’ın sesi nötrdü. Bu hikâyeyi zihninde defalarca döndürmüş, kendi kendine tekrar edip ezberlemişti sanki. Her gün,

her saat düşünüyordu belki. Bunları tahmin ediyordum çünkü kafasının içini görebiliyordum. “Babama o gücü veren bendim anlayacağın. Büyükbabam o hastanede ilaçlara boğulmuş halde vefat etti. İsteddiği son şey böyle ilaçlara maruz kalmaktı ve şimdi hayatımın her saniyesini bunu bilerek yaşamak zorundayım. Yani suçluluktan bahsederken...”

“Ne? Hayır. Hayır.” Ona döndüğümde kemer göğsüme battı. “Olanlar senin suçun *değil* ki. Elinden geleni yapmışsın. Hem daha küçükmüşsün. Kaç yaşındaydın?”

“On dört. Sen babanı gördüğünde kaç yaşındaydın?”

Gözlerimi yumdum. İki olay hiç ama hiç aynı değildi ama Nolan sanki *öylelermiş* gibi konuşuyordu. Sanki hiç sorumluluğum yokmuş ve rahatlamam *gerekmiyormuş* gibi.

Birdenbire içimi hiddet sardı. Patlayıcı, yakıcı bir hiddet.

Beni... beni manipüle etmişti. Kendini açıyormuş gibi yapmış, beni bu... şeye dönüştürmüştü. Beni mat etmek için vezirini feda etmişti. Buna nasıl cüret ederdi? Evime gelip bir *Morphy* oyunundaymışız gibi ailemi analiz etmeye nasıl cesaret gösterebilirdi?

“Siktir git Nolan.”

Yüzünde anlaşılmaz ama şaşkınlık barındırmayan bir ifade vardı. “Doğru olmayan bir şey mi söyledim?”

“Siktir git. Sen aileler hakkında ne bilirsin ki?”

“Problem bu mu? Söylediklerimin doğru olması mı yani?”

“Beni... beni *tuzağa* düşürmeye, *mat* etmeye çalışmayı kes. Benimle satranç oynamayı her şeyden çok istiyor olabilirsin ama bu sana böyle konuşma hakkı...”

“Her şeyden çok değil,” diye mırıldandı, gözlerini yüzümden ayırmadan.

Öfkemden dolayı onu duymazdan geldim.

“Mesele bu, öyle mi? Bana karşı kazanmayı o kadar çok istiyorsun ki mümkün olan her şekilde puan toplamayı kendine hak görüyorsun. XO oynamak, evime gelip ailemle ucuz numaralar denemek gibi.”

“Öyle bir şey...”

“Ailemden kimse bıçaklanmadı, evet. Ama çenemi kapalı tutsam her şey yolunda gidebilirdi. Bildiklerim *benim* sırrım, *benim* yüküm olarak kalırdı ve başka kimse acı çekmezdi. Annemin sağlık sigortası olurdu, kardeşlerim hak ettikleri aileyi kaybetmezdi ve babam öl...” Susup derin, titrek bir nefes aldım. “Beni, kardeşlerimi ya da annemi *tanımıyorsun*, tamam mı? Babamı da tanı mıyordun. Bu yüzden herhangi bir şekilde benziyormuşuz ya da *benim* yaptığım şey senin başına gelen şeyle aynıymış gibi davranmaya kalkma.”

“Şu anda ikimize de adil davranmıyorsun,” dedi sakince. Belki de haklıydı ama ben umursama noktasını geçmiştim.

“Biliyor musun?” Emniyet kemeri boğazımı kesti. Öfkem içimden dolup taşıyordu artık. Nolan’a öfkeliydim. Yani... ona öfkeli olduğumu varsayacaktım. “Artık yeter. Bu akşam oynuyoruz. O aptal satranç maçını yapacağız ve sen de psikologculuk oynamayı bırakacaksın.”

“Ben...” Susup dediğimi düşündü, sonra yutkundu. “Ciddi değilsin.”

“İstemiyorsan...”

“İstiyorum.” Hevesli görünüyordu. Küçük bir çocuk gibiydi. “İstiyorum.” Sonra beni kaçırmaktan, fikrimin değişmesine neden olmaktan korkuyormuşçasına sessizleşti. Arabayı park ederken ve ben yolcu kapısını çarparak kapatırken yüzüme bakmaktan kaçındı. Eve girdiğimizde ikimiz de montlarımızı bir köşeye fırlattık. Normalde karşılıklı oturarak çalışırdık ancak bu kez satranç tahtasını orta sehpa ya yerleştirdi ve kanepede yan yana

oturduk. Çünkü bu başka birinin maçının analizi *olmayacaktı*, her şeyin net olması gerekiyordu.

Saat gece yarısını geçmişti ve ısıtma sistemi saatlerdir çalışmıyordu ama üşümüyordum. “Hazır mıyız?” diye sordu ciddiyetle, maçın karşılıklı rızaya dayalı olduğundan emin olmak ister gibi.

Karşılıklı rızaya dayalı olmayan neydi, biliyor musun? Babamla ilgili söylediğin şeyler.

“Beyaz taraf olabilirsin,” dedim iğneleyici bir şekilde. Gücenmesini bekliyor, hatta *istiyordum*.

“Sağ ol,” diye cevap verirken sesinde ironi yoktu. “Buna ihtiyacım olacak.”

Hem bu söylediği hem de aptal gibi piyonu e4’e ilerletmesi ondan daha çok nefret etmeme neden oldu. Ona Sicilya Savunması’yla karşılık vermekte karar kılıp gözlerimi devirerek atımı c6’ya taşıdım. Defne’yle çalıştığımız zamanlardan hatırladığım bir varyasyon olan Rossolimo onu raydan çıkarırdı.

Kısa süre içinde ona büyük baskı uygulamaya başlamıştım ama Nolan umursamıyor, tereddüt etmiyor, gözünü bile kırpmıyordu. Alnında tek bir kırılganlık yoktu. Elleri titrek değildi. Dizi ara sıra benimkine çarpıyordu ama bunun farkına varmamış gibiydi. Ondan nefret ediyor, yanında kendimi sakar, hantal, acemi hissediyordum. Kırılmıştım, içim dışıma çıkmıştı ve istese kafatasımın içine uzanıp geçmişimin keskin, acı verici parçalarını beni kanata kanata çıkarabilirdi.

Sonra piyonlarımdan birini kaybettim ve hissettiğim şeylere aptallık da eklendi.

“Siktir,” diye mırıldandım.

Kafasını kaldırmadan fısıldadı. “Yalnızca bir piyon.”

“Kapa çeneni.” Titrek parmaklarla atımı hareket ettirdim. Görünüşe bakılırsa kaybedeceğim tek şey piyonum olmayacaktı. Filimi açıkta bırakmış, rok fırsatımın içine etmişim. Nolan’ın hiç acele etmeden filimi almasını izledim, ardından hemen kalemle yan taraftan atağa geçtim. Onu *yaralayacaktım*. Ama sonra iki taşımı daha kaybettim ve vezirinin giderek şahıma yaklaştığını gözden kaçırdığımı fark ettim. Siktir, siktir, *siktir*.

“Mallory.” Elini benimkinin üstüne koyup dizimin üzerinde kilitlediğinde kafamı kaldırıp yakışıklı, sinir bozucu yüzüne baktım. “Söylediklerim için özür dilerim. Haddimi aştım.”

Onu dinlemek istemiyordum. “Bitirelim şu oyunu.”

“Babanla neler yaşadığınızı bilmiyorum ve...”

“Bitirelim dedim.”

Başını iki yana salladı.

Acı acı güldüm. “Aylardır bu maç için yanıp tutuşan sen değil miydin?”

“İstediğim şey bu değildi. Kendine yalan söylemene gerek yok. Seninle bu şekilde oynamak istemiyorum.”

“Oynamak için mükemmel şartların sağlanmasını mı istiyorsun şimdi de? Ne yapayım, mobilyaların yerini mi değiştireyim? Adaçayı mı yakayım? *Değerli taleplerini* bildir de ona göre...”

“İstediğim kahrolası tek şey ne biliyor musun Mallory?” Birdenbire hiddetlenerek öne eğildi. “Senin burada olmaman.”

Öfkeyle keskin bir nefes aldım. “Sana bir şey demiyorum gerçekten! Asistanın olmamı isteyen *sen...*”

“Başka yerlerde olmanı istiyorum. *Kendi* asistanlarınla çalışıp *benimle* karşılaşmaya hazırlanmanı, İtalya’da seninle gerçek bir satranç maçı yapmayı istiyorum.” Gözleri parladı. Eli hâlâ benimkinin üzerinde sıcak bir baskı uyguluyordu. “Bu evdeki varlığın sabahları yataktan kalkmak istememi sağlayan şey ola-

bilir ama bu durumun ikimizin de istediği ya da ihtiyaç duyduğu şey olmadığını itiraf edebiliriz bence.”

Gözlerimi yumdum. Haklıydı. Bu... yanlıştı. Çok yanlıştı.

“Tek şansımızdı,” diye fısıldadım. “Ve ben içine ettim.” Her şeyin içine ettiğim gibi. Arkadaşlıkların. Ailelerin.

“Başka turnuvalar da olacak.” Nolan sakinleşmek istercesine derin bir nefes aldı. “İki yıl sonra yine Dünya Şampiyonası gerçekleşecek ve...”

“Bu yazın ardından satrancı bırakacağım.”

Yutkundum. “Pekâlâ. Öyle olsun.” Bakışlarını kaçırdı. Bir süre sonra tekrar bana döndüğünde yüz ifadesi daha yumuşaktı. “Özür dilerim. Haklıydın, ben aileler hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Lütfen özrümü kabul et de şu oyun hayatının en korkunç oyunu olmaktan çıksın. Gidip... gidip uyuyalım. İkimiz de yorgunuz.”

Tahtaya baktığımda siyah taşların nasıl da amatörce yerlerde olduklarını fark ettim. “Tanrım, benim neyim var?”

“Geçici küresel amnezi. Zor bir şeydir.”

Öfkem güneşin altındaki kar gibi erirken bir kahkaha attım. O da güldü; sıcak nefesini yanağımda hissedebileceğim kadar yakınımıdaydı.

“Seni böyle bir oyuna maruz bıraktığım için üzgünüm.”

Gözlerinde minicik altın benekler vardı ve yüzüne pek belli olmayan, soluk rengi çiller yayılmıştı. Güzel... hatta leziz görünüyorlardı. “Üzgün *olacaksın* tabii.”

Kıkırdayıp boğazımı temizledim. “Biraz geri çekil istersen. Evde başkaları da var.”

Kafası karışmış gibiydi. “Ne alaka?”

“Her an içeri girip öpüştüğümüzü falan zannedebilirler.”

Gülümsedi. “Birbirimizi öldürmeye çalıştığımızı sanma ihtimalleri daha büyü...”

Beynim kısa devre yaptı. Sebebi belki de saatin geç olması ya da utanç verici bir oyunda daha onuncu hamlede atımı kaybetmemdi. Ya da bunun sorumlusu Nolan’ın temiz, tanıdık kokusu da olabilirdi. Tek bildiğim bir an önce ona bakarken bir sonraki an öne eğilip dudaklarımı dudaklarına bastırmış olmamdı.

Onu öpmüştüm.

Bu sakarca, çocukça hareketin başka tanımlaması yoktu. Nolan Sawyer’ı öpmüştüm ve...

İrkilerek, afallamış halde geri çekildim. “Özür dilerim. Çok özür dilerim. Ben...” Ayağa fırladım. Dizim tahtaya çarparak taşları devirirken elimi ağzıma götürdüm. Çok tuhaf hissediyordum.

Farklıydım. Değişmiştim.

“Mallory.”

“Bunu neden yaptığımı bilmiyorum. Çok, çok özür dilerim.” Nolan, sanki odanın ağırlık merkezi benmişim, uzayda ve zamanda var olan tek kişiymişim gibi yüzüme bakıyordu. Onu böyle görmek kalbimin boğazımda atmasına, dudaklarına tekrar yapışmak istememe, aynı zamanda da arkama bakmadan kaçmayı istememe neden olmuştu. “Üzgünüm, ben...”

“Dokunulan taş oynanır,” diye mırıldanarak doğruldu ve ben geri adım attıkça o ileri adım attı.

“Ben... Ne?”

“Bana dokundun. Artık duramazsın. Dokunulan taşı oynama kuralı.”

“Satranç mı oynuyoruz burada?” Sırtım bir engele çarptı. “Ne zaman istersem o zaman dururum.”

“Durmamayı iste o halde.” Elini kaldırıp yüzümü kavradı. Beni duvara sıkıştırmış, tepemde kule gibi dikilmişti ve ben...

böyle yapmasını hiç sorun etmiyordum. Kabullenme halim korkutucuydu. “Lütfen Mallory.”

“Bu... Şu oyunu bitirsek mi? Oynamak istediğini söylemiştin.”

“Daha çok istediğim şeyler olduğunu söyledim.”

Gözlerimi sıkıca yumdum çünkü Nolan çok *yakındaydı*. Kokusunu alabiliyor, varlığını bütün hücrelerimde hissedebiliyordum. “Bir kızı yatağa atmak yerine Kasparov’la satranç oynamayı seçen kişi sen değil miydin?” dedim asabice. Gözlerimi açtığımda yüzünde hafif bir tebessüm vardı.

“Seninle oynamayı, Kasparov’la oynamaktan daha az istediğimi mi sanıyorsun?”

“Yani. Başka ne sebep ola... Ah.” Gözlerimi tekrar kapattım. “Ah.”

“Seni öpebilir miyim?”

“Ama maçımız...”

“Geri çekiliyorum. Sen kazandın. Şimdi seni öpebilir miyim?”

“Hayır! Yani... neden?”

“Çünkü istiyorum.” Sabırla konuşuyordu. *O* böyle sabırlıyken ben neden virane haldeydim? “Sen istemiyor musun?”

“Ben...”

İstiyordum sanırım. Yani öpüşmekten zarar gelmezdi. Nolan tanıştığım en çekici erkek sayılabilirdi ve ben Tinder’daki şu “*öpüşmek fazla samimi, arkadan yapalım*” diyen tuhaf tiplerden değildim. Şimdiye dek pek çok şey yapmıştım ve hiçbirinden de pişmanlık duymuyordum. Peki şimdi beni durduran neydi?

Belki de çok istediğim içindir, diye düşündüm. Sonra bunu yüksek sesle söylediğimi duydum ve parmak uçlarımda yükselip yine o acayip şeyi yaptım. Bu küçük öpücükler on üç yaşındaymışım da okuldaki spor salonunun ücra köşelerinde gizli işler

karıştırıyormuşum gibi hissettiriyordu. Fakat bu sefer tuhaflik ettiğim için kendimi tokatlamama gerek kalmadı çünkü Nolan öpücüğüme karşılık verdi.

Bu işte pek iyi değildi. Yani en başta. Fena da değildi ama anlık bir tereddüt gösterdi ve bağlantı kuramadığımız bu kısa anda öpüşmenin iyi gitmeyeceğini düşünmeden edemedim. Belki de gecenin ortasında birbirinin yanından geçerek farklı yönlere giden iki gemiden ibarettik.

Sonra Nolan bir şey yaptı. Belki kafasını eğdi, belki de tutuşunu değiştirdi. Kendini bana yasladığında artık her şey farklıydı. Gemilerimiz çarpışırken sırtımı duvara daha da bastırdı ve bunu ne kadar çok istediğini gösterdi. En az benim kadar istiyordu. Bacaklarımın arasına süzülen bacağı, satranç tahtasında gösterdiği iddiayla kalçama doğru kayan eli, gırtlğından yükselen hırıltı sesi bunun en büyük işaretçisiydi.

Bu işte *epey* iyiydi. Sıcak, güçlü ve *detaycıydı*. Tadı da çok güzeldi ve...

Evin bir yerlerinde bir kapı açıldı. Kahkahalar ve adım sesleri yükseldi. Koridor ışığı yanarken Nolan'ı omuzlarından ittim ve neyse ki tam zamanında ayrıldık.

“Ah, dönmüşsünüz.” Odanın girişinde duran Emil hızlıca bornozunun önünü bağladı. “Ne yapıyorsunuz?”

Nolan'a baktım. Emil *kendi* arkadaşı olduğuna göre akla yatkın bir bahane bulmak ona düşmeliydi. Sorun şuydu ki Nolan gözbebekleri büyümüş, dudakları şişmiş halde bana öylece bakıyordu.

“Şey, sadece...” Boğazımı temizleyip Emil'e temkinli bir gülücük attım. “Koch'la olan maçımdan bahse...”

“Devam etme, Greenleaf,” diyen Emil buzdolabına yöneldi. “Konuşmaya dalamam yoksa Tanu tarafından öldürülebilirim. Beni buraya besin bulmaya gönderdi.” Kalan pizzaları ve üç

kapkeki yüklendikten sonra bornozunu umursamazca savurarak kapıya gitti. “İyi geceler.”

Yine Nolan’la baş başa kalmıştım.

Hâlâ bana bakmayı sürdüren Nolan’la.

“Saat geç oldu,” dedim gözlerine bakmadan. Bir öpücük yüzünden kızarıp bozardığıma inanamıyordum. *Gerçekten* de on üçüme dönmüş olmalıydım. “Yorgunum ve...”

Genç adam kafa sallayıp garip bir şey yaptı, bana elini uzattı. Sakindi. Sessizdi. Elini tutmamı umuyormuş gibiydi. Ben de tam olarak bunu yaptım ve parmaklarımı onunkilere geçirip ışıkları kapattıktan sonra beni koridorda yönlendirmesine izin verdim. İçeriden taşan boğuk seslere yorum yapmadan Tanu’nun odasını, Emil’in boş odasını ve benimki de dahil olmak üzere birkaç diğer odayı geçtik. En sonunda temiz ten ve zihin bükücü derecede iyi satranç kokan odasına girdik. Burası da tıpkı şehir merkezinde bulunan evin kanepesi gibi kokuyordu.

Nolan rahatça pantolonunu çıkardığında uzun, kaslı uzuvları gözler önüne serildi.

“Ne yapıyorsun?” deyiverdim.

Bana bakmadan tişörtünü kokladı ve çamaşır sepetine ait olduğuna karar verdi. “Yatmaya hazırlanıyorum.”

“Ben...” Neler oluyordu? *Niye senin peşinden geldim? Burada. Neler. Oluyor?* “Neden gergin değilsin?”

“Ne konuda?”

“*Tüm bu şeyler* konusunda.” Bir kendimi bir onu işaret etmiştim.

Bana bir bakış attı. “Bilmem. Doğru geliyor, belki ondandır. Ayrıca ben çok fazla gerilmem.”

Darcy bana bir keresinde yapılan bir çalışmadan bahsetmişti. Önemli maçlar esnasında zirvedeki oyuncuların kalp atışla-

rı incelendiğinde Nolan'ın her defasında en sakin ve dengeli olandı. Şu anda ben yaprak gibi titrerken onun karşımda *boxer* şortu ve Coimbra Satranç 2019 tişörtüyle gayet rahat durmasının nedeni de bu muydu?

“İstemiyor musun?” diye sordu.

“Hayır. Yani evet. Demek istediğim, evet istiyorum ama... az önce hiç beklenmedik şekilde öpüştük ve bu senin için son derece normalmiş gibi görünüyor.”

Omuz silkti. “Bana göre beklenmedik değildi.”

“Değil miydi?”

“Ben bunu aylar önce kabul ettim Mallory. Hatta belki de ilk maçımızda.”

Yutkundum. “Anlamıyorum.”

Bana doğru geldi. İki adımda dibimde bitmişti ve ben hâlâ anlaşılmaz bir nedenden ötürü titriyordum. İçimde adeta küçük çaplı bir deprem oluyor ya da yirmi şah aynı anda devriliyordu.

Sonra Nolan tekrar yüzümü kavradı. “Yanımdayım, Mallory. Kötü bir şey olmayacak. Kendine bunu isteme izni verebilirsin çünkü zaten çoktan sahipsin. Beni ele geçirdin.”

Aman Tanrım. Aman Tanrım. Tanrım. *Tanrım*. Şimdi daha da fena titremeye başlamıştım.

“Biz... sen ve ben... sevişecek miyiz?”

Onu sarsmak için özellikle böyle konuşsam da kılı kıpırdamadı.

“Hayır. Uyuyacağız.”

Bir şekilde, herhangi bir pürüz olmadan yatağa girdik. Üstümde tayt ve pamuklu tişört vardı, hiç takı takmamıştım. Bu yüzden de çok rahattım. Hayır, rahatlığımın sebebi başımı Nolan'ın göğsüne yaslamam, onun bacaklarının benimkine dolanması ya da kulağımın altında kalbinin yavaşça, dengeli bir şekilde atmasını dinlemem değildi.

“Yüzümü bile yıkamadım,” derken titremelerim minik minik devam ediyordu. Berbat haldeydim.

“Sorun değil. Coimbra 2019’un şampiyonu Antonov’du.”

Titrek sesle güldüm. “Ben... uyuyabileceğimi sanmıyorum.”

“Masal anlatmamı ister misin?” Parmakları nazikçe ensemdeki saçların arasında dolaşıyordu. “Polgar, Anand’a karşı. Yıl 1999. Açılış e4, c5.”

Homurdandım. Fakat, “Eee, sonra?” diye sorarken gülümsüyordum.

“At f3’e. Ardından d6 ve d3.”

“Hmmm.”

“Aynen.”

“Daha sonra?”

“At xd4’e. At f6’ya. At c3’e...”

Maçın ortasına gelmişti ki hayatımda ikinci kez birinin, Nolan Sawyer’ın kollarının arasında uyuyakaldım.

Yirmi Birinci Bölüm

Ertesi gün öğleden sonra üç olduğunda Nolan benimle on beş kelimedenden fazla konuşmamıştı.

At niye a5'te?

Veziri feda edebilirdi.

Benim favorim şuydu: *Ben muffin yiyeceğim. Sen de ister misin?*

Önceki gece sadece bir halüsinasyon olabilir miydi? Belki de öpüşmemiz sadece bir rüyaydı. Hatta sabah onun odasında uyanmam, komodinde bir fincan sıcak kahve bulmam da öyleydi belki. Doktora falan görünmem gereki...

“Sen ne düşünüyorsun Mal?” diye sordu Tanu. Ses tonuna bakılırsa ilk kez sormuyordu.

“Ne konuda?”

“Bu pozisyon konusunda. Sen olsan ne yapardın?” Satranç tahtasına baktım. Koch'ın geçen sene oynadığı bir oyunu analiz ediyorduk. Yani... onlar analiz ediyordu, ben kara kara düşünüyordum.

“Zayıf bir pozisyon bence. Rakip sol tarafı avantajına kullanabilir.”

“Evet. Nolan da öyle dedi.”

Kafamı kaldırıp Nolan’a baktım ve anında kızardım. Görünüşe göre artık böyle biriydim; seks bile yapmadığım biri artık benimle ilgilenmiyor mu diye düşünüp kendi kendime stres çıkarıyordum. Mahvolmuş haldeydim çünkü bütün gece dönüp durmuştum ve sabah nefesim balık restoranının çöp tenekesi gibi kokuyordu.

Bu benim için yepyeni bir bölge, yeni bir galaksiydi. Anemin, Darcy’nin, Sabrina’nın ya da Easton’ın hakkımda ne düşündüklerini umursamaya alışkındım ve başka birine yerim yoktu. Yine de...

“Katılıyor musun Greenleaf?” diye sordu Emil.

Kahretsin. “Pardon, neye?”

“Nolan’ın dediğine.”

Nolan’ın gözlerindeki ifade belirsizdi. “Fazla geç rok yaptı,” diye tekrarladı.

Tekrar tahtaya döndüm. “Hiç rok yapmasa da olurdu,” dedim, kötü halde olduğumu belli etmemeye çalışarak.

“Koch aşırı dengesiz.” Emil şakaklarını ovuşturdu. “Böyle felaket hatalardan sonra Greenleaf’le oynarken o dâhice hamleyi nasıl yapmış olabilir? Sanki bu maçları iki farklı kişi oynamış.”

“İtalya’daki kişiliği hangisi olacak, o da merak konusu.”

Kimse cevap vermedi. Nolan uzaklara daldı, ben de ahmak gibi ona daldım.

Geç saate kadar Koch’ın maçlarını analiz etmeye devam ettik. Nolan ile Emil akşam yemeği hazırlamak için kalktıklarında güneş saatler önce batmıştı. “Burada ocak sonuna kadar kalacaksın, değil mi?” diye sordu Tanu kısık sesle. Bu esnada iki

erkek, makarna suya kaynamadan önce atılır mı atılmaz mı diye tartışıyorlardı. (Nolan, “Kimin umurunda? Daha çabuk pişer işte,” derken Emil, “Sen var ya... bak sesimin tüm gücüyle vurgu yaparak söylüyorum... yemekten anlamayan zevksizin tekisin,” diye yanıt verdi.)

“Planım o yönde, evet. Sen kalmayacak mısın?”

“Ben sadece sömestr başlayana kadar kalabilirim.”

“Ah.” Nolan’la evde yalnız kalmamız ihtimalini düşündüm.

“Ah.”

“Defne de ara sıra gelip yardımcı olacaktır tabii,” diye devam etti Tanu.

Kaşlarımı çattım. Defne gelişimime katkı sağlayacağı için Nolan’ın asistanı olmamı kabul etmişti ama... “İkisinin bu kadar yakın olduklarını bilmiyordum.”

“Ah, yakından da *ötel*er. İkisi de Nolan’ın büyükbabasıyla çalışmışlardı. Yani... şeyden önce. Nolan’ın *sana* hâlâ ihtiyacı var. Dışarı yansıtmıyor ama Koch’ın ne yapacağını belirsiz olması onu bayağı sarstı. Önem verdiği *birinin* ona *önem vermesi*-ne ihtiyaç duyuyor. Yani senin gibi birinin.”

Aman Tanrım. “Tanu, Nolan ve ben...” Başımı iki yana sallayıp oturduğum yerde iyice öne kayarak ona yaklaştım. “Bazı yönlerden yakın olduğumuz söylenebilir ama onunla... birlikte değilim.”

“Ah, ilişkiler bazen tuhaf olabiliyor.” Gülümsemesi güven vericiydi. “Bak mesela, Emil ve ben de teknik olarak birlikte değiliz çünkü... Eh, onun beni hak ettiği söylenemez. Ama mesafe berbat bir şey olduğu için yakınız, anladın mı? Ayrıca Nolan senden çok hoşlanıyor.”

“Bu...” Kafamı tekrar sağa sola salladım. “Çok karışık bir durum.”

Durumu komik bulmuş, biraz da şaşırmış gibi güldü. “Eh, aranızda neler olup bittiğini bilmiyorum ama onu hiç sen varken olduğu gibi sakın ve mutlu görmemiştim. Yani...”

“Hey, ikiye iki oynamak ister misiniz?” diye lafımızı böldü Emil. “Dört kişi olduğumuza göre iki takım olabiliriz.”

Muhtemel eşleşmeleri hızlıca gözden geçirdim. Ya Nolan’a karşı oynayacaktım ya da...

Mutfaktaki Nolan, “Ben Mallory’yle takım olurum,” diye seslendi.

Tanu bana tek kaşını kaldırdığında gözlerimi yumdum ve birkaç saniye sonra Nolan mutfaktan döndüğünde açıp onun boş koltuğa oturmak yerine tek bacağını arkamdan geçirip benim oturduğum koltuğa kendini zorla sıkıştırmasını izledim.

Nefesimi tuttuğumu açık etmemek için kendimi zor tutuyordum. Her zamanki gibi çok yer kaplıyordu ve bu şekilde oturamamız mümkün değildi. Koltuktan düşecektim.

Ya da... kucağına yerleşecektim. Nolan satranç tahtasına siyah taşları dizmekle meşgul olmayan elini rahatça karnıma koymuştu. Aynı özgüvenli, rahatlatıcı ellerin dün gece de üzerimde dolaştığını düşündüm. Çok iyi hissettiriyor, aşırı güzel kokuyordu. Tanu’nun tek kaşı çok hafifçe kalkarken, en yakın arkadaşının bacaklarının arasında oturmamı pek de umursamıyormuş gibi görünen Emil piyonunu d4’e taşıdı.

“Sen başlamak ister misin?” diye mırıldandı Nolan, dudaklarını kulağıma değdirerek.

Ürperdim. Kafa salladığımda saçlarım çenesine değerken tenim alev aldı. Düşünemeyecek kadar tuhaf hissettiğim için aklıma gelen ilk hamleyi yaptım.

Atı f6’ya ilerlettim.

Nolan'ın dişlerini kulağımda hissedene dek Grünfeld Savunması'ndan ne kadar nefret ettiğini hatırlamamıştım.

Toplamda beş maç yaptık ve benim hatam yüzünden vezirimizin savunmasız kalmasıyla kaybettiğimiz bir tanesi dışında hepsini aldık.

“Bu... değişik bir hamleydi,” dedi Tanu, atını ilerleterek. Nolan boğuluyormuşçasına ses çıkarıp sanki buna şahit olmaya katlanamıyormuş gibi yüzünü boynuma gömerek sakladı. Karnıma bastırarak beni kendine çekmeseydi beynimin lapaya dönmemiş olacağını ona söylemek istedim ama nefesi enleme çarparken bunu yapamadım. Herkes bir sonraki hamleyi düşündüğü için oda sessiz olduğundan kalp atışlarını sırtımda hissedebiliyordum.

Biriyle seks dışında ilk defa bu kadar yakınlaşıyordum.

Hatta seks *dahilken* bile bu kadar yakınlaşmamıştım.

Hayatım boyunca bir satranç maçında bu denli dikkatimin dağıldığı da hiç olmamıştı. En kötüsü de Nolan'ın benimle oynadığını düşünmememdi. Ara sıra küçük bir çocuk misali çenesini omzuma koymasını ya da diğer dokunuşları ona iyi hissettirdiği için yaptığını biliyordum ama *yine de* odağımı kaybediyordum.

Tanu film izlemeyi teklif ettiğinde, “Ben yatmaya gidiyorum,” diyerek ilk kalkan Nolan oldu. Bulaşık makinesini yerleştirdikten sonra bize dalgınca el sallayıp gittiğinde onun yokluğu ve Emil'in, Aronosky'nin filmografisini eleştirmeleri arasında sıkışıp kaldığımı hissettim. Saniyeler geçtikçe daha da şişen ve patlamaya hazırlanan bir balondan farksızdım.

Bu yüzden Aronosky muhabbetini arkamda bırakıp kalktığım gibi koridora koştum. Nolan'ın kapısını tıklatmaya zahmet

etmeden açıp içeri girdim ama sanırım bu iyi bir fikir değildi çünkü tişörtünü çıkarmış, sadece kot pantolonuyla kalmıştı.

Sırtımı kapıya yasladım. *Kahretsin. Ne yapıyorum ben?*

“O vezir hamlesi gerçekten değişikti,” dedi küçük bir tebesümle. Odasına öylece dalmam güneşin batması kadar normalmiş gibi davranıyordu. Gözlerimi indirdiğimde ne kadar fit ve kaslı olduğunu fark ettim. Böyle görünmek için egzersiz yapmaya ne ara vakit buluyordu bilmiyordum doğrusu. “Gerçi Tanu ile Emil’in kazandıkları için sevindiklerine...”

“Açıklar mısın lütfen?”

“Neyi?”

“Dün gece.” Ellerimi kafa karışıklığıyla hareket ettiriyordum. “Bu sabah. Bugün. Bu gece ve *şu an*.”

Başını yana eğdi. “Aynen. Zaman tam olarak *öyle* işliyor.”

“Hayır, ben...” Gözlerimi sıkıca yumdum. “Bundan nefret ediyorum.”

“Nefret ettiğin nedir?”

“Burada sana bunu soruyor olmak. Kafamın içinde olman. Ve benim...” Yüzümü ovuşturdum. “Neyse. Aslında... umurumda değil, tamam mı? Umurumda *olmamalı*. Seni düşünmemeliyim. İlgilenmem gereken bir *ailem*, yapmam gereken işlerim var. Ama dün gece beni *öptükten* sonra sanki hiçbir şey olmamış gibi görmezden gelmen...”

“Doğru.” Kollarını göğsünde kavuşturdu. “Çünkü bu *senin* rolün, değil mi?”

“Ne?”

“İnsanları görmezden gelmek *senin* işin. Onlar bırakıp gitmeden sen terk etmek, kendini korumaya almak istiyorsun, değil mi?”

“Bu hiç adil değil.” Kapıdan ayrılıp odada volta atmaya başladım. “Durum farklı. Ben normalde... Benim *sorumluluklarım*

var. *Hayal dünyasında* gezemem, Nolan. Bana ihtiyacı olmayan biri için dikkatimin dağılmasına izin veremem. Ama sen... *sen...*”

O sırada komodininde, tıpkı zamanında babamın koltukta birikip oturmaya yer bırakmayan kitapları gibi üst üste yığılmış satranç kitaplarının altındaki bir şey gözüme takıldı.

Alman Satranç Federasyonu broşürü. Toronto’da oyun oynadığımız zamandan.

“*XO* kâğıdımız.”

“Ne?” Gelip yanımda durdu. “Ah, evet.”

Onu Toronto’dan Moskova’ya götürmüş, oradan da *buraya*, New York’a getirip bir ödül gibi saklamıştı. İçime bir sıcaklık yayıldığını hissetsem de kendimi tutup yanağımın içini ısırdım. Ama fazla dayanamadım. “Neden sakladın?”

“Seni hatırlatıyor diye.”

Kollarını kaburgama, göğüslerimin hemen altına doladığında gözlerimi yumdum. “Sana beni hatırlatan bir şeyi niye saklıyorsun?”

Omuz silktiğini hissettim. “Çünkü sen zaten sürekli aklındasın, Mallory.”

Teması kesip arkamı döndüm. Ona bu kadar yakın olmaya dayanamıyordum. Karnımın derinliklerinde hissettiğim bu çekime, yalnızca yalan ve ihanetle biteceğini bildiğim için uzun süredir kaçmaya çalıştığım şeyi düşünmeye katlanamıyordum.

“Benden ne istiyorsun Nolan? Ayrıca lütfen *gülümsemeyi* keser misin?”

“Gülümsemiyorum.” Daha da sırttı.

“Ciddiyim. Gülmeyi kesmezsen...”

“Eee? Bu bir tehdit mi?”

“Benden istediğin şey ne? Biz seninle...” Yüzümü avuçlarıma gömdüm. Bu çok yeni bir şeydi. Deneyimlediğim her şeyden

uzaktı. Riskli ve kafa karıştırıcıydı. “Neden kafamın içindesin anlamıyorum.”

“Sen de benim kafamın içindesin.”

Homurdanarak kendimi ona bakmaya zorladım. Artık gülümsemiyordu. “Söyle. Benden ne istiyorsun?”

“Her şeyi istiyorum.” Sesi sakindi. Gerçekçiydi. Kıyafetlerle alakası olmayan bir çıplaklık barındırıyordu. “Ben her şeyimi vermeye hazırım.” Alnını yavaşça eğip benimkine değdirdiğinde gözleri burnunun üzerinde birleşmiş gibi göründü. Tek duyabildiğim nefes alışverişlerimizin sesiydi. O anda içimde bir şeyin tam olması gereken yere oturduğunu hissettim. “Ya sen Mallory?”

Cevap vermedim. Bunun yerine yapmam gereken şeyi biliyordum. Çenemi kaldırıp onu öptüğümde gereken mesajı iletmış oldum.

Dünkünden daha iyi bir deneyimdi. Onun kolları beni şifonyere hapsederken ben kollarımı boynuna sardım. Ellerimi gün ışığı sıcaklığındaki geniş, pürüzsüz sırtında gezdirdim. Ağzımı açtığımda altdudağımı yalayıp dilini benimkine değdirdi; birazcık beceriksiz ama yakıcı, ısrarcı ve çok lezzetliydi. İkimizden de yükselen çaresiz, heves dolu sesler utanç verici olabilirdi ama sorun değildi.

Bir daha asla nefes alamayacakmış gibi hissetsem de önemsemiyordum.

“Yavaş ol,” dedim. “Biz...”

“Her günün her saati bunu düşünüyorum.” Avucunu sırtımda kaydırды; vücudum ellerinin altında piyon gibiydi. Bizi döndürdü ve saniyeler içinde kendimizi açık yatakta bulduk. Bükülmüş çarşaf omurgama batıyordu. “Sen dünyanın en güzel satrancını oynayıp gördüğüm en iyi hamleleri yaparken ben seni altıma almayı hayal ediyorum. Kahretsin, bu çok sinir bozucu.”

Üstümüzde çok fazla kıyafet vardı ve birden sabırsızlanmaya başladım. Çıplaklık istiyordum. Teninin tenime değmesini istiyordum. Karnımda sertleşmiş aletini hissederken onunla ısınmak, yapış yapış olmak istiyordum. Aramızda ruhlarımızı açan bir samimiyet, bir aşinalık vardı. Daha önce yaşanan hiçbir şeye benzemeyen bir şey.

“Sen...” Ellerimi karın kaslarından aşağı kaydırıp kotunun belinde durdum ve sonunda ondan beklediğim minik tereddüdü hissettim. “İstemiyor musun?” diye sordum.

Yutkunurken boğazı hareket etti ve dolgun dudakları bir saliseliğine titredi. “Sen gerçek misin?” Aramızdaki hava kabarıp kabından taşıtı. “Bazen seni hayal etmiş olmaktan korkuyorum. Sadece zihnimde yaşıyormuşsun gibi geliyor.”

“Ben buradayım,” dedim nefes nefese. Sıvı sıcaklıktan oluşan bir havuzdum.

“Ne yaptığıma dair hiçbir fikrim yok,” dedi, kulağımın altını hafifçe ısırırken.

Ürperdim. “Yardımcı olabilirim,” dedim, nöronlarım kaynayıp jöleleşme noktasına gelmiş olsa da.

“Öyle mi?”

“Satranca benziyor. Ben bir şey yapacağım...” Kotunun ilk düğmesini yavaşça açtığımda nefesinin kesildiğini duymaktan çok hissettim. “Sonra sen başka bir şey yapacaksın.”

Beni yukarıdan incelerken nereden başlayacağına karar vermeye çalışır gibiydi. Sonra işaretparmağını tişörtümün eteğine geçirip yukarı doğru çekştirerek sutyenimin hemen altında durdu ve uzunca bir süre göbeğime baktı. “İlk seferim olduğu için bana avantaj tanınmasını istiyorum.”

“Eşitlik sağlamak istiyorsun yani.”

“Benim *iki* hamle hakkım olsun.”

Güldüm ama ellerimi kafamın üzerinde duvara mıhladığımda kendime geldim. Ne yaptığını bilmiyor olabilirdi ama planları, fantezileri, stratejileri, lehine kullanabileceği zengin bir iç dünyası vardı.

“Umarım bunu da satrancı sevdiğin kadar seversin,” dedim ciddiyetle.

Küçük bir tebessümle cevap verdi. “Çoktan sevmeye başladım.”

Düzenleme
Ny.ozlem

Yirmi İkinci Bölüm

Sabah erkenden gözlerimizi açtık ve uykulu halde ellerimizle çok güzel hissettiren ama prezervatif gerektirmeyen şeyler yaptık. Bende sadece bir prezervatif vardı, kim bilir ne zamandan sırt çantamda kalmıştı. Nolan’da ise hiç yoktu. Görünüşe bakılırsa ikimiz de kendimizi bunun gerçekleşmeyeceğine inandırmıştık. Başka çaremiz olmadığı için kollarını bana sardı ve hızlı nefes alışverişlerinin yavaşlamasını dinlerken göğsüne yaslanıp kendimi uykuya teslim ettim.

Nolan’ın komodinde titreyen telefonuyla tekrar uyandığımızda güneş gökyüzünde yükselmişti. Esneyerek, “Evet?” diye cevap verirken sesi aşırı yüksekti. Ya da belki de değildi. Belki bedenlerimiz birbirine yapıştığı, bacaklarımız birbirine dolandığı için böyle hissediyordum. “*Uyuyordum çünkü,*” dedi boştaki elini saçlarımın arasına daldırarak beni kendine iyice yaslarken. “Evet. Tabii. Olur.” Sesi umursamazdı. Sabaha karşı üçte bana kıpırdanıp durmayı kesmemi söyleyen Nolan’ın leziz, sıcak bir versiyonuydu bu. Gerçek hayat değilmiş gibi hissettiriyordu. “Hı hı.” Yarı kapalı, yorgun gözlerine ve şişmiş dudaklarına

baktım. Kokusu muhteşemdi. Teninin altına gömülmek istiyordum. Bacaklarının arasında kıpırdanmak, geniş göğsüne yapışıp orada yaşamak istiyordum.

“Tabii. O da burada, dur sorayım.”

Nolan telefonunu omzuna bastırırken gözlerimi kocaman açtım. “Ne?” diye fısıldadım. “Burada olduğumu söylemesene! Neler düşünürlers sonra.”

Bana aklı karışmış gibi baktı. “Burada olduğunu düşünürlers.”

Homurdanarak yüzümü boynuna gömdüm.

“Bir bağış etkinliği varmış ve birileri birlikte oynamamızı istiyormuş. Rakibimiz...” Telefonu tekrar kulağına götürdü. “Kime karşı oynayacaktık?” Hattın diğer ucundan net bir kadın sesi geldi. “Teknoloji endüstrisinden biriymiş,” dedi bana. Sonra tekrar telefona döndü. “Yine mi Bill Gates? Elle, adam satrançta çok *kötü*. Maçı bir dakikadan fazla devam ettiremiyorum. Evet, tamam. Seni sonra ararım.” Telefonu kenara atıp beni kendisine bastırarak battaniyeyi kafalarımızın üzerine çekti.

Ve dış dünya tamamen kayboldu.

“Elle kim?” diye sordum.

“Menajerim.” Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. “Ona ne diyeyim? Oynar mıyız?”

“Ne zaman olacakmış bu etkinlik?”

“Baharda.”

“Teknoloji endüstrisi ne alaka?”

“Herhalde bu endüstri satrançtan tahrik olan insanlarla dolu.”

Aslında bu şaşırtıcı şekilde mantıklıydı. “Neden menajerin var ki?”

“Bütün profesyonel oyuncuların vardır. Senin de ihtiyacın olacak.”

Biliyorsun ben profesyonel olmayacağım, Nolan. “Elle”i tavsiye eder misin?”

“Asla. Korum kendini.”

Güldüm. “Bu hayır etkinliğini... biraz düşünebilir miyim?”

“Tabii.”

Pamuklu çarşafaların arasında imkânsız bir yakınlıkla, sessizlik içinde yattık. *Dün gece gerçekten yaşandı mı? Kendimi bir rüyaya sıkışmış gibi hissediyordum. Sen de benim yaşadıklarımı yaşadın mı?*

Sonra Nolan alnıma bir öpücük kondurarak, “Günaydın,” dedi ve her şey ısındı, güzelleşti, yeniden doğru gelmeye başladı.

Nolan’da poker suratı diye bir şey yoktu. Yalan söylemeyi, kandırmayı ya da saklamayı başaramıyordu. Buna zahmet de etmiyordu.

Su almak için satranç tahtasından her ayrıldığımda küçük bir gülümsemeyle hareketlerimi izliyor, diğer üç Büyükusta bizden birkaç metre ötede Fransız Savunması’ndan bahsederken sırtımı buzdolabına yaslayarak beni öpüyor, gün batarken elimi tutup beni karda yürüyüşe çıkarıyordu. Birdenbire sağlıklı alışkanlıklar edinmişti.

Keşke bundan hoşlanmadığımı söyleyebilseydim ama her saniyesine bayılıyordum.

Bu çocukta ilgi çekici, acı verici şekilde dürüst bir özgüven vardı. Dün gece *gerçekten* çok güzel geçmişti ama aynı zamanda onun ilk seferiydi, *ikimizin* ilk seferiydi ve bu yüzden de biraz telaşlı, biraz dağınıktı. Fısıltıyla sorulan sorularla, deneme yanılmalarla doluydu. Vücudumda dolaşan elleri cesur olsa da deneyimsiz ve ihtiyatlıydı ama bu sabah diğer erkeklerin yapacağı

gibi kırılgan erkekliğinde boğulmaktansa samimiyetle mutlu görünüyordu.

Gerçi çıkardığım sesleri, kesik nefeslerimi düşününce... sanırım böyle görünmeye hakkı vardı.

“Üç yıl önce Evans Gambiti kullandığına inanamıyorum,” dedi, yeni analiz ettiğimiz Koch maçına ithafen. Kardaki ayak izleri benimkilerin iki katı büyüklüğündeydi.

“Eh, kötü bir fikir olduğu açık değil mi? Thagard-Vork onu ezip geçmiş sonuçta.”

“Yine de... satranç oynamayı öğrendiğim haftadan bu yana Evans’ın kullanıldığını görmemiştim.”

Gülümsedim. “Ne zaman öğrenmiştin bu arada?”

“Ne?”

“Satranç oynamayı *ne zaman* öğrendin?”

“Hatırlamıyorum. Muhtemelen Wikipedia’da vardır.”

“Muhtemelen. Ama kardeşimin aksine ben orayı okumayı tercih etmiyorum. Bilirsin, sınırlar falan.” Montundan çekerek onu durdurdum. Hava buz gibi olduğu ve kendiminkileri getirmeyi unuttuğum için onun eldivenlerini takmışım. Nolan ellerime nasıl kocaman geldiklerini görünce gülümsedi. “Yine de bilmek istiyorum.”

“Sanırım... beş yaşındaydım. Ama altıyı geçene dek *tam olarak* anlamamıştım.”

“Büyükbaban mı öğretti?”

“Sayılır. O zaman bir sürü insanı eğitiyordu, ben de... etrafında olmak istiyordum diyelim. Tanıdığım en havalı insan oydu, bu yüzden de bana ilgi göstermesini arzu ediyordum.”

“Annenle baban istemiyorlar mıydı?”

Omuz silkti. “Babam pisliğin tekiydi. Böyle olmasaydı bile onda satranç ruhu yok. Küçükken ben sürekli puzzle’ları, legoları ya da oyuncakları düşünmeye saatlerimi harcar, çalışma mantıklarını analiz etmeye çalışırdım. Neden bunu yaptığımı anlamaz, bende bir sorun olduğunu düşünürdü. Beni bir sürü spora yazdırdı. Hızlı ve uzun olduğum için hepsinde iyiydim ama hiçbirisi de...”

“Satranç değildi.”

Kafa salladı.

Babamı, onunkinden ne kadar farklı olduğunu ve beni nasıl sürekli satranca yönlendirdiğini düşündüm. Fakat hayatta olsaydı muhtemelen biz de Nolan’la babası gibi ayrı düşmüş olurduk. Yollarımız çok ayrı olsa da karşılaştığımız sonuçlar aynıydı. “Ebeveynlerinden nefret mi ediyorsun?”

Hafifçe güldü. “Sanmıyorum. Onları fazla düşünmüyorum. Bir süredir aklıma gelmediler.” Yutkundu. “Nedense bu daha çok can acıtıyor.”

Uzanıp elimi montunun cebine daldırdığımda derin bir nefes verip serin havada küçük bir bulut oluşturdu. “Büyükbabam varken sorun değildi çünkü ona güvenebilirdim. O da benim gibi bir çocukluk geçirmişti. Annemle babam boşandıklarında benimle ilgilenmeleri gerektiğini de unuttular. Annem tekrar evlendi. Sonra babam da evlenecek birini buldu. Yeni karısı hamile kalınca neredeyse rahat bir nefes aldım çünkü haftalarca büyükbabamla kalabiliyordum. Sadece o ve ben vardık. Sürekli ama sürekli satranç oynuyorduk.”

“Hiç kazandın mı?”

“Ah, hayır. Uzun süre kazanamadım. Belki dokuz on yaşlarında kazanmışımdır. Ama o zaman da biraz korktum açıkçası. Büyükbabam da benim gibi kaybetmekten nefret ederdi. Bu yüzden bana kızacağını düşündüm. Aksine...” Başını iki yana salladı. “... o gün onu ilk kez o kadar mutlu gördüm.”

“Demek ki kaybetmekten senin kadar nefret *etmiyormuş*.”

“Bence...” O durunca ben de durdum. “Bana bir keresinde demişti ki bazı insanlarla oynarken mesele kaybetmek ya da kazanmak değildir.” Konuşurken gözlerimin içine bakıyordu. “Bazı insanlarla tek yapmak istediğin oynamak olur. Uzunca bir süre ona inanmadım aslında.”

“Öyle mi?” Bakışlarımı uzağa, batan güneşe doğru çevirdim. “Ben hâlâ Koch’a nasıl yenildiğimi düşünüyorum. Her günün her saati.”

“Biliyorum.”

“Aklımı okumayı kes.” Karnını dürttüğümde elimi tutup kendine çekti. “*Sen* yenilgiyle nasıl başa çıkıyorsun?”

“Çıkmıyorum.”

“Yani kendini sürekli bok gibi hissetmekten başka bir şey yapmıyor musun?”

“Zirvede olabilmek için kaybetmekten nefret etmen gerekir. Bu genlerin aynı kromozomda olduğuna neredeyse eminim.”

“Bu yüzden mi kaybedince deliriyorsun?”

“Aynen. *Sen de* kaybedince bu yüzden o kadar kötü hissediyorsun.”

Gülümsedim. “Ne yalan söyleyeyim, aynen öyle. Küçüklüğümüzde Easton’ın bütün maçları kaybetme konusunda neden o kadar rahat olduğunu anlayamazdım. Bense berabere kaldığımda bile bunalıma girerdim.”

“Easton kim?”

“Ah, en yakın arkadaşım.” Yutkundum. “Yani eskiden öyleydi.” Kafasını salladı. “Vezirini mi aldı, ne yaptı?”

“Hayır. Şey... şehirden ayrılıp Colorado’ya üniversiteye gitti.”

“Ah.”

“O zamandan beri de ondan pek haber alamadım.” İçimi çektim. “Sen Tanu ve Emil’le iletişimi nasıl sürdürüyorsun?”

“Bizim arkadaşlığımız aynı değil. Emil hâlâ New York’ta ve yurttan nefret ettiği için sürekli benim evde takılıyor. Eh, Tanu’yu da tanıyorsun. Onu başımdan savmak için çok uğraşmam gerekiyor.”

“Evet.” Sesimin kıskanç çıkmamasına özen gösteriyordum. “Easton artık beni sıkıcı ve yavan buluyor. Neden bilmiyorum. Belki de onunla bira oyunları oynamadığım içindir.”

“Sana öyle mi söyledi?”

“Hayır ama hissediyorum.”

“Yanlış varsayımda bulunuyor olabilir misin?”

“Hayır.”

Kafa salladı. Bana yalan söylemeye, her şeyi hayal ettiğime ikna etmeye çalışmamasını çok seviyordum. “Onunla yüzleşmeyi düşündün mü?”

“Hayır. Ben... onun acımasını değil, kendi de istediği için yanımda olmasını istiyorum.”

“Ah, evet.” Anlıyormuş gibi kafa salladı ve çenesini montunun kalkık yakasına sokuşturdu. “Sorumlu olmayı seviyorsun.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Avantajlı tarafta olmayı, diğerleri için bir şeyler yapıyormuş gibi hissetmeyi istiyorsun. Kontrolün elinde olması hoşuna gidiyor.”

“Hayır.” Kaşlarımı çattım. “Öyle bir şey yok.”

“Birilerine ihtiyaç duymaktansa sana ihtiyaç duyulan yerde olmak senin için daha kolay bence. Riski ve karmaşa daha az, değil mi?”

“Ama bu doğru değil. Mesela Sabrina’ya göre ailem artık para dışında hiçbir konuda bana ihtiyaç duymuyor. Easton’a gelince, ortadan kaybolmayı seçen oydu. *Sen de* bana kesinlikle ihtiyaç duymuyorsun.”

“Duyuyorum.”

Alaycı bir nefes verdim. “Hadi ama. Milyonlarca yardımcın, dolusuyla hayranın var. Tanu ile Emil yanında, korkutucu biri olsa da menajerin Elle de hep seninle. Basını ve *dünyanın* geri kalanını saymıyorum bile.”

“Mallory.” Beni durdurduğunda yüz ifadesi ciddiye. “Satranç, insanı yalnızlığa sürükler. Çevrende ekibin olabilir ama tahtanın başında tek başına kalırsın. Kendin oynar, kazanır ya da kaybedersin. Evine gittiğinde yine yalnız olursun.” Gökyüzünde kalan son ışıkları izlerken gözleri hiç olmadığı kadar karanlıktı. Sonra yüzünü yine bana çevirdi, sarı saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı ve hiç beklemediğim bir şey sordu. “Benimle İtalya’ya gelir misin?”

“İtalya’ya mı?”

Kafa salladı. “Dünya Şampiyonası’na.”

“Ben... Neden?”

Âdemelması hareket etti. “Altı yıl önceki ilk şampiyonamda büyükbabam yanımdaydı. Sonrasında hep yalnızdım.”

“Tanu ile Emil orada olacak.”

“Evet ama...” Beynindeki çarkların döndüğünü görebiliyordum; anlatılması zor, bulanık bir duyguyu ifade etmek için doğru sözcükleri bulmaya çalışır gibiydi. “... benden önce *birbirleri için* orada olacaklar.”

Bir şekilde bunun ne demek olduğunu çok iyi anlıyordum. Bunu ben de hissediyorum, demek istedim. Ben de aynı şekilde hissediyorum. Etrafımızdaki herkes aynı bağ dokusunun parçaları ama sen onlara bağlı değilsin sanki.

Kalbim daha hızlı çarpmaya başladı çünkü bu bir eşikti. Asla geri alamayacağım önemli bir karardı. Evet dersem Nolan ve ben tamamen farklı bir şey olacaktık. Bireysellikten çıkacaktık. *Bir araya gelecektik.*

O halde hayır demeliydim. Muhtemel tek cevap buydu. Kimse için bir yerlere gitme sözü veremezdim çünkü benim sorumluluklarım, görevlerim vardı. Yine de...

“Orada olmamı istiyor musun?” diye sordum.

Hemen başıyla onayladı.

Soğuk elini iki elimle tutup yüzüme doğru kaldırdım ve avucunun tam ortasına, kader çizgisinin kalp ve baş çizgileriyle çakıştığı noktaya bir öpücük kondurdum.

“O zaman orada olacağım.” Güneşin son ışıkları da karların arasında kaybolurken ona gülümsedim. “Senin için.”

O akşam, Koch’ın birkaç Challengers maçını analiz ettikten sonra sonuçlara fazla kafa yormaktansa sekizde yatağa gitmeye karar verdik.

Evet, biraz erkendi. Evet, sıkı çalışıp stratejiye odaklanmamız, taktikler geliştirip hazırlanmamız gerekiyordu.

Masada karşılıklı oturup bakışmamalı, Tanu tutkulu bir şekilde Velveeta’nın resmi olarak peynir sayılamayacağını savunurken birbirimize gülücükler atmamalı, bulaşık makinesini yerleştirirken ellerimizi gereksiz yere birbirine değdirmemeliydik.

Odasına adım attığımız anda birbirimizin üstüne atlamak da yapmamamız gereken bir şeydi. Sırtımı kapıya yasladığım anda Nolan göğsünü bana bastırmış, beni derin derin öpmeye başlamıştı. Öpücük aslında tanıdıktı ama altında yatan sabırsızlık, bir dakikayı bile ayrı geçirmeme isteği, aynı hevesi Nolan’da da görmek benim için çok yeniydi.

“Hâlâ prezervatifimiz yok,” dediğimde boğazıma doğru homurdandı, sonra bir adım geri çekildi.

“Gidip Emil’den isteyeceğim.”

“Hayır. *Olmaz.*”

“Niye?”

“Bilmelerini istemiyorum.”

“Mallory.” Elmacıkkemiğime bir öpücük kondurdu. “Zaten biliyorlar.”

“Evet ama *o şekilde* bilmiyorlar ve...” Şimdi inleyen bendim. “Yarın eczaneden alırız, tamam mı?”

“Yarın mı?” Geri çekildiğinde öyle dehşete düşmüş görünüyordu ki gülerek yüzüne bir öpücük kondurmadan edemedim.

“Yarına kadar *başka* şeyler yapabiliriz.”

Parmakları omurgamda kayarak her omura masaj yaptı. “Ne gibi şeyler? Kar küremek mi? Boyama yapmak mı?”

Dudaklarına doğru güldüm. “Çok seçenek var.”

“Lütfen listede neler olduğunu söyleyebilir misin? Bu işte *çok* yeniyim de.” Eli kotumun belinden içeri kaydığında keskin bir nefes aldım.

“Yasak hamle.”

“Hakem çağırılım mı?”

“Bence...” Telefonum çaldığında Nolan homurdandı. Ben de inleyerek elimi aramıza daldırıp cebimden telefonu çıkardım.

“Defne arıyor.” Bu arama beni aylar öncesine, Nolan’ın kanepesinde uyuduğumuz zamana götürmüştü. Defne’nin zamanlaması gerçekten *berbattı*.

Nolan, “Açma,” diye emretti. Ben de zaten yapmak istemiyordum. Telefonu şifoniyere bıraktım ve telaşlı, ısrarcı, hevesli şekilde yine birbirimizi bulduk. Nolan önümde diz çöküp panto-

lonumun düğmesine uzandı. “Eee,” dedi kalça kemiğime doğru. “Yapabileceğimiz şeylerden bahsediyorduk. Acaba içlerinde...”

Yine telefonum çalmaya başladı. Ama hayır, bu sefer Nolan’inkiydi. “Siktir,” diye hırlayarak telefonu cebinden çıkarıp benimkinin yanına attı.

O sırada ekran gözüme takılınca gerildim. “Bir dakika. Arayan Defne.”

Defne, buraya geldiğimden bu yana bir kez bile aramamış, ara sıra mesaj atmakla yetinmişti. Şimdi böyle araması...

Hareketsiz kaldık.

Nolan’ın telefonu titremeyi kesti. Bir saniye sonra benimki tekrar çalmaya başladı.

Nefes nefese bakıştıktan sonra Nolan genzinden sinirli bir hırıltı çıkarıp yüzünü karnıma gömdü. Hafifçe titreyen ellerini belime doladığında bunu telefonu açmam için onay olarak aldım.

“Selam De...” Nolan tişörtümü kaldırmış, göbek deliğimle oynuyordu. Nefesim kesildi. Kıkırdayarak iç geçirip onu itmeye çalıştım ama engelleyemedim. Göbeğimin altında diliyle bir yol çizerken sonunda, “Selam Defne,” demeyi başardım. “Nasıls...”

“Mallory, seni almaya geliyorum. Derhal New York’a geri dönmek zorundasın.”

Yirmi Üçüncü Bölüm

“Koch hile yapmış da ne demek? O kadar kameranın önünde nasıl...”

“Biri görüntülerle oynamış.”

Defne’nin hoparlördeki sesi cızırtılıydı. Eyaletlerarası otolyolda ilerlerken arka plandaki gürültüler yükselip alçalıyordu. Nolan’la bense yatağın kenarına oturmuş, birbirimize bakıyorduk. Saçları öpüşmemizin ardından hâlâ dağınıktı ve yüz ifadesini okumak güçtü.

“Habire kalkıp volta atıyordu, hatırlıyor musunuz? Görünüşe göre dirseğinde bir akıllı saat varmış ve satranç tahtasından her ayrıldığında kameraların olmadığı bir yere gidip... kim olduğunu bilmediğimiz biriyle iletişime geçiyormuş. Muhtemelen bir satranç motoruna erişimi olan biridir. Çünkü görüntülerde iki örnek var ve biri de sana karşı son hamlesini yapmasından hemen öncesine ait.”

“Şerefsiz pislik,” diye mırıldandı Nolan. Çenesini sıkmış, iri yumruklarından birinin arasına çarşafı sıkıştırmıştı.

“Peki bu ne anlama geliyor?” diye sordum Defne’ye. “Dünya Şampiyonası için yani.”

“FIDE henüz resmi bir bildiri yayımlamadı ve Koch hâlâ inkârlarda. Dava açacağına dair tehditler savuruyor. Ama Mal, kanıtlar ortada. Onu diskalifiye edecekler.”

“Koch diskalifiye olursa...” Neler olabileceğini düşündüğümde göğsümde bir hayal kırıklığı düğümü oluştu. “Bu, Nolan’ın hükmen galip sayılacağı anlamına mı geliyor? Çalışmayı bırakacak mıyız?” Bu tahmin ettiğimden daha zor olacak gibiydi. Uzun, sessiz bir süre boyunca bu gerçeğe yüzleştim. Bu esnada Nolan bana daha da anlaşılmaz bir yüzle bakıyor, Defne sesli şekilde nefes alıyordu.

“Mal,” diye başladı. “Sen...”

Nolan, “O anlama gelmiyor,” diyerek araya girdi.

“Ne anlama geliyor o zaman?” Kafam karışmış şekilde ona baktım. “Challengers’ı yeniden düzenleyemezler.”

“Buna gerek yok,” dedi sakince.

Aramızdaki boşluk birdenbire manyetik bir alana dönüştü ve gerçek, kafama dank etti.

Buna gerek kalmayacaktı çünkü zaten Challengers’ın bir ikincisi vardı.

Koch’a karşı kaybedene dek kazanacağına inancı tam olan biri. Ben.

“Ama biz... Nolan ve ben...” Şaşkınlıkla kafamı iki yana salladım. “Nolan ve ben uzun süredir beraber çalışıyoruz.”

“Ben de bu yüzden seni almaya geliyorum Mal. Bir süre sonra orada...”

Nolan telefonu akıl hocamın yüzüne kapattı. Telefon anında yeniden titremeye başladı ama görmezden geldik. Onun gözleri üzerimdeyken ne hissedeceğimi, ne düşüneceğimi bilemedim.

“Özür dilerim. Ben...” Yataktan kalkıp kitap yığınına izledim. Zihnim deli gibi çalışıyordu.

Eğer Defne haklıysa, eğer FIDE beni galip ilan ederse... bu, üç milyon dolar anlamına gelirdi. Ev kredisini öder, annemin ihtiyacı olan tüm ilaçları alır, kardeşlerimin üniversite harçlarını öderdim. Kahretsin, *kendi* üniversite harcımı bile ödeyebilirdim. Ömür boyu rahat yaşardık.

Fakat bunun için annemle Sabrina’ya her şeyi açıklamam gerekirdi ve öğrenince benden nefret etme şansları yüksekti. Bir de en büyük sorun vardı: Nolan. Daha üç dakika önce onunla sarmaş dolaştım. Haftalardır asistanı olarak yanındaydım. Zayıflıkları, stratejileri, taktikleri üzerinde çok çalışmıştık. Şimdi onunla karşı karşıya gelmek, güvende tutacağıma emin olarak anahtarını verdiği evini soymak gibi bir şey olurdu. Ahlaka asla sığmazdı.

Aman Tanrım.

Nolan’ın nasıl berbat hissettiğini, nasıl dehşete düştüğünü hayal edemiyordum. Oyun stili hakkında öğrendiklerimi kendi lehime kullanacağım fikri onu korkutuyor olmalıydı.

Güvence verme amacıyla arkamı döndüm ama...

O gülümsüyordu.

“Ne? Neden bu kadar mutlu görünüyorsun?”

“Çünkü bu mükemmel oldu. Çünkü karşımdaki sen olacaksın.” Bana yaklaşırken öyle bir sırıtıyordu ki nadiren ortaya çıkan gamzesini görebiliyordum. “Seninle bunu yapabileceğiz.”

“Ben... hayır. Yapamayız.”

“Bence yapabiliriz.” Kollarını uzattığında beni sarmasına izin verdim.

“Düşünmem gerek.”

“Tabii, istediğin kadar düşün. Sesli de düşünebilirsin.” Dudaklarını boğazıma bastırdı. “Ben her yerini öperken düşünebilirsin.”

Ben gülerken parmakları tekrar kotumun düğmesine indi. Bunu o kadar çok istiyordum ki nefesim kesiliyordu.

“Bunu... hayal etmeme izin verir misin?”

“Eğer ben...” Geri çekilip hevesli, mutlu yüzüne baktım. Birdenbire ben de onun kadar mutluydum. Gerçekten olacaktı. Satranç tahtasında karşı karşıya gelecektik. “Yani öyle bir şey olursa gitmem gerekir mi?”

“Hayır.”

“Ama birlikte çalışamayız ve...”

“O zaman çalışmayız. Ben odamda çalışırım, sen de evin geri kalanını alabilirsin.”

“Stratejilerini biliyorum, Nolan. Nasıl hazırlandığını biliyorum. Ve...” O yakışıklı, inatçı, mutlu yüzünü ellerimin arasında tutmak için yukarı uzandım ve kendime engel olamayıp altdağını ısırdım. “Bu çok saçma. Sen neden böyle mutlusun ki?”

Gülümsemesi titremedi bile. “Bilmiyor musun gerçekten?”

Kalbimin atışları hızlandı.

Hızlanan kalbim, ona karşı hissettiğim şeyler yüzünden neredeyse göğsümden dışarı fırlayacaktı. Gitmek istemiyordum. Onunla kalmak, yatağında uyumak, sabahları beden bedene uyanmak, fazla pişirdiği makarnasını yemek, diş macununu paylaşmak ve ruh hallerini avucumun içi gibi bilmek istiyordum.

“Nolan,” diye fısıldadım dudaklarına doğru.

“Mallory.”

“Telaşa kapılma,” dedim, çoğunlukla kendime. “Ama bence bir so...”

Kapı aniden ardına kadar açıldı.

“Aman Tanrım, tatlı İsa bebek aşkına, haberi gördünüz mü? Ayy, özür dilerim bu arada.”

Nolan hüsrarla hırladı. Birbirimizden ayrılıp, kapıyı tıklatmaya bile zahmet etmeyen Tanu’ya dönmemiz bir dakikamızı falan aldı.

“Koch hakkındaki mi?” diye sordu Nolan, çatallanmış sesiyle. Sonra ayrı kalmaya dayanamıyormuşçasına elini belime koydu. Ben de ona yaslandım.

“Hile yapmış, kuş beyinli kaltak! Satranç motoru kullandığını tahmin etmeliydik!”

Sırıttım. “Gerçekten de öyle.”

“TikTok’taki videosunu gördünüz mü? Şerefsizlerin şerefsizi olduğunu kanıtlıyor resmen.”

Nolan gözlerini kırıştırdı. “Ne videosu?”

On saniye sonra Koch (@bigKoch; ıyy bu çocuktan tiksiniyordum) ekranda konuşuyordu. Arkasındaki duvarda kendisinin ironi amaçlı olmayan yağlı boya bir portresi vardı ve Alman aksam her zamankinden daha yoğundu.

“Ben asla hile yapmadım. O görüntüler sahte. Avukatlarım FIDE’yle çoktan iletişime geçtiler. Herkes, Venedik’e gidip Sawyer’ın kışını tekmeleyeceğime emin olabilir.”

Arkamdaki Nolan kısık sesle alaycı bir nefes verdi.

“Ah, şimdi bir tane daha paylaştı,” dedi Tanu. “Bakalım daha ne kadar alçalmış.”

“Bunun arkasında Sawyer’ın ekibinin olduğunu öğrenmek beni hiç şaşırtmaz. Benimle karşılaşmaktan ölesiye korkuyordu çünkü kaybedeceğini biliyordu. Bu yüzden de önlemini çok önceden almak istedi. Sevgilisine Challengers Turnuvası’nda bir yer ayarlamakla kalmadı, Zugzwang’daki stajyerliğinin ücretini

de ödedi. Sırf rakibini kendi belirlemiş olmak için. Dünya Şampiyonu unvanını kaybetmemek adına turnuvadaki en güçlü ismi, yani beni alaşağı etmek için ne gerekiyorsa yaptı.”

Öfkeyle kaşlarımı çattım. “Böyle milletin karşısına çıkıp yalan yanlış şeyler söylemeye hakkı var mı? Yasal olarak yani?”

Avukatlık bölümüne hazırlık okuyan Tanu’ya baktım. Beklediğim şey, “Tabii ki de yok,” cevabıydı ama o, içimdeki tüm ısıyı emip alan suçlu bir bakışla beni izliyordu.

“Yanılıyor,” dedim yarı soru sorar gibi. “Söyledikleri doğru değil. Nolan’ın stajımla alakası yok. Beni Challengers’a aldıranda o değildi ve...”

Arkamı döndüm. Nolan sessizdi ve gözleri normalden daha karanlıktı.

Başımı iki yana salladım. “Hayır.” Yutkunduğumda boğazımda cam parçaları varmış gibi hissettim. “Hayır.”

“Mal. Nolan, çok özür dilerim,” deyiverdi Tanu.

“Bizi yalnız bırakır mısın?”

“Videoda bundan bahsedeceğine dair hiçbir fikrim yoktu. Bildiğini bile bilmi...”

“Tanu.” Nolan üstelediğinde Tanu anında odadan çıkıp kapıyı ardından kapattı. Beynim mahvolmuş durumdaydı. Bu... hayır. Hayır. Siktir gitsin.

“Defne biliyor muydu?” diye sordum. “Kulübe para ödediğini yani. Bana birkaç bağışçıdan söz etmişti ama...”

“Biliyordu,” dedi Nolan sakince.

Dişlerimi sıktım. “Tabii. Tanu da biliyordu. Bu yüzden Emil’in de işin içinde olduğunu düşünüyorum. Koch’a kadar ulaştığına göre...”

“Zugzwang’a yaptığım bağışı FIDE’ye bildirmek zorundaydım. Sanırım bu şekilde öğrendi. Ama bunun ikimizle bir alakası yok.”

“Nasıl alakası olmaz? *Tabii ki* de var.” Son altı ay, benim sonradan katıldığım bir partiden farksızdı. Ya da belki de hâlâ eli kolu bağlanmış halde bir dolabın içindeydim. “Evime gelmek, ışıkların sayende açık olduğunu bilmek eğlenceli miydi bari?”

Belki de minnettar hissetmeliydim ama tek hissettiğim kandırıldığım, manipüle edildiğimdi. Tıpkı babamın Hoboken’deki bir turnuvarın hakem salonunda o kadını öpmesi ve bana hiçbir anlamı olmadığını söylemesi gibi.

Bana yalan söyledin. Bunu nasıl yapabildin?

“Gerçekten o şekilde düşüneceğime inanıyor musun Mallory?” Yumruklarımı sıkıp açtım. O da elini saçlarından geçirdi. “O ilk karşılaşmamızda hayatımda gördüğüm en iyi satrancı oynadın. Bu yüzden sana fırsat tanımak...”

“Kabul edeceğimi nereden biliyordun?”

“Bilmiyorum. Sadece umut ediyordum. Bektan bir araba tamircisinde çalışıyordun ve oradan *kurtulman* gerekiyordu.”

“Bektan oto tamircimi nereden biliyorsun? Aman Tanrım.” Karın boşluğuma bir yumruk atmış gibi geri çekildim. “Bob’ın beni kovmasını da mı bir şekilde sen sağladın?”

Rahatsızlıkla kollarını iki yana açtı. “Bob da kim?”

Ona inanmıyordum. Artık *inanamazdım*. “Yazın işimi kaybetmemde bir parmağın var mı yok mu?”

“Yok. Ama kahretsin, keşke *olsaydı* Mallory.” Sabırsızca ofladı. “Keşke seni razı geldiğin o hayattan kurtaran ben *olsaydım*.”

Keskin bir nefes aldım. “Ben aileme bakıyorum, Nolan! Hiçbir şeye razı geldiğim yok, sadece onların düzenli bir hayatı olsun istiyorum.” Ses tonum medeniyet seviyesini çoktan aşmıştı.

Burun delikleri genişlerken bana doğru bir adım atıp yüzünü benimkine doğru eğdi. “Böylesi çok kolay, değil mi? Ailenin arkasına saklanmak, onları gerçek hayatla aranda rahat bir yastık gibi tutmak yani.”

Çenemi diktim. “Ne cüretle böyle konuşuyorsun? Annem hasta ve kız kardeşlerim...”

“Kardeşlerin de annen de artık gayet iyi durumdalar. Bir süredir öyleler hatta. Buna rağmen sen onları hayatınla, yeteneğinle, aramızdaki bu şeyle ilgili hiçbir şey yapmamak için bahane olarak kullanmaya devam ediyorsun.”

“Aramızdaki bu şey mi? Seks yapmamızdan mı bahsediyorsun? Çünkü görünüşe bakılırsa hiçbir anlamı yokmuş. Bana aylardır yalan söylüyor; satranca geri dönmem, Challengers’a ve sonra da Dünya Şampiyonası’na katılmam için manipüle ediyormuşsun. Şey diyerek başka neden bahsediyor olabilirsin anlamıyorum.”

“Seni seviyorum,” dedi kısaca. Bu çaresiz bir yakarış değil, sakince belirtilmiş bir gerçektir. Gözleri o kadar yakınımıdaydı ki karanlığın farklı tonlarını içinde görebiliyor, gördükçe daha da öfkeleniyordum.

Birinin bana tonlarca yalan söyledikten sonra sevgisini ifade etmesine daha önce de şahit olmuştum; bu ilk değildi yani.

“Hayır,” dedim keskin bir sesle. “Sevmiyorsun. Sevseydin bana gerçeği söylerdin. Sevseydin ailemin her zaman benim için ilk sırada olacağını bilirdin. Sevseydin, Dünya Şampiyonası’ndaki yeni rakibini seçmek için hayatımla oynamazdın.”

“Tanrım, Mallory. Ben...” Derin bir nefes alırken kendini yatırtmakta güçlük çekiyormuş gibiydi. “Dinle, bundan hoşlanmadığımı biliyorum ve saygı duyuyorum. Ama aklını kaçırmışsın gibi konuşmaya başladın.”

“Sen aklını kaçırmak nedir iyi bilirsin.” Bunu sakince, soğuk bir sesle söylemiştim. Gözlerinde bir şeyin kırıldığını görsem de devam ettim. “Kendinden başkasını sevmiyorsun. Manipülatif ve bencil birisin. Yalnızsın çünkü ailen senden nefret ediyor. Şimdi ben de senden nefret ediyorum.”

Kapı birden açıldı ama kim olduğunu bilmek için bakmamıza gerek yoktu. Gözlerimi Nolan'ın acıyla bakan, güzel ama hileci yüzünden ayırmadım. Şu anda hissettiğim acıyı unutmamak için beynime kazımak zorundaydım. Yalanları, ihaneti, uzun zamandır beklediğim hayal kırıklığını da.

Yolundan şaşma, Mallory. Kimseye inanma. Kimseye güvenme.

Kalbim titredi ama içten içe onu boğacak kadar sıkıştırdım.

“Selam Defne,” dedim, sesimin titrememesiyle gurur duyarak. “Zamanlaman mükemmel. Gitmeye hazırım.”

Yirmi Dördüncü Bölüm

Donmuş parmaklarımı cebime sokup derin bir nefes aldım ve fazla sabırsız görünmemeye çalışarak, “Yemin ederim saçların mükemmel görünüyor ve tokenin rengi de bluzuna uyuyor. Artık gidebilir miyiz?”

Sabrina hiç acele etmeden saçlarını kabarttı, rujunu tazeledi ve sırt çantasını alıp takarak kapıya gelip önümde durdu. “Ne kadar muhteşem.” Kolunda saat yoktu ama varmış gibi kontrol etti. “*Haftalardır* burada yoksun ama biz gayet iyi idare ettik ve okula...” Tekrar koluna baktı. “... toplam *sıfır* kez geciktik.” Çenesine hafifçe vurdu. “Bize patronluk taslamak için burada olmana hiç ihtiyacımız yoktu, biliyor musun?”

Yanımdan geçip gitti. İçimi çekerek peşine düştüm ve yerdeki karlarda gıcırta sesleri çıkararak arabaya doğru ilerledim.

Kardeşim benimle olduğu için pek mutlu görünmüyordu.

Gerçi... *hiç kimse* benim yanımda mutlu değildi. Defne’nin beni eve bırakmasının üzerinden üç güç geçmişti ama Darcy o zamandan beri Sabrina’nın odasında uyuyordu. Görünüşe bakı-

lırsa Dünya Şampiyonası'na katılmamaya karar verdiğim için duyduğu öfke, diğer ablasıyla yıllar süren çekişmelerine bir son vermişti. Annem bazen yorgun, bazen endişeli, bazen de “yaşlılar merkezinde çifte maaş ödenen gece vardiyamı” vaktinden önce bırakıp geldiğim için şüpheli görünüyordu. Bayan Abebe bile ortak garaj yolumuzu sabah erkenden temizleyip küçük çocuğunu uyandırdığım için bana dik dik bakıp duruyordu.

Ama sorun değildi. Hatta gayet yerinde tepkilerdi çünkü ben de onlardan memnun değildim. Arkadaşlığımızı canlandırma isteğiyle Adam Driver'ın duvarı yumrukladığı internet görselini ona gönderdiğimde bana görüldü atan Easton, kredisini benim ödediğim evde istenmediğimi hissettiren Sabrina ve Darcy, beni kuklaya çeviren oyunu dışarıdan izleyen Tanu, Emil ve Defne, son olarak da Nolan cehennemin dibine gidebilirdi.

Gerçi Nolan'ı düşünmeye değmezdi. Artık yalnızca ben vardım. Tabii bir de benden nefret eden, karşılık olarak benim de nefret ettiğim insanlar. Ah, bir de en sonunda başvurabildiğim oto tamirciliği sertifika sınavları. Zugzwang'daki stajdan kazandığım parayla kendim için yapmaya söz verdiğim tek şey buydu. Yani artık Stafford Gambiti'ni düşünmeyecek, manipülatif bir yalancıya yarı âşık olduğumu düşünmeyecek, sadece ailemin geleceğini güvenceye almakla ilgilenecektim.

Normal yaşantıma geri dönmüş, satrancı ve dikkatimi dağıtan her şeyi geride bırakmıştım. Bundan böyle kontrol bendeydi.

Sabahlarımı sınav merkezinde; ısıtma ve soğutma, otomatik şanzıman, motor performansı ve onarımı, fren, süspansiyon, direksiyon ve elektronik sistemler hakkındaki çoktan seçmeli sınavlara boğulmuş halde geçiriyordum.

Ardından kendime bir *bubble tea* alıp onu gizlice kütüphaneye sokuyor, akşam beşe kadar orada vakit geçiriyordum çünkü aileme yine bir işe girdiğim konusunda yalan atmıştım. Eh, en

azından sonunda García Márquez okuma maratonumda gelmem gereken noktaya gelmiştim. Çevrimiçi okuma grubumun geri kalanı aralık ayında Haruki Murakami'ye geçmişti ama ben de pes eden biri değildim.

En azından ben öyle düşünüyordum.

Darcy'yle birlikte arabada yirmi dakika bekledikten sonra daha fazla sabredemeyeceğime karar verdim.

Başka zaman olsa Sabrina'nın on beş derece havada derbi arkadaşlarıyla takılmasına seve seve izin verir, bu esnada Darcy'yle geyik muhabbeti yapıp KIIS FM şarkıları dinleyerek sözlerde geçen her *aşk* kelimesini *osuruk* olarak değiştirerek eğlenirdim. Fakat Darcy ya onunla satranç hakkında konuşmayı reddettiğim için öfkeliydi (sessiz muamelenin dördüncü gününü bitiriyorduk ve kardeşimin cidden büyümeye başladığını görebiliyordum) ya da *You Should See Me in a Crown* okumaya daldığı için bana dikkat verecek durumda değildi. Telefonuma bakarak da zaman geçirebilirdim ama medyanın yoğun ilgisine maruzken sosyal medyadan uzak durmanın akıllıca olduğunu çoktan öğrenmiştim.

Bu yüzden araçtan inip yarı boş spor salonu otoparkının karşı tarafına seslendim. “Sabrina. Gitme vakti.”

“Tamam.” Kardeşim kıkırdayarak arkadaşı McKenzie'nin telefonunda bir şeye bakıyordu. “Bir sani...”

“On dakika önce bir saniye verdim zaten. Kıcını kaldırıp arabaya gel hemen.”

Gözlerini devirmesini, içini çekmesini pek önemsemedim ama McKenzie'nin eğilip kulağına bir şeyler fısıldaması, Sabrina'nın mırıldanarak cevap vermesi, sonra ikisinin de dönüp bana

bakarak kıkırdaması... görmezden gelinemeyecek kadar dikkat çekiciydi. Öfkeye benzer bir şeyin karnımı doldurduğunu hissederken kendime onun sadece on beş yaşında olduğunu hatırlatmam gerekti. Frontal lobu kurabiye hamurundan farksızdı.

Arabaya geldiğinde Darcy'yle bütün yolu beni dahil *etmeden* Riverdale hakkında sohbet ederek geçirmeleri de sorun değildi. Ben zaten parmak eklemlerim bembeyaz kesilene dek direksiyonu sıkamakla yeterince meşguldüm.

Eve döndüğümüzde ben buzlukta tavuk ararken Sabrina, "Cumartesi günü bir buluşma için arabayla Totowa'ya gitmem gerek," dedi.

"*Lütfen* desen nasıl olur mesela?" diye mırıldandım.

"Sana demedim."

"Eh, annem götüremeyeceğine gö..."

"Aslında bir süredir ilaçlarım bana çok iyi geliyor, Mal." Annem gülümsedi. Ama Sabrina'ya. "Seni götürürüm."

"Süper." Annemin yanağını öptü, sonra ikisi de koridora geçip gözden kayboldular. Yemek için sebze doğrarken mutfakta yapayalnız kaldığımda, burada yokken ailemin bana ihtiyaç duymamaya ve beni istememeye başlayıp başlamadığını merak etmeden edemedim.

Acaba satranç elimden daha ne kadar şey alabilirdi?

Annem, Darcy ve Sabrina oturma odasında sohbet ederken -görünüşe bakılırsa bu da okul sonrası yeni bir ritüeldi- biri ana kapıyı tıklattı. Parmaklarımdaki taze soğan parçalarını silip kapıya giderken Bayan Abebe'nin arabayı çekmemi falan isteyeceğini düşünüyordum.

Fakat karşımda gördüğüm manzara daha kötüydü. Çok daha kötü. O kadar ki hızlıca dışarı çıkıp kapıyı arkamdan çarparak kapattım. Üstümde sadece tişörtüm vardı ve hava buz gibiydi

ama hipotermiye yakalansam da yapacak başka bir şey yoktu.
“Sen burada ne arıyorsun?”

Oz verandada etrafına baktı. Ellerini Burberry paltosunun cebine sokmuş, üstdudağını tiksinti benzeri bir ifadeyle kıvırmıştı.
“Yaşadığın yer burası mı?”

“Evet.” Kaşlarını çatmış. “Sen nerede yaşıyorsun? Hudson Yards’daki bir gökdelende mi?”

“Evet.”

Başka ne bekleyecektim ki? “Peki, tamam. Tebrikler. Burada olmanın bir sebebi var mı Oz?”

“Merhaba demek için uğradım. Biraz sohbet ederiz dedim.” Gözlerini kırık tramboline dikerek omuz silkti. “Kafanı kışından çıkarmaya hazır mısın görmek istedim.”

Gözlerimi kırıştırdım. “Pardon?”

“Dünyaya karşı tek başına savaştığını düşünen ağlak bir bebek olmayı kestini mi diye merak ettim diyorum. Gelişmelerden ne haber?”

Tekrar gözlerimi kırıştırdım. “Dinle, insanlara kötü davranmanın hobin olduğunu biliyorum ama...”

“Bence bu aslında *senin* hobin.”

“Pardon?”

Yeşil gözleri sertleşti. “Geçtiğimiz hafta hiç oturup düşündün mü acaba? FIDE’nin son otuz yıldır gördüğü en büyük skandaldan kendini sıyrıp çıkarken aslında bu olayın *senin dışında* birilerini de etkilemiş olabileceği aklıma geldi mi?”

“Olanların benimle bir alakası yok. Koch hile yaptı. Aferin ona.” Nefesim havayı beyaza boyuyordu. “Benim satrançla işim bitti artık.”

“Ah, evet, öyledir. Ne yazık, sevgilin senden herhangi bir karşılık beklemeden maaşın için kulübe ödeme yaptı ve sana bahsetmedi. Hadi beraber ağlayalım.”

Gerildim. “Senin olanlar hakkında hiçbir fikr...”

“Umurumda değil, tamam mı? Senden bir şeyler sakladığı için Sawyer’a kızmak istiyorsan kız, PS5’ini camdan aşağı at, ne yaparsan yap. Kıcımda bile değil.” Bana doğru bir adım attı. “Ben buraya Defne hakkında konuşmaya geldim. Senin için yaptığı *onca şeyden* sonra kadının hayatını mahvettiğinden haberin var mı?”

“Ben kimsenin hayatını...” Kendime sarıldım. Tüylerim diken dikendi. “... mahvetmiyorum.”

“Defne senin hem hocan hem menajerin. Bu yüzden de FIDE, Dünya Şampiyonası’na katılıp katılmayacağın konusunda peşini bırakmıyor.”

“Eh, satrançla ve satranç dünyasındaki herkesle işim bittiğine göre onları arayıp katılmayacağımı söyleyebilir.”

“Ah, tabii canım. ‘Kusura bakmayın çocuklar, Mal sevgiliyle kavga ettiği için artık aramızda olamayacak,’ der. Kefil olduğu oyuncunun dünya üzerinden silinmesi satranç camiasındaki itibarını asla etkilemez çünkü. Turnuvalara katılması için kendini paraladığı kızın bencil, kaypak biri çıkması...”

“Bir dakika, ne? Defne öyle bir şey yapmadı. Ben sadece açık turnuvalara katıldım.”

Oz dudağını büktü. “*Açık* turnuva olsa bile bu herkesin katılabileceğı anlamına gelmez. Bu turnuvalarda da seçim süreci var ve insanlar katılabilmek için referans göstermek zorunda. Biliyorsun ki sende böyle bir şey *yoktu*. Defne, Philly ve Nashville’de oynaman için elinden geleni yaptı, gereken parayı ödedi ve ödöl parasının yüzde yüzünü almana izin verdi. Şimdi FIDE, Zugzwang’ın itibarını ve güvenilirliğini sorguluyor çünkü Defne’nin yıldız oyuncusu Dünya Şampiyonası’nda oynamayı reddediyor. Bilinmeyen bir sebepten ötürü.” Bana ters bir bakış attı. “Gerçekten, neden reddediyorsun?”

Öfke içimde köpürdü. “Defne bana *yalan* söyledi.”

“Ah, evet.” Gözlerini devirdi. “Nasıl bir yalan tam olarak?”

“Nolan’ın ona para verdiğini söylemedi.”

“Ona sorduğun halde sakladı, değil mi? Ne kadar da kötü bir davranış.”

“Yani ona sormadım ama...”

“Tabii ki sormadın. Paranın bağışçılardan geldiğini öğrendin ve başka soru sormadın. Buna rağmen ona posta koymayı kendine hak görüyorsun.”

Ona dik dik baktım. “Oz... neden buradasın? Tüm bu şeyleri nereden biliyorsun? Defne neden sana...” Bana akıl yoksunu olduğumu düşünüyormuş gibi bakıyordu. Gerçekten de öyleydim. “Bir dakika. Yoksa sen ve Defne...”

Beni duymazdan geldi. “Satranç kulüplerinin kazançlı kuruluşlar olduğunu mu sanıyorsun sen? Defne banka falan mı işletiyor? Bunu bir daha düşünmelisin. Zugzwang’ı satın aldı çünkü *herkesin* satranç dünyasında sıcak karşılandığını hissedeceği, kendi yaşadığı türden bir deneyim yaşamayacağı bir çevre oluşturmak istedi. Ucuz bir iş olmadığı için de bağışçılara bel bağlamak zorunda. Sawyer zaten yıllardır bu bağışçılardan biri. Ama evet, seni bulup işi teklif etmesi için Defne’ye özellikle para verdi. Sen bursu reddettiğinde Defne sponsor olabileceği *başka* oyuncular aramaya başladı. Çünkü Sawyer’ın bağışı sadece seni bağlamıyordu.”

Yutkundum. “İşimi kaybetmemde parmağı var ama. Bundan eminim.” *Neredeyse.*

“Orasını bilemem.” Oz omuz silkti. “Yapmamıştır demiyorum. Defne’ye gelirsek, kadıncağız senin başarılı olduğunu görmekten başka bir şey istemedi. Mızımız bir sürtük gibi davrandığını gözüne sokmak için buraya gelmemesinin ya da sözleşme

şartlarını ihmal ettiğin için sana dava açmamasının sebebi de bu. Fakat ben böyle konularda vicdan yapmam, Mal. *Modern Satranç Açılışları* kitabı yerine *Kolera Günlerinde Aşk* okumak için gelsen bile kulüpte olmayı, bu yılı geçirmeyi Defne'ye borçlusun. Dünya Şampiyonası hakkında oturup konuşmak zorundasınız. Kulübün FIDE'nin gözünde saygınlığını yitirmemesi için ona yardım etmelisin."

Geriye doğru bir adım attığında daimi agresif hali biraz olsun kaybolmuştu ve huysuz değil, iletişime açık görünüyordu. "Dinle. Etrafımdaki kişiler hakkında bir şeyler öğrenmemek için elimden geleni yaparım ama... babanı duydum. Ailene baktığını da öğrendim. Şu..." Çenesiyle bahçeyi işaret etti. "... paslı trambolin gibi şeylerle uğraşmak zorunda olduğunu biliyorum. Ama kışına çektiğin fermuarı açıp kafanı hafifçe dışarı çıkarırsan hayatta kendine acıtmaktan çok daha fazla şey olduğunu görebilirsin." Bir kez kafa salladı ve arkasını dönüp basamaklardan zarifçe indi.

Uzaklaşmasını izlerken içimde öfke ve suçluluk karışımı bir duygu içimde helezonlar çizdi. Defne'den beni eğitmesini istememiştim. Nolan'dan bana sponsor olmasını *istememiştim*. Tek istediğim babamın gözümün önünde annemi aldatmaması, ölmemesi, annemin hastalanmaması ve hayatımın *normal* olmasıydı. Ayrıca Oz hangi cüretle o ayrıcalık kulesinden çıkıp gelerek *bana* şımarık küçük bir kızmışım gibi davranabiliyordu?

"Beni tanıımıyorsun," diye bağırdım arkasından. Klişeydi, farkındaydım. Ama ben buydum.

"Eğer olduğun kişi gerçekten buysa tanımayı istediğimi söyleyemem." Mini Cooper'ının kapısını açtı.

İçeri girip sırtımı kapıya yasladığımda ev dayanılmaz olacak şekilde sıcak geldi. Derin bir nefes alıp kendime sakinleşme emri verdim.

Oz'ın hakkımda düşündüğü şeyler önemsizdi çünkü onu da satrancı da hayatımdan çıkarmıştım. Belki bir ara Defne'yi arar, sonsuza dek oraya gitmeyeceğimi söylerdim. Fakat iki gece önce, geçtiğimiz altı ay boyunca tanıştığım herkesin beni işaret edip güldüğü bir rüya görmüştüm. Kaleyi fil zannederek çapraz ilerletiyordum ve Defne de dahil kimse hatamı düzeltmiyordu. O da en ön sırada, Nolan'la birlikte sırtanlar arasındaydı.

Yani evet, henüz onunla konuşmaya hazır değildim.

Avuçlarımı gözlerime bastırıp yemek hazırlığına devam etmek için mutfağa yöneldim.

“... biraz iğrenç,” diyordu Darcy, tencerenin içine bakarak. “Aslında... bayağı iğrenç.”

“Aşırı sağlıksız. O kadar çok yağ koymuş ki,” dedi Sabrina. “Belki de doğum günü için yemek kursu hediye etmeliyiz, anne.”

“Bu çok güzel bir fikir, Sabrina. Eminim ablan da sevecektir.”

“Ben ona hediye falan almam,” diye homurdandı Darcy.

“Ne yemek yapmaya çalıştığını görebiliyorum ama bu tarifte tavuk butu olmaz,” dedi annem düşünceli şekilde. “Belki tavuk göğsüyle olabilirdi. Ya da domuz etiyle.”

Sabrina'nın, “Bunu yemek istemiyorum,” diye mırıldanmasını dinlerken kafamın içinde kıpkırmızı, kanlı bir baloncuğun patladığını hissettim.

“O zaman *yeme*,” dedim. Üçü de dönüp gözleri kocaman açılmış biçimde bana baktılar. “Aslında yemeği neden *sen* yapmıyorsun?”

Sabrina tereddüt etti. Sonra gözlerini devirdi. “Tanrım. Sakin ol, Mal.”

“Tabii.” Kafa salladım. “Sakin *olayım*. Bulaşıkları yıkamayı bırakayım. Markete gitmeyi, yiyecek için para kazanmayı bırakayım. O zaman da böyle konuşabilecek misin bakalım.”

“Hiç sorun olmaz.” Ellerini kalçasına dayadı. “Sen *haftalar*-*dır* yokken *süper* idare ediyorduk.”

“Hadi ya?” Kaburgama bir bıçak batırıldığını hissettim. “Çok mu *süper*diniz?”

Sabrina, “Yemek hakkında yorum bile yapamadığımız bu tuhaf diktatörlüğü çekmek zorunda değildik en azından,” diye cevap verdiğinde annemin onu azarlamak istercesine ağzını açtığını gördüm ama daha hızlı davrandım.

Kendi sesimin, “Sen *sürtüğün* tekisin,” dediğini duydum.

Mutfağın sessizliğinde dehşet verici şekilde yankılanan kelime annemi şoke ederken Darcy’nin bir adım geri çekilmesine neden oldu. Fakat Sabrina gözlerini kısıp olduğu yerde kaldı. Bu yüzden devam ettim.

“Sana şoförlükten başka bir şey yapmıyorum, ödemelerini yapıyorum ama sen nankör bir *sürtüksün*.”

“Bunları yapmanı ben *istemedim*!”

“*Sikeyim*, o zaman *kabul etme*, Sabrina! Benim yaptığım şeyleri yapabilir misin merak ediyorum. Okula gitme, kıymetli paten derbini bırak. Bakalım kıymetli arkadaşın McKenzie, kendisi üniversiteye gidince ve sen burada kalınca seni sevmeye devam edecek mi? Şımarık, nankör küçük kardeşinle ilgilenmek için sevdiğin her şeyi tamamen bırak da görelim hadi.” Darcy’ye işaret ettim. “Bu arada bahsi geçen küçük kardeş de yüksek işlevli bir *sürtük*ten başka bir şey değil.”

“*Mallory*,” Annem katı bir sesle araya girdi. “Yeter.”

“Yeter mi?” Ona döndüm. Gözlerim bulanıktı ve midemi yakan ateş onları da yakıyordu. “Senin de bunlardan aşağı kalır yanın yok. *Sen de* *sürtük* gibi davranı...”

“*Yeter* dedim.”

Annemin sert sesini yoğun, korkunç bir sessizlik takip etti.

Bu da beni kendime getiren şey oldu. Ağzımdan çıkan bütün kötü sözler tek tek kafamda yankılandı. Dehşet içindeydim, öfkeden patlamak üzereydim ve bir saniye daha yanlarında duramayacak kadar berbat hissediyordum.

“Aman Tanrım. Ben... ben...”

Kafamı iki yana sallayarak döndüm ve iyice bulanık görüşüm yüzünden sendeleyerek odama gittim.

Az önce anneme, on üç ve on beş yaşındaki kardeşlerime *sürtük* demiştim. Hem de hayatlarını *ben* mahvetmişken. *Ben* olmasaydım zaten en baştan ihtiyaç duymayacakları şeyleri yaptığım gerçeğini yüzlerine vurmuştum.

Kapıyı arkamdan kapatıp yatağıma atlayarak utançla yüzümü ellerimin arasına aldım.

Ben asla ağlamazdım. Babamın yaptığı şeyi anneme anlatırken ağlamamıştım. Babam çantalarını toplayıp giderken ağlamamıştım. Sabahın beş buçuğunda otoyol devriyesinden telefon geldiğinde ağlamamıştım. Üniversite için burs tekliflerini reddettiğimde, Bob beni kovduğunda, Defne beni Nolan'ın evinden aldığı anda ağlamamıştım. İstesem bile ağlayamazdım çünkü kendime bu gözyaşlarını dökmeye hakkım olup olmadığını her sorduğumda cevap hayır oluyordu. Bu sayede de kendimi durdurabiliyordum.

Fakat şu anda hıçkırıklara boğulmuş haldeydim. Yüzümü ellerime iyice gömüp yüksek sesle ağlarken tombul gözyaşlarının avuçlarıma döküldüğünü hissettim. Son birkaç yıl bir anda fazla *gerçek* gelmişti. Tüm başarısızlıklarım, tüm hatalarım, kötü seçimlerim gözümün önündeydi. Bütün kayıplarım, hayatta aksi yöne giderek harcadığım tüm zaman, babamın artık burada olmaması... Hepsi kirli bez parçaları ya da cam kırıkları misali boğazımı tıkıyor, beni nefessiz bırakıyordu. Birdenbire *ben* ol-

manın acısına daha fazla katlanamayacakmış gibi hissetmeye başlamıştım.

Sonra yatağım hareket etti ve sıcak, ince bir el omzuma kondu. “Mallory,” dedi annem, sabırlı ama net bir sesle. “Sana ihtiyaç duyduğun zamanı vermeye çalıştım. Ama bence artık Dünya Şampiyonası’ndan bahsetme vaktimiz geldi.”

Yirmi Beşinci Bölüm

Aklımda anneme söyleyebileceğim birkaç şey vardı.

Ne yazık ki hepsi hıçkırıklarım tarafından yutulmuştu.

Neyse ki annem aklımı okuyabiliyormuş gibi görünüyordu.

Sakince, “Evet,” diyerek ıslanmış saçlarımı gözlerimden geriye çekti. “Haberim var.”

“Nasıl?”

Gülümsedi. “Darcy öğrenir öğrenmez söyledi. Ama ben bir şeyler döndüğünü daha öncesinde anlamıştım zaten.” Omuz silkti. “Çalışma saatlerin mantıksızdı ve anlattığın hikâyeler hiç de yaşlılar merkezinde çalışan birininkilere benzemiyordu. Daha çok broşür okuyormuş gibiydin. Ayrıca... aklında satranç varken sana bir şeyler oluyor. Başka birine dönüşüyorsun. Daha *mutlu* birine.” Gülümsemesinde hüznün vardı. “Mal. *Good Morning America*’da senden bahsettiler. En uzak kuzenlerimden bile saçına perma yaptırman gerektiğiyle ilgili telefon almamış olabilir miyim sence?”

Hıçkırıklar arasında homurdandım. Annem hafifçe gülerek kolunu omuzlarıma sarıp beni kendisine çekti. Doğurduğu in-

sanların yüzde altmış yedisine sürtüğ dediğim için benden nefret etmiyormuş gibiydi.

“Sanırım yanlış bir başlangıç oldu,” dedi nazikçe. “Belki de Dünya Şampiyonası’ndan bahsetmek yerine önce babandan bahsetmeliyiz.”

Hemen kafamı iki yana salladım. “Hayır. Ben... ben özür dilerim. Sınırı çok aştım. Konuşmak zorunda...”

“Ama konuşmamız gerek.” Dudaklarını birbirine bastırırken yüzünde üzüntü vardı. “Uzun zaman geçti ve daha önce bir şey yapmadığım için sorumluluğu kabul ediyorum. Hep sana iyilik yaptığma dair kendime yalan söylüyordum. Canın çok yandığı için tekrar travmatize olmanı istemedim.”

“Travma falan yok.” Gözlerimi silip boğuk bir kahkaha attım. “Travmatize olan *ben* değilim. Aldatılan *sensin*. Babasız kalanlar *Sabrina ile Darcy*. Her şey *benim* yüzümden oldu ve *asıl* sürtüğ *benim*.”

“Hayır, hayır, hayır.” Annem yıkılmış gibi görünüyordu. “Gördün mü? İşte bu yüzden konuşmalıyız. Olanların hiçbirinden sen sorumlu değilsin. Kim sorumlu biliyor musun?” Birkaç saniye geçerken gözleri öğlen güneşinde parladı. “Baban. Zalimce, umursamazca, düşüncesizce karar veren kişi oydu. Yıllar geçmiş olsa da sizinle onun hakkında konuşmamamın bir sebebi, babanın son zamanlarda dönüştüğü kişiyi kabullenememiş olmam. Ama seni *asla* sorumlu tutmam.”

“Tutmalısın. Benim hatamdı. Eğer ben...”

“Mal, geçmişimiz ‘eğer’ler ya da ‘ama’lardan oluşmaz. Ama bunu oynamak istiyorsan tamam, öyle olsun. *Eğer* bana o turnuvada gördüğün şeyi söylemeseydin de bir şekilde öğrenirdim. Çünkü bunu daha önce de yapmıştı. Ayrıca uzun süredir alkol sorunu vardı ve kaza yapmadan önce içmişti. Yani *eğer* bizimle yaşıyor olsaydı o gece yine aynı şey başına gelecekti.”

Babamı, onu ne kadar özlediğimi, bunu bize nasıl yapabildiğini düşünerek titrek bir nefes aldım. “Sabrina beni suçluyor. Haklı da.”

“Hayır, seni suçlamıyorum.”

Kapıya baktım. Sabrina çerçeveye yaslanmış, bana dik dik bakıyordu.

“Suçladığını *biliyorum*.” Yine hıçkırıyordum. “Ve çok haklısın. Babamı senden çaldığım için...”

“Suçlamıyorum, *sürtük*. Hiç suçlamadım.” Ayaklarına baktı. “Ama nasıl Kızıl Haç hemşiresine bağladığını, Atlas gibi bütün evrenin yükünü omuzlarına alma alışkanlığını *biliyorum*.” Yutkundu. “Yaşanan her lanet şey için kendini suçladığın gerçeğini kendi avantajıma kullanmış *olabilirim*. Tabii canımı sıktığında.”

Annem içini çekti. “Sabrina.”

“Özür dilerim, tamam mı?” dedi kardeşim savunmacı şekilde. “Bu konuda kötü hissedeceğini düşünemedim. Ama sen de hiç duygu göstermiyorsun, ne yapabilirdim? Bu arada biraz suçun *olduğunu* söylemem lazım. Eskiden seninle takılmak çok eğlenceliydi. Annem, babam ve Darcy olmadan eğlenmeye giderdik. Yakın olduğumuzu hissederdim. Bana *bireymişim* gibi davranırdın. Şimdiyse sürekli gözün üstümde, yaptığım her şeyde bir şey arıyorsun. Bana emirler yağdırıp üstünlük taslıyorsun; sanki annem olmak istiyormuşsun gibi. Çocukken olduğumdan daha çok çocukmuşum gibi.” Sesi çatlarken gözyaşlarını saklamak için başını hızlıca eğdi. “Sürtük *olabilirim* ama nankör *değilim*. Aslında *fazlasıyla* minnettarım. Ne kadar çok şey yaptığını biliyorum ve belki sen saklamasaydın ben de gösterebilirdim. Eğer istersen sana teşekkür kartı falan gönderebilirim ya da...”

Burun çekişlerinin arasında durdu. Kalkıp ona sarılmak, her şeyin yolunda olduğunu ve aptal teşekkür kartını değil, ağlamayı bırakmasını arzu ettiğimi söylemek istedim. Ama annem elini benimkinin üstüne koydu.

“Satranç oynamayı bıraktığında, babanın yaptıkları yüzünden satrancın sana acı verdiğini düşündüm. İyileştiğinde geri dönersin diye varsaydım. Üniversiteye gitmediğindeyse... eh, bu konuda ne zaman konuşmaya çalışsam aşırı gücenmiş gibi davranıyordun. Bu yüzden kendime artık yetişkin olduğunu, kendin için en iyi kararları verebileceğini söyledim ve sana saygı duydum.

“Ama Darcy şu bursluluk işinden bahsettiğinde *başka* sebeplerin olabileceği kafama dank etti. Amacının *beni* bir şeylerden korumak olabileceğini anladım. Eğer durum buysa şunu bilmeni isterim ki satrancı düşündüğümde aklıma Archie ya da başka kadınlar gelmiyor.” Gözyaşlarının arasında gülümsedi. “Satrancı düşündüğümde zeki kızımın sevdiği şeyi yapması ve herkesin kıcını tekmelemesi aklıma geliyor.” Çenesi titredi. “Challengers Turnuvası’nı izledim, Mal. Saatler boyu oynadın, çok da güzeldin ve o...” Islak bir kahkaha attı. “... *Ölü Gelin* elbiseni giymiştin. Yaptığın tek bir şeyi bile anlamasam da seninle çok gurur duydum.”

Artık ona bakamaz, tek bir kelimeyi daha kaldıramazdım. Bu yüzden ona sarıldım. Aslında eklem problemlerini düşününce olması gerekenden fazla sıkılmış olabilirdim ama o da beni küçükken ona ihtiyaç duyduğum her an olduğu gibi kucakladı. Arkamızdan huysuz bir, “Of, tamam ya,” sesi gelirken Sabrina’nın kolları da bizi sardı. Şimdi dört yıldır olmadığım kadar tamamlanmış hissediyordum.

“Beni niye dışlıyorsunuz *sürtükler*?”

“Darcy,” dedik üçümüz de aynı anda, onaylamaz ses tonlarıyla.

“Ne?” Kapıda durduğu yerde omuz silkti. “Canımız istediğinde kullanabiliyoruz sanmıştım. Baharat gibi kelimelerin arasına serpiştirebilirdik.”

“Kesinlikle serpiştiremeyiz,” dedi annem.

“Tanrım,” diye mırıldandı Sabrina, bizden uzaklaşırken. “Bu evde özel hayat diye bir şey yok.”

“Tabii ki de olmaz,” dedi Darcy. “Minicik bir yer. Duvarlar da tuvalet kâğıdı ve çay poşetinden yapılmış. Mallory, şu aptal Dünya Şampiyonası’nı kazanıp akıllılar için dama paranla bizi başka bir eve taşıyabilir misin lütfen?”

Ona kaşlarımı çatarak baktım. “Sır saklamakta üstüne yokmuş gerçekten.”

“Sırrı *saklamadığımı* senden saklayarak da teknik olarak *sır saklamış* oldum.”

Yanaklarımdaki yaşları silerken dediğini düşündüm. Sonra etkilenmiş şekilde kafa salladım.

“Eh.” Annem dizime hafifçe vurdu. “Şimdi ‘yaşlılar merkezindeki’ şu yakışıklı iş arkadaşından bahsetmeye geçebiliriz.”

“Aynen. Gerçekten de Twitter’da dedikleri gibi Nolan’la kafa masajı ASMR videoları izleyerek mi uyuyorsunuz?” diye sordu Sabrina.

“Ne? Hayır. Biz onunla öyle... yani ben öyle...” Tişörtümün koluyla burnumu sildiğimde şüpheli bir şekilde sümüğe benzeyen bir şeyle ıslandığını gördüm. Neredeyse, “*İnternet konusunda cidden ebeveyn kontrolü şart,*” diyecektim ama sonra Sabrina’nın annelik yapmaya çalıştığını söylediğini hatırladım.

“Ayrıldınız mı?” diye sordu. “Ne yaptı?”

“Şey... yalan söyledi.”

“Ah, tabii. Mesela sen asla yalana başvuramazsın, değil mi?” Annemin sesi yumuşak olsa da irkildim. “Şu yalanı bize de anlat bakalım.”

Defne’yi, bursluluğu, Koch’ın TikTok’ta paylaştığı videoyu anlattım. Bittiğinde annem derin bir nefes alıp lafa girdi. “Bak, Nolan’ı seviyorum. İkiniz bir aradayken sana ne kadar iyi gel-

diğini gördüm. Ama bu onunla alakalı değil. Satrançla, seninle alakalı.” Elimi sıktı. “Katıldığın turnuvalardan iyi para kazandın. Benim de yeni ilaçlarım gerçekten işe yarıyor ve haftalardır düzenli şekilde çalışabiliyorum. Her şey altı ay önce olduğundan bile çok daha iyi. Bizim için yaptıklarına minnettarım ama artık *kendi* isteklerine odaklanma zamanın geldi.

“Vicdan azabı ve sorumluluk ağır yüklerdir, Mallory. Fakat aynı zamanda arkasına saklanabileceğimiz şeylerdir. Artık bunu yapamazsın. Sevdiğin şeyi yapmakta özgürsün. Arzun buysa satrancı bir daha asla düşünmeyip Boulder’a, Easton’ın yanına taşınabilirsin mesela. Ya da oto tamircisi olabilirsin. Bir yıllığına her şeye ara verip dünya turuna çıkabilirsin. Ne istersen yapabilirsin, tamam mı? Ama *senin* kararın olmalı. Hiçbir şeye bağlanmadan karar vermeli-sin. Bunu yapmak için de istediğin şey konusunda dürüst olmalısın. Biliyorum, çok korkutucu ama hayat, korkmak için çok uzun.”

Gözyaşları arasında alaycı şekilde güldüm. “Çok kısa demek istedin herhalde.”

“Hayır. Kin tutarken, seni mutlu eden şeylerden uzak durmaya çalışırken yıllar cidden çok yavaş geçer.”

Darcy ile Sabrina’ya döndüm. Birbirlerinin tıpkısı mavi gözleri, aynı ciddi ifadeleri, yüzlerini çerçeveleyen aynı sarı saçlarıyla bana bakıyorlardı.

“Bir şey daha var,” dedi annem. “Bir şeye ihtiyacın olursa isteyebilirsin. Tanrı biliyor ki *biz* çok istedik. Biliyorum, bu konuda iyi değilsin. Ama senden rica ediyorum, satrançla ya da hayatınla ilgili ne yapmaya karar verirsen ver, bizim yanında olmamıza müsaade et, olur mu? Bundan böyle hayatının bir parçası olmamıza müsaade et.”

Ona evet cevabı veremedim.

Fakat biraz ilerleme kaydediyor olmalıydım ki kafa sallamayı başarabildim.

ÜÇÜNCÜ KISIM

Oyun Sonu

Yirmi Altıncı Bölüm

Darcy, sekiz saatlik İtalya yolculuğunu Oz'ı Dünya Şampiyonası'yla ilgili sorguya çekerek geçirdi.

“Ne zaman başlayacak?” Beş gün içinde.

“O zaman neden erken gidiyoruz?” Mallory'nin saat dilimine alışabilmesi için.

“Kaç maç oynanacak?” On iki.

“Maçlar kaç saat sürecektir?” Limit yok.

“Yani ertesi güne de sarkabilir mi?” Artık bilgisayar devrindeyiz; maçlar ertelenemez. Çünkü satranç motoru kullanarak bulundukları pozisyonu değerlendirme ihtimalleri var.

“Galip nasıl belirleniyor?” En çok maçı kazanan kişi galip oluyor.

“Ya berabere kalırlarsa?” Bu yüzden on iki maç var.

“Ya *bütüüüüünn* maçlarda berabere kalırlarsa?” Eşitlik bozma adı verilen, hızlı maçlardan oluşan bir seri oynanıyor ve...

Oz kaşlarını çatı. “Uçakta Wi-Fi var. Niye telefonunla falan oynamıyorsun sen?”

“Annem on dört yaşına kadar akıllı telefon almayacağını söyledi.”

“Bayan Greenleaf,” dedi Oz, orta sırada Defne ve benimle oturan anneme dönerek. “En küçük ev cininize bir ceptelefonu alacağım, haberiniz olsun.”

“Ah, hayır. Hiç gerek yok.”

“İsrar ediyorum,” diyen Oz bir yandan da uyku maskesiyle gözlerini kapatıyordu.

“Anne,” diye yakındı Sabrina. “Darcy, Oz’dan hediye alıyorsa ben de istiyorum!”

“Çenenizi kapatırsanız hediyenizi alırsınız.” Kulaklarına tıkaçlarını taktığında kardeşlerimin aynı anda “Yaşasın!” diye gürlemesini duymadı.

Yanımdaki Defne kaşlarını çatmıştı. “Açık konuşmak gerekirse eşitlik bozma maçları beni endişelendiriyor. Geçtiğimiz ay boyunca haftanın yedi günü, günde on saat çalıştık ama seni normal satranca bile doğru düzgün hazırlayamadık. Hızlı maçları çalışma fırsatın hiç olmadı.” Omuz silkti. “Neyse, işin oraya varmayacağını umalım.” Tam bir pislik gibi davrandığım için ondan özür dilememe izin vermese de yine de içimden gelerek ona aldığım gümüş incir yaprağı küpeleri kulaklarında sallanıyordu. Özür dilemek istediğimde, “*Sen asla pislik olamazsın,*” demiş ve burnumu limonun tatlı ekşi kokusuyla doldurarak beni kucaklamıştı. “*Bursun nereden geldiğini sana söylemeliydim. Ama bilmeni istiyorum ki ben senin takımındayım.*”

Ona inanıyordum. Oz’ın da son derece sevgi dolu bir dille belirttiği gibi en sonunda kıcımlı gevşetmeyi ve duygusal açıdan olgun biri gibi davranmayı başarmıştım. Bu arada şaşırtıcı olsa da kendisi şu anda benim asistanım olarak buradaydı; uzun

uğraşlar ve dil dökmeler sonucu onu ikna edebilmiştim. Bir diğer şaşırtıcı şeyse Defne'yle aralarında bir şeyler *olabileceği* gerçeği idi. *Bilmek* istiyor ama *sormak* istemiyordum. “Eh, sen cesaret bulup sorana dek bu mesele Schrödinger'in lanet kedisi olarak kalacak,” demişti Sabrina bilmiş bilmiş. Buna yalnızca kafa sallayarak cevap verebilmiştim; teorik fizikten anladığını görmek beni epey gururlandırmıştı.

Marco Polo Havalimanı duty-free mağazasında esneyerek dolaşıp Darcy'nin aldığı çeşitli Kinder ürünlerinin ücretini ödedikten sonra *I Heart Rome* tişörtü giymiş bir kız, fotoğraf çekirmek için beni durdurmuştu.

Buna şaşırmadım çünkü FIDE'nin davetini kabul etmemin üzerinden bir ay geçmiş, bu esnada TikTok'ta maçlarımın videoları viral olmuştu. O zamandan beri de markette, Sabrina'nın ehliyeti için gittiğimiz Motorlu Taşıtlar Dairesi'nde, Defne'nin egzersiz programına uymak için çıktığım koşullarda fotoğraf isteyenlerle sık sık karşılaşır olmuştum.

Oz'a göre bir medya ekibine ihtiyacım vardı. Darcy'ye göre *Survivor Ünlüler*'e katılmalıydım. Bense yalnızca gülümsemeyi ve imzalamamı istedikleri şeyleri imzalamayı tercih ediyordum. Bu bazen bir kasa fişi, bazen Arby's kıvrıcık patates ambalajı, bazen de kirli bir Nike çorap oluyordu. Eğer kardeşlerim yanımdaysa onlar da fotoğraflara katılmaya çalışıyordu ve kimse buna sesini çıkarmıyordu çünkü acayip sevimliydim.

“Sence kazanır mısın?” diye sordu *I Heart Rome*, mutlulukla bana bakarak. Bundan epey şüpheli olduğumu, acayip korktuğumu söylemedim.

“Kim bilir?”

“Eh, umarım kazanırsın. Ortaokul satranç takımımnda ilk sıradaydım. Odamda Judith Polgar posterini asılıydı. Bu spordaki erkeklerin ne kadar berbat olduğu düşünülürse Dünya Şampiyono-

nası'nda bir kadın göreceğim asla aklıma gelmezdi. Bu arada, Nolan Sawyer'la aranızda bir şeyler olduğunu biliyorum. Ona karşı oynamak zorunda kalmak üzücü olmalı ama yumuşak davranma, tamam mı?"

Daha ben cevabımı düşünmeden kız dönüp uzaklaştı. Tişörtünün arkasındaki Kolezyum baskısı bana göz kırpyordu.

"Öyle mi?" diye sordu Darcy.

Çoktan açıp yemeye başladığı şeye baktım. Atıştırılmalığa hipopotam şekli verilmişti ve epey rahatsız edici görünüyordu. "Ne?"

"Üzücü mü? Nolan'a karşı oynamak yani."

Derin bir nefes alırken birkaç saniyeliğine kalbimin ağırlaştığını hissettim. Pişmanlığı andıran bir duygu göğsümün sıkışmasına neden oldu ama kendimi toplayıp kolumu kardeşimin omzuna attım.

"Hadi gel. Gümrükten geçmemiz lazım. Umarım vizelerimizi alırken bir hata yapmamışımdır da kapıdan geri çevrilmeyiz."

Dünya Şampiyonası logosu açıklanamayacak derecede, şoke edici şekilde çirkindi. Biri çizgilerden, diğeri karelerden oluşan, stilize edilmiş iki adamın uzuvları birbirine geçmişti ve kucaklarında bir satranç tahtası tutuyorlardı. Bu çirkinliğe bakarken neredeyse tabelaya kocaman harflerle yazılmış *GREENLEAF* adını kaçıracaktım.

"Şey... sanırım şuradaki araç bizi bekliyor," dedim.

Sabrina, "Bunun *Kama Sutra*'daki otuz beşinci pozisyon olduğuna neredeyse eminim," diye mırıldanmca annem Darcy'ye yaratıcı cinsel birleşmenin ne olduğunu açıklamak zorunda kaldı.

İtalya'nın havasının ılık olacağını düşünmüştüm ama şubat havası burada da evde olduğu kadar soğuktu. Tekneyle ilerlerken tuzlu, serin esinti saçlarımı dağıtıyordu. Darcy'nin ekose-
li paltomun altına sokulmasına izin verip yol boyunca kanala bakan güzel evleri izlerken, “*Ne romantik,*” diye düşünmeden edemedim. Bu kelimeyi daha önce hiç kullanmamıştım ancak lagüne serpiştirilmiş köprüler, labirent oluşturan daracık sokaklar, taş evlere sakince çarpan dalgalar çok *güzel* görünüyordu. Keşfedilmeye hazırды. “Bayan Abebe, Goliath'ı zamanında besliyor mudur?” diye sordu kardeşim.

Güneş ufukta kaybolmak üzereydi. Uyku düzenimizdeki bozulmayı en aza indirmek için geç bir uçuşu seçmiştik ama günün bu saatinde annemin, kardeşlerimin... ve benim Venedik'te bulunmamız tam da olması gereken şeymiş gibi geliyordu.

Onların bana ihtiyacı olduğunu biliyordum. Fakat asıl benim *onlara* ne kadar ihtiyaç duyduğumu şimdiye dek hiç anlamamıştım. “Beslemezse Goliath kızını esir alır,” dedim. “Yine de bilgi almak için mesaj atarım.”

Tekne bizi kalacağımız otelin önündeki minik rıhtıma bıraktı. Dehşet verici FIDE logosu her yerdeydi. İçimden Darcy'nin, Sabrina'nın, *annemin* gözlerini kapatmak ve organizasyona sert bir e-posta atıp memleketime dönüş yapmak geliyordu ama mekânın görkemi felç geçirmeme neden olmuştu.

“Burası bir kale mi?” diye sordu Darcy.

“Hayır, burası...” Gözlerimi kırptırdım. “Belki de öyledir ama.”

Annem, “Buranın ücretini cebimizden ödemeyeceğiz, değil mi?” dedi.

“Masraflar FIDE'den. Federasyon para sıcıyor resmen. Ay pardon, para dışkılıyor.”

O resmi bir “*Grazie*,”* ile valizini görevliye verirken ben buradan çalınan bir kül tablasının kaç aylık ev kredisini ödeyebileceğini düşünüyordum.

Darcy’yle aynı odayı paylaşacağımı düşünüyordum ama Sabrina onu yanma çekip, “Senin dinlenmen ve paten derbisi takımına sponsor olmak için para kazanman gerek,” dedi kararlılıkla.

“Yeni formalar alacaklar,” diye ekledi Darcy. “Ben de Gine domuzu kostümü giyip yeni maskotları olacağım.”

“Hmm.” Kazanacağımı varsaydıkları her seferinde olduğu gibi kalbim sıkıştı. *O kadar kolay değil*, diye çığlık atmak istedim. *Bu çok zor bir şey*. Ama sadece bana destek olmak istediklerini biliyordum. “Bunu daha önce konuştunuz galiba.”

“Ah tabii, paranla ilgili bir sürü *planımız* var.”

Süitimiz çardaklar, gösterişli kilimler, antika mobilyalar, muhtemelen maymun atalarımın daha yaşlı olan tablolarla *Küçük Deniz Kızı*’ndaki kara kısmına benziyordu. Fakat aynı zamanda boştu, tam olarak adını koyamadığım bir şey eksikti sanki. Yeterince sıcak tutmayacağına emin olduğum üç haftalık giysilerimin bulunduğu valizlerimi açtım, satranç tahtasında uçakta çalıştığım bir Kochnoi-Karpov maçını canlandırdım, kemerli pencereden kanal manzarasının fotoğraflarını çektim. Gerçi fotoğrafı göndermek isteyebileceğim herkes şu anda aynı manzaraya bakıyordu.

Yatağa girdiğimde birkaç saat dönüp durdum, sonra uyuyamayacağımı kendime itiraf ederek kalktım.

Süslü broşürün bildirdiği üzere alt katta tam ısıtılmalı, büyük bir havuz vardı. Beş dakikadan kısa süre içinde inip kendimi suya bırakmışım. Okyanustan filtrelenerek gelen su, klor yerine tuz kokuyordu. Hediye verilen Nashville Open Turnuvası tişör-

* (İt.) Teşekkür ederim. (ç.n.)

tüm suyun yüzeyinde süzülürken kafamı geriye yatırıp yıldızları izlemeye koyuldum.

En son havuza girdiğimde şimdi düşünmeye katlanamadığım şeyler olmuştu. Ondan öncesindeki de pek farksız değildi. Lise son sınıftan önceki yazdı ve Easton’la birlikte, onun komşularından birinin evine göz kulak oluyorduk. Bahçedeki havuz böceklerle ve sincap dışkısı olduğuna inanmayı reddettiğim bir şeylerle doluydu. Easton, “İyy,” deyip durmuştu ama onu ayaklarını daldırmaya ikna etmiştim. O üniversiteye hazırlık sorularını sahte Fransız aksanıyla okurken ben de bir saat boyunca havuzda sırtüstü süzülüyordum.

Ağustostan önce görüşmeme rekorumuz sadece iki günken şimdi Easton’dan iki aydır haber almamıştım. Kızgınlık, küskünlük ve Instagram hesabına bakılırsa ilişkisini ciddileştirdiği kızla mutlu olup iyi şeyler yaşamasını dileme arasında gidip geliyordum. Bunlara rağmen de kendimi hâlâ ona *Dragon Age* TikTok videoları göndermenin eşiğinden zor döndürüyordum.

Geçmişe odaklanmak riskli, dört gün sonra yüzleşeceğim büyük utancı da barındıran gelecek ise çok daha tehlikeliydi. Bu yüzden şu ana odaklanacak, ılık suda süzülürken buz gibi görünen yıldızları seyrederek Korchnoi’nin kalesini esrarengiz bir sebeple al’e taşımasını düşünecektim.

Havuzdan çıktığımda gecenin geç saatleriydi. Serin havada titrerken tek bir pencere hariç otelin tüm ışıklarının sönük olduğunu fark ettim. Perdelerin arasında uzun bir silüet gördüğümü düşündüm ama gözlerim beni yanıltmış olmalıydı.

Çünkü bir kez gözlerimi kırıp açtığımda pencerenin arkasında görülecek hiçbir şey yoktu.

Yirmi Yedinci Bölüm

“Önümüzdeki üç günün tamamen boş. Bu süreyi, daha önce oynadığın maçları satranç motorlarına yükleyip zayıf yönlerini görmeye çalışarak geçireceğiz. Maçtan bir önceki gün yoğunluğun artacak. Sabah bir programın yok ama öğleden sonra basın konferansı var. Akşam da açılış galası yapılacak ancak orada kısa süre boy göstermen yeterli.” Defne kahvaltı masasının karşı tarafından gülümsedi. Bu sabah onu Oz’la paylaşp paylaşmadığını bilmediğimiz bir odadan çıkarken görmüştük. Sabrina, “Schrödinger,” diye mırıldandığında neredeyse kendi tükürüğümlle boğulacaktım.

“Defne, bu otel niye bu kadar boş?” diye sordu annem.

Okyanus manzaralı yemek salonunda bir tek biz vardık ve masamızın ortasında akışkan çikolatalı çıtır kruvasanlarla dolu bir tabak duruyordu. Darcy o kadar çok yemişti ki cam fabrikası turumuzdan önce biraz kestirmek için odasına çıkmıştı. Onu bir daha asla kahvaltıda yulaf lapası yemeye ikna edemeyecektik.

“Cipriani Otel, mart ayının ortasına kadar kapalı olur. Sezon dışı olduğu için FIDE hepsini kiraladı. Şampiyona birkaç yılda bir burada yapılıyor. Daha önce hep gelmek istemiştım ama şansım olmamıştı. İnsanların toplanması fazla uzun sürmez. Organizatörler, yorumcular, FIDE kodamanları gelecek. Tabii halihazırdaki dünya şampiyonu ve ekibi de.”

Kalbimin sızladığını hissettim. Akıl hocam gözlerime bakmıyordu.

“Bir de her seferinde gösteriden geri kalmak istemeyen satranç fanları var; bunlar genelde Silikon Vadisi’nden gelenlerle teknoloji meraklıları oluyor. Basın mensuplarının bazıları da burada kalacak ancak çoğu daha uygun konaklama yerleri tercih edip maç günlerinde tekneyle buraya gelecekler.” Başını iki yana salladı. “NBC’nin bu sene şampiyonayı canlı yayımlayacağına inanamıyorum. Neyiz biz? Ulusal Futbol Ligi mi? Körling turnuvası mı?”

Kahvaltıdan sonra Murano’ya gitmek için tekneye binen aileme içimi çekerek el salladıktan sonra zor pozisyonlarda hâlâ sıkıntı yaşadığım için ondan azar yemeye hazır halde Defne’ye döndüm.

“Benim odamda mı yapalım seninkinde mi?” diye sordum. Bu durumu, Ozne gizemini çözebilmek için bir bahane olarak kullanabilirdim ama görevlilerden biri girişime ket vurdu.

“Oyuncular için hazırlanmış çalışma bölümlerimiz var,” dedi yoğun İtalyan aksanlı mükemmel İngilizcesiyle. “Dilerseniz size gösterebilirim.”

Bizi şaşırtıcı derecede yeşil ve güzel olan bahçelere yönlendirdi. “Bu bahçelere Giardini Casanova diyoruz. Ne yazık ki bu sezonda en mükemmel zamanlarında değiller.”

“Erkek orospusu olan mı?” diye fısıldadı Defne bana.

Ben omuz silerken görevli kafa salladı. “Efsanevi âşık olan diyelim. Önümüzdeki hafta maçın yapılacağı alan da şurası.” Bahçelerin ortasında bulunan sera benzeri yeri işaret etti. Basit, kare bir yapıydı ancak tüm duvarları ve tavanı camdandı. İçerisi ahşap bir masa, iki sandalye ve basit bir satranç seti dışında boştu.

Kalbimin ağzıma fırladığını hissettim.

“Tabii ki tamamen ısıtılmalı bir oda. Ayrıca ses geçirmez.” Gülümsemesi güvence vericiydi. “Bu, ev sahipliği yaptığımız beşinci şampiyona.”

“Etrafta çok fazla kamera tripodu ve ışık olacak.” Defne omzuma hafifçe vurarak sırttı. “Merak etme, bu kez o aykırı saç tutamını saklamana yardımcı olurum.”

Çalışma odamız üstü kapalı bir geçidin altında, ahşap bir kapının arkasındaydı. İçeride satranç takımlarının yanı sıra sıra kitaplar ve satranç motorlarını bağlayabileceğimiz dizüstü bilgisayarlar vardı.

“Burası inanılmaz.” Defne parmaklarını cam bir takımın parçalarında gezdirdi. “Çok kıskandım.”

“Katılıyorum. O kadar çok şampiyona düzenlediklerine şaşmamak gerek. Baksana, adamlar *hazırlıklı*. Eminim...”

Duvardaki bir fotoğrafı fark ettiğimde ne diyeceğimi unuttum. Az önce dışarıda gördüğümüz cam odada, ayakta duran iki erkeğin fotoğrafıydı. Biri neredeyse tamamen keldi, gür siyah saçları olan diğeryse hafifçe gülümsemişti. Taşların oynatıldığı bir satranç tahtasının önünde el sıkışıyorlardı. Görünüşe bakılırsa siyah taraf, yani kel olan adam, şah mat olmasına iki hamle kalmışken maçtan çekilmişti. Diğer oyuncunun gözleri ciddi bakıyordu ve dengemi bozacak kadar tanıdıktı. Bir an için göğsümde tarif edilemez bir ağırlık hissettim.

Sonra çerçevenin altındaki plakayı okudum: *Sawyer vs. Gurin, 1978. Dünya Satranç Şampiyonası.*

“Bu adam...”

“Evet.” Defne yanıma geldi.

“Onu tanıyor muydun?”

“Evet, onunla çalıştım.”

Doğru ya, bunu biliyordum. “Nasıldı?”

“Son derece pozisyoneldi. Siyah taraftayken hep Sicilya Savunması Najdorf Varyantı ile oynardı.”

“Nasıl bir insandı demek istedim.”

“Ah. Nasıl bir insandı...” Dudaklarını büzerek fotoğrafa baktı. “Sessizdi. Nazikti. Keskin bir espri anlayışı vardı; hatta bazen fazla dürüst olurdu. İnatçıydı. Bazı zamanlarda da sıkıntılıydı.” Derin bir nefes aldı. “Zugzwang’ı onun sayesinde aldım.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Bana para verdi. Aslında borç olduğunu sanmıştım ana geri ödemek istediğimde almadı.”

Tanıdığım birine ne de çok benziyordu. Cömert. Alaycı. Yalan söylemekte kötü.

Ciddi bakışlı.

Bahse girebilirdim ki fotoğraftaki adam da hayır cevabını kabul etmeyi bilmiyordu. Bahse girebilirdim ki o da sabit fikirli, değişken ve gizemliydi. Bahse girebilirdim ki son derece karizmatik olsa da aynı zamanda kibirli ve dik kafalıydı. Katır gibi inatçıydı, aptaldı, gıcıktı, sinir bozucuydu, korku verici ve kontrolsüz bir şekilde bağımlılık yapıcıydı. Fazlasıyla sıcak, nazik, komik, haklı, acımasız, unutulması zordu ve...

“Mal?”

İrkilerek fotoğraftan uzaklaştım. “Efendim?”

“Çalışmaların... yani üzerinde çalıştığımız şeyler, zayıflıklarına falan odaklanmamız gayet iyi ama sence de rakibinin maçlarına bir bakmamız...”

“Hayır,” diyerek lafını böldüm. Artık Marcus Sawyer’dan değil, adı anılmaması gereken birinden bahsediyorduk.

“Niye reddediyorsun bilmiyor...”

“Hayır.”

Ofladı. “Pekâlâ. Bunu bekliyordum zaten. Fakat bu bir turnuva değil, Mal. Burada Dünya Şampiyonası’ndan söz ediyoruz; *yaşayan en iyi iki oyuncunun maçı*. Yeteneklerini geliştirirken bir yandan da rakibininkileri göz önünde bulundurmalısın. Eski maçları sürekli izlemek ya da kendi stilini aşırı analiz etmek fazla işe yaramaz. O muhtemelen senin maçlarını inceliyordur. Senin bunu yapmayacağını düşünmüyordur bi...”

“Hayır,” dedim son kez. Defne de bunun son kararım olduğunu biliyordu. “Planladığımız gibi devam edelim.”

Akıl hocam kaşlarını çatsa da bir şey demeden kafasıyla onayladı.

Hücum sonrası kuvvetlerimi toplayıp yeni bir atak planı yapmakta iyi değildim.

Ya fazla erken atak yapıyordum ya da çok geç.

Ya yeterince kararlı değildim ya da *fazla* kararlı davranarak fırsatları mahvediyordum.

Oyun sonlarına rahat giriş yapamıyordum.

En sevdiğim açılışlara fazla güveniyordum ama bu çok büyük hataydı çünkü tercihleri olan oyuncular genelde zayıflıkları olanlar olurdu.

Satranç tahtasının merkezini ele geçirmek için önce yanlara odaklanmalıydım.

Ve...

“Chuang’a karşı oynadığın maçta vezirini tamamen savunmasız bırakmışsın,” dedi Oz. “Savunma Bakanlığı’na bağla demiyorum ama...”

“Tamam, tamam. Ben...” Gözlerimi ovuşturdum. “Haklısın. Satranç motorlarına geri dönelim. Bence...”

“Saat gece yarısını geçti, Mal.” Defne başını sağa sola sallıyordu. “Yatmalısın.”

Kahretsin. “Tamam. O zaman yarın sabah...”

“İki gündür burada kilitli kaldık, Mal.”

Öyleydi. Yemek için ya da ara sıra yanımıza gelen fanlar için ara vermek dışında bir şey yapmamıştık.

Ah bir de annem alnıma bir öpücük kondurmak için çalışma odasına uğramış, Sabrina pat diye analizin ortasına dalıp *The Cut*’taki bir gazetecinin bana “üstüne basmam” için yalvardığı yazıyı göstermiş, Darcy mavi tişörtünün benim valizimde olup olmadığını sormak (valizimdeydi) ve yeni kolyesini göstermek için yanıma gelmişti.

“*Buna murrina deniyormuş!*”

“*Çok güzelmiş.*” Çiçeklerden oluşan rengârenk dairelere bakmıştım. “*Nereden aldın?*”

“*N... Annem benim için aldı!*”

“Bence ara vermelisin,” dedi Defne.

“Ne demek istiyorsun?”

“Yarın sabah tatil yap. Biraz fazla uyu. Kız kardeşlerinle bir yerlere git. Maçtan önce bir günün kaldı ve yarısı basın konferanslarıyla dolu olacak.”

Bir ona bir Oz’a bakarak kaşlarımı çattım. “Merkezde sıkıntılarım olduğunu söyleyip duran siz değil misiniz?”

“Evet ama şu anda bu konuda yapabileceğimiz bir şey yok.”

“Peki. Tamam. Sanırım haklısın.” Kapıya giderken dudak büzmemeye çalıştım. Bacaklarım fazla oturmaktan ağrıyordu.

“Hey.”

Arkama döndüm. Oz satranç takımlarını toplayıp bilgisayarları kapatıyordu. Arka plandaki, Defne’nin kısacık fotoğrafıyla keskin bir kontrast oluşturan Marcus Sawyer’ın fotoğrafına baktım. “Efendim?”

“Daha önce de söylemiştim ama unuttuysan hatırlatayım. Bence şampiyonayı kazanabilirsin. Sen aklına koyduğun her şeyi yapabilirsin.”

Hafifçe gülümseyip odadan çıktım.

Ona inandığımdan emin değildim. Büyük ihtimalle inanmıyordum.

Otel iyice dolmaya başlamış; anlık röportaj ve fotoğraf isteklerinden, üstünde *lanet suratının* olduğu tişörtler giyen insanlarla karşılaşmaktan kaçınmak zorlaşmıştı. Çalışma odasından hiç çıkmamamın sebebi buydu aslında. Şampiyona yaklaşırken kendimi daha çok sahtekâr gibi hissediyordum. Yetişkinlerin masasına oturmuş bir çocuktum sanki. Yeterince iyi olmadığımı, adımı bastıkları mürekkebe bile değmeyeceğimi düşünüyordum. Caro-Kann Savunması’na Night Saldırısı’yla karşılık vermekte berbattım. “*Dünya Satranç Şampiyonası’ndaki ilk kadın*” sözcüklerini duyduğumdan beri zihnimden atmaya çalışıyordum. Bu, kaybedersem tüm kadınların yüzünü kara çıkaracağım anlamına mı geliyordu? Birdenbire sadece *kendi adıma* oynamaktan çıkmış mıydım? Hiçbir fikrim yoktu ve düşünmek de istemiyordum. Bu yüzden düşünmedim ve daha bu sabaha kadar Raphael Varyasyonu’nu öğrenmemiş olduğum gerçeğine odaklandım.

Ne kadar da iyi bir oyuncuydum ama.

Şükür ki gecenin bu saatinde otel tıpkı ilk geldiğimizde olduğu gibi sakin ve sessizdi. Resepsiyon bankosunu geçtiğimde görevlilerden biri bana el salladı.

“Oda arkadaşınız geldi,” diye bildirdi. “Amerika’dan.”

Durdum. “Pardon?”

“Arkadaşınız geldi.” Asansöre işaret etti. Sanırım dil bariyerine takılmıştık.

“Ben... Ne? Nerede?”

Gülümsedi. “Odanızda.”

Hızla yukarı koşarken kalbim gümbürdüyordu. Gerçekten de odamda biri mi vardı? Aklıma Amerika’dan gelebilecek tek kişi geliyordu.

O değildir.

O olamaz.

Şimdiye dek konuşmadık bile.

Çok pişman olduğum şeyler söyledim ve o da muhtemelen...

Titreyen elime bakarken DNA helikazlarımın çözündüğünü hissettim. Uzanıp kapımı açarken beynimde anevrizma oluşmaması için dua ediyordum.

Güzelce düzeltilmiş yatağımın üzerinde, benim yattığım tarafta, kollarıyla bacaklarını iki yana açmış biri uzanıyordu.

Kalbim durdu.

Sonra yeniden atmaya başladı. Rahatlama ve bir başka duygu içimi sardı.

“Mal, bu oda ne böyle?” dedi yataktan bir ses. “Bakıyorum da hayatta iyi yerlere gelmeyi başarmışsın, sürtük. Tek sebebi de

seni glüten hassasiyetinin ne kadar ciddi bir şey olduğu konusunda ikna etmem.”

Gözlerimi yumdum. Derin bir nefes aldım. Gözlerimi açtım. Sonra inler gibi sadece, “Easton?” diyebildim.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Saçları ağustostan bu yana uzamış, omuzlarını geçmişti. Güneş ışığıyla uçlarının rengi açılrsa da yazın olduğundan daha koyu renkli ve parlak görünüyorlardı. Deniz suyu sayesinde de kıvrıklaşmışlardı. Belki de bu beni şaşırtmalıydı ama şaşırmamıştım.

Instagram sağ olsun.

“Sen neden... Burada ne arıyorsun?”

Yatakta yuvarlanıp dirseklerine dayanarak doğruldu. “Sabrina mesaj attı.”

“Sabrina mı?”

Kafa salladı. “Aynen. Uzun boylu, sarışın, *huysuz*, somurtkan ergen.”

“Sabrina’yı tanıyorum...” Başımı iki yana salladım. “Sana *mesaj* mı attı gerçekten?”

“New Jersey’den ayrılmadan önce, senin yüzünden onları arabayla taşımak zorunda kaldığım zamanlarda ona numaramı verme hatasını yapmıştım.”

“Bunca zamandır on beş yaşındaki kardeşimle yazışıyor muydun yani?”

“Yoo. Bana dans eden insanların, paten derbisinde yarışanların TikTok videolarını falan gönderdiğinde on beş yaşındaki kardeşine görüldü atıyordum. Ama birkaç hafta önce senin hakkında bir şeyler yazdı. Ben de cevap verdim.”

Kalp krizinin etkileri yavaş yavaş üstümden kalkıyordu. Easton buradaydı. Yatağıma ayakkabılarını bile çıkarmadan yatmıştı. Onunla asırlardır konuşmamıştık. Belki de bir milenyum geçmişti.

Ve sanırım ben biraz sinirliydim.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Senin Colorado’da olman gerekmiyor mu?”

“Gerekiyorsa gerekiyor, gerekmiyorsa gerekmiyor.”

Gözlerimi kıstım. Belki de *sinirlilik* hislerimi doğru ifade eden kelime değildi. “Çok sevdiğin okulundan ayrılabilmesine şaşırdım.”

Kafasını yana eğdi. “Öyle bir şey söylediğimi hatırlamıyorum.”

“Söylemene gerek yok.”

“Aklımı mı okuyorsun?”

“*Instagram*’ını okuyorum.”

“Ah, tabii.” Ciddiyetle kafa salladı. “Ben de *Instagram*’da kalbimi açıp en derin sırlarımı paylaşıyorum çünkü.”

Aksi, aptal biri gibi hissederek kafamı eğdim.

“Aslında...” diye devam etti omuz silkerek. “... ne demek istediğini anlıyorum. Ben de aynı şeyleri hissediyorum.”

“Hadi ya?” Tek kaşımı kaldırarak huysuz moda geri döndüm. “Üç yıl önce şu dev leopar güvesini gördüğümünden bu yana *Instagram*’ımda gönderi paylaşmadım.”

“Sen paylaşmamış olabilirsin ama kudretli Mallory Greenleaf’in nerelerde neler yaptığını bilmek için sosyal medyaya gerek yok. *Jezebel* bile kıyafet tercihlerinden bahsetti.”

“Yok artık.” Derin bir nefes aldım. *Kahretsin*. “Gerçekten mi?”

“Aslında dört ayrı yazı yayımladılar. Her neyse.” Tekrar yuvarlanıp yatağın kenarında oturdu. “En yakın arkadaşının hayatında ilk kez biriyle çıktığını internetten öğrenmek süper oluyor, biliyor musun?”

“Ben kimseyle çıkmı...”

“Philly Open’ı kazandığından, Challengers’a seçildiğinden, dünyanın en iyi satranç oyuncusuyla kanka olduğundan ve Dünya Şampiyonası’nda yarışacağından sana bahsetmeye zahmet etmemesi de ayrı güzel. Daha da sayabilirim istersen.”

Cevap vermedim. O kalkıp önümde dikilirken yüzüne öylece baktım. Kafamın içinde onlarca minik puzzle parçası fazla meşai yaparak yerlerine yerleşmeye çalışıyordu.

“Biliyor musun...” Şakağını kaşdı. Kahverengi, güzel gözleri ciddiye. “Mesajların giderek azaldığında beni unuttuğunu sandım. Ne de olsa süper havalı bir yerde çalışıyordun, seksi bir erkek arkadaşın ve bolca paran vardı. Ayrıca... Tanrım, Mal, artık *ünlüsün* ve bu çok *garip*. Demem o ki arka planda kaldığımı hissetmeye başladım.”

“Ben...”

“Ama sonra.” İşaretparmağını kaldırdı. “Sabrina bana ne kadar sefil durumda olduğunu söyleyen o mesajı attı ve çok önemli bir şeyi hatırlamamı sağladı.”

Yutkundum. “Neymiş?”

“Senin geri zekâlı olduğun gerçeği.”

İrkildim.

“Sen hep böyleydin,” diye devam etti. “Nasıl unuttum bilmiyorum gerçekten. Babanın yaptığı şeyden önce bile kimseye *yük olmak* istemezdin. Her zaman, ‘*Onlar seni bırakmadan sen onları bırak*’ düşüncesine sahiptin. Normalde yaptığın şeyin bu olduğunu daha erken fark ederdim ama ben de pek iyi değildim doğrusu.” Dudaklarını ıslattı. “Üniversite hiç... kolay değil. O kadar eğlenceli de değil. Bazen çok yalnız hissediyorsun. Üstüne üstlük üç kilo aldım. Sutycnlerim küçük geliyor.”

“Tüh.”

“Sorun değil, yenilerini sipariş ettim. Demeye çalıştığım şey şu ki o satranç beyninle benim hamlemi bekliyor olabileceğini anlayamayacak kadar meşguldüm.” Duraksadı. Ayaklarının desteğiyle ayakkabılarını çıkarmasını izledim. “Gittiğimde seni unutacağımdan korktun muhtemelen. Bu yüzden de önce sen beni unutmaya karar verdin.”

“Ben öyle bir şey...”

“Bilinçli olarak yapmamış olabilirsin ama...”

“Demek istediğim, bunu yapmaya öylece *karar vermedim*,” dedim boğuk sesle. Sinirimin son kıvrıntıları da kaybolmuştu ve gözyaşlarım akmaya hazırdı. “Ben sandım ki sen...”

Easton içini çekerek omzuma hafifçe vurdu. Sonra yatağa dönüp kendini yine üstüne bıraktı. Hâlâ benim yattığım tarafta yatıyordu ama en azından bu kez ayakkabısı yoktu. Ne yapacağımı bilemediğim için ben de ayakkabılarımı çıkardım ve yatağın etrafından dolaşıp boş tarafa yattım. İkimiz de yan tarafımıza dönüp birbirimize baktık. Sekiz, beş, üç, iki yıl öncesinde de pek çok kez bunu yaptığımız olmuştu.

“Eee?” Boğazımı temizledim. “O seksi kızla çıkıyorsun, ha?”

“Kim-ly mi?”

“Evet.”

“Mal, ona fena *tutuldum*. Çok tatlı ama bana birkaç gömlek büyük sanki.”

Kafa salladım. “Evet, biraz öyle.” Koluma yumruk attığında ikimiz de güldük. Gülüşlerimiz keyfin dışında rahatlama da barındırıyordu. Sonra kendimi tutamayıp, “Şampiyonayı izlemek için kalacak mısın?” diye sordum.

“Kanka, İtalya’ya sadece dertleşmeye gelmedim herhalde.”

“Okulun var ama.”

“Sorun olmaz.”

“Benim için iki hafta okuldan uzak kalmanı istemem.”

“Dert değil. Ben kalmak istiyorum.”

Göğsümün kabardığını hissederken gözlerimi yumdum. “Seni seviyorum. Ve özür dilerim. Ve seni özledim.” Yine ağlamaya başlamıştım. Sanki bir kez ağlamak, sapasağlam barajımı delip gelmişti ve şimdi gözyaşları rahatça akıyordu. Geçtiğimiz ay *My Girl*’ü izlediğimde, Darcy’nin öğretmeni bana kardeşimin özel yetenekli olduğunu söylediğinde, Sabrina derbisini kazandığında da ağlamıştım. Artık tam bir sulugözdüm. Gerçi... belki de her zaman böyleydim.

“Ben de seni özledim.”

“Easton, ben...” Burnumu çektim. “Bu aptal şampiyonayı asla kazanamayacağım.”

“Belki. Ama bu önemli değil. Her zaman istediğin şeyi yapıyorsun, sevdiğin insanlarla berabersin, benim gibi biriyle aynı odayı paylaşma lütfuna sahipsin. Bu arada söylemeden geçemeyeceğim, son zamanlarda gece terörü yaşamaya başladım. Yani çok şanslısın.” Küçükken yaptığımız gibi parmaklarını benimkilerle geçirdi. “Mal, sen zaten kazandın.”

Ellerimiz bir arada, saçlarımız yastıkların üzerinde birbirine geçmiş halde öylece uykuya daldık.

Ertesi sabahı Easton'la gezip turistliğin tadını çıkararak geçirdim. Bunu yapmak, arkadaşlığımızı da geziye çıkarmak gibi hissettirmişti.

Başlangıcı biraz sarsıntılı oldu. Kapı görevlisine Trevi Çeşmesi'nin nerede olduğunu sorduk ve dehşet dolu gözler eşliğinde aslında beş yüz kilometre ötedeki Roma'da olduğunu öğrendik. Sonra San Marco Meydanı'na gittik ve yol biraz yokuşa döndü. Bir güvercin sürüsü tarafından saldırıya uğradık ve kıyafetlerimize bulaşan pisliği temizlemek için epey uğraştık.

Beni görüp imza isteyen ikinci kişiden sonra ikimiz de kalp şekilli, ucuz birer güneş gözlüğü aldık ve tam kırk beş dakika boyunca Kim-ly için *murrina* aradık. Dükkân sahibine, “En sevdiği şarkıcı ve söz yazarı Taylor Swift, favori yönetmeni Ari Aster olan birine en çok hangisi uyar?” diye sordüğümüzda İngilizce anlamıyormuş gibi yapıp bizden kaçtı. Sonrasında tam üç kez kahvaltı ettik. *Baci di dama*’larımızı, *bignes*’lerimizi ve *fritelle*’lerimizi hapır küpür yerken sürekli, “Hobbitler gibiyiz,” diyorduk. Çok komik bir espri olmayabilirdi ama tekrar birlikte olmak sarhoş ediciydi, bu yüzden de kıkırdamalarımızı durduramıyorduk.

Bugün bu noktada olacağımızı gerçekten hiç düşünmezdim.

Rialto Köprüsü'nde *selfie* çekmeye çalışırken Kim-ly'den “*Selam, İtalya nasıl? ♥*” diye basit bir mesaj geldi.

Köprü güzel bir manzara yakalamaya çalışan turistlerle doluydu ama tam yirmi dakikayı korkuluğun önünde dikilip mükemmel cevabı bulmaya çalışarak geçirdik.

“*O şekilde gönderme. Onu özlediğini de söyle,*” diye ısrar ettim, Easton'ın telefonunu çalmaya çalışarak.

“Çok yapışkan görünürüm.”

“O sana *kalp* göndermiş ama.”

“*Yeşil kalp* göndermiş. Bir anlamı *yok* yani.”

“Of, Tanrım.” Güldüm. “Aptalın tekisin ama seni böyle seviyorum.”

“Kapa çeneni.” Arkadaşımın yanakları pembeleşmişti. “Bu arada Sawyer hakkında ne zaman konuşuyoruz?”

“Hiçbir zaman.” Bakışlarımı kaçırıp Büyük Kanal’daki evlerin güzelliğini izlemeye koyuldum.

“Hah!”

“Konuşacak bir şey yok.”

“Şüpheliyim.” Dirseğini benimkine vurdu. “Ne durumdasınız?”

“Hiçbir durumda.” Arkadaşımın bana beklentiyle baktığını görünce ihtiyaçlarım ve duygularım konusunda daha açık sözlü olma kararımı hatırlayıp devam ettim: “Koch olayından beri konuşmadık. Bursum için onun para ödediğini öğrendim ve büyük bir kavga ettik. Bu kadar.”

“Peki ona göre ‘bu kadar’ mı, biliyor musun?”

“Nolan öyle...” Sustum.

Kavgamızdan bu yana ilk defa adını söylüyor, ilk defa göğsümde bıraktığı tuhaf şekilli boşluğu kabulleniyordum. Kabuk bağlamış bir yarayla oynamak, kanatmak ve bir daha asla iyileşmeyeceğini en sonunda itiraf etmek gibiydi.

“İkimiz de pişman olduğumuz şeyler söyledik.” Yutkundum. “Can acıtacak şeyler.” Tekrar yutkundum. “Daha çok ben söyledim.”

“Seni anlayan biriyle kavga ettiğinde böyle olur.”

Gözlerimi yumdum. Nolan’ın beni ne kadar anladığını hatırlamak karnıma inen bir yumruktan farksızdı. “Onu, Bob’dan beni kovmasını istemekle suçladım.”

Easton alaycı bir nefes verdi. “Ne?”

“Zamanlama çok şüphe çekiciydi ama.”

Arkadaşım kahkahalara boğuldu. Gülmeyi kesemiyordu. Bir grup Fransız turist ona kuşkulu bakışlar atsa da durmadı ama benim sert bakışlarımı fark edince sustu. “Kanka, işten atıldığında ben de oradaydım. Sawyer’la alakalı olmadığına eminim. Amcan gittiğinden beri Bob zaten seni kovmak için *sabırsızlanıyordu*. Kazıkçının hayat tarzını bozuyordun ve yerine başkasını bulması zor olmazdı.”

Rahatsızlıkla kafamı çevirdim. Sonra bir süredir içimde olan şeyi itiraf ettim. “Biliyorum.”

“Biliyor musun?”

“Evet. Ama bana burs meselesini söylemediği için kızgın olmaya hakkım var.”

“Tamam ama aynı şey değil ki. Yani seni işten attırarak bir şeyi elinden almış olurdu. Ama o, bursa katkıda bulunarak sana bir şey vermiş oldu. İkisi karşılaştırılmaz bile.”

“*Biliyorum,*” diye tekrarlardım dişlerimi sıkarak. Easton’ın bu yönünü, aklımı okumasını hiç özlememiştim. Nolan’la tanışmadıkları ve asla tanışmayacakları için memnundum. “En kötüsü şu ki onu suçladığımda inkâr etme zahmetine bile girmedim. Sadece dedi ki...” Yutkundum.

“Ne dedi?”

“İşten kovdurmuş olmayı *dilediğini* söyledi.” İçimi çektim. “O hayattan kurtarılmam gerekiyormuş.”

Easton kafa sallarken aramızda uzayan sessizlik bir feribottun feryadıyla kesildi. “Eh, aile parasına güvenen beyaz erkekler hakkında ne düşündüğümü bilirsin. Fakat Sawyer’ın haklı olduğunu söylemem lazım.”

“Tanrım.” Homurdanarak kafamı kollarıma yasladım. “Ona *söylediklerim* çok fenaydı. Kendisiyle, ailesiyle alakalı şeyler söyledim. Ama çok *öfkeliydim*, Easton.”

“Kime kızgındın, Mal? Nolan’a mı? Babana mı? Hayata mı? Kendine mi? Yoksa yukarıdakilerin hepsine mi?”

Bu sorunun cevabıyla yüzleşmek istemiyordum. Bu yüzden kafamı omzuna yasladım, saçlarımı okşamasına izin verdim ve haftalardır ilk kez Nolan’dan ne kadar hoşlandığımı hatırladım. Hoşlandığımı düşünmediğim zamanlarda bile hoşlanıyordum. Hem rahatsız edici hem de büyüleyici şekilde görüldüğümü hissediyordum. Satranç oynamasını izlerken heyecanlanıyordum, uyumasını izlerken kalbim titriyordu. Tam olarak *onun yanında* olmak istediğimi kabullenmenin getirdiği rahatlığı, hemen ardından kendime kabul etme izni verdiğim için duyduğum kızgınlığı hatırlıyordum.

Haftalardır ilk kez itiraf edebilirdim ki:

Keşke onunla gambitlerden daha fazlasını paylaşma şansım olsa.

On iki maç boyunca karşısında nasıl oturacağımı bilmiyorum.

Yarın ilk maçtan önce onunla tokalaşmam gerekecek ve parmaklarım şimdiden karıncalanmaya başladı. O da şu anda burada, bu adada olmalı çünkü varlığını kemiklerimde hissediyorum. Onu karnımın derinliklerinde hissediyorum.

“Easton. Galiba her şeyi batırdım,” dedim.

“Evet.” Kafa salladı. “Ama bence, muhtemelen babanla olanlardan dolayı, biri her şeyi batırdığında ilişkilerin hemen oracıkta kesilmesi gerektiğini düşünüyorsun. Senden ikinci bir şans alamıyorlar. Bazen bunu yapmak doğru ama bazen de...” Omuz silkti. “Ben buradayım. Ailen burada. Nolan...” Gerisini getirmede.

İçimi çektim. O da içini çekti. Sonrasında uzunca bir süre boyunca martıları dinledik, botların kanalda beyaz çizgiler oluşturmalarını izledik ve bir saat kadar sonra bulunmamız gereken hiçbir yer yokmuş gibi davrandık.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Basın konferansına tam da Meghan Markle'ın gireceği gibi, isimlerini hatırlamadığım iki FIDE çalışanının ve güvenlikle alakası olduğunu düşündüğüm iri yarı bir adamın eşliğinde girdim. Kamera flaşları ben içeri girer girmez patlamaya başladı ama çok fazla değil, tam kıvamındaydı. Yani Los Angeles Havalimanı'na iniş yapan *BTS*'i karşılar gibi değil de uzun süren başkanlık yarışında kimin kazandığını bildiren orta yaş krizli bir siyasetçiyi karşılar gibiydiler.

Tam o anda anladım ki buna hiç ama hiç, asla ama asla inanmayacaktım.

Ayrıca muhtemelen sol serçe parmak kısmında delik açılmış olan yeşil Converse ayakkabılarımı tercih etmesem her şey daha iyi olabilirdi.

Birkaç gazeteci beni karşılamak için ilk sıradaydı. Onlarla daha önce tanışmamış olsam da bana sadece düğünlerde veya vaftiz töreninde gördükleri, uzakta yaşayan kuzenleriymişim gibi gülümsüyorlardı. Bu... tuhaftı. Satranç hayranlarının imza istemesinden daha tuhaftı.

Asla, asla, *asla*.

“Merhaba millet.” Garip şekilde el sallayıp etrafıma bakındım. Burada tanıdığım kimse yoktu. Salona girebilmek için basın kartı gerekiyordu ama Defne’nin yoktu. Kadife perdeleriyle şık, kalabalık bir İtalyan restoranının ortasında kendimi yapayalnız hissediyordum ve en kötü kısım henüz başlamamıştı.

Son sıradan biri bana sırtı el sallıyordu. BBC’den Eleni, taşıdığı ekipmanın altında ezilecek gibiydi. Hâlâ stajyer olarak çalışıyor olmalıydı. Ona gülümserken kendimi az da olsa daha iyi hissettim.

Sahneye yerleştirilmiş uzun masaya üç mikrofon ve isim plakası yerleştirilmişti. Ortadaki sandalyeye çoktan moderatör oturmuştu. FIDE’nin pek çok başkan yardımcısından biri olan bu orta yaşlı adamı Challengers’tan hayal meyal hatırlıyordum. Sağ taraftaki plakada kendi adımın yazdığını görünce orada yerimi aldım.

Moderatörün solundaki sandalye hâlâ boştu.

Bir dakika geçti.

İki dakika.

İki buçuk dakika.

En sonunda üç dakika tamamlandı. Feribot sisteminde bir sorun çıktığı ve Easton’la dördüncü kahvaltımızı ettiğimiz için ben de biraz gecikmiştim ama şu anda programın on dakika gerisindeydik ve karşımızdaki *onlarca* haberci, skandallarla dolu bir Viktorya dönemi balosundaymışızcasına fısıldaşmaya başlamıştı.

Panikle moderatöre baktım.

“Merak etme,” diye fısıldadı adam, elindeki kâğıtla ağzını kapatarak. “Gelmeme cüretinde bulunamaz. Onunla ilgili dersimizi aldık artık.”

“Nasıl yani?”

“Basın etkinliklerinden nefret ettiği için hep kaçmaya çalışır. Ama...” Arkamızda bulunan, sponsorların ve markaların logolarının basılı olduğu paneli işaret etti. “... FIDE özellikle bu sene sponsorlardan çok para kazanıyor. Biz de etkinlikleri kaçırmamasın diye onunla sözleşmelerimize net maddeler ekledik.” Bana sinsi ama sıcak bir gülümsemeyle bakıp kâğıdı indirdi ve boğazını temizleyerek mikrofonuna döndü. “Herkes merhaba. Küçük bir gecikme söz konusu oldu. Beklerken Bayan Greenleaf ve ben bir satranç maçıyla sizi eğlendirelim mi, ne dersiniz? Ben beyaz taraf olacağım.”

Mırıltılar yükselirken etrafıma baktım ama satranç takımı göremedim. Sonra adam mikrofonu, “d4,” deyince planı kafama dank etti.

“Ah.” Burnumu kaşıdım. “Şey, d5?”

“c4.” Parlayan gözlerle gazetecilere döndü. “Gambitimi kabul edecek mi sizce?”

Normalde taşımı e6’ya götürerek Vezir Gambiti’ni reddeder, sonra da net bir pozisyon oluşturdum. Fakat adam çok umutlu görünüyordu. İnsanlar da genelde meydan okumaların kabul edilmesine bayılırdı. Bu yüzden sırtarak, “c4, piyonu aldım,” dedim.

Seyirciler tezahürata başladığında sırtışım genişledi. Salondaki gerginlik azalırken moderatör memnuniyetle gülerek kafa salladı. “e3,” dedi. Sırf eğlencesine atımı f6’ya taşımayı düşünüyordum ki...

Bir kapı açıldı.

Benim geldiğim değil, hiç fark etmediğim bir yan kapıydı. Flaşlar tekrar patlamaya başladı. Philly Open’den tanıdığım kızıl saçlı bir kadın -Nolan’ın menajeri, basından uzak durma ayrıcalığı kazanma konusunda Defne’den daha iyi olmalıydı- ciddi bir yüz ve keskin adımlarla içeri girdi. Hemen arkasındaysa...

Easton’la tuvalette tam üç dakika boyunca pratik yaparak savunma duvarlarımı mükemmelleştirdiğimden emindim. Omuzlarımı dikleştirmiş, derin bir nefes almış ve onun ısrarıyla tekrar etmiştim: “*Ben kocaman kızın ve pek çok ülkenin en büyük TV kanallarının önünde eski sevgilimle karşılaşmakla başa çıkabili... Yapamam, Easton. Bu bende ters tepki oluşturuyor.*”

Yine de iyi olacağımı düşünmüştüm. Fakat Nolan her zamanki siyah tişörtü ve kotu, mesafeli gözleri, son dokunduğumdan daha kısa olan saçlarıyla buradaydı ve ben iyi *değildim*.

Hiç iyi değildim.

Benim bulunduğum tarafa bir kez bile bakmadan sakince sahneye çıktı ve dördüncü sıradaki bir kadın, “Geç kaldın, Nolan. Her şey yolunda mı?” diye sorduğunda sadece, “Evet,” demekle yetindi. Mikrofona eğilirken çabasız bir özgüven sergiliyordu. Bunu daha önce pek çok kez yapmıştı. Nefret ediyor olabilirdi ama benden daha deneyimliydi. “Arabam bozuldu,” diye eklediğinde herkes güldü.

Titremediklerinden emin olana dek ellerimi yumruk halinde kucağымda tuttum. Moderatör birkaç tanıtım sözcüğü ettikten sonra ilk soruyu kabul etti. Neyse ki bu esnada biraz olsun toparlanmışım.

“Karl Becker, DPA. Nolan, Malte Koch’ın hile skandalı hakkında hiç yorum yapmadın. Sence aldığı üç yıllık uzaklaştırma cezası yeterli mi? Onunla ilgili düşüncelerin nelerdir?”

“Onu düşünmemeyi tercih ediyorum.” İnsanlardan kıkırtılar yükseldi. “Neyin adil olduğuna FIDE karar verecektir.”

“Lucia Montresor, *Ansa*. Nolan, Pasternak’la karşılaştırırsan şu an formun nasıl?”

Nolan alaycı bir şekilde pofladı. “Daha kötü olması mümkün değil, değil mi?”

Gülüşler devam etti. Nolan, seneler önce Bayan Agarwal'ın karbonat deneyi esnasında izlediğim o programda röportaj verdiğinden bu yana hiç değişmemişti. Karakterine rağmen hâlâ karizmatikti. Hâlâ röportaj yapmak istemiyor, bunu belli etmekten de çekinmiyordu. Buna rağmen sorulara son derece rahat, çekici ve basit şekilde yanıt veriyordu.

Ona bakıp da hâlâ bana *bakmadığını* görünce kalbim sancıdı.

“Sorum Mallory’ye: Bu yıl çıkış yılındı. Burada olmak nasıl hissettiriyor?”

“Burada olmak...” Herkes bana dönmüştü. Nolan hariç; o hâlâ dümdüz ileri bakıyordu.

Benden nefret ediyordu. Sarf ettiğim sözler için, onu bırakıp gittiğim için. Her şeyi batırmıştım ve benden nefret etmekte haklıydı.

“Burada olmak benim için bir onur.” Gülümsemeye çalıştım. “Çok mutlu ve minnettarım.”

“AFP, Etienne Leroy. Sorum ikinize. İkinizin de zamanında satranç oynamış, fakat artık aramızda olmayan yakın akrabalarınız vardı. Bu, şampiyonayı sizin için daha anlamlı hale getiriyor mu?”

Gerildim. Babam hakkında konuşamazdım. Son bir ayda, aslında babamı konuşabileceğimi fark etmiş olabilirdim ancak onlarca insanın karşısında bunu yapmak *istemiyordum*.

Nolan, “Hayır,” diyerek ikimizi de kurtardı. Moderatör farklı bir gazeteci seçtiğinde rahat bir nefes aldım.

“Reuters, Chasten. Nolan, hile skandalı ortaya çıkmadan ve kendisi şampiyonada rakibin olmadan önce Bayan Greenleaf’in sizin asistan ekibinizde olduğu söyleniyor. Doğrulamak ister misin?”

“İstediğimi söyleyemem.”

Yine kahkahalar yükseldi.

“Bazıları, Bayan Greenleaf’in asistanın olmasının haksız bir avantaj olduğunu söylüyor.”

Nolan omuz silkti. “Eğer *bazıları* onun böyle bir avantaja ihtiyacı olduğunu düşünüyorsa belki de önce nasıl oynadığına bakmalılar.”

Salona bir sessizlik çöktü. Duyduğum tek şey mırıltılar ve kulaklarımda atan kalbimdi.

“Mallory, Fox News. Dünya Şampiyonası’na yükselen *ilk kadın* sensin. Başarının arkasında ne olduğunu düşünüyorsun?”

“Ben...” Dudağımı ısırdım. “Bence tek sebebi, satranç dünyasına geleneksel olmayan bir şekilde dahil olmam. Çoğu kadın oyuncunun başına gelen cinsiyetçilikle karşılaşmadım ya da cesaretim kırılmadı çünkü buralarda değildim.”

“Yani senden önce oynayan diğer tüm kadınlardan daha iyi olduğunu düşünmüyor musun?”

“Hayır, kesinlikle düşünmüyorum.”

“O halde daha önce hiçbir süper turnuvaya katılmamış biri olarak burada bulunmanı sağlayan şeyin ne olduğunu düşünüyorsun? Neden sen hak ettin de başkası etmedi?”

Yutkundum. “Bu...”

Bilmem. Sadece şanslıyım. Ya da bir hata eseriymi. Yeterince iyi olmadığımı biliyorum ve...

“Dostum.” Nolan mikrofona doğru alaycı bir şekilde nefes verdi. “Mallory buraya turnuvayı *kazanarak* geldi. Gelişmeleri biraz takip mi etseniz?”

Fox News bakışlarını yere eğdi. Kalabalığı tam bir komediyen gibi idare eden, güldüren ve hatta birkaçının alkış tutmasını sağlayan Nolan’a baktım. Aksi biri olsa da onu komik buluyorlardı. *Sizi çok iyi anlıyorum*, diye çığlık atmak istedim. *Ben de o yollardan geçtim.*

Hâlâ o yoldayım.

“Mallory? AFP, yeniden. Nolan’la geçmişteki ilişkiniz bu şampiyonayı senin için karmaşık hale getiriyor mu? Oyununu herhangi bir şekilde etkileyecek mi?”

Eh.

Muhtemelen aptallık etmişim ama bu konuyu açacaklarını düşünmemiştim. Moderatör de bunu beklemiyor olmalıydı çünkü yanımda gerildiğini hissettim.

Neredeyse Nolan’a dönecektim. Çünkü şimdiye kadar beni zora sokabilecek her anda, her soruda yardımına koşup atakları geri püskürtmüştü. Fakat... bu soru karşısında bir şey yapamazdı. Aramızda romantik bir ilişki olduğunu inkâr etsem, cevap vermeyi reddetsem ya da gerçeği söylesem bile tüm bunlara hiç hazırlıklı değildim. Bu yüzden kolay yolu seçip kısaca, “Hayır,” diye cevap verdim.

Sesim salonda bir tokat gibi yankılanırken anında cevabımı geri almak istedim. Nolan’a bakıp konuşmak istiyordum ama...

Ne diyecektim ki? Gerçi konuşmaya şansım olmadı çünkü moderatör araya girdi. “Pekâlâ. Zamanımız doldu. Bugünlük basın toplantısını sonlandı...”

“Son bir soru. Trent Moles, *New York Times*. Sportmenlik adına cevaplarınızı bekliyorum. İkiniz de rakibinizin oyun tarzında en çok neyi beğendiğinizi söyleyebilir misiniz?”

Moderatör, bu sorunun kötü bir fikir olduğunu düşünüyormuş gibi tereddüt etti ama sonra sol tarafına baktı. “Tabii. Sen cevaplamak ister misin?”

Nolan’ın cevaplamak isteyeceğini sanmıyordum. New York’taki evinde oturmuş, Emil’in ekşi maya yapmayı becerememesini seyreder gibi; sanki ellerine, gamzelerine ve gambitlerine adanmış onlarca Instagram hesabıyla birlikte tüm dünya

bizi izlemiyormuş gibi oturduğu yerde rahatça arkasına yaslanmış halinden belliydi.

Sonra kıpırdandı. Hafifçe öne eğilmesini ve dikkatli bir şekilde nefes alarak mikrofona doğru konuşmasını izledim. “Her şeyini beğeniyorum,” dedi. Basit ve kararlı bir yanıtı.

Sarsıcıydı.

Salonda anlık bir sessizlik oldu. İlk defa kimse gülmüyordu. Kimse konuşmuyordu. Kimse not defterlerine bir şeyler yazmıyordu. Kimse soru sormak için elini kaldırmıyordu.

Kalbim, göğsümün sınırlarını zorladı.

Moderatör boğazını temizleyerek bana döndü. “Mallory? Sen Nolan’ın oyun tarzında en çok neyi beğeniyorsun?”

“Ben...”

En çok neyini beğeniyorum?

Fazlasıyla dinamikti.

Son noktaya kadar savaşıyor; her taşı, her anı, her kaynağı kullanıp satranç tahtasının canını çıkarıyordu.

Ölümcül ve titizdi.

Eğlenceli, ilginç, öngörülemezdi.

O bir *maceraydı*.

Sonraki hamlesini düşünürken kaşlarının arasında oluşan çizgiler nükleer ve kaotikti. Uzanıp gözlerine siper yaptığı elini çekmek, çatık kaşlarını düzeltmek istiyordum. Karşısında en iyi satranç performansımı göstermek istiyordum.

“Mallory?”

Gözlerimi Fiji su şişemden ayırdım. Üstümde milyonlarca göz vardı. Yutkundum.

“Evet. Ben...”

Söyleyecek bir şey bulamıyordum. Baskı altındaydım, uzak-

lara gitmiştim, dikkatim dağılmıştı. Moderatör kafa salladı, ardından nazikçe gülümsedi.

“Sanırım cevabı ‘hiçbir şey’.” Aşağıdakilerden zorlama kahkahalar yükseldi. Sonra gazeteciler son bir soru sorabilmek için tekrar ellerini kaldırmaya başladılar. “Geldiğiniz için teşekkürler, millet. Her maçtan sonra daha uzun basın konferanslarımız olacak. Bunun için çok heyecanlıyım ve...”

Bir FIDE görevlisi kalkmamı istedi ve dirseğimden tutarak sahneden aşağı yönlendirdi. Nolan’ın sandalyesinin arkasından geçerken elim kürekkemiğine çarptı. Bu kazara mı olmuştu yoksa çaresizlikten miydi bilemiyordum.

En sonunda, bakışlarını üstümde bir defa bile hissetmeden salondan çıktım.

Galada on dakikadan az kalabildim. Beşinci *bruchetta*’mı kemirirken bir yandan da geniş omuzlar ve kısa, koyu renkli bukleler görmeyi bekleyerek etrafıma bakınıyordum ki Defne bileğimi kavrayarak beni çekiştirdi. “Pekâlâ, kendini gösterdin. Artık gidebiliriz.” Beni kalabalığın arasından geçirirken kırmızı rujlu dudaklarına nazik bir gülümseme yapışmıştı.

“Ama daha yeni geldim. Ayrıca *bruchetta* çok lezzetli.”

“Saat dokuzda yatakta olmalısın. Yarın kariyerinin en önemli oyununu oynayacaksın.”

“Öyle mi? Bildiğim kadarıyla tam on iki maçım var.”

“İlk maç gidişatı belirler, Mal.”

“Ben... Erken ayrılmak kabalık olmaz mı?”

“Olabilir.” Beni merdivenlere yönlendirdi. “Rakibin gelmeye zahmet bile etmedi. Senin kabalığın onunkinin gölgesinde kalır.”

Saat 8.53'te pijamalarımı giyip yatağıma girmiş, yastığımı kafamın altına sıkıştırmıştım. Easton kendi tarafına yatarken Darcy ortamıza sıkıştı, Sabrina da ayakucuna yerleşti.

Tam bir pijama partisiydi.

“Akıl hocama göre beş dakika içinde uykuya dalmış olmalıyım,” diye belirttim.

“Ah, tabii.” Sabrina kafasını telefonundan kaldırmadı. “Defne gazını çıkarmaya da gelecek mi?”

“Hadi ama Sabrina,” dedi Easton azarlıcasına. “Önce altını değiştirmesi gerektiğini çok iyi biliyorsun.”

Çok uzun bir süre boyunca 8K televizyonda ne izleyeceğimizi tartıştık. En az bir kişi tarafından veto yemeyen bir film bulamayınca da rasgele YouTube videoları açmaya karar verdik. Dokuz asır sürdüğü ve şaşırtıcı derecede vahşi olduğu için Sabrina'nın beyninden şüphe etmeme neden olan bir paten derbisi videosundan sonra Easton beni bir *Dragon Age* oyun videosuyla rahatlatmıştı. Bir an için eski günlerdeki gibi sadece ikimiz vardık sanki. Solas da ekranda her zamanki salaklıklarını yapıyordu. Ona sırtıtmak için döndüğümde arkadaşımı çoktan bana sırtıtırken buldum. Sonra aklıma gelen bir şeyle gülüşüm soldu.

“Ne?” dedi Easton.

“Bir şey yok. Sadece...” Omuz silktim. “Bir keresinde Nolan'la beraber izlemiştik.”

“Oyun videosu mu izlediniz? O kadar mükemmelliğin üstüne bir de *Dragon Age* hayranı mı yani?”

“Sayılmaz.”

“Ah. Bu arada basın konferansını izledim. Çocuk senin için o kadar güzel şey söylemişken sen ondan tiksiniyormuşsun gibi görünmeyi başardın.”

“Öyle bir şey yapmadım.”

Darcy ile Sabrina gözlerini televizyondan ayırmadan aynı anda, “Yaptın,” dediler.

“Neyse ne.” Gözlerimi devirdim. Çünkü haklıydılar. “O da o kadar güzel şeyler söylemedi. Belki *orta derece* olabilir. Bu sizi yanıltmasın çünkü varlığımdan haberdar olduğunu gösterecek tek bir şey bile yapmadı.”

“Hmm.” Easton kafa salladı. “Belki önce sen selam vermiydin. Belki de ona söylediğin korkunç şeylerde ciddi olmadığını belirtmeliydin.”

“Tabii.” Boğazımı temizleyip bakışlarımı kaçırdım. “Olmaz.”

“*Ona da* sürtük dedin mi?” diye sordu Darcy.

Çenemi kaldırıp homurdandım. “Bu konuyu on sekiz yaşının *altındakilerle* ve bir mesajın sonuna kalp koymak için yirmi beş dakikalık cesaret konuşmasına ihtiyaç duyan on sekiz yaş *üstü* bireylerle konuşmayı reddediyorum.”

On dakika sonra, televizyonda Teksaslı bir kadın yaralı bir yarasayı iyileştirmek için uğraşırken (Darcy’nin seçimi) telefonumda mesajlar uygulamasına girdim. Ekrandaki en son mavi baloncuk 9 Ocak tarihinde, benim “*Emil ya sekste çok iyi ya da Tanu’yu boğuyor*” mesajıma gönderilen “*Yani beni uyandıran sis düdüğü sesi değil miydi?*” yanıtıydı. Hafifçe gülümseyerek yeni bir mesaj yazdım.

konuşabilir miyiz?

Sonra silip tekrar yazdım.

bazı konularda haklısın. belki her konuda haklı olmayabilirsin ama aşırı tepki verdiğimi bi...

Sil.

2016’da Lal’e karşı oynadığın maçta bir şah matı kaçırdığını biliyor musun? vezirini iyi idare ettin ama.

Sil, sil, sil.

özür dilerim...

Sil.

selam.

Gönder tuşuna basmadım ama mesajı kutucuğun içinde öylece bıraktım. Televizyon izlemeye geri dönerken göğsüme koyduğum telefon birdenbire birkaç kilo ağırlaşmıştı.

Otuzuncu Bölüm

Maçlardan sonra -her seferinde on iki kişinin bulunacağını varsaydığım ama benim gibi binlerce inek tarafından izlenen şu basın toplantılarında- insanlar bana maçın belirli bir anında, belirli bir noktada, belirli bir hamleyi yapmaya nasıl karar verdiğimi sorarlardı. *O piyonu feda etmen gerektiğini nereden bildin? Niye öyle bir taş değişimi yaptın? Kaleyi e6'ya götürmek mükemmel bir fikirdi; seni bunu yapmaya ne itti?*

Benimse bu sorulara verebildiğim tek cevap, bir şekilde bildiğim oluyordu.

Belki de içgüdüydü. Satrancı bir bütün şeklinde görebilmemi sağlayan, doğuştan gelen bir şey olabilirdi. Önümdeki bir yolu takip edersem neler *olabileceğini* tahmin etmemi sağlayan basit bir kavrayıştı belki.

Satranç oynarken taşlar hep bana bir hikâye anlatır, resimler çizip boyamamı isterlerdi. Yüzlerce muhtemel hamleleri ve milyarlarca kombinasyon ihtimalleriyle her biri kusursuz birer yün iplik topuydu adeta. İstersem onları çözebilir, güzel bir desen

oluşturmak için diğerleriyle karıştırarak örebilirdim. Yepyeni bir desenim olabilirdi.

İdeal olarak galip gelen bir desen tabii.

Babam olmasaydı bu içgüdü muhtemelen bastırılmış olarak kalırdı. Sonrasında yıllarca çalışmasaydım, maçları analiz etmeseydim, düşünüp çözümler bulmasaydım, satrancı takıntı haline getirmeseydim, saatlerce ama *saatlerce* oynamasaydım içgüdü-mün hiçbir değeri olmazdı. Defne olmasaydı uyuyarak geçen dört yılımın ardından şimdi hâlâ bir paspastan farksız yaşıyor olurdum.

Yine de içgüdü-m hâlâ içimde olurdu. Eğer her şey farklı gelişseydi, hayatımın en önemli gününde *yine de* içgüdü-m belirsizlik düğümleriyle beni sabaha karşı 3.05'te uyandırır, yataktan çıkarırdı.

Uykuya daldığımı bile hatırlamıyordum. Televizyon hâlâ açıktı, Netflix imalı bir şekilde *Riverdale*'i hâlâ izliyor muyuz diye soruyordu. Kardeşlerimin neden aşırı pahalı sütlerine gitmek yerine benim odamı kalabalıklaştırdığını bir kez daha merak etmeden edemedim. Yatağımdan inmek, Cirque de Soleil seviyesinde bir yetenek ve koordinasyon gerektiriyordu. Ayak bileğimi burkmaktan son anda kurtularak inmeyi başardığımda tuvalete gittim, sonra da şişemin içinde kalan suyu içtim. Fakat canım yatağa geri dönmek istemedi.

Sessiz olmaya çalışarak Easton'ın üstünde *Colorado Boulder Üniversitesi* yazan ve şortumun hemen aşağısında biten *sweat-shirt*'ünü üstüme geçirdim. Muhtemelen kalın bir eşofman altı giyip yanıma mont almalıydım ama bunları bulmak için ışığı açma zahmetine giremezdim. Bu yüzden öylece çıktım.

Koridorlar sessiz ve buz gibiydi. Deniz sakindi. Feribot, tekne ya da martı yoktu; tüm Venedik derin uykundaydı. Çıplak ayaklarımın altında buzdan farksız olan parlak pembeli beyazlı

mermer zeminde ilerleyip alt kata yöneldim. Basamaklardan indikçe saçlarım sırtımda zıplıyordu.

Nereye gittiğimi bilmiyordum ama içimden bir ses doğru yolda olduğumu söylüyordu. Gece denizin esintisi eşliğinde bomboş bahçeleri dolaşmak, çimen ve tuzun kokusunu içime çekmek çok keyifliydi. Önümüzdeki iki haftada bol bol satranca ve kalp sancısına gömülmüş halde günlerimi geçireceğim küçük cam odadan ışık geldiğini fark ettim. Taş zeminde titreyerek ilerlerken, sabah burada aynı adımları attığımda şu anki kıymetli sükûnetimi hissediyor olup olmayacağımı merak ettim. Yoksa gerginliğin esiri mi olacaktım?

Onu gördüğümde olduğum yerde durdum ama ürkmedim. Belki de burada olmasına şaşırmalıyım -zaman, mekân ve tesadüf pek de mantıklı gelmiyordu- ama içimdeki ses bunun sorun olmayacağını söylüyordu.

Zaten buraya gelme sebebim oydu. Nolan.

Bana arkası dönüktü ve artık aşına olduğum bir çerçevenin önünde duruyordu. Marcus Sawyer'ın fotoğrafıyla birlikte üç diğer fotoğraf buraya taşınmıştı. Bunlar, Venedik'te galibiyet alan dünya şampiyonlarıydı. Yarın ilk oyun başladığında fotoğrafları bizi çevreleyecekti.

Nolan'ın rahat omuzlarını izlerken bir sonraki hamlemi düşündüm.

Geri dönmeyi düşündüm.

Donmuş uzuvlarımı ve odamdaki kız kardeşler yığınına düşündüm.

Dağınık saçları, bir kutu mısır gevreğini ve gözlerini kocaman açarak, "*Kasparov oradaydı*" demesini düşündüm.

Göbeğime burnunu sürtmesini, İskoç Oyunu'na olan tutkusunu, onunla birlikte olmayı çok istememe rağmen muhtemelen biraz korktuğumu düşündüm.

Daha doğrusu epey korkmuştum.

Fakat sonraki hamlem yürümeye devam etmek oldu. Boş bir patikada, tıpkı bir kalenin yapacağı gibi yatay olarak ilerledim. Nolan cam kapıyı açıp içeri adım attığımı duymuş olmalıydı ama ne arkasını döndü ne de varlığını fark ettiğini belli etti. Karanlık gözleri, inatçı çeneleri, çatık kaşları onunkilerle aynı olan büyükbabasına bakmaya devam etti. Oraya gidip sıcaklığını hissedebileceğim kadar yakınında durdum ve, “Bir süredir onun maçlarını inceliyorum,” dedim.

Cevabı basitti: “Öyle mi?”

Sesini özlemiştim. Daha doğrusu, bizden başka kimse yokken kullandığı yoğun, normalden kısık, sertlikten ve maskelerden uzak sesinin üzerime akıp beni sarmalamasını özlemiştim.

“Çünkü seninkileri incelemeye dayanamıyordum.”

“O kadar sıkıcılar, ha?”

Titrek bir sesle güldüm. “Hayır, sadece... Hadi ama, biliyorsun.”

Gözlerini fotoğraftan ayırmadan kafa salladı. Loş ışıklar tenninde oynaşıyordu. “Biliyorum.”

“Evet. Her neyse.” Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. Gözlerine bakmayı çok isterdim ama bu şekilde devam edersek, o bana dönmezse bunu nasıl yapabilirdim? “Favorim, seksenlerin başında Honcharuk’la oynadığı maç. Tata Steel Şampiyonası’ndaki. Sanırım o zamanlar şampiyonanın adı...”

“Hoogovens’tı.”

“Aynen.”

“Kaybetmek üzereyken beraberlik teklif ettiği maçı mı diyorsun?”

“Evet.” Kıkırdadım. “Marcus Sawyer’ın bunu yapması acayip kafa karıştırıcı olmalı. Rakibe, onun görmediğin bir şey gördüğünü düşündürmüştür kesin.”

“Doğru. Honcharuk’un onun kışını tekmelemek yerine beraberliği kabul ettiğine hâlâ inanamıyorum.” Kafasını sevgiyle iki yana salladı. “Tanrım, nasıl şerefsizce bir hareket ama.”

“Ailede olmalı,” dedim ama hafifçe, sessizce, biraz hüzünlü şekilde güldüğünde kendimi tekmeleyip sözümü geri almak istedim.

Özür dilerim.

Öyle söylemek isteme...

Sana söylediklerim yalandı ve...

“Öyle olduğu açık.”

“Hayır. Hayır, ben...” Ellerimle gözlerimi kapattım. Bitik durumdaydım ve her şeyi daha da batırıyordum. “Öyle demek istemedim. Senin şerefsiz... manipülatif ya da bencil olduğunu düşünmüyorum.” *Sevilmediğini* de düşünmüyorum. “Sana New York’ta söylediğim o sözlerin çoğu doğru değildi. Tamam, birazcık pislik olabilirsin ama dünyadaki diğer satranç oyuncularından daha fazla değilsin. Benden daha kötü değilsin.” Derin bir nefes almaya çalıştığımda oksijen neredeyse ciğerlerimi patlatacaktı. “Söylediklerim gerçek düşüncelerim değil, *cidden*. Sana deli dediğim için de... *çok* utanıyorum. Ben o gün...”

O gün ne hissettiğimi bilmiyordum ama Nolan biliyordu. “Öfkeliydin. Yorgundun. Canın yanıyordu, bu yüzden benim canımı da yakmak istedin. Çok korkmuştun.”

Gözlerimi yumdum. “*Kesinlikle* çok korkmuştum.”

Kafa salladı. Hâlâ bana bakmamıştı. “Seni manipüle etmeyi hiç istemedim. Eğer istersen, kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa burs parasını bana geri ödeyebilirsin. Böylece bana borcun kalmaz ve benden kurtulursun.”

Midem ağırlaştı. “Paranı geri ödememi *istiyor* musun?”

Minik, ağırbaşlı bir kahkaha atıp sonunda bana döndüğünde gecenin serin havası içimden çekilip alındı. “Nasılsın Mallory?”

“Ben... iyiyim.” Görünüşe göre onun gözlerine bakamayan taraf aslında *bendim*. Dönüp Marcus Sawyer’ın kusursuz takım elbisesini incelemeye koyuldum. “Bu... Sen haklıydın. Özellikle ailemleyken yaptıklarım, davranışlarım konusunda. Ama bir süredir her şey düzeldi. Yani...” Ensemi kaşıdım. “Ben daha iyi biri olmaya çalışıyorum. Kendimi feda etmemi gerektirecek gereksiz kontrolcülüğümü unutuyorum.”

Bir süre beni inceledi. Sonra öne doğru adım atarak gerilmeme neden oldu. Donakalmış halde bekledim. Beni kendisine çekip kollarını boynuma sararak daha önce yaptığı gibi sertçe öpebilirdi.

Fakat sadece dudaklarıma yapışan saç telimi geriye itip sırtını dikleştirdi. “Darcy ile Sabrina da iyi görünüyorlar.”

Başım dönüyordu. Hayal kırıklığına uğramıştım. “Onlarla buluştun mu?”

“Geçen gün yürüyüşe çıktık. Bu sabah da onları dondurma yemeye götürdüm.”

Kaşlarımı çattım. “Bana söylemediler.”

“Gizli buluşmalardı. Duyduğuma göre sinir krizi geçirme ihtimalin varmış, o yüzden söylemediler.”

“Bugün basın toplantısına gecikmenin sebebi bu mu?” diye sordum kaşlarımı daha da çatarak.

Kafa salladı. “Darcy sipariş vermeden önce her dondurmayı denemek istedi. Bu da problem oldu çünkü İtalya’da böyle bir uygulama yok.”

“Altın kolye takmış iri kıyım dondurmacıyla yumruk yumruğa giriştiniz mi yoksa?”

“Öyle denebilir de denmeyebilir de. Adama bahşış olarak bir ellilik vermiş olmam mı daha iyi kavga etmem mi?”

Elimin tersiyle ağzımı kapatarak güldüm. Sonrasında ona baktığımda tekrar ciddileşmişti.

“Nolan...”

“Ben de sözlerim için özür dilerim. Ailen için yaptıklarının doğru olmadığını ima etmeye hakkım yoktu. Baban konusunda neler yaşadığını da anlamam mümkün değil.”

“Aslında bence anlayabilirsin.”

Beni rahatsız edici derecede, uzun uzun inceledi. Siyah gözlerinden galaksiler geçiyordu sanki. Bu anın kaç yüzyıl süreceğini düşünmeden edemedim. Evren bundan böyle sadece onunla benim olduğumuz bir döngüden mi ibaret olacaktı? “Evet, belki anlayabilirim.”

Boğazımı temizledim. Pekâlâ, başlıyorduk.

“Bir şeylerin... çoğunlukla da annemin, kardeşlerimin ya da babamın arkasına sığınarak hayattan saklandığım gerçeğini kabullendiğimden bu yana isteklerimi dile getirme üzerinde çalışıyorum. Böylece hayatımı kendim için yaşayabilirim.”

“Güzel.”

“Aynen. Örneğin artık satranç oynamaya devam etmek istediğimi biliyorum. Profesyonel olarak yani. Satrancın mesleğim olmasını istiyorum.”

Nolan’ın dudakları seğirdi. Gözleri zamanla çok sevdiğim çocuksu ışıltıyla parladı. “Öyle mi?”

“Öyle. Bunu başaracağım. En azından deneyeceğim. Ayrıca... arkadaşım Easton burada. Onunla barıştık. Eve döndüğümde de her gün onunla konuşmaya devam etmek istiyorum. Bu yüzden de... önce ben arayacağım. Ölene dek her gün birbirimizin işine burnumuzu sokmaya devam etmezsek de en azından denemedim demem.”

Kafa salladı. “Doğru.”

“Ayrıca son zamanlarda evde yavaş yavaş babamdan bahsetmeye başladım. Maçlarını izliyorum ve Darcy’ye oynamayı öğretirken ona da izletiyorum. Kötü anıları unutamamak da en azından iyileri hatırlayabiliriz.”

Ne demek istediğimi çok iyi bildiğini biliyordum. Yüzündeki hüznü gülümsemeden belliydi. “Evet, öyle.”

“Bir de...” Boğazımdaki yumruyu yutarken buz gibi zeminde yarı donmuş ayak parmaklarımı kıvırdım. “Kader, tesadüf, geçmiş gibi şeyleri aklımdan geçirmeye başladım. Aptalca, biliyorum. Sen muhtemelen bunu hiç düşünmemişsindir ama çocukken ikimiz de aynı coğrafi bölgede satranç oynadık. Nedense hiç karşılaşmadık ama son zamanlarda aynı turnuvalarda olup olmadığımızı, aynı kulübün farklı ekiplerinde bulunup bulunmadığımızı düşünür oldum. Belki de aynı satranç takımlarını kullandık. Belki de başından beri bir şekilde karşılaşacaktık ama birbirimizi saniyelik farkla kaçırdık. Çünkü ben oynamayı bıraktığımda satrançtan tamamen uzaklaştım. *Tamamen*. Yıllar geçtiğinde yine aynı şey olacaktı ve muhtemelen bir kez daha birbirimizi teğet geçecektik. Sonra Defne’nin turnuvasına katıldım ve... ikinci şansı elde ettim.” Derin, titrek bir nefes aldım. “Kadere inandığımı sanmıyorum. Sağlam açılışlara, akıllıca girişimlerin yapıldığı oyunlara ve sona doğru pürüzsüz geçişlere inanıyorum. Fakat evrenin bize bir şeyler anlatmaya çalışıp çalışmadığına dair düşünceleri bir türlü durduramıyorum ve...”

“‘Sen muhtemelen düşünmemişsindir’ diye başlayıp bu kadar şey anlattığına inanamıyorum.” Nolan’ın ses tonu alaycıydı.

Aklımdan geçen diğer şeyleri daha fazla içimde tutamayacaktım. “Seninle birlikte olmak istiyorum,” deyiverdim titrek sesle. Herhangi bir patlama olmayınca daha ciddi şekilde tekrar ettim.

“Seninle olmak istiyorum. Tabii sen de beni kabul edersen.”

İşte söylemiştim. Dilimin ucundakiler nihayet özgürdü. Nolan’ı bir şahin misali izleyerek cevap vermesini, en azından duygusal bir tepki vermesini bekledim. Fakat siyah gözlerini okumak her zamanki gibi zordu.

“Bunu söylemene sevindim,” dedi, sanki güzel bir satranç hamlesini övermiş gibi. Sanki bu hayatımda attığım en büyük adım değilmiş gibi.

“Neden?”

Bana küçük bir tebessümle baktı. Gerçekten minicikti ama bir şekilde tüm dünyamı sarsmayı başarmıştı. “Çünkü artık ben de söyleyebilirim.”

Bedenimdeki tüm atomlar bir sismik olayın ortasında kalmış gibi çıldırırken gözlerimi yumdum. Venedik hâlâ sessiz ve sakindi. Nolan’ın varlığıysa beni hiç olmadığım kadar dengede tutuyor, ayaklarımın yere basmasını sağlıyordu. “Son konuştuğumuzda doğru olmayan pek çok şey söyledim. Fakat en önemli şeyi eklemeyi unuttum. Seninle mutluyum. New York’ta geçirdiğimiz günler...”

Duygularımı ifade etme yetersizliğimi komik bulmuş gibi gülümsedi. “Güzel miydi?”

“Evet. Hem de çok. Tekrar yapmak isterim. Hatta mümkünse... şu anda başlamak isterim. Gerçi...” Etrafıma bakıp boğuk bir kahkaha attım. “Zamanlamam gerçekten berbat.”

Nolan gülümsedi. “Katıldığımı sanmıyorum.”

“Niye?”

Kafasıyla satranç tahtasını işaret etti. “Birlikte *epey* vakit geçireceğiz.”

“Doğru. O da var.” Elimi ona uzatmamak için enseme kaşındım. Ona uzanmayı çok istiyordum. Ama yapmamalıydım. Ama *istiyordum*. “Bu arada, sen benim gibi çömez değilsin. Bana herhangi bir tavsiyen olur mu?”

Düşünceli bir şekilde kafasını yana eğdi. “Kahvaltıyı atlama.”

“Tabii. Kahvaltı.”

“Mümkünse protein içeren şeyler ye.”

“Peki.” Devam etmesini bekledim. Etmediğindeyse kaşlarımı çattım. “Cidden mi? Bu kadar mı? Tavsiyelerini benden sakınıyor musun yoksa?”

Omuz silkti. “Diyebileceğim başka bir şey yok.”

“Hadi ama Nolan. Sen üç dünya şampiyonasına katıldın.”

“Evet ama bu onlara benzemiyor.”

“Neden?”

Bana bakan yüzüne baktığımda adını koyamadığım bir şeylerle dolu olduğunu gördüm. “Çünkü seninleyken her şey farklı, Mallory. Seninleyken asıl isteğim kazanmak değil, oynamak.”

Gözlerim yaşarmaya başladı ama üzgün değildim. Çok, çok uzun zamandır ilk kez içimi kaplayan milyonlarca duygunun arasında üzüntü yoktu.

“Biliyor musun?” Ona doğru bir adım attım. Sonra bir adım daha. Tam dibinde durduğumda yepyeni bir dünyaya girmiş gibi oldum. Hayatımın yeni dönemindeydim. “Satranç teorisi üzerine çok fazla şey okudum. Kocaman, ciddi kitaplardı. Hepsi de satranç çözülür de mükemmel oyun oynanırsa çok sıkıcı olacağını söylüyordu. Çünkü sonuç kaçınılmaz olarak beraberlik olurdu.”

Kalp atışında gülümsemesini hissettim. “Öyle mi diyorlar?”

Kafa salladım.

“Peki o halde.” Kollarını etrafıma sarıp dudaklarını saçlarıma bastırdı. Göğsü kulağımın altında inip kalkarken içimde, ta derinlerimde biliyordum ki ben buraya aittim. Satrancı nasıl doğal olarak biliyorsa bundan da o kadar emindim. “Onlara yanıldıklarını kanıtlamak eğlenceli olacak.”

Otuz Birinci Bölüm

Altı buçuk saat sonra, gür siyah sakalı ve telaffuz edilmesi zor bir soyadı olan Vencedik belediye başkanı, Dünya Satranç Şampiyonası'nın törensel ilk adımı olarak piyonumu d4'e taşımakla Vezir Piyonu açılışı yaptı.

Flaşlar patladı.

Seyirciler alkışladı.

Dalgalar sabırla lagüne çarptı.

Belediye başkanı cam odadan çıkıp kapıyı arkasından kapattıktan sonra bahçe huzurlu bir sessizliğe gömüldü.

Ben (Mallory Greenleaf; ABD; Dünya sıralaması: #1843) karşımda oturan rakibime (Nolan Sawyer; ABD; Dünya sıralaması: #1) baktım.

O da zaten karanlık gözlerinde sıcacık bir gülümsemeyle bana bakıyordu.

İki yıl sonra

**HERKES NEDEN YAKLAŞAN
DÜNYA ŞAMPİYONASINI KONUŞUYOR?
*Eleni Gataki, Kıdemli Satranç Muhabiri, BBC***

Yaklaşan Dünya Satranç Şampiyonası, tarihin en çok izlenen satranç etkinliği olacak. 15 Mart'ta başlayacak olan bu şampiyona, değişen formatlarla iki yılda bir yapılıyor. Bizler henüz bu dünyaya gelmeden önce düzenlenmeye başlanan (ilki 1886 yılında New York'ta gerçekleşti) şampiyonayı pek çok kişinin bu seneye kadar duymadığına bahse girebilirim. Peki ne değişti? Bir satranç maçının tıpkı bir Super Bowl maçı kadar çok konuşulmasının sebebi ne? Cevaplamaya, en basit gerçekten başlayalım:

NOLAN SAWYER, MEVCUT DÜNYA ŞAMPİYONU, SATRANCIN 1 NUMARASI

Eğer hayatınız boyunca tek bir satranç oyuncusunun adını duyduysanız bu kişinin Fischer, Kasparov ya da Sawyer olması ihtimali yüksektir. Eski dünya şampiyonu Marcus Sawyer'ın torunu olan Nolan Sawyer (22) çocukluğundan beri bu camiada bir efsane. Sekiz yaşındayken tüm o sevimliliğiyle, kendisinin dört katı yaşındaki rakiplerini nasıl mahvettiği herkesçe malum. Elbette kendisi, itibarı sarsılmış oyuncu Malte Koch'ı (işin aslı, henüz hile söylentileri doğrulanmadı) yendiği (sadece satrançta değil, dışarıda da) hikâyeyle veya daha on beş yaşındayken *Time*'ın En Etkili 100 İnsan listesine girmeyi başarmasıyla da tanınıyor. Son yıllarda şöhreti katlanarak arttı zira...

MALLORY GREENLEAF... SATRANÇ DÜNYASINA ADIM ATTI.

Yakında 21 yaşına basacak olan Mallory Greenleaf şu anda dünyada beşinci sıraya yerleşmiş durumda. Üstelik dünya şampiyonluğu unvanı onda.

Mantığa aykırı görünüyor olabilir ancak dünya şampiyonu belirli bir turnuvayla seçilse de şimdiye dek katıldığı tüm oyunların sıralama kombinasyonu da önemli bir etken.

Fakat Greenleaf'in düşük 5 numarasının sizi kandırmasına izin vermeyin. Kendisinin şu anda daha yüksek bir

unvana sahip olmamasının tek nedeni satranca giden yolunun epeyce sıra dışı olması. Bir Büyükusta'nın kızı ve New Jersey'deki bir liseden mezun olmuş biri olarak Greenleaf 5-14 yaş arasına açık puansız turnuvalarda oynadı. Ardından, onu iki yıl önce Venedik'te birinci yapan Dünya Şampiyonası'nda kazanma şansına erişmesini sağlayan açık maçlara 18 yaşında geri döndü. Berabere ilerleyen şampiyona, Greenleaf'in on ikinci maçta galibiyet alarak zirvedeki yerini garantilemesiyle son buldu. Şampiyonaya seçilen tek kadın oyuncu olmakla kalmayıp böylesine önemli bir yarışmayı kazanmakla manşetlerdeki yerini sonuna kadar hak ediyor. Hem satranç yetenekleri hem de elbette... başka konularda.

NOLAN SAWYER VE MALLORY GREENLEAF.

EH, BURASI MEÇHUL

İki oyuncu arasında romantik bir ilişki olduğuna dair söylentiler çıksa da henüz doğrulanmadı. Sawyer da Greenleaf de özel hayatları hakkındaki soruları yanıtlamayı reddediyorlar. Bununla birlikte, sık sık el ele görüntülendiklerini unutmamak gerek. Greenleaf'in *Instagram* gönderilerinden birinde, geçen sonbaharda kız kardeşini Brown Üniversitesi'ne bırakmaya gittiklerinde Sawyer da orada görülüyor. İkiliye yakın kaynaklar, bir zamanlar Marcus Sawyer'a ait olan dairede birlikte yaşadıklarını açıkladı. Tabii bir de Greenleaf'in şampiyonada Sawyer'ı yenmesinin ardından ikisinin uzun uzun kucaklaştığı da herkesçe görüldü ki normalde spor müsabakalarında

oyuncular el sıkışmayı tercih ederler. Bunlara ilave olarak Sawyer'ın, üç ay önce galibiyet aldığı Linares Uluslararası Satranç Turnuvası'ndan çıkarken şakacı bir şekilde Greenleaf'in kulağını ısırılmış gibi görüldüğü fotoğraflar da var. Tahminleri doğrulayan pek çok küçük ipucu olsa da Sawyer ile Greenleaf'in yakında satranç dünyasındaki ilk aile mi olacakları yoksa sadece iyi arkadaş mı olduklarını henüz bilinmiyor. Yine de...

NOLAN SAWYER VE MALLORY GREENLEAF KARŞILIKLI OYNAYACAKLAR

Nolan Sawyer bu senenin Challengers Turnuvası'nı domine ederek Montreal'de Greenleaf'in karşısına çıkmayı garantilediğinde yaklaşan Dünya Şampiyonası'nın son derece tahrik edici olacağı da garantilenmiş oldu. İkili sadece yakın arkadaş olabilirler mi? Şüphesiz ki evet. Ama ya değilse? Ya rakip olmanın yanı sıra sabahları yan yana diş fırçalıyor, birbirlerinin en sevdiği paket servis yiyeceğini biliyorlarsa? Ya satranç tahtasının üzerinde birbirlerinin aklını okuyabiliyorlarsa ve birbirlerinin zayıflıkları hakkında kendilerine has esprileri varsa?

Bunu düşünmek bile heyecan verici. Son iki yılda satranca olan ilginin bu denli artmasının sebebi de büyük ihtimalle bu. İnsanlar ilk önce Greenleaf ile Sawyer gibi iki yetenekli oyuncunun zekâlarından etkilenerek bu spora merak duymaya, sonra kendileri oynamaya başladılar ve sonunda da fark ettiler ki...

SATRANÇ ASLINDA ÇOK ZEVKLİYMiŞ

Son Dünya Şampiyonası'nın ardından satrançla alakalı ürünlerin -takımlar, saatler, aksesuarlar, videolar, çevrimiçi kurslar, uygulamalar- satışında patlama yaşandı ve piyasa yakın zamanda da durulacak gibi görünmüyor. En önemlisi de on yıllardır ilk defa satranca ilgi gösteren kadınların sayısının erkeklerden daha fazla olması. Şu anda FIDE'nin İlk 500 listesinde hiç olmadığı kadar kadın ve kendini bir cinsiyetle sınırlandırmayan birey bulunuyor. "Bunu sebebi camianın bize düşmanlığının giderek daha da azaldığını hissetmemiz," diye açıklıyor, Zugzwang Satranç Kulübü'nün sahibi Büyükkusta Defne Bubikoğlu. Bu arada Zugzwang'ın son zamanlarda epey üye kazandığını ve New York'un tarihi satranç kulübü Marshall'ı geride bıraktığını belirtmeden geçmemek gerek.

SONUÇ OLARAK...

Dünya Şampiyonası'nın sonucunun ne olacağını bilmiyoruz. Fakat bildiğimiz bir şey var ki yukarıda da bahsi geçen koşullar nedeniyle daha önce hiç olmadığı kadar fazla izleyicisi olacak ve on yıllardan beri ilk kez satranç oyuncularının isimleri hemen hemen her evde bilinen isimlere dönüşecek. Şampiyonanın merak uyandırıcı ilişki teması doğru olsun ya da olmasın herkesin gözünün ikilinin üzerinde olacağı kesin.

Greenleaf ve Sawyer'ın ilişkisini destekliyor ya da bir ilişkilerinin olduğuna inanmak istiyorsanız size hoşunuza

gidebilecek küçük bir ipucu vereyim. Üç hafta önce bir hayır etkinliğinde, yenilgi aldığı anda kendini kaybetmesiyle bilinen Nolan Sawyer, gazetecilerin sorularını yanıtlamak için durmadı ancak görgü tanıklarının aktardığı üzere, Mallory Greenleaf'in onu 1 numaradaki yerinden edecek kadar puan toplaması ihtimali hakkında ne düşündüğü sorulduğunda dönüp uzaklaşmadan önce yüzünde küçük bir gülümseme belirdi.

Yazarın Notu

Cinsiyet stereotipleri ve satranç performansı üzerine yapılan ve Defne'nin kitapta bahsettiği çalışma gerçektir. 2008 yılında Maass ve arkadaşlarının yazarlığında *Avrupa Sosyal Psikoloji Dergisi*'nde yayımlanmış ve sonraki on yıl boyunca birkaç farklı araştırma grubu tarafından tekrar edilmiştir.

İlginç bir bilgi vermek gerekirse, benim satranca ilgimin uyanmasını sağlayan ilk şey bu çalışmaydı.

2008 yılında lisans tezimde neye odaklanacağımı bulmaya çalışırken derslerimden birinde stereotip tehdidine rastladım. İnsanlar kendilerini, sosyal gruplarının değersiz görüldüğü durumlarda bulduklarında kötü performans gösterme olasılıkları yükseliyor. (Claude Steele'in bu konudaki orijinal çalışmasını, Nalini Ambady'nin yazılarım ya da finansal açıdan endişe yaşıyorsanız en azından Wikipedia girdilerini okumanızı şiddetle tavsiye ederim.) Bu çalışmayı gördüğümde anında dikkatim çekildi ve üniversitemde stereotip tehdidi üzerine bir araştırma grubu olduğunu öğrendiğimde daha da mutlu oldum. Profesör-

lerden birini beni danışan olarak almaya ikna edebilme umu-
duyla grubun çalışmalarını okumaya başladım ve gerisi malum.
Tamam, peki, belki malum *değil* ama kısaca şöyle açıklaya-
yım: Satrancı çocukken öğrenmiştim (çok az) ama oyuncular
hakkında pek bilgim yoktu. Cinsiyetler arasındaki uçurumu da
bilmiyordum. Bunu öğrendikten sonra uçurumun aşıldığı günü
sabırsızlıkla beklemeye başladım. Satranç dünyasında geçen
bir hikâye fikri yıllardır zihnimde dönüp duruyordu. Ta ki 2021
yılına dek. İlk yetişkin romanımın çıkışını endişeyle beklerken
sonunda “satranç kitabımı” yazmanın vaktinin geldiğine karar
verdim. Burada bir açıklama girmem gerekiyor. Konu satranç
olunca, hikâyeyi ilerletebilmek adına pek çok defa (gerçekten
PEK ÇOK DEFA) sanatsal özgürlüğe başvurdum (gerçekçilik-
ten önce olay örgüsü gelir?). Bunları fark ettiyseniz... çok özür
dilerim. Yine de Mallory ve Nolan’ın serüveninin tadını çıkara-
bilmiş olmanızı ümit ediyorum.

(Ayrıca, eğer merak ettiyseniz hemen açıklayayım, profesör
sonunda beni araştırma ekibine kabul etti!)

Teşekkürler

Bu benim beşinci ya da belki altıncı (aman tanrım!!) kitabım ve artık teşekkürler kısmını organik bir şekilde yazma yöntemlerim tükendi. Bu yüzden nasıl listelediysem öyle aktaracağım:

-Thao Le, beni yüreklendiren ve artık satranç kitabımı yazma vaktinin geldiğini söyleyen muhteşem menajerim. Akademi Ödülleri tarzında bir konuşma yapmayacağım ama onun, yayıncılık sektörü denen arazide sırtımı yasladığım kaya olduğunu söyleyebilirim. O olmasaydı zalim şartlarla yüzleşen çıplak kör fare misali telef olurdum.

-Bölüm sonlarından nefret eden editörüm Sarah Blumens-
tock. Kendisi normalde yetişkin editörü olsa da genç yetişkin hikâyeme bir şans vermeye karar verdi (Gören de elden ayaktan düşüren anksiyetemi ve değişim korkumu biliyor zannedecek.).

-Liz Sellers. *Rook-ie* esprisinin fikir annesi. Biri bu kadını *derhal* Penguin Random House'un CEO'su yapabilir mi lütfen?

-Polo Orozco. Bu kitabı en mükemmel hale getirmemiz için bana ve Sarah'ya çok kıymetli tavsiyeler verdi.

-Berkley'deki pazarlama ve halkla ilişkiler ekiplerim. Bridget O'Toole, Kim-Salina I, Tara O'Connor, Kristina Cipolla. Pazarlama ve halkla ilişkiler arasındaki farkı hâlâ anlamasam da yaptıkları her şey için hepsine minnettarım.

-Şef editörlerim Christine Legon ve Natalie Vielkind, yapım editörüm Jennifer Myers ve metin editörüm Laurel Robinson. Sizlere de çok teşekkür ederim.

-Bir kez daha kusursuz bir kapak çizimi yapan ve harika olmaktan başka bir şey bilmeyen Lilith'e, ayrıca kapağı tasarlayan Vikki Chu ve Rita Frangie'ye teşekkürler.

-Baş editörüm Cindy Hwang ve başyayıncım Erin Galloway. Siz harikasınız.

-Berkley ve Putnam Young Readers'taki herkese teşekkür ediyorum.

-SDLA'daki herkese, özellikle Andrea Cavallaro, Jennifer Kim ve Jess Watterson'a minnettarım.

-Tatlı film menajerlerim Jasmine Lake ve Mirabel Michelson'a teşekkürler.

-Arkadaşlarıma müteşekkirim. Kim olduklarını biliyorlar ve eminim her kitapta isimlerini okumaktan bıkmış olmalılar.

-Taylor Swift'e teşekkürler. Sen ne yaptığını biliyorsun, Taylor.